

Dansk udgave

Retsforskrifter

57. årgang

28. august 2014

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler samt om ændring af direktiv 98/26/EF og 2014/65/EU samt forordning (EU) nr. 236/2012 ⁽¹⁾ 1
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF 73
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 911/2014 af 23. juli 2014 om flerårig finansiering af Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerheds tiltag inden for bekæmpelse af havforurening forårsaget af skibe og olie- og gasanlæg ⁽¹⁾ 115
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 912/2014 af 23. juli 2014 om oprettelse af en ramme for forvaltningen af økonomisk ansvar ved tvistbilæggelse mellem investorer og stater for voldgiftsretter, der er oprettet ved internationale aftaler, som Den Europæiske Union er part i 121

DIREKTIVER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/89/EU af 23. juli 2014 om rammerne for maritim fysisk planlægning 135

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/90/EU af 23. juli 2014 om skibsudstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 96/98/EF ⁽¹⁾ 146
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner ⁽¹⁾ 186
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner ⁽¹⁾ 214

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 909/2014

af 23. juli 2014

om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler samt om ændring af direktiv 98/26/EF og 2014/65/EU samt forordning (EU) nr. 236/2012

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af forslaget til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Værdipapircentraler (CSD'er) bidrager sammen med centrale modparter (CCP'er) i stort omfang til at opretholde efterhandelsinfrastrukturer, som beskytter de finansielle markeder og giver markedsdeltagerne tillid til, at værdipapirtransaktioner gennemføres korrekt og rettidigt, også i perioder med ekstremt stress.
- (2) Da værdipapirafviklingssystemerne, der drives af CSD'er, befinder sig i en nøgleposition i afviklingen, har de systemisk betydning for værdipapirmarkedernes funktionsmåde. Eftersom de spiller en vigtig rolle i værdipapirdepoteringssystemerne, hvorigennem deres deltagere indberetter oplysninger om investorernes værdipapirbeholdninger, fungerer CSD'ernes værdipapirafviklingssystemer også som et vigtigt redskab til at kontrollere en udstedelses integritet, hvilket hindrer uretmæssig oprettelse eller reducere af udstedte værdipapirer, og dermed bidrager de i stor udstrækning til at bevare investortilliden. Endvidere spiller de af CSD'erne drevne værdipapirafviklingssystemer en stor rolle ved at stille sikkerhed for pengepolitiske operationer og ved at stille sikkerhed mellem kreditinstitutter og er derfor betydningsfulde aktører i processen for sikkerhedsstillelse.

⁽¹⁾ EUT C 310 af 13.10.2012, s. 12.

⁽²⁾ EUT C 299 af 4.10.2012, s. 76.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 15.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 23.7.2014.

- (3) Selv om Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF⁽¹⁾ reducerer de forstyrrelser i et værdipapirafviklings-system, som insolvensbehandlinger mod en deltager i et sådant system medfører, er det nødvendigt at fokusere på andre risici for værdipapirafviklingssystemer samt risikoen for insolvens eller forstyrrelser i den måde, hvorpå CSD'er, der driver værdipapirafviklingssystemer, fungerer. Visse CSD'er er udsat for yderligere kredit- og likviditetsrisici, som skyldes, at de leverer banktjenesteydelser i tilknytning til afviklingen.
- (4) Det stigende antal grænseoverskridende afviklinger, der følger af linkaftalerne mellem CSD'er, rejser på baggrund af de manglende fælles tilsynsregler spørgsmålet om CSD'ers modstandskraft, når de importerer de risici, som andre medlemsstaters CSD'er bliver udsat for. Hertil kommer, at markedsdrevne ændringer i retning af et mere integreret marked for CSD-tjenesteydelser trods stigningen i de grænseoverskridende afviklinger har vist sig at være meget langsom. Et åbent indre marked for værdipapirafvikling bør give enhver investor i Unionen mulighed for at investere i alle EU-værdipapirer med samme lethed og ved anvendelse af samme processer som for indenlandske værdipapirer. Afviklingsmarkederne i Unionen er imidlertid stadig opsplittede på tværs af nationale grænser, og de grænseoverskridende afviklinger er stadig mere bekostelige som følge af de forskellige nationale regler, der regulerer afviklingen og CSD'ernes aktiviteter, og den begrænsede konkurrence mellem CSD'erne. Denne opsplitning skaber hindringer og medfører yderligere risici og omkostninger for den grænseoverskridende afvikling. På grund af CSD'ernes systemiske relevans bør konkurrencen mellem dem fremmes for at give markedsdeltagerne mulighed for at vælge udbyder og mindske deres afhængighed af bestemte infrastrukturudbydere. I fraværet af identiske forpligtelser for markedsaktørerne og fælles tilsynsstandarder for CSD'er vil de uensartede foranstaltninger, der kan forventes truffet på nationalt plan, få en direkte negativ indflydelse på sikkerheden, effektiviteten og konkurrencen på Unionens afviklingsmarkeder. Det er nødvendigt at fjerne sådanne store hindringer for et velfungerende indre marked og undgå konkurrenceforvridninger samt at træffe foranstaltninger til at undgå, at sådanne hindringer og forvridninger opstår i fremtiden. Oprettelsen af et integreret marked for værdipapirafvikling uden skellen mellem nationale og grænseoverskridende værdipapirtransaktioner er en forudsætning for, at det indre marked kan fungere hensigtsmæssigt. Retsgrundlaget for denne forordning bør derfor være artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) som fortolket i henhold til Den Europæiske Unions Domstols praksis.
- (5) Det er nødvendigt ved en forordning at indføre ensartede forpligtelser for markedsdeltagere vedrørende visse aspekter af afviklingsprocessen og -disciplinen og fastlægge en række fælles krav for CSD'er, der driver værdipapirafviklingssystemer. De umiddelbart gældende bestemmelser i en forordning bør sikre, at alle markedsaktører og CSD'er er underkastet identiske umiddelbart gældende forpligtelser, standarder og regler. En forordning bør øge sikkerheden og effektiviteten i afviklinger i Unionen, da en forordning forhindrer indførelse af uensartede nationale regler som følge af gennemførelsen af et direktiv. En forordning bør mindske den regelkompleksitet for markedsaktører og CSD'er, der følger af forskellige nationale regler, og bør give CSD'er mulighed for at levere grænseoverskridende tjenesteydelser uden at skulle rette sig efter forskellige nationale bestemmelser om CSD'er, f.eks. tilladelse, tilsyn, organisation og risici. En forordning med identiske krav til CSD'er bør også medvirke til at fjerne konkurrenceforvridninger.
- (6) Den 20. oktober 2010 opfordrede Rådet for Finansiell Stabilitet til en styrkelse af kernemarkedsinfrastrukturen og efterlyste revision og forbedring af de eksisterende standarder. I april 2012 vedtog Den Internationale Betalingsbanks (BIS) udvalg om betalings- og clearingssystemer (CPSS) og Den Internationale Børstilsynsorganisation (IOSCO) globale standarder for finansielle markedsinfrastrukturer. Disse standarder har erstattet BIS-anbefalingerne fra 2001, som af Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) og Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalg blev tilpasset på europæisk plan i 2009 via ikkebindende retningslinjer. I kraft af de finansielle markeds globale karakter og CSD'ernes systemiske betydning er det nødvendigt at sikre international konvergens i de tilsynsmæssige krav, de er underlagt. Denne forordning bør følge de eksisterende principper vedrørende finansielle markedsinfrastrukturer, der er udarbejdet af CPSS-IOSCO. Når Kommissionen og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010⁽²⁾ (ESMA), i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB, udarbejder eller planlægger at revidere de reguleringsmæssige tekniske og gennemførelsesmæssige standarder og de retningslinjer og anbefalinger, som er omhandlet i denne forordning, bør de sikre overensstemmelse med de eksisterende standarder og videreudviklingen af dem.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).

- (7) Rådet understregede i sine konklusioner af 2. december 2008 nødvendigheden af at forbedre sikkerheden og soliditeten i værdipapirafviklingssystemerne og sætte ind over for de juridiske hindringer for efterhandelen i Unionen.
- (8) En af ESCB's centrale opgaver er at forbedre betalingssystemernes virkemåde. I denne forbindelse fører medlemmerne af ESCB tilsyn og sikrer derved effektive og solide clearing- og betalingssystemer. Medlemmerne af ESCB fungerer ofte som afregningsfirmaer for kontantdelen af værdipapirtransaktioner. De er også vigtige kunder hos CSD'er, som ofte står for sikkerhedsstillelsen i pengepolitiske operationer. Medlemmerne af ESCB bør i stort omfang medvirke, idet de bør høres i forbindelse med tilladelse til og tilsyn med CSD'er, anerkendelse af tredjelandes CSD'er og godkendelse af visse CSD-links. For at undgå, at der opstår parallelle regelsæt, bør de også i stort omfang medvirke, idet de høres ved fastsættelse af reguleringsmæssige og gennemførelsmæssige tekniske standarder og ved fastlæggelse af retningslinjer og anbefalinger, selv om det primære ansvar for at fastsætte disse tekniske standarder, retningslinjer og anbefalinger bør påhvile Kommissionen og ESMA som fastsat i denne forordning. Denne forordning berører ikke det ansvar, som påhviler Den Europæiske Centralbank (ECB) og de nationale centralbanker, for at sikre effektive og solide clearing- og betalingssystemer inden for Unionen og i forhold til andre lande. Denne forordning bør ikke forhindre ESCB-medlemmers adgang til oplysninger, der er relevante for udførelsen af deres opgaver, herunder deres tilsyn med CSD'er og andre finansielle markedsinfrastrukturer.
- (9) Medlemmerne af ESCB, andre organer, der udøver lignende funktioner i visse medlemsstater eller andre offentlige organer, som har ansvaret for eller intervenerer i forvaltningen af den offentlige gæld i Unionen, kan selv levere en række tjenesteydelser, f.eks. drift af et værdipapirafviklingssystem, der kan kvalificere dem som CSD'er. Sådanne enheder bør, når de handler som CSD'er uden at oprette en separat enhed, undtages fra kravene om tilladelse og tilsyn, visse organisatoriske krav og visse kapitalkrav og visse krav til investeringspolitik, men bør være underlagt de øvrige tilsynsmæssige krav vedrørende CSD'er. Når sådanne enheder fra en medlemsstat handler som CSD'er, bør de ikke levere deres tjenesteydelser i andre medlemsstater. Da medlemmer af ESCB fungerer som afregningsfirmaer ved afviklinger, bør de også undtages fra kravene i denne forordnings afsnit IV.
- (10) Denne forordning bør finde anvendelse på afviklingen af transaktioner i alle finansielle instrumenter og CSD-aktiviteter, medmindre andet er fastsat. Denne forordning bør ikke berøre anden EU-lovgivning vedrørende specifikke finansielle instrumenter som Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF ⁽¹⁾ og foranstaltninger vedtaget i overensstemmelse med nævnte direktiv.
- (11) Registreringen af værdipapirer i elektronisk form er et vigtigt skridt i retning af at effektivisere afviklingen og sikre integriteten i en værdipapirudstedelse, især på baggrund af stadig mere komplekse opbevarings- og overførselsmetoder. Af sikkerhedsgrunde indfører denne forordning elektronisk registrering af alle værdipapirer, som optages til handel eller handles på markedspladser, der er reguleret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU ⁽²⁾ og i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 ⁽³⁾. Denne forordning bør ikke foreskrive en bestemt metode for den første elektroniske registrering, som kan ske i form af immobilisering eller ved dematerialisering direkte ved udstedelsen. Forordningen bør ikke foreskrive en bestemt type institution, som registrerer værdipapirerne elektronisk ved udstedelsen, men bør give mulighed for, at forskellige aktører, herunder registratorer, kan udøve denne funktion. Når transaktioner med sådanne værdipapirer gennemføres på markedspladser, der er reguleret i direktiv 2014/65/EU og forordning (EU) nr. 600/2014, eller stilles som sikkerhed i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF ⁽⁴⁾, bør sådanne værdipapirer dog registreres i et elektronisk registreringssystem hos en CSD for bl.a. at sikre, at alle sådanne værdipapirer kan afvikles i et værdipapirafviklingssystem. Immobilisering eller dematerialisering bør ikke medføre tab af rettigheder for indehavere af værdipapirer og bør gennemføres på en måde, der sikrer, at indehavere af værdipapirer kan verificere deres rettigheder.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF (EUT L 275 af 25.10.2003, s. 32).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, p. 84).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 6. juni 2002 om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse (EFT L 168 af 27.6.2002, s. 43).

- (12) For at sikre korrekt afvikling bør deltagere i et værdipapirafviklingssystem, som køber eller sælger visse finansielle instrumenter, bl.a. værdipapirer, pengemarkedsinstrumenter, andele i institutter for kollektiv investering og emissionskvoter, afvikle deres forpligtelser på den planlagte afviklingsdato.
- (13) Længere afviklingsperioder for transaktioner i værdipapirer skaber usikkerhed og øget risiko for deltagerne i værdipapirafviklingssystemer. Varierende afviklingsperioder fra medlemsstat til medlemsstat vanskeliggør afstemningen og er fejlkilder for udstedere, investorer og mellemed. Det er derfor nødvendigt at fastsætte en fælles afviklingsperiode, som gør det lettere at identificere den planlagte afviklingsdato og gennemføre foranstaltninger til at forbedre afviklingsdisciplinen. Den planlagte afviklingsdato for transaktioner i værdipapirer, som gennemføres på markedspladser, som er reguleret ved direktiv 2014/65/EU og forordning (EU) nr. 600/2014, bør være senest den anden forretningsdag efter handelens indgåelse. For så vidt angår komplekse transaktioner, der er sammensat af flere transaktioner, som f.eks. tilbagekøb af værdipapirer eller aftaler om udlån, bør dette krav finde anvendelse på den første transaktion, der indebærer overførsel af værdipapirer. På grund af deres ikkestandardiserede karakter bør dette krav ikke gælde transaktioner, der forhandles privat af de relevante parter, men som gennemføres på de markedspladser, som reguleres ved direktiv 2014/65/EU og forordning (EU) nr. 600/2014, eller transaktioner, som gennemføres bilateralt, men som indberettes til markedspladser, som er reguleret ved direktiv 2014/65/EU og forordning (EU) nr. 600/2014. Endvidere bør dette krav ikke gælde for den første transaktion, hvor de pågældende værdipapirer er genstand for første registrering i elektronisk form.
- (14) CSD'er og andre markedsinfrastrukturer bør træffe foranstaltninger til at forebygge og afhjælpe afviklingsfejl. Det er vigtigt, at sådanne regler anvendes på samme måde og direkte i hele Unionen. Navnlig bør det kræves, at CSD'er og andre markedsinfrastrukturer indfører procedurer, der gør det muligt for dem at suspendere deltagere, der systematisk er årsag til afviklingsfejl, og at offentliggøre deres identitet, forudsat at de pågældende deltagere har haft mulighed for at fremsætte bemærkninger, før afgørelsen træffes.
- (15) En af de mest effektive måder, hvorpå afviklingsfejl kan afhjælpes, er at gøre misligholdende deltagere til genstand for tvangsfuldbyrdelse af den oprindelige aftale. Denne forordning bør indeholde ensartede regler for sanktioner og visse aspekter af dækningskøb for alle værdipapirer, pengemarkedsinstrumenter, andele i institutter for kollektive investeringer og emissionskvoter, som f.eks. tidspunkt og prisfastsættelse. Disse regler bør tilpasses til værdipapirmarkedernes karakteristika, visse markedspladser såsom SMV-vækstmarkeder, som defineret i direktiv/2014/65/EU, og visse komplekse transaktioner, såsom meget kortsigtede tilbagekøb af værdipapirer eller aftaler om udlån, for at undgå at indvirke negativt på værdipapirmarkedernes likviditet og effektivitet. Reglerne om afviklingsdisciplin bør anvendes på en måde, der skaber incitamenter til at afvikle transaktionerne med samtlige relevante finansielle instrumenter senest på den planlagte afviklingsdag.
- (16) Procedurerne og sanktionerne i forbindelse med afviklingsfejl bør stå i et rimeligt forhold til de pågældende afviklingsfejl omfang og alvor og samtidig være dimensioneret på en måde, der bevarer og beskytter de relevante finansielle instrumenters likviditet. Navnlig prisstillelsesaktiviteter spiller en afgørende rolle, fordi de bringer likviditet til markeder i Unionen, særlig til mindre likvide værdipapirer. Foranstaltninger til håndtering og forhindring af afviklingsfejl bør opvejes mod behovet for at opretholde og beskytte likviditeten i disse værdipapirer. Bøder, der pålægges misligholdende deltagere, bør så vidt muligt krediteres ikkemisligholdende kunder som kompensation og bør under ingen omstændigheder blive til en indtægtskilde for CSD'en. CSD'er bør høre de markedsinfrastrukturer, som de tilbyder CSD-tjenesteydelser, om gennemførelsen af de i denne forordning fastsatte foranstaltninger vedrørende afviklingsdisciplin.
- (17) I de fleste tilfælde bør der igangsættes en dækningskøbsprocedure, såfremt de finansielle instrumenter ikke er leveret senest fire forretningsdage efter den planlagte afviklingsdato. For så vidt angår illikvide finansielle instrumenter er det imidlertid hensigtsmæssigt, at fristen for igangsættelse af dækningskøbsproceduren forlænges til højst syv forretningsdage. Grundlaget for at fastslå, om finansielle instrumenter anses for illikvide, bør fastlægges ved reguleringsmæssige tekniske standarder under hensyntagen til den vurdering, der allerede er foretaget i forordning (EU) nr. 600/2014. Er der foretaget en sådan fastlæggelse, bør fristen for at igangsætte dækningskøbsproceduren kunne forlænges til højst syv forretningsdage.

- (18) Det er hensigtsmæssigt at give SMV-vækstmarkeder fleksibilitet til ikke at anvende dækningskøbsproceduren i op til 15 dage efter, at handelen har fundet sted, for at tage hensyn til disse markeders likviditet og tage højde navnlig for prisstillernes aktivitet i disse mindre likvide markeder. De foranstaltninger vedrørende afviklingsdisciplin, der er specifikke for SMV-vækstmarkeder, bør kun finde anvendelse på transaktioner, der gennemføres på disse markeder. Som angivet i arbejdsdokument af 7. december 2011 fra Kommissionens tjenestegrene, der ledsager Kommissionens meddelelse »En handlingsplan om bedre adgang til finansiering for SMV'er«, bør adgang til kapitalmarkeder udvikles som alternativ til banklån til SMV'er, og det er derfor hensigtsmæssigt at skræddersy reglerne, så de tjener SMV-vækstmarkedernes behov bedre.
- (19) En CSD bør have mulighed for at kontrollere gennemførelsen af dækningskøbet med hensyn til flere afviklingsinstrukser, vedrørende de samme finansielle instrumenter og med den samme udløbsdato for forlængelsesperioden med det formål at minimere antallet af dækningskøb i det omfang, dette er foreneligt med kravene i denne forordning.
- (20) Da hovedsigtet med denne forordning er at indføre en række juridiske forpligtelser, som pålægges markedsaktørerne direkte, og som bl.a. består i elektronisk registrering hos en CSD af alle værdipapirer, når disse er handlet på markedspladser reguleret af direktiv 2014/65/EU og forordning (EU) nr. 600/2014 eller stillet som sikkerhed i overensstemmelse med direktiv 2002/47/EF, og i afvikling af deres forpligtelser senest den anden forretningsdag efter handelens indgåelse, og da CSD'er er ansvarlige for driften af værdipapirafviklingssystemer og anvendelsen af foranstaltninger til rettidig afvikling i Unionen, er det vigtigt at sikre, at alle CSD'er er sikre og solide og til enhver tid overholder de organisatoriske bestemmelser, regler for god forretningsskik, herunder ved at træffe alle rimelige foranstaltninger til at begrænse omfanget af svig og forsømmelse, og tilsynsmæssige krav, som er fastsat i denne forordning. Ensartede og direkte gældende regler for tilladelse til og løbende tilsyn med CSD'er er derfor en nødvendig følge af og tæt knyttet til de juridiske forpligtelser, som denne forordning pålægger markedsdeltagerne. Det er derfor nødvendigt at inkorporere reglerne om tilladelse til og tilsyn med CSD'er i samme retsakt som de juridiske forpligtelser, der pålægges markedsdeltagerne.
- (21) Da CSD'er bør være underkastet et sæt fælles krav og for at nedbryde de eksisterende hindringer for grænseoverskridende afvikling, bør enhver CSD, der er meddelt tilladelse, frit kunne udbyde sine tjenesteydelser inden for Unionen, herunder ved at oprette en filial. Med henblik på at sikre en passende grad af sikkerhed i leveringen af CSD-tjenesteydelser ved en CSD'er i et værtsland, bør sådanne CSD'er, når hensigten er at levere visse CSD-kerne ydelser, som er anført i denne forordning, være omfattet af en særlig procedure fastsat ved denne forordning eller oprette en filial i et værtsland.
- (22) Inden for et EU-afviklingsmarked uden grænser er det nødvendigt at definere den kompetence, der tillægges de forskellige myndigheder, som medvirker ved anvendelsen af denne forordning. Medlemsstaterne bør specifikt udpege de myndigheder, som er kompetente i forbindelse med anvendelsen af denne forordning, og som bør tillægges de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver. En CSD bør meddeles tilladelse og underkastes tilsyn af den kompetente myndighed i CSD'ens hjemland, og denne myndighed bør være i stand til og tillægges beføjelse til at undersøge CSD'ens daglige drift, at foretage regelmæssig kontrol og om nødvendigt tage passende forholdsregler. Den pågældende myndighed bør imidlertid så tidligt som muligt høre og samarbejde med andre relevante myndigheder, hvilket omfatter de myndigheder, der er ansvarlige for tilsynet med de enkelte værdipapirafviklingssystemer, der drives af CSD'en, de centralbanker, der udsteder de mest relevante afregningsvalutaer, og i givet fald de relevante centralbanker, der fungerer som afregningsfirma for de enkelte værdipapirafviklingssystemer, samt i givet fald de kompetente myndigheder for andre enheder i koncernen. Samarbejdet omfatter også udveksling af oplysninger mellem berørte myndigheder og omgående underretning af de involverede myndigheder i krisesituationer, som har indvirkning på likviditeten og stabiliteten i det finansielle system i en af de medlemsstater, hvor CSD'en eller dens deltagere er etableret.
- (23) Såfremt en CSD leverer tjenesteydelser i en anden medlemsstat, skal den kompetente myndighed i værtslandet kunne anmode den kompetente myndighed i hjemlandet om samtlige de for denne relevante oplysninger vedrørende CSD'ens aktiviteter. Disse oplysninger vil navnlig kunne vedrøre tjenesteydelser, der leveres til CSD-brugere, der er etableret i værtslandet, de behandlede instrumenter eller valutaer og kan omfatte oplysninger om en negativ udvikling, resultater af risikovurderinger og afhjælpende foranstaltninger for at muliggøre en effektiv koordinering af tilsynet. Hjemlandets kompetente myndighed bør også have adgang til eventuelle oplysninger, som regelmæssigt indberettes af CSD'en til værtslandets kompetente myndighed.

- (24) Når en CSD leverer tjenesteydelser i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den er etableret, herunder ved at oprette en filial, er den kompetente myndighed på etableringsstedet hovedsagelig ansvarlig for tilsynet med den pågældende CSD. Når en CSD's aktiviteter i værtslandet har fået væsentlig betydning for værdipapirmarkedernes virkemåde og beskyttelsen af investorerne i det pågældende værtsland, bør de kompetente myndigheder og relevante myndigheder i hjemlandet og værtslandet etablere passende samarbejdsordninger for tilsynet med CSD'ens aktiviteter i værtslandet. Den kompetente myndighed i hjemlandet bør også kunne beslutte, at de pågældende samarbejdsordninger kan omfatte multilateralt samarbejde, herunder samarbejde af kollegial art, mellem hjemlandets kompetente myndighed og de kompetente og relevante myndigheder i det berørte værtsland. Disse samarbejdsordninger bør imidlertid ikke betragtes som tilsynskollegier i den i forordning (EU) nr. 1095/2010 anvendte betydning. Der bør ikke direkte eller indirekte diskrimineres mod nogen medlemsstat eller gruppe af medlemsstater som placering for CSD- og afviklingsydelse. Ingen myndighed bør under udførelsen af opgaverne i denne forordning direkte eller indirekte diskriminere mod en virksomhed fra en anden medlemsstat. Med forbehold af denne forordning bør en CSD fra en medlemsstat ikke pålægges begrænsninger med hensyn til eller forhindres i at afvikle finansielle instrumenter i en anden medlemsstats valuta eller et tredjelands valuta.
- (25) Denne forordning bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne i national ret kan stille krav om særlige lovgivningsmæssige rammebetingelser for så vidt angår det daglige samarbejde på nationalt plan mellem den kompetente myndighed for CSD'en og relevante myndigheder. Disse nationale lovgivningsmæssige rammebetingelser bør være i overensstemmelse med de retningslinjer for tilsynspraksis og samarbejde mellem myndigheder, som ESMA kan udstede i henhold til denne forordning.
- (26) Enhver juridisk person, som falder inden for definitionen af en CSD, skal være meddelt tilladelse af de kompetente nationale myndigheder, før den påbegynder sin virksomhed. Da der findes forskellige forretningsmodeller, bør en CSD defineres ud fra visse kerneydelser, der består i afvikling, som forudsætter drift af et værdipapirafviklings-system, registreringsydelser og central forvaltning af værdipapirkonti. En CSD bør mindst drive et værdipapirafviklingssystem og levere en anden kerneydelse. Denne kombination er af stor betydning, for at CSD'er kan spille den rolle, der tilkommer dem ved afviklingen af værdipapirer og sikringen af integriteten i en værdipapirudstedelse. Denne definition skulle derfor udelukke enheder, der ikke driver værdipapirafviklingssystemer, f.eks. registratorer, overførselsfirmaer, offentlige myndigheder og organer, der forvalter et registreringssystem, og som er etableret i henhold til direktiv 2003/87/EF, eller CCP'er, der er reguleret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 ⁽¹⁾.
- (27) CSD'er bør udarbejde genopretningsplaner med henblik på at sikre kontinuiteten i deres kritiske operationer. Med forbehold af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU ⁽²⁾ bør de kompetente myndigheder sikre, at der i overensstemmelse med medlemsstaternes relevante ret for hver CSD udarbejdes og opretholdes en passende afviklingsplan.
- (28) Med henblik på at stille pålidelige data til rådighed om omfanget af værdipapirafviklingen uden for værdipapirafviklingssystemerne og sikre, at de risici, der opstår, kan overvåges og imødegås, bør alle institutter, der ikke er CSD'er, og som afvikler værdipapirtransaktioner uden for et værdipapirafviklingssystem, indberette deres afviklingsaktiviteter til de kompetente myndigheder. De modtagende kompetente myndigheder bør efterfølgende videregive disse oplysninger til ESMA og underrette ESMA om eventuelle potentielle risici som resultat af disse afviklingsaktiviteter. Derudover bør ESMA overvåge disse afviklingsaktiviteter og tage højde for de potentielle risici, som de måtte medføre.
- (29) For at undgå, at CSD'er påtager sig risici inden for andre aktiviteter end dem, der er omfattet af tilladelsen i henhold til denne forordning, bør de aktiviteter, som udøves af CSD'er, der er meddelt tilladelse, være begrænset til levering af de tjenesteydelser, som er omfattet af tilladelsen eller er notificeret i henhold til denne forordning, og de

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

bør ikke have kapitalinteresser som defineret i denne forordning med henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU ⁽¹⁾, eller direkte eller indirekte besidde 20 % eller derover af stemmerettighederne eller kapitalen i institutter, som ikke leverer tilsvarende tjenesteydelser, medmindre disse kapitalinteresser er godkendt af CSD'ers kompetente myndigheder med den begrundelse, at dette ikke i væsentligt omfang øger deres risikoprofil.

- (30) For at værdipapirafviklingssystemerne kan fungere sikkert, bør de kun drives af CSD'er eller centralbanker, der fungerer som CSD'er, og som er underlagt denne forordning.
- (31) Uden at det berører specifikke krav i medlemsstaternes skattelovgivning, bør CSD'er i tilknytning til deres kerneydelser kunne levere tjenesteydelser, som forbedrer værdipapirmarkedernes sikkerhed, effektivitet og gennemsigtighed, og som ikke skaber unødige risici for deres kerneydelser. Disse tjenesteydelser bør angives på ikkeudtømmende vis i denne forordning for at sætte CSD'er i stand til at reagere på den fremtidige udvikling på markederne. Er der tale om tjenesteydelser i forbindelse med kildeskattelættelser og indberetningspligter over for skattemyndighederne, skal tjenesteydelserne fortsat leveres i overensstemmelse med lovgivningen i de pågældende medlemsstater. I overensstemmelse med artikel 114, stk. 2, i TEUF finder beføjelsen til at træffe foranstaltninger i henhold til artikel 114, stk. 1, ikke anvendelse på fiskale bestemmelser. I dom af 29. april 2004 i sag C-338/01, Kommissionen mod Rådet ⁽²⁾, fastslog Den Europæiske Unions Domstol, at begrebet »fiskale bestemmelser« skal fortolkes således, at »det ikke kun dækker bestemmelserne vedrørende den skattepligtige personkreds, de skattepligtige handlinger, beskatningsgrundlaget, satserne og undtagelserne fra de direkte og indirekte skatter, men ligeledes omfatter reglerne vedrørende de nærmere bestemmelser for inddrivelsen af disse skatter«. Denne forordning omfatter derfor ikke bestemmelser for inddrivelse af skatter, hvilket ville kræve et andet retsgrundlag.
- (32) En CSD, der har til hensigt at outsource en kerneydelse til tredjemand eller levere en ny kerneydelse eller en accessorisk tjenesteydelse, som ikke er anført i denne forordning, drive et andet værdipapirafviklingssystem, benytte et andet afregningsfirma eller at etablere eventuelle CSD-links, som indebærer væsentlige risici, bør ansøge om tilladelse efter samme procedure som for den første tilladelse med den undtagelse, at den kompetente myndighed inden for tre måneder bør underrette den ansøgende CSD om resultatet af ansøgningen. CSD-links, som ikke indebærer væsentlige risici, eller interoperable links fra CSD'er, der outsourcer de til disse links knyttede interoperable links til offentlige enheder, f.eks. medlemmerne af ESCB, behøver imidlertid ikke en forudgående tilladelse, men bør indberettes af de relevante CSD'er til deres kompetente myndigheder.
- (33) Hvis en CSD ønsker at udvide sine tjenesteydelser til at omfatte ikke-bankmæssige accessoriske tjenesteydelser, der udtrykkelig er anført i denne forordning, og som ikke indebærer en stigning i dens risikoprofil, bør den have mulighed herfor efter indberetning til den kompetente myndighed.
- (34) CSD'er etableret i tredjelande bør kunne tilbyde deres tjenesteydelser i Unionen, bl.a. ved at oprette en filial. Med henblik på at sikre en passende grad af sikkerhed i leveringen af CSD-tjenesteydelser ved tredjelandes CSD'er bør disse CSD'er anerkendes af ESMA, når de har til hensigt at levere visse af de i denne forordning anførte tjenesteydelser eller at oprette en filial i Unionen. CSD'er etableret i tredjelande bør kunne oprette links med CSD'er, der er etableret i Unionen, i tilfælde af manglende anerkendelse, såfremt den relevante kompetente myndighed ikke gør indsigelse. Som følge af de finansielle markeders globale karakter er ESMA bedst egnet til at anerkende tredjelandes CSD'er. ESMA bør kun kunne anerkende CSD'er fra tredjelande, hvis Kommissionen kommer til den konklusion, at de er underlagt lov- og tilsynsregler, der reelt svarer til reglerne i denne forordning, forudsat at de rent faktisk er meddelt tilladelse og underkastet tilsyn og overvågning i det land, hvor de er etableret, og såfremt der er indgået samarbejdsaftaler mellem ESMA og de pågældende kompetente myndigheder og relevante CSD-myndigheder. ESMA's anerkendelse forudsætter en tilsvarende anerkendelse af de tilsynskrav, der gælder for CSD'er, som er etableret i Unionen og er meddelt tilladelse i henhold til denne forordning.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

⁽²⁾ Sml. 2004 I, s. 4829.

- (35) I betragtning af CSD'ernes kompleksitet og deres systemiske karakter samt de tjenesteydelser, de leverer, bør gennemsigtige ledelsesregler sikre, at den øverste ledelse, medlemmerne af ledelsesorganet, aktionærer og deltagere, som er i stand til at udøve kontrol, jf. direktiv 2013/34/EU, over CSD'ens drift, er egnede til at sikre pålidelig og forsvarlig ledelse af CSD'en.
- (36) Der anvendes forskellige ledelsesstrukturer i de forskellige medlemsstater. I de fleste tilfælde anvendes der en en-og/eller tostrengt ledelsesstruktur. Definitionerne i denne forordning sigter mod at omfatte alle eksisterende strukturer uden at anbefale nogen bestemt struktur. De er rent funktionelle med det formål at fastsætte regler med henblik på at give brugerne mulighed for at rådgive CSD'ens ledelsesorgan i vigtige spørgsmål, som har betydning for dem, og de bør have de nødvendige værktøjer til at udfylde deres rolle. Forskellige CSD-brugeres interesser, herunder interesserne hos indehavere af forskellige typer af værdipapirer, bør være repræsenteret i brugerudvalget.
- (37) Gennemsigtige ledelsesprincipper bør sikre, at dels CSD-aktionærernes, -ledelsens og personalets interesser, dels de brugeres interesser, som CSD'erne i sidste ende tjener, varetages. Disse ledelsesprincipper bør anvendes, uden at det berører CSD'ens ejerskabsmodel. Der bør for hvert værdipapirafviklingssystem, CSD'en driver, oprettes brugerudvalg for at give brugerne mulighed for at rådgive CSD'ens ledelsesorgan i vigtige spørgsmål, som har betydning for dem, og de bør have de nødvendige værktøjer til at udfylde deres rolle. Forskellige CSD-brugeres interesser, herunder interesserne hos indehavere af forskellige typer af værdipapirer, bør være repræsenteret i brugerudvalget.
- (38) CSD'er bør kunne outsource driften af deres tjenesteydelser, forudsat at de risici, der opstår som følge af disse ordninger vedrørende outsourcing, kontrolleres. I betragtning af betydningen af CSD'ernes opgaver bør denne forordning indeholde bestemmelser om, at CSD'er ikke overdrager deres ansvar til tredjeparter ved den kontraktlige outsourcing af deres aktiviteter til tredjeparter. Outsourcing af sådanne aktiviteter bør kun ske på strenge betingelser, som sikrer, at CSD'erne forbliver ansvarlige for deres aktiviteter, og at tilsynet og kontrollen med CSD'erne ikke forringes. En CSD's outsourcing af sine aktiviteter til offentlige enheder kan under særlige omstændigheder undtages fra disse krav.
- (39) Denne forordning bør ikke være til hinder for, at medlemsstater, der tillader direkte værdipapirdepotsystemer, i national lovgivning kan fastsætte, at andre parter end CSD'er skal eller kan udføre visse opgaver, der i andre typer af depotsystemer typisk udføres af CSD'er, og præcisere, hvordan disse opgaver bør udføres. Navnlig er det i nogle medlemsstater kontoansvarlige eller deltagere i CSD'ers værdipapirafviklingssystemer, der indfører posteringer i værdipapirkonti, der forvaltes af CSD'er, uden at disse nødvendigvis selv er kontoudbydere. I lyset af behovet for retssikkerhed i relation til kontoposteringerne på CSD-niveau, bør den specifikke rolle, som disse andre parter spiller, anerkendes i denne forordning. Det bør derfor under særlige omstændigheder og i henhold til strenge lovbestemmelser være muligt enten at dele ansvaret for forvaltning af værdipapirkonti mellem en CSD og den pågældende anden part eller at fastsætte bestemmelser om eneansvar for den pågældende anden part for så vidt angår visse aspekter vedrørende forvaltning af værdipapirkonti på øverste niveau, forudsat at denne anden part er omfattet af passende regulering og tilsyn. Der bør ikke være begrænsninger med hensyn til omfanget af det delte ansvar.
- (40) Regler for god forretningsskik bør sikre gennemsigtige relationer mellem CSD'er og deres brugere. En CSD bør navnlig anvende offentligt tilgængelige, gennemsigtige, objektive og ikkediskriminerende kriterier for deltagelse i værdipapirafviklingssystemet, hvortil adgangen kun kan begrænses ud fra risikoens omfang. Kompetente myndigheder bør råde over hurtige og egnede foranstaltninger til at imødegå CSD'ers uberettigede afslag på levering af tjenesteydelser til deltagerne. En CSD bør offentliggøre priser og gebyrer for sine tjenesteydelser. For at sikre åben og ikkediskriminerende adgang til CSD-tjenesteydelser og i kraft af den stærke markedspostition, som CSD'er stadig indtager i deres respektive medlemsstater, bør en CSD ikke afvige fra sine offentliggjorte priser for sine kerneydelser, og den bør føre særskilte regnskaber for de omkostninger og indtægter, der er knyttet til hver enkelt af dens kerneydelser og dens accessoriske tjenesteydelser. Disse deltagelsesbestemmelser supplerer og konsoliderer den ret, som markedsdeltagerne i henhold til direktiv 2014/65/EU har til at anvende et afviklingssystem i en anden medlemsstat.

- (41) For at fremme effektiv registrering, afvikling og betaling bør CSD'er tilpasse deres kommunikationsprocedurer med hensyn til deltagere og markedsinfrastrukturer, de kommunikerer med, de relevante internationale åbne kommunikationsprocedurer og -standarder for kommunikation af meddelelses- og referenceoplysninger.
- (42) I betragtning af den centrale rolle, som værdipapirafviklingsystemer spiller på de finansielle markeder, bør CSD'erne ved levering af deres tjenesteydelser yde den bedst mulige indsats for at sikre rettidig afvikling af værdipapirtransaktionerne og værdipapirudstedelsens integritet. Denne forordning bør ikke gribe ind i medlemsstaternes nationale lovgivning om værdipapirbeholdninger og ordninger med henblik på at bevare værdipapirudstedelsens integritet. For imidlertid at fremme beskyttelsen af deres deltagere og kunders aktiver bør denne forordning stille krav om, at CSD'er adskiller de enkelte deltagers værdipapirkonti og efter anmodning herom tilbyder deltagerne yderligere adskillelse af deres kunders konti, hvilket i visse tilfælde eventuelt vil indebære højere omkostninger, der så i givet fald skal bæres af de deltagers kunder, der anmoder om yderligere adskillelse. Der bør stilles krav om, at CSD'er og deres deltagere tilbyder både adskillelse af samlekonti og adskillelse af individuelle konti, således at kunderne kan vælge det adskillelsesniveau, som efter deres vurdering passer til deres behov

Den eneste undtagelse herfra bør være de tilfælde, hvor der stilles krav om, at en CSD og dens deltagere på grund af andre hensyn til den offentlige orden, navnlig vedrørende en effektiv og gennemsigtig skatteopkrævning, tilbyder individuel kundeadskillelse for borgere og bosiddende samt juridiske personer, der er etableret i en medlemsstat, når der på datoen for denne forordnings ikrafttræden stilles krav om en sådan individuel kundeadskillelse i henhold til national ret i den medlemsstat, hvor værdipapirerne er oprettet, og kun for borgere, bosiddende og juridiske personer, der er etableret i den pågældende medlemsstat. CSD'erne bør sikre, at disse krav finder anvendelse på hvert enkelt værdipapirafviklingsystem, de driver. Uden at dette berører levering af accessoriske tjenesteydelser, bør CSD'erne ikke for egen regning anvende nogen værdipapirer, der tilhører en deltager, medmindre den pågældende deltager udtrykkeligt har givet samtykke hertil, og bør i øvrigt undlade for egen regning at anvende værdipapirer, som ikke tilhører dem. Derudover bør CSD'en stille krav om, at deltagerne indhenter et eventuelt påkrævet forudgående samtykke fra deres kunder.

- (43) I direktiv 98/26/EF fastsættes, at overførselsordrer, der indgår i værdipapirafviklingsystemerne i overensstemmelse med disse systemers regler bør være retligt gældende over for og retligt bindende for tredjeparter. Da direktiv 98/26/EF imidlertid ikke specifikt omhandler CSD'er, der driver værdipapirafviklingsystemer, bør denne forordning af præciseringshensyn stille krav om, at CSD'er definerer, på hvilke tidspunkter overførselsordrer indgår i deres system og bliver uigenkaldelige i overensstemmelse med reglerne i nævnte direktiv. Derudover bør CSD'erne for at øge retssikkerheden oplyse deltagerne om, fra hvilket tidspunkt overførslen af værdipapirerne og kontanterne i et værdipapirafviklingsystem er retligt gældende og retligt bindende for tredjeparter, i givet fald i overensstemmelse med de i national lovgivning fastsatte regler. CSD'er bør endvidere træffe alle rimelige foranstaltninger til at sikre, at overførslen af værdipapirer og kontanter er retligt gældende og retligt bindende for tredjeparter senest ved forretningsdagens afslutning på den faktiske afviklingsdato.
- (44) For at undgå afviklingsrisici som følge af afregningsfirmaets insolvens bør en CSD, når det er praktisk muligt, afvikle kontantdelen af værdipapirtransaktionen via konti åbnet hos en centralbank. Er det ikke muligt, bør en CSD kunne afvikle via konti hos et kreditinstitut etableret efter bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU ⁽¹⁾ i henhold til en specifik tilladelsesprocedure samt de tilsynsmæssige krav i denne forordnings afsnit IV.
- (45) Banktjenesteydelser i tilknytning til afvikling, der indebærer kredit- og likviditetsrisici, bør kun leveres af CSD'er eller outsources til enheder, der er meddelt tilladelse til at levere banktjenesteydelser i tilknytning til de CSD-aktiviteter, som er fastsat i denne forordning.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

- (46) Af hensyn til den effektivitet, der opnås ved, at enheder inden for samme koncern leverer både CSD- og banktjenesteydelser, bør kravene i denne forordning ikke være til hinder for, at det pågældende kreditinstitut tilhører samme koncern som CSD'en. Der bør fastsættes ordninger, der gør det muligt at give CSD'er tilladelse til at levere accessoriske tjenesteydelser fra den samme juridiske enhed eller fra en separat juridisk enhed, uanset om den er del af den samme koncern, som i sidste ende kontrolleres af det samme moderselskab, til deres deltagere og andre enheder. Når et kreditinstitut, der ikke er en centralbank, fungerer som afregningsfirma, bør kreditinstituttet til CSD'ens deltagere kunne levere de i denne forordning omhandlede tjenesteydelser, som er omfattet af tilladelsen, men bør ikke levere andre banktjenesteydelser fra den samme juridiske enhed for at begrænse afviklingssystemets eksponering over for de risici, der opstår som følge af kreditinstituttets misligholdelse.
- (47) Da direktiv 2013/36/EU ikke specifikt omhandler intradag-kredit- og likviditetsrisici, der følger af leveringen af banktjenesteydelser i tilknytning til afviklingen, bør kreditinstitutter og CSD'er, der leverer sådanne tjenesteydelser, også være underkastet specifikke skærpede krav til reducere af kredit- og likviditetsrisici, herunder et risikotillæg, der afspejler de relevante risici. Disse skærpede krav til reducere af kredit- og likviditetsrisici bør overholde de globale standarder for finansielle markedsinfrastrukturer og principperne i de »Monitoring tools for intraday liquidity management« (»Overvågningsværktøjer til styring af intradag-likviditeten«), som blev offentliggjort af Baselkomiteén for Banktilsyn i april 2013.
- (48) Nogle CSD'er, der også opererer som kreditinstitutter, er omfattet af de for kreditinstitutter relevante kapitalgrundlags- og indberetningskrav i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ⁽¹⁾ og i direktiv 2013/36/EU. På grund af disse CSD'ers systemiske relevans er det for at undgå kumulativ anvendelse af forskellige EU-regler, f.eks. vedrørende indberetning af egne kapitalgrundlagskrav, passende at lade de strengeste krav i EU-retten finde anvendelse. På områder, hvor der påvises mulige overlappinger af krav, bør ESMA og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), som er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 ⁽²⁾ (EBA), afgive en udtalelse om EU-retsakternes passende anvendelse i overensstemmelse med artikel 34 i forordning (EU) nr. 1095/2010 og i forordning (EU) nr. 1093/2010.
- (49) Kreditinstitutter og CSD'er bør, ud over egne kapitalgrundlagskrav, som er fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, være omfattet af et risikotillæg, som afspejler de risici, f.eks. kredit- og likviditetsrisici, der opstår som følge af ydelse af intradag-kredit til bl.a. deltagerne i et værdipapirafviklingssystem eller andre brugere af CSD-tjenesteydelser.
- (50) For at sikre, at de specifikke foranstaltninger til reducere af kredit- og likviditetsrisiciene overholdes fuldt ud, bør de kompetente myndigheder kunne stille krav om, at CSD'er udpeger mere end ét kreditinstitut, hvis myndighederne på grundlag af de tilgængelige oplysninger kan påvise, at det ene kreditinstituts eksponering over for koncentrationen af kredit- og likviditetsrisiciene ikke er tilstrækkeligt reduceret. CSD'er bør også kunne udpege mere end ét kreditinstitut.
- (51) Tilsynet med, at de udpegede kreditinstitutter eller CSD'er, der er meddelt tilladelse til at levere banktjenesteydelser i tilknytning til afvikling, overholder kravene i forordning (EU) nr. 575/2013 og i direktiv 2013/36/EU og de specifikke relevante tilsynsmæssige krav i denne forordning, bør overlades til de i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede kompetente myndigheder. For at sikre en konsekvent anvendelse af tilsynstandarderne er det hensigtsmæssigt, at de CSD-banktjenesteydelser, hvis omfang og beskaffenhed kan udgøre en væsentlig risiko for den finansielle stabilitet i Unionen, underlægges direkte tilsyn ved ECB på de betingelser, som er fastsat i Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 ⁽³⁾ i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter. Denne forordning bør ikke berøre forordning (EU) nr. 1024/2013.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

⁽³⁾ Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).

- (52) Et kreditinstitut eller en CSD, som er meddelt tilladelse til at levere banktjenesteydelser i tilknytning til afvikling, bør overholde al nuværende og fremtidig EU-lovgivning, som finder anvendelse på kreditinstitutter. Denne forordning bør ikke berøre direktiv 2014/59/EU og anden fremtidig lovgivningsmæssig EU- retsakt om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, investeringsselskaber og andre finansielle institutioner.
- (53) For at opnå tilstrækkelig sikkerhed og kontinuitet i CSD'ernes levering af tjenesteydelser bør de underkastes specifikke ensartede og umiddelbart gældende tilsyns- og kapitalkrav, som begrænser deres juridiske, operationelle og investeringsmæssige risici.
- (54) Der bør stilles specifikke krav til sikkerheden af linkaftaler mellem CSD'er, for at deres respektive deltagere kan få adgang til andre værdipapirafviklingssystemer. Levering af bankmæssige accessoriske tjenesteydelser af en separat juridisk enhed bør ikke forhindre CSD'er i at få leveret sådanne tjenesteydelser, i særdeleshed hvis de er deltagere i et værdipapirafviklingssystem drevet af en anden CSD. Det er særlig vigtigt, at potentielle risici, der opstår som følge af linkaftaler, f.eks. kredit- og likviditetsrisici og organisatoriske og alle andre relevante risici for CSD'er, reduceres i fuldt omfang. For interoperable links er det vigtigt, at forbundne værdipapirafviklingssystemer har identiske tidspunkter for overførselsordrers indgang i systemet, og at sådanne overførselsordrer er uigenkaldelige og anvender tilsvarende regler vedrørende tidspunktet for endelige overførsler af værdipapirer og kontanter. De samme principper bør også finde anvendelse på CSD'er, som har en fælles IT-afviklingsinfrastruktur.
- (55) For at sætte kompetente myndigheder i stand til at føre effektivt tilsyn med CSD'ers aktiviteter, bør CSD'er være omfattet af strenge krav om registrering. CSD'er bør i en periode på mindst ti år opbevare alle registreringer og data om samtlige tjenesteydelser, de måtte levere, herunder transaktionsdata om forvaltning af sikkerhedsstillelse, som indebærer behandling af tilbagekøb af værdipapirer eller aftaler om udlån. Det kan eventuelt være påkrævet, at CSD'er specificerer et fælles format for deres kunders forelæggelse af transaktionsdata, for at overholde kravet om registrering i overensstemmelse med alle relevante reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedtaget i henhold til denne forordning.
- (56) I mange medlemsstater er udstedere i henhold til den nationale lovgivning forpligtet til at udstede visse typer værdipapirer, især aktier, via deres nationale CSD'er. For at fjerne denne hindring for et velfungerende EU-efterhandelsmarked og give udstederne mulighed for at vælge den mest effektive måde at forvalte deres værdipapirer på bør udstederne have ret til at vælge en hvilken som helst CSD etableret i Unionen til registrering af deres værdipapirer og levering af relevante CSD-tjenesteydelser. Eftersom harmonisering af national selskabsret ligger uden for denne forordnings anvendelsesområde, bør national selskabsret eller anden tilsvarende lovgivning, i henhold til hvilken værdipapirerne er oprettet, fortsat finde anvendelse, og der bør træffes foranstaltninger til at sikre, at national selskabsret og tilsvarende lovgivning kan overholdes, når retten til at vælge CSD udøves. Den nationale selskabslovgivning og anden tilsvarende lovgivning, i henhold til hvilken værdipapirerne er oprettet, regulerer forholdet mellem udstederen og indehaverne eller enhver tredjepart og deres respektive rettigheder og forpligtelser forbundet med værdipapirerne, f.eks. stemmeret, udbytter og andre corporate actions. Et afslag på at levere tjenesteydelser til en udsteder bør kun kunne tillades på grundlag af en samlet risikovurdering, eller såfremt CSD'en ikke leverer udstedelsesydelser i tilknytning til værdipapirer, der er oprettet i henhold til selskabslovgivningen eller anden tilsvarende lovgivning i den relevante medlemsstat. Kompetente myndigheder bør råde over hurtige og egnede foranstaltninger til at imødegå CSD'ers uberettigede afslag på levering af tjenesteydelser til udstederne.
- (57) I betragtning af det øgede omfang af grænseoverskridende beholdninger og overførsler af værdipapirer, der fremmes af denne forordning, er det yderst påtrængende og vigtigt at fastsætte klare lovvalgsregler om de formueretlige aspekter i forbindelse med værdipapirer på konti, der forvaltes af CSD'er. Dette er imidlertid et horisontalt spørgsmål, der rækker ud over denne forordnings anvendelsesområde, og som kan behandles i fremtidige lovgivningsmæssige EU-retsakter.
- (58) Den europæiske adfærdskodeks for clearing og afvikling af 7. november 2006 indeholder frivillige rammebestemmelser for adgang mellem CSD'er og andre markedsinfrastrukturer. Efterhandelssektoren er dog fortsat opdelt efter

nationale skillelinjer, hvilket gør omkostningerne ved grænseoverskridende handel unødvendigt store. Det er nødvendigt at fastsætte ensartede betingelser for links mellem CSD'er og for den indbyrdes adgang mellem CSD'er og andre markedsinfrastrukturer. CSD'er bør for at kunne tilbyde deres deltagere adgang til andre markeder have ret til at blive deltagere i en anden CSD eller anmode en anden CSD om at udvikle særlige funktioner for at få adgang hertil. Denne adgang bør gives på loyale, rimelige og ikkediskriminerende vilkår og bør kun nægtes, hvis den truer de finansielle markeders gnidningsløse og velordnede funktion eller forårsager systemiske risici. Kompetente myndigheder bør råde over hurtige og egnede foranstaltninger til at imødegå CSD'ers uberettigede afslag på at give adgang til en anden CSD. Såfremt CSD-links medfører væsentlige risici for afviklingen, bør de være underlagt tilladelse og skærpet tilsyn af de relevante kompetente myndigheder.

- (59) CSD'er bør også have adgang til transaction feeds fra en CCP eller en markedsplads, og disse markedsinfrastrukturer bør have adgang til værdipapirafviklingssystemer drevet af CSD'er. Denne adgang kan kun nægtes, hvis den truer de finansielle markeders gnidningsløse og velordnede funktion eller forårsager systemiske risici og må ikke afslås med henvisning til tab af markedsandele.
- (60) De kompetente myndigheder bør råde over hurtige og egnede foranstaltninger til at imødegå CSD'ers eller markedsinfrastrukturers uberettigede afslag på adgang til deres tjenesteydelser. Denne forordning fuldstændiggør de adgangsordninger mellem markedspladser, CCP'er og CSD'er, som er fastsat i forordning (EU) nr. 648/2012 og i forordning (EU) nr. 600/2014 og som er nødvendige for at opbygge et konkurrencedygtigt indre marked for efterhandelsydelser. ESMA og Kommissionen bør fortsat overvåge efterhandelsinfrastrukturens udvikling nøje, og Kommissionen bør i givet fald gribe ind for at forhindre konkurrenceforvridninger i at opstå i det indre marked.
- (61) Forsvarlige tilsynsregler og regler for god forretningsskik for den finansielle sektor bør bygge på solide tilsyns- og sanktionsordninger. Tilsynsmyndighederne bør med henblik på dette have tilstrækkelige handlebeføjelser og bør kunne sætte afskrækkende sanktionsordninger ind over for enhver retsstridig adfærd. I Kommissionens meddelelse af 8. december 2010 med titlen »Udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle tjenesteydelser« foretages der en gennemgang af de eksisterende sanktionsbeføjelser og anvendelsen heraf i praksis med det formål at forbedre konvergen i sanktionerne i forbindelse med hele spektret af tilsynsaktiviteter.
- (62) For at sikre, at CSD'er, kreditinstitutter udpeget som afregningsfirmaer, medlemmerne af deres ledelsesorganer og enhver anden person, som reelt kontrollerer deres aktiviteter, samt enhver anden person overholder kravene i denne forordning, bør de kompetente myndigheder kunne anvende administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning.
- (63) For at sanktionerne får afskrækkende virkning og anvendes konsekvent i alle medlemsstater, bør denne forordning indeholde en liste over væsentlige administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som de kompetente myndigheder skal have til rådighed, bestemmelser om beføjelser til at pålægge alle juridiske eller fysiske personer, som er ansvarlige for en overtrædelse af forordningen, disse sanktioner og andre foranstaltninger, en liste over væsentlige kriterier til bestemmelse af omfanget og arten af sådanne sanktioner og andre foranstaltninger samt bestemmelser om størrelsen af de administrative bøder. Ved fastsættelsen af administrative bøder bør der tages højde for faktorer som eventuelle konstaterede økonomiske gevinster som følge af overtrædelsen, overtrædelsens grovhed og varighed, eventuelle skærpende eller formildende omstændigheder, nødvendigheden af, at de administrative bøder har en afskrækkende virkning, og at der i givet fald ydes nedsættelse for samarbejde med den kompetente myndighed. Ved indførelsen og offentliggørelsen af sanktioner bør de grundlæggende rettigheder som fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder («chartret») overholdes, især retten til respekt for privatliv og familieliv (artikel 7), retten til beskyttelse af personoplysninger (artikel 8) samt retten til effektive retsmidler og til en upartisk domstol (artikel 47).

- (64) Der bør for at afdække potentielle overtrædelser indføres effektive mekanismer, der tilskynder til at indberette potentielle eller faktiske overtrædelser af denne forordning til de kompetente myndigheder. Disse mekanismer bør omfatte passende garantier for de personer, der indberetter potentielle eller faktiske overtrædelser af denne forordning, og de personer, der anklages for sådanne overtrædelser. Der bør indføres passende procedurer for at sikre overholdelse af den anklagede persons ret til beskyttelse af personoplysninger, denne persons ret til et forsvar og ret til at blive hørt, før der træffes endelig afgørelse om den pågældende, samt ret til at søge effektiv retslig klageadgang mod enhver afgørelse eller foranstaltning, der vedrører personen.
- (65) Denne forordning bør ikke berøre bestemmelser i medlemsstaternes lovgivning vedrørende strafferetlige sanktioner.
- (66) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF⁽¹⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i medlemsstaterne i henhold til denne forordning. Enhver udveksling eller videregivelse af personoplysninger, som kompetente myndigheder i medlemsstaterne foretager, bør ske i overensstemmelse med reglerne om videregivelse af personoplysninger som fastsat i direktiv 95/46/EF. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001⁽²⁾ regulerer ESMA's behandling af personoplysninger i henhold til denne forordning. Enhver udveksling eller videregivelse af personoplysninger, som ESMA foretager, bør ske i overensstemmelse med reglerne om videregivelse af personoplysninger i forordning (EF) nr. 45/2001.
- (67) Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. chartret anerkender, især retten til respekt for privatliv og familieliv, retten til beskyttelse af personoplysninger, adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol, retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse samt friheden til at oprette og drive egen virksomhed, og forordningen skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (68) ESMA bør spille en central rolle ved anvendelsen af denne forordning ved at sikre, at EU-bestemmelserne anvendes konsekvent af de nationale kompetente myndigheder og ved at bilægge tvister mellem dem.
- (69) ESMA skal forelægge Kommissionen årsrapporter, der vurderer tendenser og potentielle risici på de markeder, der er omfattet af denne forordning. Disse rapporter bør mindst omfatte en vurdering af afviklingseffektiviteten, internaliseret afvikling, grænseoverskridende levering af tjenesteydelser, grundene til nægtelse af ret til adgang og andre væsentlige hindringer for konkurrencen inden for finansielle efterhandelsydelse, herunder eventuelle hindringer, der opstår som følge af u hensigtsmæssig brug af licensordninger, hensigtsmæssigheden af bøder for afviklingsfejl, herunder navnlig behovet for yderligere fleksibilitet i forbindelse med bøder for afviklingsfejl i forbindelse med illikvide finansielle instrumenter, anvendelsen af medlemsstaternes regler om civilretligt ansvar for tab forårsaget af CSD'er, vilkårene for levering af bankmæssige accessoriske tjenesteydelser, krav vedrørende beskyttelse af deltageres og deres kunders værdipapirer og sanktionsordningen, og de kan om nødvendigt indeholde anbefalinger vedrørende forebyggende eller afhjælpende foranstaltninger. ESMA bør også inden for en rimelig tidsfrist og i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1095/2010 gennemføre peerevalueringer, der omfatter de kompetente myndigheders aktiviteter i henhold til denne forordning. På grund af CSD'ernes systemiske betydning og den omstændighed, at det er første gang, de reguleres på EU-niveau, er det rimeligt at stille krav om, at disse peerevalueringer til at begynde med finder sted hvert tredje år i forbindelse med tilsynet med de CSD'er, der gør brug af den frie udveksling af tjenesteydelser eller deltager i et interoperabelt link.
- (70) Da ESMA sidder inde med højt specialiseret faglig kompetence inden for værdipapirer og værdipapirmarkeder, er det effektivt og hensigtsmæssigt at lade denne myndighed få til opgave at udarbejde udkast til reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som ikke indebærer politikbeslutninger, med henblik på forelæggelse for Kommissionen. Når det er nærmere angivet, bør ESMA også samarbejde med medlemmerne af ESCB og EBA.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

- (71) Kommissionen bør tillægges beføjelse til at vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF og artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010 og artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010 vedrørende de detaljerede elementer i foranstaltningerne til at forbedre afviklingsdisciplinen; indberetning af internaliseret afvikling; de oplysninger og andre elementer, som en CSD skal medtage i sin ansøgning om tilladelse; de vilkår, på hvilke de kompetente myndigheder kan godkende CSD'ers kapitalinteresser i visse juridiske personer; de oplysninger, som de forskellige myndigheder skal udveksle med hinanden ved tilsynet med CSD'er; de oplysninger, som den ansøgende CSD skal indgive til ESMA i sin ansøgning om anerkendelse; enkelthederne i ledelsesordningerne for CSD'er; de nærmere enkeltheder om de registre, som CSD'erne skal føre; de risici, som CSD'er skal tage højde for, når de gennemfører en samlet risikovurdering, og de kompetente myndigheder, når de vurderer begrundelser for afvisning af anmodninger om adgang; enkelthederne i proceduren for deltageres og udsteders adgang til CSD'er, adgang mellem CSD'er og mellem CSD'er og andre markedsinfrastrukturer, de nærmere enkeltheder i de foranstaltninger, som CSD'er skal træffe for at sikre integriteten i udstedelsen; reducere af de operationelle og investeringsmæssige risici, der følger af CSD-linkene; de nærmere enkeltheder i kapitalkravene for CSD'er; de nærmere enkeltheder vedrørende ansøgningen om tilladelse til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser; risikotillæg og de tilsynsmæssige krav vedrørende kredit- og likviditetsrisici for CSD'er og de udpegede kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser.
- (72) Kommissionen bør også tillægges beføjelse til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder ved hjælp af gennemførelsesretsakter i henhold til artikel 291 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010 vedrørende standardformularer og -modeller til indberetning om internaliseret afvikling; CSD'ers ansøgning om tilladelse; til levering af oplysninger mellem de forskellige kompetente myndigheder til brug for tilsynet med CSD'erne; til de relevante samarbejdsaftaler mellem hjemlandets og værtslandets myndigheder; til de registre, som CSD'erne skal føre; til de procedurer, som skal anvendes, når en deltager eller en udsteder nægtes adgang til en CSD, når CSD'er nægtes adgang mellem hinanden indbyrdes eller mellem CSD'er og andre markedsinfrastrukturer; til høring af forskellige myndigheder forud for meddelelse af tilladelse til et afregningsfirma.
- (73) Med henblik på at nå de ved denne forordning fastsatte mål bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår specifikke oplysninger vedrørende visse definitioner; parametre for beregning af bødeniveauet for de deltagere, der forårsager afviklingsfejl, og de kriterier, der lægges til grund for vurderingen af, om en CSD's aktiviteter i et værtsland anses for at være af væsentlig betydning for denne medlemsstat; det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder også på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (74) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges beføjelse til at træffe afgørelser om vurderingen af tredjelands regler med henblik på anerkendelse af tredjelands CSD'er. Denne beføjelse bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁽¹⁾.
- (75) I forbindelse med vurderingen af relevante regler i tredjelande bør der anvendes en forholdsmæssig, resultatbaseret tilgang, der fokuserer på overholdelse af gældende EU-regler og, hvor dette er relevant, internationale standarder. Der kan også gives betinget eller midlertidig anerkendelse, såfremt der ikke er områder med substantielle forskelle, der ville medføre forudsigelige skadelige virkninger på Unionens markeder.
- (76) Målene for denne forordning, nemlig at fastsætte ensartede krav for afvikling samt for CSD'er, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af det påtænkte tiltags rækkevidde bedre nås på EU-plan. Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. EU-traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

- (77) Det er nødvendigt at ændre direktiv 98/26/EF for at bringe det i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/78/EU ⁽¹⁾, hvorefter udpegede værdipapirafviklingsystemer ikke længere anmeldes til Kommissionen, men til ESMA.
- (78) I betragtning af, at denne forordning på EU-niveau harmoniserer foranstaltninger til forebyggelse og afhjælpning af afviklingsfejl, og for så vidt angår at disse foranstaltninger har et bredere anvendelsesområde end Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 236/2012 ⁽²⁾ er det nødvendigt at ophæve artikel 15 i nævnte forordning.
- (79) CSD'er bør undtages fra anvendelsen af direktiv 2014/65/EU og forordning (EU) nr. 600/2014, når de leverer tjenesteydelser, som udtrykkelig er anført i denne forordning. For at sikre, at enheder, der yder investeringservice eller udfører investeringsaktiviteter, er omfattet af direktiv 2014/65/EU og forordning (EU) nr. 600/2014, og for at undgå konkurrenceforvriddning mellem forskellige former for udbydere af sådanne ydelser er det imidlertid nødvendigt at stille krav om, at CSD'er, der yder investeringservice og udfører investeringsaktiviteter som led i deres accessoriske tjenesteydelser, er omfattet af kravene i direktiv 2014/65/EU og forordning (EU) nr. 600/2014.
- (80) Anvendelsen af denne forordnings bestemmelser om tilladelse og anerkendelse bør udskydes for at give CSD'er, som er etableret i Unionen eller tredjelande, tilstrækkelig tid til at ansøge om den i denne forordning foreskrevne tilladelse og anerkendelse af deres aktiviteter. Indtil der i henhold til denne forordning er truffet afgørelse om tilladelse til eller anerkendelse af CSD'er og af deres aktiviteter, herunder CSD-links, bør de respektive nationale regler om tilladelse til og anerkendelse af CSD'er fortsat være gældende.
- (81) Det er også nødvendigt at udskyde anvendelsen af kravene vedrørende afviklingsdisciplin og krav vedrørende indberetningspligten af afviklingsinternalisatorer, indtil alle nødvendige delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, der fastsætter disse krav, er trådt i kraft, samt af bestemmelserne om registrering af visse værdipapirer i elektronisk form og afviklingen af forpligtelserne i værdipapirafviklingsystemer senest den anden forretningsdag efter handelen for at give markedsdeltagere, der besidder værdipapirer i papirform eller anvender længere afviklingsperioder, tilstrækkelig tid til at efterleve disse krav —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

AFSNIT I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Ved denne forordning fastsættes der fælles krav til afvikling af finansielle instrumenter i Unionen og regler om værdipapircentralers (CSD'er) organisation og ledelse med henblik på at fremme sikker, effektiv og gnidningsfri afvikling.
2. Denne forordning finder anvendelse på afvikling af alle finansielle instrumenter og CSD-aktiviteter, medmindre andet følger af denne forordning.
3. Denne forordning berører ikke bestemmelser i EU-retten vedrørende specifikke finansielle instrumenter, navnlig direktiv 2003/87/EF.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/78/EU af 24. november 2010 om ændring af direktiv 98/26/EF, 2002/87/EF, 2003/6/EF, 2003/41/EF, 2003/71/EF, 2004/39/EF, 2004/109/EF, 2005/60/EF, 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2009/65/EF for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 120).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 236/2012 af 14. marts 2012 om short selling og visse aspekter af credit default swaps (EUT L 86 af 24.3.2012, s. 1).

4. Artikel 10-20, artikel 22, 23, 24 og 27, artikel 28, stk. 6, artikel 30, stk. 4, samt artikel 46 og 47, bestemmelserne i afsnit IV samt kravene om indberetning til kompetente myndigheder eller relevante myndigheder eller om overholdelse af deres instrukser i henhold til denne forordning finder ikke anvendelse på medlemmerne af ESCB, andre nationale organer, som varetager lignende funktioner, eller andre offentlige organer i medlemsstaterne, der har til opgave at forvalte eller intervenere i forvaltningen af offentlig gæld i Unionen i forbindelse med en CSD, som de ovenfor nævnte organer forvalter direkte på det samme ledelsesorgans ansvar, som har adgang til disse organers finansielle midler, og som ikke er en separat enhed.

Artikel 2

Definitioner

1. I denne forordning forstås ved:
  - 1) »værdipapircentral« eller »CSD«: en juridisk person, som driver et værdipapirafviklingssystem omhandlet i bilagets afsnit A, punkt 3, og som leverer mindst en anden af de kerneydelser, der er opført i bilagets afsnit A
  - 2) »tredjeland CSD«: en i et tredjeland etableret retlig enhed, der leverer en tjenesteydelse, der svarer til kerneydelsen omhandlet i bilagets afsnit A, punkt 3, og som udfører mindst én af de øvrige kerneydelser i afsnit A i bilaget
  - 3) »immobilisering«: den handling, hvorved fysiske værdipapirers placering koncentrerer i en CSD, således at efterfølgende overførsler kan ske elektronisk
  - 4) »dematerialiseret form«: det forhold, at finansielle instrumenter kun foreligger som elektroniske registreringer
  - 5) »modtagende CSD«: den CSD, der modtager en anmodning fra en anden CSD, om adgang til dens tjenesteydelser gennem et CSD-link
  - 6) »anmodende CSD«: den CSD, der anmoder om adgang til en anden CSD's, tjenesteydelser gennem et CSD-link
  - 7) »afvikling«: afslutning af en værdipapirtransaktion, uanset hvor den gennemføres, med det formål at opfylde parternes forpligtelser vedrørende den pågældende transaktion ved at overføre kontanter eller værdipapirer eller begge
  - 8) »finansielle instrumenter« eller »værdipapirer«: finansielle instrumenter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 15), i 2014/65/EU
  - 9) »overførselsordre«: en overførselsordre som defineret i artikel 2, litra i), andet led, i direktiv 98/26/EF
  - 10) »værdipapirafviklingssystem«: et system som omhandlet i artikel 2, litra a), første, andet og tredje led, i direktiv 98/26/EF, som ikke drives af en central modpart, hvis virksomhed består i at udføre overførselsordrer
  - 11) »afviklingsinternalisator«: et institut, der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, som udfører overførselsordrer på kunders eller egne vegne frem for gennem et værdipapirafviklingssystem
  - 12) »planlagt afviklingsdato«: den dato, der indføres i værdipapirafviklingssystemet som afviklingsdatoen, og hvor parterne i en værdipapirtransaktion har aftalt, at afviklingen skal finde sted
  - 13) »afviklingsperiode«: tidsperioden mellem handelsdatoen og den planlagte afviklingsdato
  - 14) »forretningsdag«: forretningsdag som defineret i artikel 2, litra n), i direktiv 98/26/EF

- 15) »afviklingsfejl«: manglende afvikling eller kun delvis afvikling af en værdipapirtransaktion på den planlagte afviklingsdato på grund af manglende værdipapirer eller kontanter og uanset den underliggende årsag
- 16) »central modpart« eller »CCP«: en CCP som defineret i artikel 2, nr. 1), i forordning (EU) nr. 648/2012
- 17) »kompetent myndighed«: den myndighed, der udpeges af hver medlemsstat i overensstemmelse med artikel 11, medmindre andet er fastsat i denne forordning
- 18) »relevant myndighed«: en myndighed som omhandlet i artikel 12
- 19) »deltager«: enhver deltager som defineret i artikel 2, litra f), i direktiv 98/26/EF i et værdipapirafviklingssystem
- 20) »kapitalinteresse«: en kapitalinteresse som omhandlet i artikel 2, nr. 2), første punktum, i direktiv 2013/34/EU eller direkte eller indirekte besiddelse af 20 % eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed
- 21) »kontrol«: forholdet mellem to virksomheder som beskrevet i artikel 22 i direktiv 2013/34/EU
- 22) »dattervirksomhed«: en dattervirksomhed i den forstand, hvori udtrykket anvendes i artikel 2, nr. 10), og artikel 22 i direktiv 2013/34/EU
- 23) »hjemland«: den medlemsstat, hvor en CSD er etableret
- 24) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor en CSD har en filial eller leverer CSD-tjenesteydelser
- 25) »filial«: et andet forretningssted end hovedkontoret, som er en del af en CSD, som ikke har status som juridisk person, og som leverer CSD-tjenesteydelser, som CSD'en er meddelt tilladelse til at levere
- 26) »misligholdelse« i forhold til en deltager: en situation, hvor der indledes insolvensbehandling som defineret i artikel 2, litra j), i direktiv 98/26/EF mod en deltager
- 27) »levering mod betaling (eller DvP)«: en værdipapirafviklingsmekanisme, hvorved værdipapirer udveksles med kontanter på en sådan måde, at værdipapirerne overføres, hvis og kun hvis den tilsvarende overførsel af kontanter finder sted, og omvendt
- 28) »værdipapirkonto«: en konto, hvor værdipapirer kan krediteres eller debiteres
- 29) »CSD-link«: en foranstaltning mellem CSD'er, hvor en CSD bliver deltager i en anden CSD's værdipapirafviklingssystem for at lette overførsel af værdipapirer fra sidstnævnte CSD's deltagere til førstnævnte CSD's deltagere eller en anden foranstaltning, hvorved en CSD har adgang til en anden CSD indirekte eller via et mellemled. CSD-links omfatter standardiserede links, skræddersyede links, indirekte links og interoperable links
- 30) »standardiseret link«: et CSD-link, hvor en CSD bliver deltager i en anden CSD's værdipapirafviklingssystem på samme vilkår og betingelser som gælder for enhver anden deltager i det værdipapirafviklingssystem, som sidstnævnte driver

- 31) »skræddersyet link«: et CSD-link, hvor en CSD, der bliver deltager i en anden CSD's værdipapirafviklingssystem, får leveret supplerende særlige tjenesteydelser ud over de tjenesteydelser, som normalt leveres af denne CSD til deltagere i dens værdipapirafviklingssystem
- 32) »indirekte link«: en foranstaltning mellem en CSD og en tredjepart, der ikke er en CSD, og som er deltager i en anden CSD's værdipapirafviklingssystem. Et sådant link oprettes af en CSD med henblik på at lette overførsel af værdipapirer til dens deltagere fra deltagerne i en anden CSD
- 33) »interoperabelt link«: et CSD-link, ved hjælp af hvilket CSD'erne indvilliger i at indføre gensidige tekniske løsninger på afvikling i de værdipapirafviklingssystemer, som de driver
- 34) »internationale åbne kommunikationsprocedurer og -standarder«: internationalt accepterede standarder for kommunikationsprocedurer, f.eks. standardiserede meddelelsesformater og datarepræsentation, der er tilgængelige på et fair, åbent og ikkediskriminerende grundlag for en interesseret part
- 35) »værdipapirer«: værdipapirer som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 44), i direktiv 2014/65/EU
- 36) »aktier«: værdipapirer, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 44), litra a), i direktiv 2014/65/EU
- 37) »pengemarkedsinstrumenter«: pengemarkedsinstrumenter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 17), i direktiv 2014/65/EU
- 38) »andele i institutter for kollektiv investering«: andele i institutter for kollektiv investering som omhandlet i afsnit C, punkt 3, i bilag I til direktiv 2014/65/EU
- 39) »emissionskvoter«: alle emissionskvoter som beskrevet i afsnit C, punkt 11, i bilag I til direktiv 2014/65/EU med undtagelse af derivater af emissionskvoter
- 40) »reguleret marked«: reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i direktiv 2014/65/EU
- 41) »multilateral handelsfacilitet« eller »MHF«: multilateral handelsfacilitet som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 22), i direktiv 2014/65/EU
- 42) »markedsplads«: en markedsplads som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 24), i direktiv 2014/65/EU
- 43) »afregningsfirma«: afregningsfirma som defineret i artikel 2, litra d), i direktiv 98/26/EF
- 44) »SMV-vækstmarked«: et SMV-vækstmarked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 12), i direktiv 2014/65/EU
- 45) »ledelsesorgan«: det eller de organer i en CSD, som er udpeget i overensstemmelse med national lovgivning, og som har beføjelse til at fastlægge CSD'ens strategi, mål og generelle ledelsesprincipper, og som fører tilsyn med og overvåger ledelsens beslutningstagning, og hvori indgår personer, som varetager CSD'ens daglige ledelse.

Hvis et ledelsesorgan i henhold til national lovgivning omfatter forskellige organer med specifikke funktioner, finder kravene i denne forordning kun anvendelse på medlemmer af ledelsesorganet, som tildeles det respektive ansvar i henhold til gældende national lovgivning

46) »øverste ledelse«: de fysiske personer, som har ledelsesfunktioner i en CSD, og som over for ledelsesorganet er ansvarlige for den daglige ledelse af den pågældende CSD.

2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 67 vedrørende foranstaltninger til nærmere præcisering af de i afsnit B, punkt 1-4, i bilaget anførte accessoriske tjenesteydelser, som ikke er bankmæssige, og de i afsnit C i bilaget anførte bankmæssige accessoriske tjenesteydelser.

AFSNIT II

VÆRDIPAPIRAFVIKLING

KAPITEL I

Elektronisk form

Artikel 3

Elektronisk form

1. Uden at dette berører stk. 2, sørger udstedere, der er etableret i Unionen, og som udsteder eller har udstedt værdipapirer, der optages til handel eller handles på markedspladser, for, at værdipapirerne foreligger i elektronisk form gennem immobilisering eller efter en direkte udstedelse i dematerialiseret form.

2. Hvis en transaktion i værdipapirer finder sted på en markedsplads, registreres de relevante værdipapirer i elektronisk form i en CSD på eller før den planlagte afviklingsdato, medmindre en sådan registrering allerede har fundet sted.

Hvis værdipapirer overføres ifølge en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse som defineret i artikel 2, stk. 1, litra a), i direktiv 2002/47/EF, registreres værdipapirerne i elektronisk form i en CSD på eller forud for den planlagte afviklingsdato, medmindre en sådan registrering allerede har fundet sted.

Artikel 4

Håndhævelse

1. Myndighederne i den medlemsstat, hvor den udsteder, der udsteder værdipapirer, er etableret, sikrer, at artikel 3, stk. 1, finder anvendelse.

2. De myndigheder, herunder de kompetente myndigheder, som er udpeget i overensstemmelse med artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF⁽¹⁾, der har kompetence til at føre tilsyn med markedspladser, sikrer, at artikel 3, stk. 2, første afsnit, i denne forordning finder anvendelse, når de i artikel 3, stk. 1, i denne forordning omhandlede værdipapirer handles på markedspladser.

3. De myndigheder i medlemsstaterne, der er ansvarlige for anvendelsen af direktiv 2002/47/EF, sikrer, at denne artikel 3, stk. 2, andet afsnit, i denne forordning finder anvendelse, når de i denne forordnings artikel 3, stk. 1, omhandlede værdipapirer overføres ifølge en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse som defineret i artikel 2, stk. 1, litra a), i direktiv 2002/47/EF.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (EUT L 345 af 31.12.2003, s. 64).

KAPITEL II

Afviklingsperioder

Artikel 5

Planlagte afviklingsdatoer

1. Deltagere i et værdipapirafviklingssystem, der for egen regning eller på tredjemands vegne i dette system afvikler transaktioner med værdipapirer, pengemarkedsinstrumenter, andele i kollektive investeringsinstitutter og emissionskvoter, afvikler disse transaktioner på den planlagte afviklingsdato.
2. For så vidt angår transaktioner med værdipapirer, der er omhandlet i stk. 1, som gennemføres på markedspladser, er den planlagte afviklingsdato senest den anden forretningsdag efter, at handelen har fundet sted. Dette krav gælder ikke transaktioner, som forhandles privat, men som gennemføres på markedspladser, transaktioner, som gennemføres bilateralt, men som indberettes til markedspladser, eller den første transaktion, hvor de pågældende værdipapirer er genstand for første registrering i elektronisk form i medfør af artikel 3, stk. 2.
3. De kompetente myndigheder sikrer, at stk. 1 anvendes.

De myndigheder, der har kompetence med hensyn til at føre tilsyn med markedspladser, sikrer, at stk. 2 anvendes.

KAPITEL III

Afviklingsdisciplin

Artikel 6

Foranstaltninger til forebyggelse af afviklingsfejl

1. Markedspladser indfører procedurer, der gør det muligt at bekræfte relevante oplysninger vedrørende transaktioner med de i artikel 5, stk. 1, omhandlede finansielle instrumenter på den dato, hvor transaktionen er blevet gennemført.
2. Uanset kravet i stk. 1 skal investeringsselskaber, som er meddelt tilladelse i henhold til artikel 5 i direktiv 2014/65/EU, såfremt dette er relevant, træffe foranstaltninger til at begrænse antallet af afviklingsfejl.

Disse foranstaltninger skal mindst bestå i ordninger mellem investeringsselskabet og dets professionelle kunder som omhandlet i bilag II til direktiv 2014/65/EU med henblik på at sikre hurtig oplysning om en tildeling af værdipapirer til transaktionen, bekræftelse af den pågældende tildeling og bekræftelse af accept eller afvisning af vilkår i god tid inden den planlagte afviklingsdato.

ESMA udsteder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1095/2010 om de standardiserede procedurer og meddelelsesprotokoller, der skal anvendes for at sikre opfyldelse af kravene i andet afsnit i dette stykke.

3. CSD'er indfører for hvert af de værdipapirafviklingssystemer, som de driver, procedurer, der letter afviklingen af transaktioner med de i artikel 5, stk. 1, omhandlede finansielle instrumenter på den planlagte afviklingsdato med minimal eksponering for deres deltagere over for modpartsrisici og likviditetsrisici og relativt få tilfælde af afviklingsfejl. De fremmer tidlig afvikling på den planlagte afviklingsdato gennem passende mekanismer.
4. CSD'er træffer for hvert af de værdipapirafviklingssystemer, som de driver, foranstaltninger til at tilskynde og skabe incitamenter til rettidig afvikling af transaktioner ved deres deltagere. CSD'er kræver, at deltagerne afvikler deres transaktioner på den planlagte afviklingsdato.

5. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de foranstaltninger, der skal træffes af investeringsselskaberne i henhold til stk. 2, første afsnit, de procedurer, som letter afviklingen, jf. stk. 3, samt foranstaltningerne til at tilskynde og skabe incitament til rettidig afvikling af transaktionerne, jf. stk. 4.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 7

Foranstaltninger til håndtering af afviklingsfejl

1. CSD'er indfører for hvert af de værdipapirafviklingssystemer, som de driver, et system, som overvåger afviklingsfejl af transaktioner med de i artikel 5, stk. 1, omhandlede finansielle instrumenter. De aflægger regelmæssigt rapport til den kompetente myndighed og de relevante myndigheder om antal tilfælde af afviklingsfejl og de nærmere enkeltheder i forbindelse hermed og indsender eventuelle andre relevante oplysninger, herunder de af CSD'erne og deres deltagere påtænkte foranstaltninger med henblik på forbedring af afviklingseffektiviteten. Disse rapporter offentliggøres af CSD'er i en aggregeret og anonymiseret form én gang årligt. De kompetente myndigheder videregiver relevante oplysninger om afviklingsfejl til ESMA.

2. CSD'er indfører for hvert af de værdipapirafviklingssystemer, som de driver, procedurer, som letter afviklingen af transaktioner med de i artikel 5, stk. 1, omhandlede finansielle instrumenter, som ikke afvikles på den planlagte afviklingsdato. Procedurene omfatter en sanktionsmekanisme, der skal tjene som et effektivt afskrækkende middel over for deltagere, som forårsager afviklingsfejl.

En CSD skal, inden den indfører de procedurer, som er omhandlet i første afsnit, høre de relevante markedspladser og CCP'er, som de leverer afviklingstjenester til.

Sanktionsmekanismerne omhandlet i første afsnit skal omfatte bøder for deltagere, der forårsager afviklingsfejl (»misligholdende deltagere«). Bøderne beregnes dagligt for hver forretningsdag, en transaktion ikke afvikles efter den planlagte afviklingsdato, indtil afslutningen af den i stk. 3 omhandlede dækningskøbsprocedure, men ikke længere end den faktiske afviklingsdato. Bøderne må ikke udformes som en indtægtskilde for CSD'er.

3. Såfremt en misligholdende deltager ikke leverer de i artikel 5, stk. 1, omhandlede finansielle instrumenter til den modtagende deltager senest fire forretningsdage efter den planlagte afviklingsdato (»forlængelsesperioden«), igangsættes der, uden at dette berører de i nærværende artikels stk. 2 omhandlede sanktionsmekanismer og retten til bilateralt at annullere transaktionen, en dækningskøbsprocedure, hvor de pågældende instrumenter er til rådighed for afvikling og leveres til den modtagende deltager inden for en rimelig tidsfrist.

Når transaktionen vedrører et finansielt instrument, der handles på et SMV-vækstmarked, er forlængelsesperioden 15 dage, medmindre SMV-vækstmarkedet beslutter at anvende en kortere periode.

4. Følgende undtagelser finder anvendelse på det i stk. 3 omhandlede krav:

a) Baseret på aktivtype og de berørte finansielle instrumenters likviditet kan forlængelsesperioden øges fra fire forretningsdage op til højst syv forretningsdage, såfremt en kortere forlængelsesperiode ville påvirke de berørte finansielle markeders gnidningsløse og velordnede funktion.

b) For så vidt angår operationer, der er sammensat af flere transaktioner, herunder tilbagekøb af værdipapirer eller aftaler om udlån, finder den i stk. 3 omhandlede dækningskøbsprocedure ikke anvendelse, såfremt tidsfristen for de pågældende operationer er tilstrækkelig kort og gør dækningskøbsproceduren virkningsløs.

5. Uden at dette berører stk. 7, finder de i stk. 4 omhandlede undtagelser ikke anvendelse i forbindelse med transaktioner for aktier, når disse transaktioner er clearret af en CCP.

6. Såfremt prisen på aktierne, som blev aftalt på handelstidspunktet, er højere end den pris, der betales for gennemførelsen af dækningskøbet, udbetales den tilsvarende forskel til den modtagende deltager af den misligholdende deltager senest på den anden forretningsdag, efter at de finansielle instrumenter er blevet leveret i tilslutning til dækningskøbet, uden at dette berører de i stk. 2 omhandlede sanktionsmekanismer.

7. Hvis dækningskøbet mislykkes eller ikke er muligt, kan den modtagende deltager vælge at få udbetalt en kontant kompensation eller at udsætte gennemførelsen af dækningskøbet til en passende senere dato («udsættelsesperioden»). Hvis de relevante finansielle instrumenter ikke leveres til den modtagende deltager ved afslutningen af udsættelsesperioden, udbetales den kontante kompensation.

Den kontante kompensation udbetales til den modtagende deltager senest på den anden forretningsdag efter afslutningen af enten dækningskøbsperioden omhandlet i stk. 3 eller udsættelsesperioden, når udsættelsesperioden er valgt.

8. Den misligholdende deltager godtgør den enhed, der gennemfører dækningskøbet, alle de beløb, som er betalt i overensstemmelse med stk. 3, 4 og 5, herunder eventuelle gennemførelsesgebyrer som resultat af dækningskøbet. Deltagerne skal klart oplyses om disse gebyrer.

9. CSD'er, CCP'er og markedspladser indfører procedurer, som gør det muligt for dem i samråd med deres respektive kompetente myndigheder at suspendere deltagere, der konsekvent og systematisk undlader at levere de finansielle instrumenter, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, på den planlagte afviklingsdato og at offentliggøre deres identitet, dog først efter at de pågældende deltagere har haft mulighed for at fremsætte bemærkninger, og forudsat at CSD'ernes, CCP'ernes og markedspladsernes og den pågældende deltagers kompetente myndigheder er blevet behørigt informeret. Ud over at holde samråd før en eventuel suspension underretter CSD'erne, CCP'erne og markedspladserne straks de respektive kompetente myndigheder om en deltagers suspension. Den kompetente myndighed oplyser omgående de relevante myndigheder om suspensionen af en deltager.

Offentliggørelse af suspensioner må ikke indeholde personoplysninger som omhandlet i artikel 2, litra a), i direktiv 95/46/EF.

10. Stk. 2-9 finder anvendelse som følger på alle transaktioner i forbindelse med de i artikel 5, stk. 1, omhandlede finansielle instrumenter, der optages til handel eller handles på en markedsplads eller cleares af en CCP:

- a) I forbindelse med transaktioner, der cleares af en CCP, er CCP'en den enhed, der gennemfører dækningskøbet i henhold til stk. 3-8.
- b) I forbindelse med transaktioner, der ikke cleares af en CCP, men som gennemføres på en markedsplads, forpligtes dennes medlemmer og deltagere i henhold til markedspladsens interne regler til at anvende de i stk. 3-8 omhandlede foranstaltninger.
- c) I forbindelse med alle andre transaktioner end dem, der er omhandlet i nærværende afsnits litra a) og b), forpligtes CSD'ernes deltagere i henhold til CSD'ernes interne regler til at være omfattet af de i stk. 3-8 omhandlede foranstaltninger.

CSD'er giver CCP'er og markedspladser de afviklingsinformationer, der er nødvendige for, at de kan opfylde deres forpligtelser i henhold til dette stykke.

Uden at dette berører litra a), b) og c) i første afsnit kan CSD'er overvåge gennemførelsen af de i første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede dækningskøb med hensyn til flere afviklingsinstrukser, vedrørende de samme finansielle instrumenter og med den samme udløbsdato for gennemførelsesperioden med det formål at minimere det antal dækningskøb, der skal gennemføres, og dermed påvirkningen af priserne på de relevante finansielle instrumenter.

11. Stk. 2-9 finder ikke anvendelse på misligholdende deltagere, som er CCP'er.

12. Stk. 2-9 finder ikke anvendelse, hvis der indledes insolvensbehandling mod den misligholdende deltager.

13. Denne artikel finder ikke anvendelse, når den primære markedsplads for handelen med aktierne befinder sig i et tredjeland. Bestemmelsen af, hvorvidt den primære markedsplads befinder sig i et tredjeland, foretages i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 236/2012.

14. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 67 med henblik på, baseret på aktivtype, de finansielle instrumenters likviditet og den pågældende transaktionstype, at specificere parametre til beregning af et afskrækkende og passende niveau for bøderne som omhandlet i stk. 2, tredje afsnit, der sikrer en høj grad af afviklingsdisciplin og de berørte finansielle markeds gnidningsløse og velordnede funktion.

15. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende:

- a) det system, som overvåger afviklingsfejl, og de rapporter om afviklingsfejl, der er omhandlet i stk. 1
- b) procedurerne for opkrævning og omfordeling af bøder og andre eventuelle indtægter fra sådanne sanktioner i overensstemmelse med stk. 2
- c) de nærmere enkeltheder for virkemåden for så vidt angår den egnede dækningskøbsprocedure omhandlet i stk. 3-8, herunder passende tidsfrister for levering af det finansielle instrument efter den i stk. 3 omhandlede dækningskøbsprocedure. Disse tidsfrister skal justeres under hensyntagen til aktivtype og de finansielle instrumenters likviditet
- d) omstændighederne, under hvilke forlængelsesperioden kan udstrækkes efter aktivtype og de finansielle instrumenters likviditet, i overensstemmelse med betingelserne i stk. 4, litra a), og under hensyntagen til kriterierne for likviditetsvurderingen i henhold til artikel 2, stk. 1, nr. 17), i forordning (EU) nr. 600/2014
- e) typer af operationer og de specifikke tidsfrister herfor, jf. stk. 4, litra b), der gør dækningskøb virkningsløst
- f) en metode til beregning af den i stk. 7 omhandlede kontante kompensation
- g) betingelserne under hvilke en deltager skønnes konsekvent og systematisk at forsømme leveringen af de i stk. 9 omhandlede finansielle instrumenter, og
- h) de nødvendige afviklingsinformationer, jf. stk. 10, andet afsnit.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 8

Håndhævelse

1. Den kompetente myndighed for den CSD, der driver værdipapirafviklingssystemet, den relevante myndighed, der er ansvarlig for tilsynet med det berørte værdipapirafviklingssystem, samt de myndigheder, der er kompetente med hensyn til tilsynet med markedspladser, investeringsselskaber og CCP'er, skal have kompetence til at sikre, at artikel 6 og 7 anvendes af de institutter, der er underlagt deres tilsyn, og til at overvåge de pålagte sanktioner. I det omfang, dette er nødvendigt, arbejder de kompetente myndigheder tæt sammen. Medlemsstaterne informerer ESMA om, hvilke udpegede kompetente myndigheder der er en del af tilsynsstrukturen på nationalt niveau.

2. ESMA kan i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udstede retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1095/2010 med henblik på at fastlægge en konsekvent og effektiv overvågningspraksis i Unionen i forbindelse med artikel 6 og 7 i nærværende forordning.

3. Overtrædelse af bestemmelserne i dette afsnit berører ikke gyldigheden af en privat kontrakt om finansielle instrumenter eller parternes muligheder for at håndhæve bestemmelserne i en privat kontrakt om finansielle instrumenter.

KAPITEL IV

Internaliseret afvikling

Artikel 9

Afviklingsinternalisatorer

1. Afviklingsinternalisatorer skal hvert kvartal indberette det samlede omfang og værdien af alle værdipapirtransaktioner, som de afvikler uden for et værdipapirafviklingssystem, til de kompetente myndigheder på etableringsstedet.

De kompetente myndigheder skal straks videregive de i henhold til første afsnit modtagne oplysninger til ESMA og orientere ESMA om enhver potentiel risiko som resultat af denne afviklingsaktivitet.

2. ESMA kan i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der yderligere præciserer indholdet af denne indberetning.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

3. ESMA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at fastlægge standardformularer, -modeller og -procedurer for den i stk. 1 nævnte indberetning og videregivelse af oplysninger.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

AFSNIT III

VÆRDIPAPIRCENTRALER

KAPITEL I

Tilladelse til og tilsyn med CSD'er

Afdeling 1

Myndigheder med ansvar for tilladelse til og tilsyn med CSD'er

Artikel 10

Kompetent myndighed

CSD'er meddeles tilladelse og underkastes tilsyn af den kompetente myndighed i hjemlandet, uden at dette berører medlemmerne af ESCB's tilsyn som omhandlet i artikel 12, stk. 1.

Artikel 11

Udpegelse af den kompetente myndighed

1. Hver medlemsstat udpeger den kompetente myndighed, der er ansvarlig for at udføre de i denne forordning fastsatte opgaver med hensyn til tilladelse til og tilsyn med CSD'er, der er etableret på dens område, og giver ESMA meddelelse herom.

Hvis en medlemsstat udpeger flere kompetente myndigheder, fastlægger den de forskellige myndigheders roller og udpeger en bestemt myndighed til at være ansvarlig for samarbejdet med andre medlemsstaters kompetente myndigheder, de relevante myndigheder, ESMA og EBA, når der specifikt henvises hertil i denne forordning.

2. ESMA offentliggør på sit websted en liste over de kompetente myndigheder, der er udpeget i overensstemmelse med stk. 1.

3. De kompetente myndigheder tillægges alle de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver.

Artikel 12

Relevante myndigheder

1. Følgende myndigheder inddrages i tilladelsen til og tilsynet med CSD'er, når der specifikt henvises hertil i denne forordning:

- a) den myndighed, der er ansvarlig for at føre tilsyn med det værdipapirafviklingssystem, der drives af CSD'en i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse på det pågældende værdipapirafviklingssystem
- b) de centralbanker i Unionen, der udsteder de mest relevante afregningsvalutaer
- c) hvis det er relevant, den centralbank i Unionen, over hvis regnskaber kontantdelen af det værdipapirafviklingssystem, som CSD'en driver, afvikles.

2. ESMA offentliggør på sit websted listen over de relevante myndigheder, der er omhandlet i stk. 1.

3. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer betingelserne for, hvilke af de i stk. 1, litra b), omhandlede EU-valutaer, der betragtes som de mest relevante, og præciserer den mest effektive praktiske ordning for samrådet med de relevante myndigheder, jf. nævnte stykke, litra b) og c).

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 13

Udveksling af informationer

1. Kompetente myndigheder, relevante myndigheder og ESMA meddeler efter anmodning hurtigst muligt hinanden de oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver i henhold til denne forordning.
2. Kompetente myndigheder, relevante myndigheder, ESMA og andre organer eller fysiske eller juridiske personer, der modtager fortrolige oplysninger i forbindelse med udøvelsen af deres hverv i henhold til denne forordning, må kun anvende disse oplysninger i forbindelse med udøvelsen af dette hverv.

Artikel 14

Samarbejde mellem myndigheder

1. Kompetente myndigheder, relevante myndigheder og ESMA indgår i et tæt samarbejde om denne forordnings anvendelse, bl.a. ved at udveksle alle relevante oplysninger. Et sådant samarbejde omfatter, når det er passende og relevant, andre offentlige myndigheder og organer, navnlig dem, der er etableret eller udpeget i henhold til direktiv 2003/87/EF.

ESMA kan i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1095/2010 udstede retningslinjer til kompetente myndigheder med henblik på at fastlægge en konsekvent og effektiv tilsynspraksis i Unionen, herunder samarbejde mellem de kompetente myndigheder og relevante myndigheder i forbindelse med de forskellige vurderinger, som er nødvendige for anvendelsen af nærværende forordning.

2. De kompetente myndigheder tager ved udførelsen af deres generelle opgaver behørigt hensyn til de potentielle virkninger, som deres beslutninger kan have på stabiliteten af det finansielle system i alle andre berørte medlemsstater, navnlig i akutte situationer som omhandlet i artikel 15, på grundlag af de oplysninger, der er til rådighed.

Artikel 15

Akutte situationer

Uden at dette berører den underrettningsprocedure, som er omhandlet i artikel 6, stk. 3, i direktiv 98/26/EF, informerer de kompetente myndigheder og de relevante myndigheder omgående ESMA, Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010⁽¹⁾, og hinanden om enhver akut situation vedrørende en CSD, herunder enhver udvikling i de finansielle markeder, der kan have en negativ indvirkning på markedets likviditet, en afregningsvalutas stabilitet, pengepolitikens integritet eller det finansielle systems stabilitet i en af de medlemsstater, hvor CSD'en eller en af dens deltagere er etableret.

Afdeling 2

Betingelser og procedurer for tilladelse til CSD'er

Artikel 16

Tilladelse til CSD'er

1. Juridiske personer, som svarer til definitionen af en CSD, skal meddeles tilladelse af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de er etableret, inden de påbegynder deres aktiviteter.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1).

2. Det skal fremgå af tilladelsen, hvilke kerneydelser anført i afsnit A i bilaget, og hvilke af de i henhold til afsnit B i bilaget tilladte accessoriske tjenesteydelser, som ikke er bankmæssige, den pågældende CSD er meddelt tilladelse til at levere.
3. CSD'er skal til enhver tid opfylde de betingelser, der er nødvendige for at opnå tilladelsen.
4. CSD'er og deres uafhængige revisorer underretter hurtigst muligt den kompetente myndighed om alle materielle ændringer, der påvirker opfyldelsen af de betingelser, der er gældende for tilladelsen.

Artikel 17

Procedure for meddelelse af tilladelse

1. Den ansøgende CSD indgiver en ansøgning om tilladelse til sin kompetente myndighed.
2. Ansøgningen om tilladelse vedlægges alle de oplysninger, som er nødvendige, for at den kompetente myndighed kan sikre sig, at den ansøgende CSD på tidspunktet for tilladelsen har truffet alle nødvendige foranstaltninger for at opfylde kravene fastsat i denne forordning. Ansøgningen om tilladelse skal indeholde en driftsplan, hvori angives arten af de forretninger, der påtænkes udført, samt CSD'ens organisatoriske struktur.
3. Senest 30 arbejdsdage efter modtagelsen af ansøgningen vurderer den kompetente myndighed, om ansøgningen er fuldstændig. Er ansøgningen ikke fuldstændig, fastsætter den kompetente myndighed en tidsfrist, inden for hvilken den ansøgende CSD skal levere supplerende oplysninger. Den kompetente myndighed underretter den ansøgende CSD, når ansøgningen betragtes som fuldstændig.
4. Når ansøgningen betragtes som fuldstændig, videregiver den kompetente myndighed alle oplysningerne i ansøgningen til de relevante myndigheder og hører disse myndigheder om de nærmere detaljer ved det værdipapirafviklings-system, som den ansøgende CSD driver. Den enkelte relevante myndighed kan inden for 3 måneder efter at have modtaget oplysningerne informere den kompetente myndighed om sine synspunkter.
5. Såfremt den ansøgende CSD har til hensigt ud over levering af de accessoriske tjenesteydelser, som ikke er bankmæssige, og som udtrykkelig er angivet i afsnit B i bilaget, at levere de i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU omhandlede tjenesteydelser, sender den kompetente myndighed alle de oplysninger, som er indeholdt i ansøgningen til den i artikel 67 i direktiv 2014/65/EU omhandlede myndighed, og rådfører sig med denne myndighed om den ansøgende CSD's evne til at overholde kravene i direktiv 2014/65/EU og forordning (EU) nr. 600/2014.
6. Den kompetente myndighed skal, inden den meddeler den ansøgende CSD tilladelse, høre de kompetente myndigheder i den anden involverede medlemsstat i følgende tilfælde:
  - a) CSD'en er et datterselskab af en CSD, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat
  - b) CSD'en er et datterselskab af moderselskabet for en CSD, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat
  - c) CSD'en kontrolleres af de samme fysiske eller juridiske personer, som kontrollerer en anden CSD, der er tilladelse i en anden medlemsstat.

7. Den i stk. 6 nævnte høring skal omfatte følgende:

- a) aktionærernes og personernes egnethed, jf. artikel 27, stk. 6, samt omdømme og erfaring, for så vidt angår de personer, der faktisk leder den i artikel 27, stk. 1 og 4, omhandlede CSD's forretninger, når de pågældende aktionærer og personer er fælles for både CSD'en og en CSD, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat
- b) spørgsmålet om, hvorvidt de i stk. 6, litra a), b) og c), omhandlede forbindelser mellem den CSD, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat, og den ansøgende CSD påvirker sidstnævntes evne til at opfylde kravene i denne forordning.

8. Senest seks måneder efter indgivelsen af en fuldstændig ansøgning meddeler den kompetente myndighed skriftligt den ansøgende CSD, om der kan meddeles tilladelse eller ej, og giver en behørig begrundelse for afgørelsen.

9. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, hvilke oplysninger den ansøgende CSD skal give til den kompetente myndighed i ansøgningen om tilladelse.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

10. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at fastlægge standardformularer, -modeller og -procedurer til brug for ansøgningen om tilladelse.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 18

Virkningerne af tilladelsen

1. Aktiviteter udøvet af en CSD'er, der er meddelt tilladelse, begrænses til levering af de tjenesteydelser, som er omfattet af tilladelsen, eller af indberetningen i overensstemmelse med artikel 19, stk. 8.

2. Værdipapirafviklingssystemer må kun drives af CSD'er, der er meddelt tilladelse, herunder centralbanker, der fungerer som CSD'er.

3. En CSD, der er meddelt tilladelse, må kun have en kapitalinteresse i en juridisk person, hvis aktiviteter er begrænset til levering af de tjenesteydelser, der er anført i afsnit A og B i bilaget, medmindre en sådan kapitalinteresse er godkendt af CSD'ens kompetente myndighed med den begrundelse, at dette ikke i væsentligt omfang øger dens risikoprofil.

4. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, hvilke kriterier de kompetente myndigheder skal tage hensyn til ved godkendelsen af CSD'ers kapitalinteresser i juridiske personer, der ikke leverer de i afsnit A og B i bilaget anførte tjenesteydelser. Sådanne kriterier kan omfatte en vurdering af, om de tjenesteydelser, der leveres af den pågældende juridiske person, supplerer CSD'ens tjenesteydelser, og af omfanget af CSD'ens eksponering over for risici som følge af sådan kapitalinteresse.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 19

Udvidelse og outsourcing af aktiviteter og tjenesteydelser

1. En CSD, der er meddelt tilladelse, indgiver en ansøgning om tilladelse til den kompetente myndighed i sit hjemland, hvis den ønsker at outsource en kerneydelse til tredjemand, jf. artikel 30, eller at udvide sine aktiviteter til at omfatte en eller flere af følgende:

- a) supplerende kerneydelser anført i afsnit A i bilaget, som ikke er omfattet af den oprindelige tilladelse
- b) supplerende accessoriske tjenesteydelser, der er meddelt tilladelse til i henhold til, men som ikke udtrykkelig er anført i afsnit B i bilaget, og som ikke er omfattet af den oprindelige tilladelse
- c) drift af yderligere et værdipapirafviklingssystem
- d) afvikling af hele eller en del af værdipapirafviklingssystemets kontantdel over et andet afregningsfirmas regnskaber
- e) oprettelse af et interoperabelt link, herunder med tredjelands CSD'er.

2. Meddelelsen af tilladelse i henhold til stk. 1 følger proceduren i artikel 17.

Den kompetente myndighed giver senest tre måneder efter indgivelsen af en fuldstændig ansøgning den ansøgende CSD meddelelse om, hvorvidt der kan meddeles tilladelse eller ej.

3. CSD'er, som er etableret i Unionen, og som har til hensigt at oprette et interoperabelt link, skal til deres respektive kompetente myndigheder indgive en ansøgning om tilladelse som krævet i henhold til stk. 1, litra e). Disse myndigheder rådfører sig med hinanden om tilladelsen af CSD-linket. I tilfælde af divergerende afgørelser, og hvis begge kompetente myndigheder er enige herom, kan sagen indbringes for ESMA, som kan handle inden for rammerne af de beføjelser, den er tillagt i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

4. De i stk. 3 omhandlede myndigheder afviser kun at meddele et link tilladelse, hvis et sådant CSD-link truer de finansielle markeders gnidningsløse og velordnede funktion eller forårsager systemiske risici.

5. Interoperable links fra CSD'er, der outsourcer nogle af deres tjenesteydelser, der er knyttet til disse interoperable links, til en offentlig enhed i overensstemmelse med artikel 30, stk. 5, og CSD-links, som ikke er omhandlet i stk. 1, litra e), skal ikke have tilladelse i henhold til nævnte litra, men indberettes til CSD'ens kompetente og relevante myndigheder forud for gennemførelsen ved forelæggelse af alle relevante oplysninger, der sætter disse myndigheder i stand til at vurdere om kravene i artikel 48 er opfyldt.

6. En CSD, der er oprettet og meddelt tilladelse i Unionen, kan opretholde eller etablere et link med CSD'er i et tredjeland i henhold til betingelserne og procedurerne i denne artikel. Hvis de pågældende links oprettes med tredjelands CSD'er, skal de oplysninger, der leveres af den anmodende CSD, sætte den kompetente myndighed i stand til at vurdere, om disse links opfylder kravene i artikel 48 eller de krav, der svarer til de i artikel 48 omhandlede krav.

7. Den anmodende CSD's kompetente myndighed kræver, at CSD'en afbryder et indberettet CSD-link, hvis det pågældende link ikke opfylder kravene i artikel 48 og derved truer de finansielle markeders gnidningsløse og velordnede funktion eller forårsager systemiske risici. Kompetente myndigheder, der kræver, at CSD'er afbryder et CSD-link, følger den i artikel 20, stk. 2 og 3, fastsatte procedure.

8. De supplerende accessoriske tjenesteydelser, der udtrykkeligt er opregnet i afsnit B i bilaget, kræver ikke tilladelse, men indberettes til den kompetente myndighed forud for deres levering.

Artikel 20

Inddragelse af tilladelse

1. Uden at dette berører eventuelle afhjælpende foranstaltninger eller foranstaltninger i henhold til afsnit V, inddrager hjemlandets kompetente myndighed tilladelsen i følgende tilfælde, hvis CSD'en:

- a) ikke har gjort brug af sin tilladelse i en periode på 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald på tilladelsen eller ikke har leveret tjenesteydelser eller udøvet aktiviteter i de forudgående seks måneder
- b) har opnået tilladelsen på grundlag af urigtige erklæringer eller på anden uretmæssig vis
- c) ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt, og ikke har truffet de afhjælpende foranstaltninger, som den kompetente myndighed har anmodet om, inden for en given frist
- d) har gjort sig skyldig i grov eller systematisk overtrædelse af kravene i denne forordning eller, hvor dette er relevant, i direktiv 2014/65/EU eller forordning (EU) nr. 600/2014.

2. Når den kompetente myndighed får kendskab til en af de omstændigheder, der er omhandlet i stk. 1, hører den omgående de relevante myndigheder og, hvor dette er relevant, den i artikel 67 i direktiv 2014/65/EU omhandlede myndighed om nødvendigheden af at inddrage tilladelsen.

3. ESMA og enhver relevant myndighed samt, hvor dette er relevant, den i artikel 67 i direktiv 2014/65/EU omhandlede myndighed, kan til enhver tid anmode om, at hjemlandets kompetente myndighed undersøger, om CSD'en fortsat opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt.

4. Den kompetente myndighed kan begrænse inddragelsen af tilladelsen til en bestemt tjenesteydelse eller aktivitet eller et bestemt finansielt instrument.

5. En CSD etablerer, gennemfører og opretholder en passende procedure, der sikrer rettidig og korrekt afvikling og overførsel af kundernes og deltagernes aktiver til en anden CSD i tilfælde af inddragelse af den i stk. 1 omhandlede tilladelse.

Artikel 21

CSD-register

1. ESMA underrettes straks om de afgørelser, som de kompetente myndigheder har truffet i henhold til artikel 16, 19 og 20.
2. Centralbankerne underretter hurtigst muligt ESMA om ethvert værdipapirafviklingssystem, som de driver.

3. Navnet på de CSD'er, som drives i overensstemmelse med denne forordning, og som har fået meddelt tilladelse eller anerkendelse i henhold til artikel 16, 19 eller 25, opføres i et register med nærmere angivelse af de tjenesteydelser og, hvor dette er relevant, klasser af finansielle instrumenter, som CSD'ens tilladelse omfatter. Registret omfatter filialer, som CSD'en driver i andre medlemsstater, CSD-links og de oplysninger, der i henhold til artikel 31 er nødvendige, når medlemsstater har gjort brug af den mulighed, der er fastsat i den pågældende artikel. ESMA gør registret tilgængeligt på sit websted og holder det opdateret.

Afdeling 3

Tilsyn med CSD'er

Artikel 22

Revision og evaluering

1. Den kompetente myndighed foretager mindst én gang om året en revision af de foranstaltninger, strategier, procedurer og mekanismer, som en CSD har indført til gennemførelse af denne forordning, samt evaluerer de risici, som CSD'en er eller kan blive udsat for, eller som den skaber med henblik på at sikre velfungerende værdipapirmarkeder.
2. Den kompetente myndighed stiller krav til CSD'en om, at den forelægger den kompetente myndighed en genopretningsplan, der er tilstrækkelig til at sikre kontinuiteten i dens kritiske operationer.
3. Den kompetente myndighed sikrer, at der for hver CSD udarbejdes og opretholdes en afviklingsplan, der er tilstrækkelig til i det mindste at sikre kontinuiteten i dens kerneopgaver, under hensyntagen til størrelsen, den systemiske betydning, arten, omfanget og kompleksiteten af den berørte CSD's aktiviteter og til enhver relevant afviklingsplan, der udarbejdes i overensstemmelse med direktiv 2014/59/EU.
4. Den kompetente myndighed fastsætter hyppigheden og omfanget af den revision og evaluering, der er omhandlet i stk. 1, under hensyntagen til størrelsen, den systemiske betydning, arten, omfanget og kompleksiteten af den berørte CSD's aktiviteter. Der foretages revision og evaluering mindst én gang om året.
5. Den kompetente myndighed foretager kontrolbesøg hos CSD'en.
6. I forbindelse med den revision og evaluering, der er omhandlet i stk. 1, underretter den kompetente myndighed på et tidligt tidspunkt de relevante myndigheder og, hvor dette er relevant, den i artikel 67 i direktiv 2014/65/EU omhandlede myndighed, navnlig om den måde, som de værdipapirafviklingssystemer, CSD'en driver, fungerer på.
7. Den kompetente myndighed underretter regelmæssigt og mindst én gang om året de relevante myndigheder og, hvor dette er relevant, den i artikel 67 i direktiv 2014/65/EU omhandlede myndighed om resultaterne af revisionen og evalueringen i stk. 1, herunder afhjælpende foranstaltninger eller sanktioner.
8. I forbindelse med den revision og evaluering, der er omhandlet i stk. 1, giver de kompetente myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med CSD'er, der har den form for forbindelser, som er omhandlet i artikel 17, stk. 6, litra a), b) og c), hinanden alle relevante oplysninger, som må formodes at lette deres opgaver.
9. Den kompetente myndighed kræver, at en CSD, som ikke opfylder kravene i denne forordning, på et tidligt tidspunkt træffer de nødvendige afhjælpende foranstaltninger.

10. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende:

- a) de oplysninger, som CSD'en skal indgive til den kompetente myndighed med henblik på revisionen og evalueringen i stk. 1
- b) de oplysninger, som den kompetente myndighed skal indgive til de relevante myndigheder omhandlet i stk. 7
- c) de oplysninger, som de kompetente myndigheder omhandlet i stk. 8 skal give hinanden.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

11. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder til fastlæggelse af standardformularer, -modeller og -procedurer for indgivelse af oplysninger, som fastsat i stk. 10, første afsnit.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Afdeling 4

Levering af tjenesteydelser i andre medlemsstater

Artikel 23

Fri adgang til levering af tjenesteydelser i andre medlemsstater

1. En CSD, som har fået meddelt tilladelse, kan levere de i bilaget omhandlede tjenesteydelser på Unionens område, herunder ved oprettelse af en filial, under forudsætning af at disse tjenesteydelser er omfattet af tilladelsen.
2. En CSD, som er meddelt tilladelse, og som har til hensigt at levere de i punkt 1 og 2 i afsnit A i bilaget omhandlede kerneydelser i forbindelse med finansielle instrumenter, der er oprettet i henhold til en i artikel 49, stk. 1, omhandlet anden medlemsstats lovgivning, eller at oprette en filial i en anden medlemsstat, er omfattet af proceduren i stk. 3-7.
3. Enhver CSD, der ønsker at levere de i stk. 2 omhandlede tjenesteydelser for første gang på en anden medlemsstats område eller at ændre udvalget af de pågældende udbudte tjenesteydelser, meddeler den kompetente myndighed i hjemlandet:
  - a) i hvilken medlemsstat CSD'en har til hensigt at drive virksomhed
  - b) en driftsplan, hvori det bl.a. angives, hvilke former for tjenesteydelser CSD'en har til hensigt at levere
  - c) hvilken eller hvilke valutaer CSD'en agter at behandle
  - d) når der er en filial, filialens organisatoriske struktur og navnene på de personer, der er ansvarlige for filialens ledelse

e) såfremt dette er relevant, en vurdering af de foranstaltninger, CSD'en har til hensigt at træffe, således at dens brugere kan overholde den nationale lovgivning som omhandlet i artikel 49, stk. 1.

4. Den kompetente myndighed i hjemlandet fremsender senest tre måneder efter modtagelsen af oplysningerne i stk. 3 de pågældende oplysninger til den kompetente myndighed i værtslandet, medmindre den under hensyn til leveringen af de påtænkte tjenesteydelser har grund til at betvivle, at de administrative strukturer eller den finansielle situation i den CSD, der ønsker at levere tjenesteydelser i værtslandet, er egnede eller tilstrækkelige.

Den kompetente myndighed i værtslandet informerer straks de relevante myndigheder i den pågældende medlemsstat om eventuelle oplysninger, der modtages i henhold til første afsnit.

5. Hvis den kompetente myndighed i hjemlandet i overensstemmelse med stk. 4 beslutter ikke at videregende alle oplysningerne i stk. 3 til den kompetente myndighed i værtslandet, skal den begrunde dette afslag over for den berørte CSD senest tre måneder efter at have modtaget samtlige oplysninger og underrette den kompetente myndighed i værtslandet om sin beslutning vedrørende stk. 6, litra a). Udveksles oplysningerne som reaktion på en sådan anmodning, udsteder den kompetente myndighed i værtslandet ikke den i stk. 6, litra a), omhandlede meddelelse.

6. CSD'en kan påbegynde levering af de i stk. 2 omhandlede tjenesteydelser i værtslandet:

a) så snart der foreligger en meddelelse fra den kompetente myndighed i værtslandet om, at sidstnævnte har modtaget den meddelelse, der er omhandlet i stk. 4, og, såfremt dette er relevant, har godkendt den i stk. 3, litra e), omhandlede vurdering

b) tre måneder fra datoen for fremsendelse af meddelelsen i stk. 4, hvis der ikke der modtaget nogen meddelelse.

7. Hvis der sker ændringer i de oplysninger, der er afgivet i henhold til stk. 3, underretter CSD'en, mindst en måned inden de foretages, skriftligt den kompetente myndighed i hjemlandet herom. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter også hurtigst muligt den kompetente myndighed i værtslandet om sådanne ændringer.

Artikel 24

Samarbejde mellem myndigheder i hjem- og værtslande og peerevaluering

1. Når en CSD, der er meddelt tilladelse i en medlemsstat, har oprettet en filial i en anden medlemsstat, samarbejder hjemlandets kompetente myndighed og den kompetente myndighed i værtslandet tæt om varetagelsen af deres opgaver i denne forordning, navnlig i forbindelse med gennemførelsen af kontrolbesøg i den pågældende filial. Den kompetente myndighed i hjemlandet og i værtslandet kan under udøvelsen af deres hverv gennemføre kontrolbesøg i den pågældende filial efter at have underrettet den kompetente myndighed henholdsvis i værtslandet eller hjemlandet herom.

2. De kompetente myndigheder i hjemlandet eller værtslandet kan kræve, at CSD'er, som leverer tjenesteydelser i overensstemmelse med artikel 23, regelmæssigt aflægger rapport om deres aktiviteter i det pågældende værtsland, herunder med henblik på indsamling af statistiske oplysninger. Den kompetente myndighed i værtslandet stiller efter anmodning fra den kompetente myndighed i hjemlandet disse regelmæssige rapporter til rådighed for de kompetente myndigheder i hjemlandet.

3. Den kompetente myndighed i CSD's hjemland fremsender efter anmodning fra den kompetente myndighed i værtslandet hurtigst muligt oplysninger om identiteten af udstederne og deltagerne i de værdipapirafviklingssystemer, som drives af den CSD, der leverer tjenesteydelser i det pågældende værtsland, og alle andre relevante oplysninger om den pågældende CSD's aktiviteter i værtslandet.

4. Når aktiviteterne i en CSD under hensyn til situationen på værdipapirmarkedene i værtslandet er blevet af væsentlig betydning for værdipapirmarkedernes virkemåde og beskyttelsen af investorerne i det pågældende værtsland, etablerer den kompetente myndighed i hjemlandet og i værtslandet og de relevante myndigheder i hjemlandet og i værtslandet passende samarbejdsordninger for tilsyn med CSD's aktiviteter i værtslandet.

Hvis en CSD er blevet af væsentlig betydning for et velfungerende værdipapirmarked og for beskyttelsen af investorerne i mere end et værtsland, kan hjemlandet beslutte, at disse samarbejdsordninger skal omfatte kollegier af tilsynsførende.

5. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet har klare og påviselige grunde til at tro, at en CSD, der leverer tjenesteydelser på dens område i henhold til artikel 23, har tilsidesat de forpligtelser, der følger af bestemmelserne i denne forordning, forelægger den resultaterne for den kompetente myndighed i hjemlandet og ESMA.

Hvis CSD'en på trods af de forholdsregler, som hjemlandets kompetente myndighed har truffet, eller fordi sådanne forholdsregler viser sig at være utilstrækkelige, fortsat tilsidesætter de forpligtelser, der følger af bestemmelserne i denne forordning, træffer værtslandets kompetente myndighed efter at have underrettet hjemlandets kompetente myndighed herom alle passende forholdsregler for at sikre, at bestemmelserne i denne forordning overholdes på værtslandets område. ESMA underrettes straks om sådanne foranstaltninger.

Den kompetente myndighed i hjemlandet og i værtslandet kan indbringe sagen for ESMA, som kan handle inden for rammerne af de beføjelser, den er tillagt i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

6. Uden at dette berører artikel 30 i forordning (EU) nr. 1095/2010, tilrettelægger og foretager ESMA efter samråd med medlemmerne af ESCB mindst en gang hvert tredje år en peerevaluering af tilsynet med CSD'er, der gør brug af den frie adgang til levering af tjenesteydelser i en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 23, eller som deltager i et interoperabelt link.

I forbindelse med den i første afsnit omhandlede peerevaluering anmoder ESMA, når det er relevant, også om en udtalelse eller rådgivning fra den interessentgruppe for værdipapirer og markeder, der er omhandlet i artikel 37 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

7. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 67 vedrørende foranstaltninger til fastlæggelse af de kriterier, hvorefter en CSD's aktiviteter i et værtsland kan anses for at være af væsentlig betydning for værdipapirmarkedets virkemåde og beskyttelsen af investorerne i det pågældende værtsland.

8. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at fastlægge standardformularer, -modeller og -procedurer for det i stk. 1, 3 og 5 nævnte samarbejde.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Afdeling 5

Forbindelser med tredjelande

Artikel 25

Tredjelande

1. Tredjelandes CSD'er kan levere de i bilaget omhandlede tjenesteydelser inden for Unionen, herunder ved oprettelse af en filial.
2. Uden at dette berører stk. 1, er et tredjelandets CSD, som har til hensigt at levere de i punkt 1 og 2 i afsnit A i bilaget omhandlede kerneydelser i forbindelse med finansielle instrumenter, der er oprettet i henhold til en i artikel 49, stk. 1, andet afsnit, omhandlet anden medlemsstats lovgivning, eller at oprette en filial i en anden medlemsstat, omfattet af proceduren i nærværende artikels stk. 4-11.
3. En CSD, der er oprettet og meddelt tilladelse i Unionen, kan opretholde eller etablere et link med et tredjelandets CSD i henhold til procedurerne i artikel 48.
4. ESMA kan, efter høring af myndighederne i stk. 5, anerkende et tredjelandets CSD, der har ansøgt om anerkendelse med henblik på at levere de i stk. 2 omhandlede tjenesteydelser, hvis følgende betingelser er opfyldt:
  - a) Kommissionen har truffet en afgørelse i overensstemmelse med stk. 9
  - b) tredjelandets CSD er omfattet af bestemmelser om tilladelse, tilsyn og kontrol eller, hvis værdipapirafviklingssystemet drives af en centralbank, kontrol, der sikrer fuldstændig overensstemmelse med de tilsynsmæssige krav, som finder anvendelse i tredjelandet
  - c) samarbejdsaftalerne mellem ESMA og de i tredjelandet ansvarlige myndigheder (tredjelandets ansvarlige myndigheder) er indgået som omhandlet i stk. 10
  - d) såfremt dette er relevant, tredjelandets CSD træffer de nødvendige foranstaltninger, således at dens brugere kan overholde den relevante nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor tredjelandets CSD har til hensigt at levere CSD-tjenesteydelser, herunder den i artikel 49, stk. 1, andet afsnit, omhandlede lovgivning, og de pågældende foranstaltningers egnethed er blevet bekræftet af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor tredjelandets CSD har til hensigt at levere CSD-tjenesteydelser.
5. Når ESMA vurderer, om betingelserne i stk. 4 er opfyldt, høres:
  - a) de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor tredjelandets CSD har til hensigt at levere CSD-tjenesteydelser, navnlig om hvordan tredjelandets CSD har til hensigt at overholde det i stk. 4, litra d), omhandlede krav
  - b) de relevante myndigheder
  - c) tredjelandets ansvarlige myndigheder, som har beføjelse til at meddele tilladelse til, føre tilsyn med og kontrollere CSD'er.

6. Det tredjelands CSD, der er omhandlet i stk. 2, indgiver sin ansøgning om anerkendelse til ESMA.

Den ansøgende CSD skal give ESMA alle de oplysninger, der anses for nødvendige for anerkendelsen. Senest 30 arbejdsdage efter modtagelsen af ansøgningen vurderer ESMA, om ansøgningen er fuldstændig. Er ansøgningen ikke fuldstændig, fastsætter ESMA en tidsfrist, inden for hvilken den ansøgende CSD skal levere supplerende oplysninger.

De kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor tredjelandets CSD har til hensigt at levere CSD-tjenesteydelser, vurderer tredjelandets CSD's overholdelse af den i stk. 4, litra d), omhandlede lovgivning og meddeler senest tre måneder efter modtagelsen af samtlige nødvendige oplysninger fra ESMA med en fuldt begrundet afgørelse, om kravet om overholdelse er opfyldt eller ej.

Afgørelsen om anerkendelse er baseret på kriterierne i stk. 4.

Senest seks måneder efter indgivelsen af en fuldstændig ansøgning meddeler ESMA skriftligt den ansøgende CSD, hvorvidt anerkendelsen er meddelt eller nægtet, og giver en behørig begrundelse for afgørelsen.

7. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, i hvilke et tredjelands CSD, der er behørigt anerkendt i henhold til stk. 4, leverer CSD-tjenesteydelser, kan, i tæt samarbejde med ESMA, anmode tredjelandets ansvarlige myndigheder om:

- a) regelmæssigt at aflægge rapport om tredjelandets-CSD'ens aktiviteter i de pågældende værtslande, herunder med henblik på indsamling af statistiske oplysninger
- b) inden for en rimelig tidsfrist at oplyse identiteten af udstederne og deltagerne i de værdipapirafviklingssystemer, som drives af det tredjelands CSD, der leverer tjenesteydelser i det pågældende værtsland, og alle andre relevante oplysninger om det pågældende tredjelands CSD's aktiviteter i værtslandet.

8. ESMA tager efter høring af myndighederne omhandlet i stk. 5 anerkendelsen af tredjelandets-CSD'en op til revision i henhold til proceduren i stk. 4, 5 og 6, hvis den pågældende CSD udvider de tjenesteydelser, som den leverer i Unionen.

ESMA inddrager anerkendelsen af den pågældende CSD, hvis betingelserne i stk. 4 ikke længere er opfyldt, eller under de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 20.

9. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage gennemførelsesretsakter, med henblik på at fastlægge, at et tredjelands retlige og tilsynsmæssige rammer sikrer, at CSD'er, der er meddelt i det pågældende tredjeland, opfylder retligt bindende krav, som med hensyn til virkning er ækvivalente med kravene i denne forordning, at disse CSD'er til enhver tid er underlagt effektivt tilsyn, kontrol og håndhævelse i det pågældende tredjeland, og at tredjelandets retlige rammer indeholder bestemmelser om et effektivt ækvivalent system for anerkendelse af CSD'er, som er meddelt tilladelse i henhold til tredjelandets lovgivninger. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 68, stk. 2.

Kommissionen kan i forbindelse med fastlæggelsen omhandlet i første afsnit også undersøge, om et tredjelands retlige og tilsynsmæssige rammer også afspejler de internationalt aftalte CPSS-IOSCO-standarder, i det omfang sidstnævnte ikke er i strid med kravene i denne forordning.

10. I overensstemmelse med artikel 33, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1095/2010 indgår ESMA samarbejdsaftaler med tredjelandets ansvarlige myndigheder, hvis retlige og tilsynsmæssige rammer er blevet anerkendt som værende ækvivalente med denne forordning i henhold til stk. 9. Aftalerne præciserer som et minimum:

- a) mekanismerne for udveksling af oplysninger mellem ESMA, de kompetente myndigheder i værtslandet og tredjelandets ansvarlige myndigheder, herunder adgang til alle de oplysninger vedrørende CSD'er, der er meddelt tilladelse i tredjelande, som ESMA anmoder om, og navnlig adgang til information i de i stk. 7 omhandlede tilfælde
- b) mekanismerne for omgående underretning af ESMA, hvis et tredjelands ansvarlige myndighed ikke anser en CSD, som den fører tilsyn med, for at opfylde betingelserne for tilladelse eller for at følge anden gældende lovgivning
- c) procedurerne vedrørende koordination af tilsynsaktiviteter, herunder i givet fald kontrolbesøg.

Hvis samarbejdsaftaler indeholder bestemmelser om, at en medlemsstat overfører personoplysninger, skal overførslerne være i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF, og hvis samarbejdsaftaler indeholder bestemmelser om, at ESMA overfører personoplysninger, skal overførslerne være i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 45/2001.

11. Når et tredjelands CSD er blevet anerkendt i henhold til stk. 4-8, kan det levere de i bilaget omhandlede tjenesteydelser inden for Unionen, herunder ved oprettelse af en filial.

12. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de oplysninger, som den ansøgende CSD skal give ESMA i ansøgningen om anerkendelse, jf. stk. 6.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

KAPITEL II

Krav til CSD'er

Afdeling 1

Organisatoriske krav

Artikel 26

Almindelige bestemmelser

1. CSD'er skal have effektive ledelsesordninger, hvilket omfatter en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling og effektive procedurer til at identificere, styre, overvåge og indberette de risici, som de er eller kan blive udsat for, samt hensigtsmæssige aflønningspolitikker og interne kontrolmekanismer, herunder en god administrativ praksis og solide regnskabsmæssige procedurer.

2. CSD'er indfører politikker og procedurer, som er tilstrækkeligt effektive til at sikre, at denne forordning overholdes, herunder at deres ledere og ansatte overholder alle bestemmelser i denne forordning.

3. CSD'er opretholder og anvender effektive, skriftlige organisatoriske og administrative retningslinjer til at identificere og styre potentielle interessekonflikter mellem dem selv, herunder deres ledelse, ansatte, medlemmer af ledelsesorganet eller enhver anden person, der direkte eller indirekte er forbundet med dem, og deres deltagere eller deres kunder. De opretholder og gennemfører passende tvistbilæggelsesprocedurer til håndtering af eventuelle interessekonflikter.
4. CSD'er offentliggør deres forvaltningsordning og forretningsorden.
5. CSD'er har passende procedurer, som gør det muligt for de ansatte at indberette potentielle overtrædelser af denne forordning internt gennem en særlig kanal.
6. CSD'er er underlagt regelmæssig og uafhængig revision. Resultaterne af disse revisioner fremlægges for medlemmerne af ledelsesorganet og stilles til rådighed for den kompetente myndighed og, hvor det er relevant at tage hensyn til potentielle interessekonflikter mellem medlemmerne af brugerudvalget og CSD'en, for brugerudvalget.
7. Når en CSD er del af en koncern, herunder andre CSD'er eller kreditinstitutter, jf. afsnit IV, opstiller den nærmere regler og procedurer for, hvordan kravene fastsat i denne artikel finder anvendelse på koncernen og de forskellige enheder i koncernen.
8. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere på CSD-niveau og koncernniveau som omhandlet i stk. 7:
  - a) redskaberne til overvågning af de risici, som CSD'er udsættes for, jf. stk. 1
  - b) nøglepersonalets ansvar i forhold til de risici, som CSD'er udsættes for, jf. stk. 1
  - c) potentielle interessekonflikter, jf. stk. 3
  - d) revisionsmetoderne, jf. stk. 6, og
  - e) de situationer, hvor det ville være hensigtsmæssigt, under hensyntagen til potentielle interessekonflikter mellem medlemmerne af brugerudvalget og CSD'en, at dele revisionsresultaterne med brugerudvalget i overensstemmelse med stk. 6.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 27

Den øverste ledelse, ledelsesorganet og aktionærene

1. CSD'ers øverste ledelse skal have et tilstrækkelig godt omdømme og tilstrækkelig erfaring til at sikre en sund og forsvarlig ledelse af CSD'en.
2. CSD'er skal have et ledelsesorgan, hvoraf mindst en tredjedel, dog ikke mindre end to, af medlemmerne er uafhængige.
3. Aflønningen af de uafhængige medlemmer og andre menige medlemmer af ledelsesorganet må ikke være knyttet til CSD'ens driftsresultat.

4. Ledelsesorganet skal være sammensat af egnede medlemmer med et tilstrækkelig godt omdømme og en passende blanding af kvalifikationer, erfaring og kendskab til enheden og markedet. De menige medlemmer af ledelsesorganet fastsætter et mål for repræsentation af det underrepræsenterede køn i ledelsesorganet og udarbejder en politik for, hvordan antallet af repræsentanter fra det underrepræsenterede køn kan øges for at opfylde målet. Målet, politikken og gennemførelsen heraf offentliggøres.

5. CSD'er fastsætter på entydig vis ledelsesorganets opgaver og ansvarsområder i overensstemmelse med relevant national lovgivning. CSD'er stiller efter anmodning referatet af møderne i ledelsesorganet til rådighed for den kompetente myndighed og revisor.

6. Aktionærer i CSD'er og personer, som er i stand til at udøve kontrol med CSD'ens ledelse, direkte eller indirekte, skal være egnede til at sikre en sund og forsvarlig ledelse af CSD'en.

7. CSD'er skal:

- a) offentliggøre og give den kompetente myndighed oplysning om CSD'ens ejerstruktur og især om, hvilke parter der eventuelt er i stand til at udøve kontrol med CSD'ens drift, og om størelsen af deres interesser
- b) oplyse og indhente godkendelse fra den kompetente myndighed om en eventuel afgørelse om ejerskifte, som indebærer en ændring af, hvilke personer der udøver kontrol med CSD'ens drift. Efter modtagelse af den kompetente myndigheds godkendelse offentliggør CSD'en ejerskiftet.

Enhver fysisk eller juridisk person meddeler straks CSD'en og dens kompetente myndighed en afgørelse om at erhverve eller afhænde en ejendomsret, som indebærer en ændring af, hvilke personer der udøver kontrol med CSD'ens drift.

8. Senest 60 arbejdsdage efter modtagelse af oplysningerne i stk. 7 træffer den kompetente myndighed afgørelse om de foreslåede ændringer i kontrollen med CSD'en. Den kompetente myndighed nægter at godkende foreslåede ændringer i kontrollen med CSD'en, hvis der er objektive og påviselige grunde til at tro, at disse ændringer vil true den sunde og forsvarlig ledelse af CSD'en eller CSD'ens evne til at overholde denne forordning.

Artikel 28

Brugerudvalg

1. CSD'er nedsætter et brugerudvalg for hvert af de værdipapirafviklingssystemer, som de driver, bestående af repræsentanter for udstedere og deltagere i sådanne værdipapirafviklingssystemer. Brugerudvalgets anbefalinger skal være uafhængige af enhver direkte indflydelse fra CSD'ens ledelse.

2. CSD'er skal uden forskelsbehandling definere mandatet for hvert af de nedsatte brugerudvalg, forvaltningsordningen til sikring af uafhængighed, arbejdsgangen og adgangskravene for brugerudvalgets medlemmer samt, hvorledes de vælges. Forvaltningsordningen skal offentliggøres og sikre, at brugerudvalget rapporterer direkte til ledelsesorganet, og at det afholder regelmæssige møder.

3. Brugerudvalgene giver anbefaling til ledelsesorganet om væsentlige ordninger, der påvirker deres medlemmer, som f.eks. kriterierne for accept af udstedere eller deltagere i deres respektive værdipapirafviklingssystemer samt på serviceniveau.

4. Brugerudvalgene kan forelægge en ikkebindende udtalelse for ledelsesorganet med en detaljeret begrundelse for CSD'ens prisstrukturer.

5. Brugerudvalgenes medlemmer er underlagt tavshedspligt, dog med forbehold af de kompetente myndigheders ret til at blive behørigt informeret. Konstaterer brugerudvalgets formand, at et medlem har en faktisk eller potentiel interessekonflikt vedrørende et bestemt emne, skal det pågældende medlem ikke have stemmeret om dette emne.

6. En CSD giver straks den kompetente myndighed og brugerudvalget meddelelse om enhver afgørelse, hvor ledelsesorganet beslutter ikke at følge brugerudvalgets anbefaling. Brugerudvalget kan give den kompetente myndighed meddelelse om eventuelle områder, hvor det mener, at brugerudvalgets anbefaling ikke er blevet fulgt.

Artikel 29

Registrering

1. CSD'er opbevarer i en periode på mindst ti år alle sine registre om de tjenesteydelser, der leveres, og aktiviteter, der udføres, herunder de accessoriske tjenesteydelser, der er omhandlet i afsnit B og C i bilaget, for at give den kompetente myndighed mulighed for at kontrollere, om kravene i denne forordning er opfyldt.

2. CSD'er stiller efter anmodning de i stk. 1 omhandlede registre til rådighed for den kompetente myndighed og de relevante myndigheder, og for enhver anden offentlig myndighed, der i henhold til EU-ret eller national lovgivning i deres hjemland, har beføjelse til at kræve adgang til sådanne registre, med henblik på opfyldelse af deres mandat.

3. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de i stk. 1 omhandlede registre, der skal opbevares for at kunne kontrollere, om CSD'er opfylder kravene i denne forordning.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

4. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge formatet af de i stk. 1 omhandlede registre, der skal opbevares for at kunne kontrollere, om CSD'er opfylder kravene i denne forordning.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 30

Outsourcing

1. CSD'er, der outsourcer tjenesteydelser eller aktiviteter, har fortsat det fulde ansvar for opfyldelsen af deres forpligtelser i henhold til denne forordning og skal til enhver tid opfylde følgende betingelser:

a) outsourcing må ikke medføre overdragelse af deres ansvar

b) der må ikke ske ændringer i forholdet mellem CSD'en og dens deltagere eller udstedere eller ændringer af de forpligtelser, som CSD'en har over for sine deltagere eller udstedere

c) der må ikke forekomme væsentlige ændringer af de betingelser, på grundlag af hvilke CSD'en er meddelt tilladelse

- d) outsourcing må ikke forhindre gennemførelsen af tilsyns- og overvågningsfunktioner, herunder adgang på stedet til relevante oplysninger, som er nødvendige for at varetage de pågældende funktioner
- e) outsourcing må ikke medføre, at CSD'en ikke længere har adgang til de nødvendige systemer og kontrolforanstaltninger til at styre de risici, den er udsat for
- f) CSD'en skal bevare den nødvendige ekspertise og de nødvendige ressourcer til at vurdere kvaliteten af de tjenesteydelser, der leveres, og serviceyderens organisatoriske og kapitalmæssige egnethed, til at overvåge de outsourcede tjenesteydelser effektivt og til løbende at styre de risici, der er forbundet med outsourcingen
- g) CSD'en har direkte adgang til de relevante oplysninger om de outsourcede tjenesteydelser
- h) serviceyderen arbejder sammen med den kompetente myndighed og de relevante myndigheder, i forbindelse med de outsourcede aktiviteter
- i) CSD'en sikrer, at serviceyderen overholder de standarder, der er fastsat i den relevante databeskyttelseslov, som ville finde anvendelse, hvis serviceyderne var etableret i Unionen. CSD'en er ansvarlig for at sikre, at disse standarder indgår i en kontrakt mellem parterne, og at disse standarder opretholdes.

2. CSD'er fastlægger deres egne og serviceyderens rettigheder og forpligtelser i en skriftlig aftale. Aftalen om outsourcing skal give CSD'en mulighed for at bringe aftalen til ophør.

3. CSD'er og serviceydere stiller efter anmodning alle nødvendige oplysninger til rådighed for den kompetente myndighed og de relevante myndigheder, således at de er i stand til at vurdere, om de outsourcede aktiviteter er i overensstemmelse med kravene i denne forordning.

4. Den kompetente myndighed skal i henhold til artikel 19 meddele tilladelse til outsourcing af kerneydelser.

5. Stk. 1-4 finder ikke anvendelse, hvis CSD'er outsourcer nogle af deres tjenesteydelser eller aktiviteter til en offentlig enhed, og hvis den pågældende outsourcing er omfattet af særlige retlige, reguleringsmæssige og operationelle rammer, aftalt i fællesskab og formaliseret af den offentlige enhed og den relevante CSD og accepteret af de kompetente myndigheder på grundlag af kravene i denne forordning.

Artikel 31

Tjenesteydelser leveret af andre parter end CSD'er

1. Uanset artikel 30 fastsætter medlemsstaterne, såfremt dette er påkrævet i henhold til national ret, at en anden person end en CSD kan være ansvarlig for den elektroniske registrering på værdipapirkonti, der forvaltes af CSD'er.

2. Medlemsstater, der tillader andre parter end CSD'er at levere visse af de i afsnit A i bilaget omhandlede kerneydelser i overensstemmelse med stk. 1, præciserer i deres nationale ret, hvilke krav der gælder i sådanne tilfælde. Disse krav omfatter bestemmelserne i denne forordning, der finder anvendelse både på CSD'en og, hvor dette er relevant, på den anden berørte part.

3. Medlemsstater, der tillader andre parter end CSD'er at levere visse af de i afsnit A i bilaget omhandlede kerneydelser i overensstemmelse med stk. 1, giver ESMA alle relevante oplysninger vedrørende leveringen af sådanne tjenesteydelser, herunder relevant national lovgivning.

ESMA medtager disse oplysninger i det i artikel 21 omhandlede CSD-register.

Afdeling 2

Bestemmelser om god forretningsskik

Artikel 32

Almindelige bestemmelser

1. CSD'er skal have klart definerede mål og målsætninger, som kan opnås, f.eks. med hensyn til mindstemål af tjenesteydelser, forventet risikostyring og forretningsprioriteter.
2. CSD'er skal have gennemsigtige regler for behandling af klager.

Artikel 33

Deltagelseskrav

1. CSD'er offentliggør for hvert af de værdipapirafviklingssystemer, som de driver, deltagelseskriterier, som giver fair og åben adgang for alle juridiske personer, som har til hensigt at blive deltagere. Kriterierne skal være gennemsigtige, objektive og ikkediskriminerende, således at de sikrer fair og åben adgang til CSD'en under behørig hensyntagen til risici for den finansielle stabilitet og orden på markederne. Kriterier, der begrænser adgangen, må kun anvendes i det omfang, de berettiget styrer en specificeret risiko, som CSD'en udsættes for.
2. CSD'er behandler anmodninger om adgang omgående ved at besvare sådanne anmodninger i løbet af højst en måned og offentliggør procedurene for behandling af anmodninger om adgang.
3. CSD'er må kun nægte deltagere, der opfylder kriterierne i stk. 1, adgang, hvis der foreligger en behørig skriftlig begrundelse, som har belæg i en omfattende risikovurdering.

Hvis deltagere nægtes adgang, har de ret til at klage til den kompetente myndighed for den CSD, der har nægtet adgang.

Den ansvarlige kompetente myndighed undersøger klagen behørigt ved at vurdere begrundelserne for at nægte adgang og giver den anmodende deltager et begrundet svar.

Den ansvarlige kompetente myndighed hører den kompetente myndighed på det sted, hvor den anmodende deltager er etableret, om en vurdering af klagen. Hvis den anmodende deltagers myndighed er uenig i den givne vurdering, kan hver af de to kompetente myndigheder indbringe sagen for ESMA, som kan handle inden for rammerne af de beføjelser, der er tillagt den i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Hvis CSD'ens afslag med hensyn til at give den anmodende deltager adgang anses for uberettiget, udsteder den myndighed, der er kompetent i forhold til den CSD, som har meddelt afslag, et påbud til CSD'en om at give den anmodende deltager adgang.

4. CSD'er skal have objektive og gennemsigtige procedurer for suspension og velordnet udtræden af deltagere, der ikke længere opfylder deltagelseskriterierne i stk. 1.
5. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af de risici, som CSD'er skal tage højde for, når de gennemfører en samlet risikovurdering, og som de kompetente myndigheder skal tage højde for, når de vurderer begrundelser for afvisning i overensstemmelse med stk. 3, og elementerne i den procedure, der er omhandlet i stk. 3.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

6. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at fastlægge standardformularer og -modeller for proceduren i stk. 3.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 34

Gennemsigtighed

1. CSD'er offentliggør for hvert af de værdipapirafviklingssystemer, som de driver, og for hver af de andre kerneydelser, som de leverer, de priser og gebyrer, der er forbundet med de kerneydelser anført i afsnit A i bilaget, som de udbyder. De skal give oplysning om prisen og gebyrerne for enkeltstående tjenesteydelser og opgaver, som leveres eller varetages særskilt, herunder om nedslag og rabatter og betingelserne for at kunne drage fordel af nævnte reduktioner. De skal give kunderne særskilt adgang til de specifikke tjenesteydelser.
2. CSD'er offentliggør prislister, således at det bliver lettere at sammenligne tilbud, og således at kunderne ved, hvilken pris de kan forvente at skulle betale for brugen af tjenesteydelser.
3. CSD'er er bundet af deres offentliggjorte prispolitik for så vidt angår deres kerneydelser.
4. CSD'er giver kunderne oplysninger, der sætter dem i stand til at sammenholde fakturaen med de offentliggjorte prislister.
5. CSD'er skal give alle kunder oplysninger, der sætter dem i stand til at vurdere de risici, der er forbundet med tjenesteydelserne.
6. CSD'er skal redegøre separat for omkostningerne og indtægterne i forbindelse med de kerneydelser, der leveres, og skal forelægge disse oplysninger for den kompetente myndighed.
7. CSD'er skal redegøre for omkostningerne og indtægterne i forbindelse med de accessoriske tjenesteydelser, der leveres som helhed, og skal forelægge disse oplysninger for den kompetente myndighed.
8. For at sikre en effektiv anvendelse af Unionens konkurrenceregler og bl.a. gøre det muligt at identificere kryds-subsidiering af accessoriske tjenesteydelser med indtægter fra kerneydelser fører CSD'er et internt regnskab over deres aktiviteter. Disse interne regnskaber skal som minimum adskille de omkostninger og indtægter, der er forbundet med hver enkelt af deres kerneydelser fra dem, der er forbundet med accessoriske tjenesteydelser.

Artikel 35

Procedurer for kommunikation med deltagere og andre markedsinfrastrukturer

CSD'er anvender i deres procedurer for kommunikation med deltagere i de værdipapirafviklingssystemer, som de driver, og med de markedsinfrastrukturer, som de har en grænseflade med, de internationale åbne kommunikationsprocedurer og -standarder for meddelelser og referencedata med henblik på at fremme effektiv registrering, betaling og afvikling.

Afdeling 3

Krav til CSD-tjenesteydelser

Artikel 36

Almindelige bestemmelser

CSD'er har for hvert af de værdipapirafviklingssystemer, som de driver, passende regler og procedurer, herunder solide regnskabsmetoder og kontroller, som skal medvirke til at sikre værdipapiremissioners integritet samt reducere og styre de risici, der er forbundet med opbevaring og afvikling af transaktioner med værdipapirer.

Artikel 37

Emissioners integritet

1. CSD'er træffer passende afstemningsforanstaltninger for at kontrollere, om det antal værdipapirer, der udgør en værdipapiremission eller en del af en værdipapiremission, og som er indgivet til CSD'en, svarer til summen af de værdipapirer, der er registreret på de værdipapirkonti, som tilhører deltagerne i det værdipapirafviklingssystem, som CSD'en driver, og på de ejerkonti, der opretholdes af CSD'en, når dette er relevant. Afstemningen foretages mindst én gang dagligt.

2. Hvis andre enheder er involveret i afstemningsprocessen for en bestemt værdipapiremission, f.eks. udstederen, registratoren, emissionsinstitutter, overførselsfirmaer, værdipapircentraler, andre CSD'er eller andre enheder, træffer CSD'er og sådanne enheder passende samarbejds- og informationsudvekslingsforanstaltninger med hinanden, således at emissionens integritet opretholdes.

3. Overtræk på værdipapirer, debetsaldi og værdipapiroprettelse er ikke tilladt i et værdipapirafviklingssystem, som drives af en CSD.

4. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, hvilke afstemningsforanstaltninger CSD'er skal træffe, jf. stk. 1, 2 og 3.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 38

Beskyttelse af deltageres og deres kunders værdipapirer

1. CSD'er har for hvert af de værdipapirafviklingssystemer, som de driver, fortegnelser og konti, som til enhver tid sætter dem i stand til omgående at adskille en given deltagers værdipapirer fra enhver anden deltagers og, hvis det er relevant, fra CSD'ens egne aktiver.

2. CSD'er har fortegnelser og konti, der sætter en given deltager i stand til at adskille deltagerens værdipapirer fra dem, som deltageren opbevarer på vegne af kunder.

3. CSD'er har fortegnelser og konti, der sætter en given deltager i stand til at opbevare de værdipapirer, der tilhører den pågældende deltagers forskellige kunder, på en enkelt værdipapirkonto (»adskillelse af samlekonti«).

4. CSD'er skal have fortegnelser og konti, som på deltagerens anmodning sætter en given deltager i stand til at adskille værdipapirer, som deltageren opbevarer på vegne af kunder (»adskillelse af individuelle konti«).

5. En deltager skal mindst tilbyde sine kunder valget mellem adskillelse af samlekonti og adskillelse af individuelle conti og oplyse dem om de omkostninger og de risici, der knytter sig til hver mulighed.

En CSD og dens deltagere skal imidlertid tilbyde adskillelse af individuelle conti for borgere og bosiddende samt juridiske personer, der er etableret i en medlemsstat, hvis dette kræves i henhold til national lovgivning i den medlemsstat, hvor værdipapirerne er oprettet, således som den foreligger den 17. september 2014. Denne forpligtelse gælder, så længe den nationale lovgivning ikke ændres eller ophæves og dens målsætninger stadig er gyldige.

6. CSD'er og deres deltagere skal offentliggøre beskyttelsesniveauerne og de omkostninger, der er forbundet med de forskellige adskillelsesniveauer, de tilbyder, og tilbyde disse tjenesteydelser på rimelige forretningsmæssige vilkår. De nærmere oplysninger vedrørende de forskellige adskillelsesniveauer skal omfatte en beskrivelse af de væsentligste lovmæssige virkninger af de respektive adskillelsesniveauer, som tilbydes, herunder oplysninger om gældende ret om insolvens i de pågældende jurisdiktioner.

7. CSD'er anvender under ingen omstændigheder værdipapirer, der ikke tilhører dem. CSD'er kan dog anvende deltageres værdipapirer, hvis de har indhentet de pågældende deltageres forudgående udtrykkelige samtykke. CSD'en stiller krav om, at deltagerne indhenter et eventuelt påkrævet forudgående samtykke fra deres kunder.

Artikel 39

Endelig afregning

1. CSD'er sikrer, at det værdipapirafviklingssystem, som de driver, giver deltagerne tilstrækkelig beskyttelse. Medlemsstaterne betegner og anmelder værdipapirafviklingssystemer drevet af CSD'er i overensstemmelse med procedurerne i artikel 2, litra a), i direktiv 98/26/EF.

2. CSD'er påser, at hvert enkelt værdipapirafviklingssystem, som de driver, fastsætter tidspunkterne for overførselsordrers indgang og uigenkaldelighed i det pågældende værdipapirafviklingssystem i overensstemmelse med artikel 3 og 5 i direktiv 98/26/EF.

3. CSD'er oplyser, hvilke regler der gælder for endelige overførsler af værdipapirer og kontanter i et værdipapirafviklingssystem.

4. Stk. 2 og 3 berører ikke anvendelsen af hverken bestemmelserne vedrørende CSD-links eller artikel 48, stk. 8.

5. CSD'er bør træffe alle rimelige foranstaltninger til, i overensstemmelse med de i stk. 3 omhandlede regler, at sikre, at overførsler af værdipapirer og kontanter, jf. stk. 3, gennemføres som realtids- eller intradagsafvikling og under alle omstændigheder senest ved forretningsdagens slutning på den faktiske afviklingsdato.

6. Hvis CSD'er tilbyder de i artikel 40, stk. 2, omhandlede tjenesteydelser, sikrer den, at modtagere har adgang til at anvende det kontante nettoprovenu af værdipapirafviklinger senest ved forretningsdagens slutning på den planlagte afviklingsdato.

7. Alle værdipapirtransaktioner mod kontantbeløb mellem direkte deltagere i et værdipapirafviklingssystem, som drives af en CSD, og som afvikles i det pågældende værdipapirafviklingssystem, afvikles på DvP-basis.

Artikel 40

Kontantafvikling

1. I forbindelse med transaktioner i den valuta, som anvendes i det land, hvor afviklingen finder sted, afvikler CSD'er kontantbetalingerne for deres værdipapirafviklingssystemer over conti oprettet hos en centralbank, som udsteder den pågældende valuta, hvis det er praktisk muligt.

2. Hvis det ikke er praktisk muligt at afvikle kontantbetalingerne over centralbankkonti som foreskrevet i stk. 1, kan CSD'er tilbyde at afvikle dem for alle eller en del af deres værdipapirafviklingssystemer over konti oprettet hos et kreditinstitut eller over deres egne konti. Hvis CSD'er tilbyder at afvikle kontantbetalingen over konti oprettet hos et kreditinstitut eller over deres egne konti, gennemføres afviklingen i overensstemmelse med bestemmelserne i afsnit IV.

3. CSD'er sikrer, at oplysningerne til markedsdeltagere om risici og omkostninger, der er forbundet med afviklingen over kreditinstitutters konti eller over deres egne konti, er klare og rimelige, og at de ikke er vildledende. CSD'er giver efter anmodning kunder eller potentielle kunder tilstrækkelige oplysninger til, at de kan identificere og evaluere de risici og omkostninger, der er forbundet med afviklingen over kreditinstitutters konti eller over deres egne konti.

Artikel 41

Regler og procedurer vedrørende deltageres misligholdelse

1. CSD'er har for hvert af de værdipapirafviklingssystemer, som de driver, effektive og klart definerede regler og procedurer til håndtering af en eller flere deltageres misligholdelse, som sikrer, at CSD'en kan træffe rettidige foranstaltninger med henblik på at begrænse tab og likviditetspres og fortsat opfylde sine forpligtelser.

2. CSD'er offentliggør deres regler og relevante procedurer vedrørende misligholdelse.

3. Sammen med dens deltagere og andre relevante interesserede parter afprøver og reviderer CSD'er regelmæssigt procedurerne vedrørende misligholdelse med henblik på at sikre, at de er praktiske og effektive.

4. ESMA kan, i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB, udstede retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1095/2010 med henblik på at sikre konsekvent anvendelse af denne artikel.

Afdeling 4

Tilsynsmæssige krav

Artikel 42

Generelle krav

CSD'er indfører en solid risikostyringsstruktur med henblik på både at styre retlige, forretningsmæssige, operationelle og andre direkte eller indirekte risici, herunder foranstaltninger for at begrænse omfanget af svig og forsømmelse.

Artikel 43

Retlige risici

1. CSD'er skal af hensyn til tilladelse og tilsyn samt oplysninger til kunder have regler, procedurer og aftaler, som er tydelige og letforståelige, også vedrørende de værdipapirafviklingssystemer, som de driver, og alle andre tjenesteydelser, som de leverer.

2. CSD'er udformer regler, procedurer og aftaler således, at de kan håndhæves i alle relevante jurisdiktioner, herunder i tilfælde af en deltagers misligholdelse.

3. CSD'er, som driver forretninger i forskellige jurisdiktioner, skal træffe alle rimelige foranstaltninger til at identificere og begrænse de risici, der opstår som følge af potentielle lovkonflikter på tværs af jurisdiktioner.

Artikel 44

Generel forretningsmæssig risiko

CSD'er skal have solide forvaltnings- og kontrolsystemer samt IT-værktøjer med henblik på at identificere, overvåge og styre generelle forretningsmæssige risici, herunder tab som følge af en ringe gennemført forretningsstrategi, pengestrømme og store driftsudgifter.

*Artikel 45***Operationelle risici**

1. CSD'er skal identificere kilder til operationelle risici, både interne og eksterne, og begrænse deres indvirkning ved at anvende passende IT-værktøjer, kontroller og procedurer, herunder for alle de værdipapirafviklingsystemer, som de driver.
2. CSD'er skal til enhver tid have passende IT-værktøjer, der garanterer en høj grad af sikkerhed og operationel pålidelighed, og som har tilstrækkelig kapacitet. IT-værktøjerne skal kunne håndtere de komplekse og forskelligartede tjenesteydelser og aktiviteter, der leveres og udføres, for således at garantere et højt sikkerhedsniveau og beskytte oplysningernes integritet og fortrolighed.
3. CSD'er udarbejder, gennemfører og opretholder for tjenesteydelser, som de leverer, samt for hvert af de værdipapirafviklingsystemer, som de driver, en passende forretningskontinuitetspolitik og en katastrofeberedskabsplan, som har til formål at sikre beskyttelse af deres tjenesteydelser, rettidig genopretning af transaktioner og opfyldelse af deres forpligtelser i tilfælde af hændelser, som i høj grad risikerer at afbryde transaktioner.
4. Planerne i stk. 3 skal give mulighed for at genoptage alle transaktioner og deltageres positioner fra det tidspunkt, hvor de blev afbrudt, for at give deltagerne i en CSD mulighed for at opretholde driftssikkerheden og foretage afvikling på den planlagte dato, bl.a. ved at sikre, at kritiske IT-systemer omgående kan genoptage driften fra det tidspunkt, hvor de blev afbrudt. De indebærer, at der oprettes endnu et afviklingssted med tilstrækkelige ressourcer, kapaciteter og funktioner samt tilstrækkelige bemandsingsforhold.
5. CSD'er planlægger og gennemfører programmerede test af foranstaltningerne i stk. 1-4.
6. CSD'er identificerer, overvåger og forvalter de risici, som de vigtigste deltagere i de værdipapirafviklingsystemer, de driver, samt serviceydere og andre CSD'er eller andre markedsinfrastrukturer kan indebære for deres transaktioner. De giver efter anmodning de kompetente og relevante myndigheder oplysninger om sådanne risici, der identificeres.

De underretter også omgående den kompetente myndighed og relevante myndigheder om eventuelle operationelle hændelser som følge af sådanne risici.

7. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de operationelle risici i stk. 1 og 6 og metoderne til at teste, håndtere eller begrænse de pågældende risici, herunder forretningskontinuitetspolitikkerne og katastrofeberedskabsplanerne i stk. 3 og 4 og metoderne til vurdering deraf.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

*Artikel 46***Investeringspolitik**

1. CSD'er opbevarer deres finansielle aktiver i centralbanker, kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse, eller CSD'er, der er meddelt tilladelse.
2. CSD'er skal, når det er nødvendigt, have umiddelbar adgang til deres aktiver.
3. CSD'er investerer kun finansielle midler i kontantinstrumenter eller i højlikvide finansielle instrumenter med minimal markeds- og kreditrisiko. Investeringerne skal kunne realiseres hurtigt med en minimal negativ indvirkning på prisen til følge.

4. I forbindelse med artikel 47, stk. 1, tages der ikke hensyn til CSD'ens kapital, inklusive tilbageholdt overskud og reserver, der ikke er investeret i overensstemmelse med stk. 3.

5. CSD'er sikrer, at den samlede risikoeksponering over for individuelle kreditinstitutter eller CSD'er, der er meddelt tilladelse, i hvilke de opbevarer deres finansielle aktiver, forbliver inden for rimelige koncentrationsgrænser.

6. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som præciserer de finansielle instrumenter, som kan anses for højlikvide med minimal markeds- og kreditrisiko som omhandlet i stk. 3, passende tidsfrist for adgang til aktiver, som omhandlet i stk. 2, og de koncentrationsgrænser, som er omhandlet i stk. 5. Disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder afstemmes, hvor det er relevant, med de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er vedtaget i overensstemmelse med artikel 47, stk. 8, i forordning (EU) nr. 648/2012.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 47

Kapitalkrav

1. CSD'ers kapital, herunder tilbageholdt overskud og reserver, skal til enhver tid stå i forhold til de risici, som følger af CSD'ens aktiviteter. Den skal til enhver tid være tilstrækkelig til at:

- a) garantere, at CSD'er er passende sikret mod operationelle, juridiske, depot-, investerings- og forretningsmæssige risici, således at CSD'erne fortsat kan levere tjenesteydelser som en going concern
- b) sikre en velordnet afvikling eller omstrukturering af CSD'ernes aktiviteter over en passende periode på mindst seks måneder under en række stressscenarier.

2. CSD'er skal have en plan for følgende:

- a) tilvejebringelse af yderligere kapital, hvis egenkapitalen nærmer sig minimumsgrænsen eller ikke opfylder kravene i stk. 1
- b) en velordnet afvikling eller omstrukturering af deres aktiviteter og tjenesteydelser, hvis CSD'en ikke kan tilvejebringe ny kapital.

Planen godkendes af ledelsesorganet eller et passende udvalg under ledelsesorganet og ajourføres med regelmæssige mellemrum. Hver ajourføring af planen forelægges for den kompetente myndighed. Den kompetente myndighed kan kræve, at CSD'en træffer yderligere eller eventuelle alternative foranstaltninger, hvis den kompetente myndighed vurderer, at CSD'ens plan er utilstrækkelig.

3. EBA udarbejder i tæt samarbejde med ESMA og medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere krav til CSD'ers kapital, tilbageholdte overskud og reserver, jf. stk. 1.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Afdeling 5

Krav til CSD-links

Artikel 48

CSD-links

1. Alle berørte CSD'er skal, før de opretter et CSD-link og løbende, når CSD-linket er oprettet, identificere, vurdere, overvåge og forvalte alle potentielle risikokilder for dem selv og deres deltagere som følge af CSD-linket og træffe de fornødne foranstaltninger til at reducere dem.

2. CSD'er, som har til hensigt at etablere links, indgiver en ansøgning om tilladelse til den anmodende CSD's kompetente myndighed, jf. artikel 19, stk. 1, litra e), eller indberetter dette til den anmodende CSD's kompetente og relevante myndigheder, jf. artikel 19, stk. 5.

3. Links skal give tilstrækkelig beskyttelse til de linkede CSD'er og deres deltagere, især hvad angår eventuelle lån optaget af CSD'er og koncentrationen og de likviditetsrisici, der opstår som følge af linkaftalerne.

Links skal understøttes af en passende kontraktmæssig foranstaltning med en præcisering af de linkede CSD'ers og, om nødvendigt, CSD-deltagernes respektive rettigheder og forpligtelser. Kontraktmæssige foranstaltninger med konsekvenser på tværs af jurisdiktioner skal omfatte et utvetydigt lovvalg for de enkelte aspekter af linkets aktiviteter.

4. I tilfælde af foreløbige værdipapiroverførsler mellem linkede CSD'er er genoverførsel af værdipapirer, inden den første overførsel bliver endelig, forbudt.

5. CSD'er, som anvender et indirekte link eller et mellemed til at drive et CSD-link med en anden CSD, måler, overvåger og forvalter de yderligere risici, som følger af anvendelsen af det pågældende indirekte link eller mellemed og træffer de fornødne foranstaltninger til at reducere dem.

6. Linkede CSD'er skal have solide afstemningsprocedurer for at sikre, at deres respektive registre indeholder nøjagtige oplysninger.

7. Links mellem CSD'er skal tillade DvP-afvikling af transaktioner mellem deltagere i linkede CSD'er, hvis det er praktisk muligt. Detaljerede begrundelser for et eventuelt CSD-link, der ikke giver mulighed for DvP-afvikling, indberettes til de relevante og kompetente myndigheder.

8. Interoperable værdipapirafviklingssystemer og CSD'er, som anvender en fælles afviklingsinfrastruktur, indfører identiske tidspunkter for:

a) overførselsordrers indgang i systemet

b) overførselsordrers uigenkaldelighed.

De i første afsnit omhandlede værdipapirafviklingssystemer og CSD'er anvender tilsvarende regler vedrørende tidspunktet for endelige overførsler af værdipapirer og kontanter.

9. Senest den 18. september 2019 skal alle interoperable links mellem CSD'er, der opererer i medlemsstaterne, hvor det er relevant være interoperable links, der tillader DvP-afvikling.

10. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere kravet i stk. 3 om, at de forskellige typer linkaftaler skal give tilstrækkelig beskyttelse til de linkede CSD'er og deres deltagere, især når en CSD har til hensigt at deltage i et værdipapirafviklingsystem drevet af en anden CSD, overvågningen og forvaltningen af yderligere risici i stk. 5 som følge af brug af mellemlid, afstemningsmetoderne i stk. 6, de tilfælde, hvor DvP-afvikling gennem CSD-links er praktisk mulig, jf. stk. 7, og metoderne til vurdering deraf.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

KAPITEL III

Adgang til CSD'er

Afdeling 1

Udstederes adgang til CSD'er

Artikel 49

Fri adgang til at udstede værdipapirer i en CSD, som er meddelt tilladelse i Unionen

1. Udstedere har ret til at få registreret deres værdipapirer, der er optaget til handel på regulerede markeder eller MHF'er, eller som handles på markedspladser, i CSD'er, som er oprettet i en medlemsstat, idet den pågældende CSD dog skal opfylde de i artikel 23 omhandlede betingelser.

Uden at dette berører udstederes ret som omhandlet i første afsnit, finder selskabslovgivning eller anden tilsvarende lovgivning i den medlemsstat, hvor værdipapirerne er oprettet, fortsat anvendelse.

Medlemsstaterne påser, at der opstilles en liste over centrale relevante bestemmelser i deres lovgivning, jf. andet afsnit. De kompetente myndigheder meddeler ESMA denne liste senest den 18. december 2014. ESMA offentliggør denne liste senest den 18. januar 2015.

CSD'er kan opkræve et rimeligt handelsgebyr for levering af deres tjenesteydelser til udstedere beregnet efter kostpris-plus-metoden, medmindre parterne har aftalt andet med hinanden.

2. Når udstedere indgiver anmodning om at få registreret deres værdipapirer i en CSD, behandler sidstnævnte en sådan anmodning omgående og uden forskelsbehandling og afgiver svar til den anmodende udsteder i løbet af tre måneder.

3. CSD'er kan nægte at levere tjenesteydelser til udstedere. Et sådant afslag skal have belæg i en samlet risikovurdering eller baseres på, at CSD'en ikke leverer tjenesteydelserne i punkt 1 i afsnit A i bilaget i tilknytning til værdipapirer, der er oprettet i henhold til selskabslovgivningen eller anden tilsvarende lovgivning i den relevante medlemsstat.

4. Uden at dette berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF⁽¹⁾ og Kommissionens direktiv 2006/70/EF⁽²⁾, skal den anmodende udsteder, hvis CSD'er nægter at levere tjenesteydelser til en udsteder, have en fuldstændig skriftlig begrundelse for afslaget.

(1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15).

(2) Kommissionens direktiv 2006/70/EF af 1. august 2006 om fastsættelse af gennemførelsesforanstaltninger til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF for så vidt angår definitionen af politisk udsat person og de tekniske kriterier for lempede procedurer med hensyn til kundelegitimation og for undtagelse i tilfælde, hvor en finansiel aktivitet udøves lejlighedsvis eller i et meget begrænset omfang (EUT L 214 af 4.8.2006, s. 29).

I tilfælde af afslag har den anmodende udsteder ret til at klage til den kompetente myndighed for den CSD, der har nægtet at levere tjenesteydelser.

Den kompetente myndighed for den pågældende CSD undersøger klagen behørigt ved at vurdere CSD'ens begrundelser for afslaget og giver udstederen et begrundet svar.

Den kompetente myndighed for CSD'en hører den kompetente myndighed på det sted, hvor den anmodende udsteder er etableret, om vurderingen af klagen. Hvis den kompetente myndighed på det sted, hvor den anmodende udsteder er etableret, er uenig i den givne vurdering, kan hver af de to kompetente myndigheder indbringe sagen for ESMA, som kan handle inden for rammerne af de beføjelser, den er tillagt i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Hvis CSD'ens afslag med hensyn til at levere tjenesteydelser til en udsteder anses for uberettiget, udsteder den ansvarlige kompetente myndighed et påbud til CSD'en om at levere tjenesteydelser til den anmodende udsteder.

5. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af de risici, som CSD'erne skal tage højde for, når de gennemfører en samlet risikovurdering, og de kompetente myndigheder, når de vurderer begrundelser for afvisning i overensstemmelse med stk. 3 og 4, og elementerne i den procedure, der er omhandlet i stk. 4.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

6. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at fastlægge standardformularer og -modeller for proceduren i stk. 4.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Afdeling 2

Adgang mellem CSD'er

Artikel 50

Standardiseret linkadgang

CSD'er har ret til at deltage i en anden CSD og oprette et standardiseret link med denne, jf. artikel 33, forudsat at CSD-linket på forhånd indberettes som omhandlet i artikel 19, stk. 5.

Artikel 51

Skræddersyet linkadgang

1. Hvis en CSD anmoder en anden CSD om at oprette et skræddersyet link for at få adgang til den, kan den modtagende CSD kun afslå en sådan anmodning af hensyn til risikoen. Den kan ikke afslå anmodningen med den begrundelse, at den mister markedsandele.

2. Den modtagende CSD kan af den anmodende CSD opkræve et rimeligt handelsgebyr efter kostpris-plus-metoden for at give skræddersyet linkadgang, medmindre andet aftales mellem parterne

*Artikel 52***Procedure for CSD-links**

1. Når CSD'er indgiver anmodning om adgang til en anden CSD i henhold til artikel 50 og 51, behandler sidstnævnte en sådan anmodning omgående og afgiver svar til den anmodende CSD i løbet af tre måneder.

2. CSD'er kan kun nægte at give en anmodende CSD adgang, hvis dette vil true de finansielle markeders gnidningsløse og velordnede funktion eller forårsage systemiske risici. Et sådant afslag kan kun gives med belæg i en samlet risikovurdering.

Hvis CSD'er nægter at give adgang, skal den anmodende CSD have en fuldstændig begrundelse for afslaget.

Hvis anmodende CSD'er nægtes adgang, har de ret til at klage til den kompetente myndighed for den CSD, der har nægtet adgang.

Den kompetente myndighed for den modtagende CSD undersøger klagen behørigt ved at vurdere begrundelserne for afslaget og giver den anmodende CSD et begrundet svar.

Den kompetente myndighed for den modtagende CSD hører den kompetente myndighed for den anmodende CSD og den relevante myndighed for den anmodende CSD som omhandlet i artikel 12, stk. 1, litra a), om dens vurdering af klagen. Hvis en af den anmodende CSD's myndigheder er uenig i den givne vurdering, kan en hvilken som helst af myndighederne indbringe sagen for ESMA, som kan handle inden for rammerne af de beføjelser, den er tillagt i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Hvis CSD'ens afslag med hensyn til at give den anmodende CSD adgang anses for uberettiget, udsteder den kompetente myndighed for den modtagende CSD et påbud til CSD'en om at give den anmodende CSD adgang.

3. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de risici, som CSD'er skal tage højde for, når de gennemfører en samlet risikovurdering, og de kompetente myndigheder, når de vurderer begrundelser for afvisning i overensstemmelse med stk. 2, og elementerne i den procedure, der er omhandlet i stk. 2.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

4. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at fastlægge standardformularer og -modeller for procedurerne i stk. 1 og 2.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Afdeling 3

Adgang mellem en CSD og en anden markedsinfrastruktur

Artikel 53

Adgang mellem en CSD og en anden markedsinfrastruktur

1. CCP'er og markedspladser formidler efter anmodning på et ikkediskriminerende og gennemsigtigt grundlag transaction feeds til CSD'er og kan af den anmodende CSD opkræve et rimeligt handelsgebyr beregnet efter kostpris-plus-metoden for sådanne transaction feeds, medmindre parterne har aftalt andet med hinanden.

CSD'er giver CCP'er og markedspladser adgang til deres værdipapirafviklingssystemer på et ikkediskriminerende og gennemsigtigt grundlag og kan opkræve et rimeligt handelsgebyr beregnet efter kostpris-plus-metoden for en sådan adgang, medmindre parterne har aftalt andet med hinanden.

2. Når en part indgiver anmodning om adgang til en anden part, jf. stk. 1, behandles en sådan anmodning omgående, og der afgives svar til den anmodende part i løbet af tre måneder.

3. Den modtagende part kan kun nægte adgang, hvis en sådan adgang ville berøre de finansielle markeders gnidningsløse og velordnede funktion eller forårsage systemiske risici. Den kan ikke afslå anmodningen med den begrundelse, at den mister markedsandele.

Hvis en part nægter at give adgang, skal den anmodende part have en fuldstændig skriftlig begrundelse for afslaget med belæg i en samlet risikovurdering. Hvis den anmodende part nægtes adgang, har den ret til at klage til den kompetente myndighed for den part, der har nægtet adgang.

Den modtagende parts kompetente myndighed og den relevante myndighed, som er omhandlet i artikel 12, stk. 1, litra a), undersøger klagen behørigt ved at vurdere begrundelserne for at nægte adgang og giver den anmodende part et begrundet svar.

Den modtagende parts kompetente myndighed hører den anmodende parts kompetente myndighed og den relevante myndighed, som er omhandlet i artikel 12, stk. 1, litra a), for den anmodende part om dens vurdering af klagen. Hvis en af den anmodende parts myndigheder er uenig i den givne vurdering, kan en hvilken som helst af dem indbringe sagen for ESMA, som kan handle inden for rammerne af de beføjelser, den er tillagt i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Hvis en parts afslag med hensyn til at give adgang anses for uberettiget, udsteder den ansvarlige kompetente myndighed i løbet af tre måneder et påbud til den pågældende part om at give adgang til sine tjenesteydelser.

4. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af de risici, som CSD'er skal tage højde for, når de gennemfører en samlet risikovurdering, og de kompetente myndigheder, når de vurderer begrundelser for afvisning i overensstemmelse med stk. 3 og elementerne i den procedure, der er omhandlet i stk. 3.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

5. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at fastlægge standardformularer og -modeller for proceduren i stk. 2 og 3.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i førsteafsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

AFSNIT IV

LEVERING AF BANKMÆSSIGE ACCESSORISKE TJENESTYDELSER TIL CSD-DELTAGERE

Artikel 54

Tilladelse og udpegelse til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser

1. En CSD må ikke selv levere nogen af de i bilagets afsnit C omhandlede bankmæssige accessoriske tjenesteydelser, medmindre den har fået en yderligere tilladelse til at levere sådanne ydelser i overensstemmelse med denne artikel.

2. En CSD, som agter at afvikle kontantbetalingerne i hele eller dele af sit værdipapirafviklingssystem i overensstemmelse med artikel 40, stk. 2, eller på anden vis ønsker at levere nogen af de i stk. 1 omhandlede bankmæssige accessoriske tjenesteydelser, skal enten have tilladelse til:

a) selv at tilbyde sådanne ydelser på de i denne artikel fastsatte betingelser eller

b) at udpege et eller flere kreditinstitutter, som er meddelt tilladelse, til dette formål i henhold til artikel 8 i direktiv 2013/36/EU.

3. Hvis en CSD ønsker at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser fra den samme juridiske enhed som den, der driver værdipapirafviklingssystemet, gives tilladelsen i stk. 2 kun, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) CSD'en skal have tilladelse til at drive virksomhed som kreditinstitut efter bestemmelserne i artikel 8 i direktiv 2013/36/EU

b) CSD'en skal opfylde de tilsynsmæssige krav fastsat i artikel 59, stk. 1, 3 og 4, og tilsynsreglerne i artikel 60

c) tilladelsen omhandlet i nærværende afsnits litra a) bruges kun til at levere de i bilagets afsnit C omhandlede bankmæssige accessoriske tjenesteydelser og ikke til at udføre nogen andre aktiviteter

d) CSD'en er omfattet af et ekstra kapitaltillæg, som afspejler de risici, herunder kredit- og likviditetsrisici, der opstår som følge af ydelse af intradagskreditter til bl.a. deltagerne i et værdipapirafviklingssystem eller andre brugere af CSD-tjenesteydelser

e) CSD'en rapporterer som minimum hver måned til den kompetente myndighed og årligt som en del af sin offentliggørelse i overensstemmelse med ottende del i forordning (EU) nr. 575/2013 om omfanget og forvaltningen af intradagslikviditetsrisikoen i overensstemmelse med artikel 59, stk. 4, litra j), i denne forordning og

f) CSD'en har en genopretningsplan, der er tilstrækkelig til at sikre kontinuiteten i dens kritiske operationer, herunder i situationer hvor likviditets- eller kreditrisikoen udkrystalliserer sig som følge af leveringen af bankmæssige accessoriske tjenesteydelser.

I tilfælde af modstridende bestemmelser i denne forordning og forordning (EU) nr. 575/2013 og i direktiv 2013/36/EU overholder den i litra a) i første afsnit omhandlede CSD de strengeste tilsynskrav. De reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i artikel 47 og 59 i denne forordning, præciserer de tilfælde, hvor der foreligger modstridende bestemmelser.

4. Hvis en CSD ønsker at udpege et kreditinstitut til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser fra en separat juridisk enhed, uanset om den er del af den samme koncern, som i sidste ende kontrolleres af det samme moderselskab, gives tilladelsen omhandlet i stk. 2 kun, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) den separate juridiske enhed meddeles tilladelse til at drive virksomhed som kreditinstitut efter bestemmelserne i artikel 8 i direktiv 2013/36/EU
- b) den separate juridiske enhed opfylder de tilsynsmæssige krav i artikel 59, stk. 1, 3 og 4 og tilsynsreglerne i artikel 60
- c) den separate juridiske enhed udfører ikke selv nogen af de i bilagets afsnit A omhandlede kerneydelser
- d) tilladelsen omhandlet i litra a) bruges kun til at levere de i bilagets afsnit C omhandlede bankmæssige accessoriske tjenesteydelser og ikke til at udføre nogen andre aktiviteter
- e) den separate juridiske enhed er omfattet af et ekstra kapitaltillæg, som afspejler de risici, herunder kredit- og likviditetsrisici, der opstår som følge af ydelse af intradagskreditter til bl.a. deltagerne i et værdipapirafviklingssystem eller andre brugere af CSD-tjenesteydelser
- f) den separate juridiske enhed rapporterer som minimum hver måned til den kompetente myndighed og årligt som en del af sin offentliggørelse i overensstemmelse med ottende del i forordning (EU) nr. 575/2013 om omfanget og forvaltningen af intradagslikviditetsrisikoen i overensstemmelse med artikel 59, stk. 4, litra j), i denne forordning, og
- g) den separate juridiske enhed har forelagt den kompetente myndighed en genopretningsplan, der er tilstrækkelig til at sikre kontinuiteten i sine kritiske operationer, herunder i situationer hvor likviditets- eller kreditrisikoen udkrystalliserer sig som følge af leveringen af bankmæssige accessoriske tjenesteydelser fra en separat juridisk enhed.

5. Stk. 4 finder ikke anvendelse på de i stk. 2, litra b), omhandlede kreditinstitutter, som tilbyder at afvikle kontantbetalinger for dele af CSD'ens værdipapirafviklingssystem, hvis den samlede værdi af denne kontantafvikling over konti oprettet hos de pågældende kreditinstitutter, beregnet over en periode på et år, er mindre end én procent af den samlede værdi af alle værdipapirtransaktioner mod afviklede kontantbeløb i CSD'ens regnskaber og ikke overstiger maksimalt 2,5 mia. EUR pr. år.

Den kompetente myndighed kontrollerer mindst én gang om året, at den i første afsnit fastsatte tærskel overholdes, og indberetter sine resultater til ESMA. Såfremt den kompetente myndighed finder, at tærsklen er overskredet, pålægger den den berørte CSD at søge om tilladelse i henhold til stk. 4. Den berørte CSD har en frist på seks måneder til at indgive ansøgning om tilladelse.

6. Den kompetente myndighed kan anmode en CSD om at udpege mere end et kreditinstitut, eller om at udpege et kreditinstitut, foruden selv at levere tjenesteydelser i overensstemmelse med stk. 2, litra a), hvis den mener, at et kreditinstituts eksponering for den risikokoncentration, som er omhandlet i artikel 59, stk. 3 og 4, ikke er tilstrækkeligt reduceret. De udpegede kreditinstitutter betragtes som afregningsfirmaer.

7. En CSD, der er meddelt tilladelse til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser, og et kreditinstitut, der er udpeget i overensstemmelse med stk. 2, litra b), skal til enhver tid opfylde de gældende betingelser for tilladelsen i henhold til denne forordning og skal hurtigst muligt underrette de kompetente myndigheder om alle væsentlige ændringer, der påvirker betingelserne for tilladelsen.

8. EBA udarbejder i tæt samarbejde med ESMA og medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at fastsætte det ekstra risikobaserede kapitaltillæg som omhandlet i stk. 3, litra d), og stk. 4, litra e).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 55

Procedure for meddelelse eller nægtelse af tilladelse til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser

1. CSD'en indgiver ansøgning om tilladelse til at udpege et kreditinstitut eller til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser, jf. artikel 54, til den kompetente myndighed i dens hjemland.

2. Ansøgningen skal indeholde alle de oplysninger, som er nødvendige for, at den kompetente myndighed kan sikre sig, at CSD'en og i givet fald det udpegede kreditinstitut på tidspunktet for tilladelsen har truffet alle nødvendige foranstaltninger for at opfylde kravene i denne forordning. Den skal indeholde en driftsplan for de påtænkte bankmæssige accessoriske tjenesteydelser, den organisatoriske struktur i relationen mellem CSD'en og de udpegede kreditinstitutter samt nærmere oplysninger om, hvordan CSD'en eller i givet fald det udpegede kreditinstitut agter at opfylde de tilsynsmæssige krav i artikel 59, stk. 1, 3 og 4, og de andre betingelser i artikel 54.

3. Den kompetente myndighed anvender proceduren i artikel 17, stk. 3 og 8.

4. Når ansøgningen betragtes som fuldstændig, videregiver den kompetente myndighed alle oplysningerne i ansøgningen til følgende myndigheder:

a) de relevante myndigheder

b) den relevante kompetente myndighed, der er nævnt i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i forordning (EU) nr. 575/2013

c) de kompetente myndigheder i den eller de medlemsstater, hvor CSD'en har etableret interoperable links til en anden CSD, undtagen når CSD'en har etableret de i artikel 19, stk. 5, omhandlede interoperable links

d) de kompetente myndigheder i værtslandet, hvor CSD'ens virksomhed har væsentlig betydning for et velfungerende værdipapirmarked og for beskyttelsen af investorerne i henhold til artikel 24, stk. 4

e) de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for tilsynet med CSD'ens deltagere, der er etableret i de tre medlemsstater med de samlet set største afregningsværdier i CSD'ens værdipapirafviklingssystem over en etårig periode

f) ESMA og

g) EBA.

5. De myndigheder, der er nævnt i stk. 4, litra a)-e), afgiver en begrundet udtalelse om tilladelsen senest 30 dage efter modtagelsen af de i stk. 4 nævnte oplysninger. Hvis en myndighed ikke afgiver udtalelse inden for denne frist, anses den for at have afgivet en positiv udtalelse.

Hvis mindst en af de myndigheder, der er nævnt i stk. 4, litra a)-e), afgiver en negativ begrundet udtalelse, giver den kompetente myndighed, der ønsker at meddele tilladelse, inden for 30 dage de i stk. 4, litra a)-e), nævnte myndigheder en begrundet afgørelse vedrørende den negative udtalelse.

Hvis en af de myndigheder, der er nævnt i stk. 4, litra a)-e), afgiver en negativ udtalelse 30 dage efter forelæggelsen af afgørelsen, og den kompetente myndighed fortsat ønsker at meddele tilladelse, kan en af de myndigheder, der afgav en negativ udtalelse, indbringe sagen for ESMA med henblik på bistand i henhold til artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Hvis spørgsmålet ikke er afgjort 30 dage efter henvisningen til ESMA, træffer den kompetente myndighed, der ønsker at meddele tilladelse, den endelige afgørelse og giver de i stk. 4, litra a)-e), nævnte myndigheder en nærmere skriftlig redegørelse for sin afgørelse.

Hvis den kompetente myndighed ønsker at afvise tilladelsen, henvises sagen ikke til ESMA.

Negative udtalelser skal indeholde en skriftlig, fuldstændig og udførlig begrundelse for, hvorfor de krav, der er fastsat i denne forordning eller i anden EU-ret, ikke er opfyldt.

6. Hvis ESMA mener, at den kompetente myndighed har meddelt en tilladelse, der måske ikke er i overensstemmelse med EU-retten, handler den i overensstemmelse med artikel 17 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

7. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB og EBA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, hvilke oplysninger CSD'en skal give til den kompetente myndighed med henblik på at opnå de relevante tilladelser til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser i tilknytning til afviklingen.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

8. ESMA udarbejder i tæt samarbejde med medlemmerne af ESCB og EBA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder til fastlæggelse af standardformularer, standardmodeller og standardprocedurer for høring af de i stk. 4 nævnte myndigheder forud for meddelelse af tilladelse.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 56

Udvidelse af de bankmæssige accessoriske tjenesteydelser

1. En CSD, der har til hensigt at udvide de bankmæssige accessoriske tjenesteydelser, for hvilke den udpeger et kreditinstitut, eller som den selv leverer i henhold til artikel 54, indgiver en anmodning om udvidelse til den kompetente myndighed i dens hjemland.

2. Anmodningen om udvidelse er omfattet af proceduren i artikel 55.

Artikel 57

Inddragelse af tilladelse

1. Uden at dette berører eventuelle afhjælpende foranstaltninger eller foranstaltninger i henhold til afsnit V, tilbagekalder den kompetente myndighed i CSD'ens hjemland de i artikel 54 omhandlede tilladelser tilbage i følgende tilfælde:

- a) hvis CSD'en ikke har gjort brug af sin tilladelse i en periode på 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald på tilladelsen, eller det udpegede kreditinstitut ikke har leveret tjenesteydelser eller udøvet aktiviteter i de forudgående seks måneder
- b) hvis CSD'en har opnået tilladelsen på grundlag af urigtige erklæringer eller på anden uretmæssig vis
- c) hvis CSD'en eller det udpegede kreditinstitut ikke længere opfylder betingelserne for opnåelse af tilladelsen og ikke har truffet de afhjælpende foranstaltninger, som den kompetente myndighed har anmodet om, inden for en given frist
- d) hvis CSD'en eller det udpegede kreditinstitut har gjort sig skyldig i alvorlig og systematisk overtrædelse af kravene i denne forordning.

2. Når den kompetente myndighed får kendskab til en af de omstændigheder, der er omhandlet i stk. 1, hører den omgående de i artikel 55, stk. 4, omhandlede myndigheder om nødvendigheden af at inddrage tilladelsen.

3. ESMA, enhver relevant myndighed i artikel 12, stk. 1, litra a), og enhver af de i artikel 60, stk. 1, nævnte myndigheder eller de i artikel 55, stk. 4, omhandlede myndigheder kan til enhver tid anmode om, at den kompetente myndighed i CSD'ens hjemland undersøger, om CSD'en og i givet fald det udpegede kreditinstitut fortsat opfylder betingelserne for opnåelse af tilladelsen.

4. Den kompetente myndighed kan begrænse inddragelsen til en bestemt tjenesteydelse eller aktivitet eller et bestemt finansielt instrument.

5. En CSD og det udpegede kreditinstitut etablerer, gennemfører og opretholder en passende procedure, der sikrer rettidig og korrekt afvikling og overførsel af kundernes og deltagernes aktiver til et andet afregningsfirma i tilfælde af inddragelse af den i stk. 1 omhandlede tilladelse.

Artikel 58

CSD-register

1. ESMA underrettes om de afgørelser, som de kompetente myndigheder har truffet i henhold til artikel 54, 56 og 57.

2. ESMA indfører følgende oplysninger i det register, som den i henhold til artikel 21, stk. 3, skal gøre tilgængeligt på sit særlige websted:

- a) navnet på hver CSD, som var genstand for en afgørelse i henhold til artikel 54, 56 og 57
- b) navnet på hvert udpeget kreditinstitut
- c) listen over bankmæssige accessoriske tjenesteydelser, som et udpeget kreditinstitut eller en CSD, som er meddelt tilladelse i henhold til artikel 54, har tilladelse til at levere til CSD-deltagerne.

3. Inden den 16. december 2014 underretter de kompetente myndigheder ESMA om, hvilke enheder der leverer bankmæssige accessoriske tjenesteydelser i henhold til den nationale lovgivning.

Artikel 59

Tilsynsmæssige krav for kreditinstitutter eller CSD'er, der er meddelt tilladelse til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser

1. Et kreditinstitut, der er udpeget i henhold til artikel 54, stk. 2, litra b), eller en CSD, der er meddelt tilladelse i henhold til artikel 54, stk. 2, litra a), til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser, leverer kun de i bilagets afsnit C nævnte tjenesteydelser, som er omfattet af tilladelsen.

2. Et kreditinstitut, der er udpeget i henhold til artikel 54, stk. 2, litra b), eller en CSD, der er meddelt tilladelse i henhold til artikel 54, stk. 2, litra a), til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser, skal overholde al nuværende og fremtidig lovgivning, som finder anvendelse på kreditinstitutter.

3. Et kreditinstitut, som er udpeget i henhold til artikel 54, stk. 2, litra b), eller en CSD, der er meddelt tilladelse i henhold til artikel 54, stk. 2, litra a), til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser, skal overholde følgende specifikke tilsynsmæssige krav vedrørende de kreditrisici, der er forbundet med disse tjenesteydelser, for hvert værdipapirafviklingssystem:

- a) det skal indføre et robust system til styring af kreditrisici
- b) det skal indkredse kilderne til sådanne kreditrisici, hyppigt og regelmæssigt måle og overvåge krediteksponeringerne og anvende egnede risikostyringsværktøjer til at holde disse risici under kontrol
- c) det skal ved hjælp af sikkerhedsstillelse og andre tilsvarende finansielle midler sørge for fuld dækning af krediteksponeringer mod individuelle låntagende deltagere
- d) hvis sikkerhedsstillelse er anvendt for at styre den pågældende kreditrisiko, skal det acceptere højlikvid sikkerhed med minimal kredit- og markedsrisiko; det kan anvende andre typer af sikkerhedsstillelse i specifikke situationer, hvis der anvendes passende haircuts
- e) det skal fastsætte og anvende passende konservative haircuts og koncentrationsgrænser for værdien af sikkerhed, der stilles til dækning af de i litra c) nævnte krediteksponeringer, idet der tages hensyn til målene om at sikre, at sikkerhedsstillelsen kan gøres likvid umiddelbart uden væsentlig negativ indvirkning på prisen
- f) det skal fastsætte grænser for sine dertil svarende krediteksponeringer
- g) det skal analysere og planlægge, hvordan eventuelle restkrediteksponeringer skal dækkes, og vedtage regler og procedurer til implementering af sådanne planer
- h) det skal kun yde kredit til deltagere, som har en kontantkonto hos det
- i) det skal indføre effektive tilbagebetalingsprocedurer for intradagskreditter og forsøge at begrænse dag-til-dag-kreditter ved at anvende sanktionssatser som effektivt afskrækkende middel.

4. Et kreditinstitut, som er udpeget i henhold til artikel 54, stk. 2, litra b), eller en CSD, der er meddelt tilladelse i henhold til artikel 54, stk. 2, litra a), til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser, skal overholde følgende specifikke tilsynsmæssige krav vedrørende de likviditetsrisici, der er forbundet med disse tjenesteydelser, for hvert værdipapirafviklingssystem:

- a) det skal have et robust system og værktøjer til at måle, overvåge og styre sine likviditetsrisici, herunder intradagslikviditetsrisici, for hver valuta i det værdipapirafviklingssystem, for hvilket det fungerer som afregningsfirma

- b) det skal løbende og rettidigt og mindst én gang om dagen måle og overvåge sine likviditetsbehov og sin beholdning af likvide aktiver; det skal i den forbindelse bestemme værdien af de til rådighed værende likvide aktiver under hensyntagen til passende haircuts i disse aktiver
- c) det skal have tilstrækkelige likvide midler i alle relevante valutaer for at sikre en rettidig levering af afregningstjenester under en lang række potentielle stressscenarier, herunder, men ikke begrænset til, den likviditetsrisiko, der opstår, hvis mindst en deltager, herunder dennes moderselskaber og datterselskaber, mod hvem det har den største eksponering, misligholder sin forpligtelse
- d) det skal reducere de tilsvarende likviditetsrisici med kvalificerede likvide ressourcer i hver valuta som f.eks. kontanter hos den udstedende centralbank og andre kreditværdige finansieringsinstitutter, ved aftale bekræftede kreditlinjer eller andre lignende ordninger samt højlikvid sikkerhedsstillelse og let tilgængelige investeringer, der let kan konverteres til kontanter med forud indgåede og særdeles pålidelige finansieringsaftaler, selv under ekstreme, men plausible markedsforhold. Det skal indkredse, måle og overvåge sin likviditetsrisiko, der opstår i forbindelse med de forskellige finansieringsinstitutter, som det anvender til forvaltning af sine likviditetsrisici
- e) det skal, når der anvendes forud indgåede finansieringsordninger, kun vælge kreditværdige finansieringsinstitutter som likviditetsudbydere; det skal fastsætte og anvende passende koncentrationsgrænser for hver af de pågældende likviditetsudbydere, herunder for deres moder- og datterselskaber
- f) det skal ved regelmæssige og strenge stresstest fastslå og teste, om de pågældende ressourcer er tilstrækkelige
- g) det skal analysere og planlægge, hvordan eventuelle uforudsete og potentielle likviditetsmangler skal dækkes, og vedtage regler og procedurer til implementering af sådanne planer
- h) det skal, når det er praktisk muligt, og uden at dette berører centralbankers regler om støtteberettigelse, have adgang til konti hos centralbanker og andre tjenesteydere leveret af centralbanker for at styrke sin forvaltning af likviditetsrisici, og EU-kreditinstitutter skal indsætte de tilsvarende kontantbeholdninger på særlige konti hos Unionens udstedende centralbanker
- i) det skal have forud indgåede og særdeles pålidelige aftaler for at sikre, at det er muligt i tide at realisere den sikkerhed, som den misligholdende kunde har stillet
- j) det aflægger regelmæssigt rapport til de i artikel 60, stk. 1, omhandlede myndigheder om og offentliggør, hvordan det måler, overvåger og forvalter sine likviditetsrisici, herunder intradaglikviditetsrisici.

5. EBA udarbejder i tæt samarbejde med ESMA og medlemmerne af ESCB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at præcisere rammerne for og værktøjerne til overvågningen, målingen, forvaltningen af, rapporteringen om og offentliggørelsen af de i stk. 3 og 4 omhandlede kredit- og likviditetsrisici, herunder dem, der kan forekomme i løbet af dagen. Disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder afstemmes, hvor det er relevant, med de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er vedtaget i overensstemmelse med artikel 46, stk. 3, i forordning (EU) nr. 648/2012.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

*Artikel 60***Tilsyn med udpegede kreditinstitutter og CSD'er, der er meddelt tilladelse til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser**

1. Med forbehold af artikel 17 og 22 i denne forordning er de kompetente myndigheder, der er defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i forordning (EU) nr. 575/2013, ansvarlige for tilladelsen som kreditinstitutter og tilsyn som kreditinstitutter på de betingelser, der er fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU til de udpegede kreditinstitutter og CSD'er, der er meddelt tilladelse i henhold til denne forordning til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser.

De i første afsnit omhandlede myndigheder er også ansvarlige for tilsynet med de i det afsnit udpegede kreditinstitutter og CSD'er for så vidt angår deres opfyldelse af de i artikel 59 nævnte tilsynsmæssige krav.

Den i første afsnit omhandlede kompetente myndighed skal regelmæssigt og mindst en gang om året vurdere, om det udpegede kreditinstitut eller den CSD, der er meddelt tilladelse til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser, overholder artikel 59, og underretter den kompetente myndighed for CSD'en, der derpå underretter de i artikel 55, stk. 4, omhandlede myndigheder om resultaterne, herunder afhjælpende foranstaltninger eller sanktioner, af dens tilsyn i henhold til dette stykke.

2. Den kompetente myndighed for CSD'en undersøger og vurderer efter høring af den kompetente myndighed omhandlet i stk. 1, mindst én gang om året følgende:

- a) i det i artikel 54, stk. 2, litra b), nævnte tilfælde om alle nødvendige ordninger mellem de udpegede kreditinstitutter og CSD'en gør det muligt for dem at opfylde deres forpligtelser som fastsat i denne forordning
- b) i det i artikel 54, stk. 2, litra a), nævnte tilfælde om ordningerne vedrørende tilladelse til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser gør det muligt for CSD'en at opfylde sine forpligtelser som fastsat i denne forordning.

Den kompetente myndighed for CSD'en underretter regelmæssigt og mindst én gang om året de relevante myndigheder i artikel 55, stk. 4, om resultaterne af sin undersøgelse og vurdering i medfør af dette stykke, herunder om afhjælpende foranstaltninger eller sanktioner.

Hvis en CSD udpeger et kreditinstitut, der er meddelt tilladelse i henhold til artikel 54, skal en CSD, med henblik på beskyttelse af deltagerne i de værdipapirafviklingssystemer, CSD'en driver, sikre, at den fra det kreditinstitut, den udpeger, har adgang til alle nødvendige oplysninger med henblik på anvendelse af denne forordning, og den skal indberette enhver overtrædelse heraf til den kompetente myndighed for CSD'en og til de i stk. 1 nævnte kompetente myndigheder.

3. EBA kan i tæt samarbejde med ESMA og medlemmerne af ESCB udstede retningslinjer til kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for inden for Unionen at sikre konsekvent og effektivt tilsyn med kreditinstitutter og CSD'er, der er meddelt tilladelse til at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser.

AFSNIT V

SANKTIONER*Artikel 61***Administrative sanktioner og andre foranstaltninger**

1. Uden at det berører medlemsstaternes ret til at fastsætte og iværksætte strafferetlige sanktioner, fastsætter medlemsstaterne reglerne for og sikrer, at deres kompetente myndigheder kan pålægge administrative sanktioner og andre foranstaltninger for de i artikel 63 definerede tilfælde for de personer, der er ansvarlige for overtrædelse af denne forordning, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sådanne sanktioner og andre foranstaltninger skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne kan senest den 18. september 2016 beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i første afsnit, hvis overtrædelserne omhandlet i nævnte afsnit allerede er genstand for strafferetlige sanktioner i deres nationale ret. Hvis de beslutter dette, skal medlemsstaterne i detaljer underrette Kommissionen og ESMA om de relevante dele af deres strafferet.

Medlemsstaterne skal senest den 18. september 2016 give Kommissionen og ESMA meddelelse om reglerne omhandlet i første afsnit. Medlemsstaterne meddeler uden unødigt forsinkelse Kommissionen og ESMA eventuelle senere ændringer heraf.

2. De kompetente myndigheder skal kunne anvende administrative sanktioner og andre foranstaltninger over for CSD'er, udpegede kreditinstitutter, og, under overholdelse af de betingelser, der er fastsat i den nationale lovgivning på områder, der ikke er harmoniseret af denne forordning, medlemmerne af deres ledelsesorganer og enhver anden person, som reelt kontrollerer deres aktiviteter, samt enhver anden juridisk eller fysisk person, som i henhold til national lovgivning holdes ansvarlig for en overtrædelse.

3. Når de kompetente myndigheder udøver deres sanktionsbeføjelser i de i artikel 63 nævnte tilfælde, arbejder de tæt sammen for at sikre, at de administrative sanktioner og andre foranstaltninger får de virkninger, som er hensigten med denne forordning, ligesom de koordinerer deres indsats for at undgå dobbeltarbejde eller overlapning, når de iværksætter administrative sanktioner og andre foranstaltninger i grænseoverskridende sager i overensstemmelse med artikel 14.

4. Hvis medlemsstaterne i henhold til stk. 1 har valgt at fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af de bestemmelser, som er omhandlet i artikel 63, sørger de for, at der er truffet passende foranstaltninger, således at de kompetente myndigheder har alle de nødvendige beføjelser til at holde kontakt med de retslige myndigheder inden for deres jurisdiktion med henblik på at modtage konkrete oplysninger om strafferetlige efterforskninger af eller påbegyndte retssager om mulige overtrædelser af denne forordning og forsyner andre kompetente myndigheder og ESMA med tilsvarende oplysninger, således at de opfylder deres forpligtelse til at samarbejde med hinanden og med ESMA om anvendelsen af denne forordning.

5. De kompetente myndigheder kan også samarbejde med andre medlemsstaters kompetente myndigheder med henblik på at lette inddrivelsen af bøder.

6. Medlemsstaterne giver årligt ESMA sammenfattede oplysninger vedrørende alle sanktioner og andre foranstaltninger, der er pålagt i henhold til stk. 1. ESMA offentliggør disse oplysninger i en årsrapport.

Hvis medlemsstater har valgt at iværksætte strafferetlige sanktioner i henhold til stk. 1 for overtrædelser af de i artikel 63 omhandlede bestemmelser, forsyner deres kompetente myndigheder årligt ESMA med anonymiserede og sammenfattede oplysninger vedrørende alle strafferetlige efterforskninger, der er iværksat, og strafferetlige sanktioner, der er pålagt. ESMA offentliggør oplysninger om pålagte strafferetlige sanktioner i en årlig rapport.

7. Har den kompetente myndighed offentliggjort en administrativ sanktion eller en anden administrativ foranstaltning eller en strafferetlig sanktion, underretter den samtidig ESMA herom.

8. De kompetente myndigheder skal udøve deres opgaver og beføjelser i overensstemmelse med deres nationale rammer:

a) direkte

b) i samarbejde med andre myndigheder

c) under myndighedernes ansvar ved uddelegering til enheder, der har fået tildelt opgaver i medfør af denne forordning, eller

d) ved anmodning til de kompetente retlige myndigheder.

Artikel 62

Offentliggørelse af afgørelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse på deres officielle websted offentliggør eventuelle afgørelser, der pålægger en administrativ sanktion eller anden foranstaltning som følge af overtrædelser af denne forordning, efter at den person, der pålægges sanktionen, er blevet informeret om denne afgørelse. Offentliggørelse omfatter som minimum oplysninger om overtrædelsens type og art og identiteten af en fysisk eller juridisk person, som sanktionen er blevet pålagt.

Hvis afgørelsen om at pålægge en sanktion eller anden foranstaltning indbringes for de relevante domstole eller andre relevante myndigheder, offentliggør de kompetente myndigheder også på deres officielle websteder oplysninger om appelstatus og resultatet heraf. En afgørelse, der annullerer en tidligere afgørelse om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, offentliggøres også.

Hvis den kompetente myndigheds offentliggørelse af de juridiske personers identitet eller de fysiske personers personoplysninger anses for at være ude af proportioner efter en individuel vurdering af proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller hvis offentliggørelsen udgør en trussel mod de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende efterforskning, skal medlemsstaterne sikre, at de kompetente myndigheder gør et af følgende:

- a) udsætter offentliggørelsen af afgørelsen om at pålægge sanktionen eller den anden foranstaltning, indtil grunden til at undlade offentliggørelse er ophørt med at eksistere
- b) offentliggør afgørelsen om at pålægge sanktionen eller den anden foranstaltning anonymt på en måde, der er i overensstemmelse med national lovgivning, hvis anonym offentliggørelse sikrer en effektiv beskyttelse af de pågældende personoplysninger
- c) helt undlader at offentliggøre afgørelsen om at pålægge en sanktion eller anden foranstaltning, hvis mulighederne i litra a) og b) ovenfor vurderes utilstrækkelige til at sikre:
  - i) at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare
  - ii) forholdsmæssigheden af offentliggørelsen af sådanne afgørelser vedrørende foranstaltninger, der vurderes at være af mindre betydning.

Hvis det besluttes at offentliggøre en sanktion eller anden foranstaltning anonymt, kan offentliggørelsen af de pågældende oplysninger udsættes i et rimeligt tidsrum, hvis det forudses, at grundene til anonym offentliggørelse i mellemtiden vil ophøre med at eksistere.

De kompetente myndigheder informerer ESMA om alle de administrative sanktioner, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til litra c) i tredje afsnit, herunder eventuelle anker i denne forbindelse og resultatet af disse. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder modtager oplysninger og den endelige dom i forbindelse med eventuelle strafferetlige sanktioner, der pålægges, og videregiver disse til ESMA. ESMA vedligeholder en central database over sanktioner, der indberettes til den, udelukkende med henblik på udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder. Kun kompetente myndigheder må have adgang til databasen, og den skal ajourføres med de oplysninger, som de kompetente myndigheder indberetter.

2. De kompetente myndigheder sørger for, at en offentliggørelse i henhold til denne artikel forbliver på deres officielle websted i mindst fem år efter offentliggørelsen. Personoplysninger, der er indeholdt i offentliggørelsen, beholdes kun på den kompetente myndigheds officielle websted, så længe det er nødvendigt, i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler.

Artikel 63

Sanktioner for overtrædelser

1. Denne artikel finder anvendelse på følgende bestemmelser i forordningen:
  - a) levering af de tjenesteydelser, som er nævnt i bilagets afsnit A, B og C, i strid med artikel 16, 25 og 54
  - b) opnåelse af de i artikel 16 og 54 krævede tilladelser ved hjælp af urigtige erklæringer eller på anden uretmæssig vis i henhold til bestemmelserne i artikel 20, stk. 1, litra b), og artikel 57, stk. 1, litra b)
  - c) CSD'ers manglende overholdelse af kapitalkravene i strid med artikel 47, stk. 1
  - d) CSD'ers manglende overholdelse af de organisatoriske krav i strid med artikel 26-30
  - e) CSD'ers manglende overholdelse af reglerne om god forretningsskik i strid med artikel 32-35
  - f) CSD'ers manglende overholdelse af kravene til CSD-tjenesteydelser i strid med artikel 37-41
  - g) CSD'ers manglende overholdelse af tilsynsmæssige krav i strid med artikel 43-47
  - h) CSD'ers manglende overholdelse af kravene til CSD-links i strid med artikel 48
  - i) CSD'ers urimelige afslag på forskellige former for adgang i strid med artikel 49-53
  - j) udpegede kreditinstitutters manglende overholdelse af de specifikke tilsynsmæssige krav vedrørende kreditrisici i strid med artikel 59, stk. 3
  - k) udpegede kreditinstitutters manglende overholdelse af specifikke tilsynsmæssige krav vedrørende likviditetsrisici i strid med artikel 59, stk. 4.
2. Uden at det berører de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser, har de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national lovgivning i tilfælde af overtrædelser som omhandlet i denne artikel beføjelse til som minimum at pålægge følgende administrative sanktioner og andre foranstaltninger:
  - a) en offentlig meddelelse, hvori nævnes den person, som er ansvarlig for overtrædelserne, og overtrædelsens art i overensstemmelse med artikel 62
  - b) et påbud, der pålægges den person, der er ansvarlig for overtrædelserne, om at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
  - c) inddragelse af de i henhold til artikel 16 eller 54 meddelte tilladelser efter bestemmelserne i artikel 20 eller 57
  - d) et midlertidigt eller — i tilfælde af gentagne alvorlige overtrædelser — et permanent forbud mod varetagelse af ledelsesmæssige hverv i instituttet, som pålægges et hvilket som helst medlem af instituttets ledelsesorgan eller en hvilken som helst anden fysisk person, der anses for at være ansvarlig
  - e) administrative maksimumbøder på mindst det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået som følge af overtrædelserne, såfremt disse beløb kan beregnes

- f) for fysiske personer, administrative maksimumbøder på mindst 5 mio. EUR eller i medlemsstater, hvor euroen ikke er den officielle valuta, den tilsvarende værdi i den nationale valuta på datoen for denne forordnings vedtagelse
- g) for juridiske personer, administrative maksimumbøder på mindst 20 mio. EUR eller op til 10 % af den juridiske persons samlede årsomsætning ifølge de seneste foreliggende regnskaber, som ledelsesorganet har godkendt; hvis den juridiske person er et moderselskab eller et datterselskab af det moderselskab, der skal udarbejde konsoliderede regnskaber i henhold til direktiv 2013/34/EU, er den relevante samlede årsomsætning den samlede årsomsætning eller den tilsvarende indkomsttype i henhold til de relevante regnskabsdirektiver ifølge de seneste konsoliderede regnskaber, som det endelige moderselskabs ledelsesorgan har godkendt.
3. De kompetente myndigheder kan have andre sanktionsbeføjelser ud over de i stk. 2 nævnte og kan fastsætte større administrative bøder end anført i stk. 2.

Artikel 64

Effektiv anvendelse af sanktioner

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved fastsættelse af arten og omfanget af administrative sanktioner eller foranstaltninger tager hensyn til alle relevante omstændigheder, herunder, hvor det er relevant:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) graden af ansvar hos den person, der er ansvarlig for overtrædelsen
- c) den finansielle styrke hos den person, der er ansvarlig for overtrædelsen, f.eks. med udgangspunkt i den ansvarlige juridiske persons samlede omsætning eller den ansvarlige fysiske persons årsindkomst
- d) fortjeneste eller undgåede tab for den person, der er ansvarlig for overtrædelsen, eller tabene for tredjeparter som følge af overtrædelsen, såfremt disse beløb kan beregnes
- e) viljen hos den person, der er ansvarlig for overtrædelsen, til at samarbejde med den kompetente myndighed, uden at det dog tilsidesætter kravet om tilbagebetaling af den pågældende persons fortjeneste eller undgåede tab
- f) overtrædelser, som den person, der er ansvarlig for overtrædelsen, tidligere har begået.

Artikel 65

Indberetning af overtrædelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indfører effektive mekanismer, som tilskynder til at indberette potentielle eller faktiske overtrædelser af denne forordning til de kompetente myndigheder.
2. De mekanismer, som er omhandlet i stk. 1, skal som minimum omfatte:
- a) særlige procedurer for modtagelse og efterforskning af indberetninger om potentielle eller faktiske overtrædelser og opfølgningen heraf, herunder oprettelse af sikre kommunikationskanaler til sådanne indberetninger
- b) passende beskyttelse af ansatte i institutter, der indberetter potentielle eller faktiske overtrædelser i instituttet, i det mindste mod gengældelse, forskelsbehandling og andre former for uretfærdig behandling
- c) beskyttelse af personoplysninger, både hvad angår den person, der indberetter de potentielle eller faktiske overtrædelser, og den fysiske person, der formodes at være ansvarlig for en overtrædelse, i overensstemmelse med principperne i direktiv 95/46/EF

d) beskyttelse af identiteten af både den person, som indberetter overtrædelserne, og den fysiske person, som formodes at være ansvarlig for en overtrædelse, på alle stadier af procedurerne, medmindre offentliggørelse heraf er påkrævet i henhold til national lovgivning i forbindelse med videre efterforskning eller efterfølgende administrative eller retlige procedurer.

3. Medlemsstaterne stiller krav om, at institutterne har passende procedurer for deres ansattes indberetning af potentielle eller faktiske overtrædelser internt gennem en særlig uafhængig og selvstændig kanal.

En sådan kanal kan også oprettes ved ordninger aftalt mellem arbejdsmarkedets parter. Der skal anvendes samme beskyttelse som i stk. 2, litra b), c) og d).

Artikel 66

Ret til domstolsprøvelse

Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser og foranstaltninger, der er truffet i medfør af denne forordning, er begrundet og kan prøves ved en domstol. Ret til domstolsprøvelse gælder, hvis der ikke er truffet en afgørelse senest seks måneder efter indgivelsen af en ansøgning om tilladelse, som indeholder alle de i henhold til gældende bestemmelser krævede oplysninger.

AFSNIT VI

DELEGATION AF BEFØJELSER, GENNEMFØRELSESBEFØJELSER, OVERGANGS-, ÆNDRINGS- OG ENDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 67

Udøvelse af delegationen

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 2, stk. 2, artikel 7, stk. 14, og artikel 24, stk. 7, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 17. september 2014.
3. Den i artikel 2, stk. 2, artikel 7, stk. 14, og artikel 24, stk. 7, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen har vedtaget en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 2, stk. 2, artikel 7, stk. 14, og artikel 24, stk. 7, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 68

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalg, der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 2001/528/EF⁽¹⁾. Dette udvalg er et udvalg som defineret i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse 2001/528/EF af 6. juni 2001 om oprettelse af Det Europæiske Værdipapirudvalg (EFT L 191 af 13.7.2001, s. 45).

*Artikel 69***Overgangsbestemmelser**

1. De kompetente myndigheder underretter ESMA om de institutioner, der fungerer som CSD'er, senest den 16. december 2014.
2. CSD'er ansøger om alle de tilladelser, der er nødvendige med henblik på anvendelse af denne forordning, og underretter de relevante CSD-links inden seks måneder efter ikrafttrædelsen af samtlige reguleringsmæssige tekniske standarder vedtaget i henhold til artikel 17, 26, 45, 47 og 48 samt, når det er relevant, artikel 55 og 59.
3. Et tredjelands CSD skal inden seks måneder efter den seneste dato for ikrafttrædelsen af de reguleringsmæssige tekniske standarder vedtaget i henhold til artikel 12, 17, 25, 26, 45, 47 og 48 samt, når det er relevant, artikel 55 og 59 eller den i artikel 25, stk. 9, omhandlede gennemførelsesafgørelse, ansøge om anerkendelse fra ESMA, når den har til hensigt at levere sine tjenesteydelser i henhold til artikel 25.
4. Indtil der i henhold til denne forordning er truffet afgørelse om tilladelse eller anerkendelse af CSD'er og af deres aktiviteter, herunder CSD-links, er de respektive nationale regler om meddelelse af tilladelse og anerkendelse af CSD'er fortsat gældende.
5. CSD'er, der drives af de i artikel 1, stk. 4, omhandlede enheder skal opfylde kravene i denne forordning senest et år efter ikrafttrædelsen af de reguleringsmæssige tekniske standarder i stk. 2.

*Artikel 70***Ændringer af direktiv 98/26/EF**

I direktiv 98/26/EF foretages følgende ændringer:

- 1) Artikel 2, litra a), første afsnit, tredje led, affattes således:
  - »— som, med forbehold af andre, strengere generelle vilkår, der måtte være fastsat i den nationale lovgivning, er betegnet som et system og anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed af den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, efter at den pågældende medlemsstat har sikret sig, at systemets regler er fyldestgørende.«
- 2) I artikel 11 tilføjes følgende stykke:
  - »3. Senest den 18. marts 2015 vedtager og offentliggør medlemsstaterne de foranstaltninger, som er nødvendige for at overholde artikel 2, litra a), første afsnit, tredje led, og meddeler dem til Kommissionen.«

*Artikel 71***Ændringer af direktiv 2014/65/EU**

I direktiv 2014/65/EU foretages følgende ændringer:

- 1) Artikel 2, stk. 1, litra o), affattes således:
  - »o) værdipapircentraler bortset fra som fastsat i artikel 73 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 (*)

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler samt om ændring af direktiv 98/26/EF og 2014/65/EU samt forordning (EU) nr. 236/2012 (OJ L 257 af 28.8.2014, s. 1).«

2) I artikel 4, stk. 1, tilføjes følgende nummer:

»(64) »værdipapircentral« eller »CSD«: en værdipapircentral som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 909/2014.«

3) I bilag I, afsnit B, affattes punkt 1) således:

»1) Opbevaring og administration af finansielle instrumenter på kundernes vegne, herunder formueforvaltning og tilhørende tjenester såsom forvaltning af kontanter/sikkerhedsstillelse, men ikke udstedelse og forvaltning af værdipapirer på øverste niveau (»central forvaltningsydelse«) som omhandlet i afsnit A, punkt 2, i bilaget til forordning (EU) nr. 909/2014.«

Artikel 72

Ændring af forordning (EU) nr. 236/2012

Artikel 15 i forordning (EU) nr. 236/2012 udgår.

Artikel 73

Anvendelse af direktiv 2014/65/EU og forordning (EU) nr. 600/2014

CSD'er, der er meddelt tilladelse i henhold til artikel 16 i denne forordning, behøver ikke tilladelse i henhold til direktiv 2014/65/EU for at levere de tjenesteydelser, der udtrykkelig er angivet i afsnit A og B i bilaget til denne forordning.

Hvis en CSD, der er meddelt tilladelse i henhold til artikel 16 i denne forordning, leverer en eller flere investeringsydelser eller udfører en eller flere investeringsaktiviteter ud over at levere de tjenesteydelser, der udtrykkelig er angivet i afsnit A og B i bilaget til denne forordning, finder direktiv 2014/65/EU med undtagelse af artikel 5-8, artikel 9, stk. 1, 2, 4, 5 og 6, og artikel 10-13 og forordning (EU) nr. 600/2014 anvendelse.

Artikel 74

Rapporter

1. I samarbejde med EBA og de kompetente myndigheder og de relevante myndigheder udarbejder ESMA årsrapporter, som forelægges for Kommissionen, og som indeholder vurderinger af udviklingstendenser, potentielle risici og sårbare elementer og om nødvendigt anbefalinger angående forebyggende eller afhjælpende foranstaltninger på markederne for de tjenesteydelser, som er omfattet af denne forordning. Sådanne rapporter skal mindst indeholde en vurdering af følgende:

- a) afviklingseffektiviteten i indenlandske og grænseoverskridende aktiviteter for hver medlemsstat baseret på antallet og omfanget af afviklingsfejl, den samlede værdi af de i artikel 7, stk. 2, nævnte sanktioner, antallet og omfanget af de i artikel 7, stk. 3 og 4, nævnte dækningskøb og alle andre relevante kriterier
- b) hensigtsmæssigheden af sanktioner for afviklingsfejl, navnlig behovet for yderligere fleksibilitet i forbindelse med sanktioner for afviklingsfejl i forhold til illikvide finansielle instrumenter som omhandlet i artikel 7, stk. 4
- c) opgørelse af de afviklinger, som ikke foretages i de af CSD'erne drevne værdipapirafviklingssystemer, baseret på antallet og omfanget af transaktioner på grundlag af de oplysninger, der er modtaget i henhold til artikel 9 og alle andre relevante kriterier
- d) de grænseoverskridende tjenesteydelser, som er omfattet af denne forordning, baseret på antallet og arten af CSD-links, antallet af udenlandske deltagere i de værdipapirafviklingssystemer, som drives af CSD'er, antallet og omfanget af transaktioner, hvori sådanne deltagere medvirker, antallet af udenlandske udstedere, der registrerer deres værdipapirer hos en CSD i overensstemmelse med artikel 49, og alle andre relevante kriterier

- e) behandlingen af anmodninger om adgang i artikel 49, 52 og 53 for at fastslå, hvorfor anmodninger om adgang fra CSD'er, CCP'er og markedspladser afvises, tendenser i sådanne afvisninger og måder, hvorpå de risici, der er identificeret, kan formindskes fremover, således at der kan gives adgang og eventuelle andre væsentlige hindringer for konkurrencen inden for finansielle efterhandelsydelse
- f) behandlingen af ansøgninger indgivet i henhold til procedurerne i artikel 23, stk. 3-7, og artikel 25, stk. 4-10
- g) i givet fald peerevalueringprocessen for grænseoverskridende tilsyn i artikel 24, stk. 6, og om hyppigheden af sådanne evalueringer bør reduceres fremover, herunder en angivelse af, om sådanne resultater indikerer behov for mere formelle kollegier af tilsynsførende
- h) anvendelse af medlemsstaternes regler om civilretligt ansvar for tab forårsaget af CSD'er
- i) de procedurer og betingelser, under hvilke CSD'er er meddelt tilladelse til at udpege kreditinstitutter eller til selv at levere bankmæssige accessoriske tjenesteydelser i overensstemmelse med artikel 54 og 55, herunder en vurdering af den virkning, en sådan bestemmelse kan få for den finansielle stabilitet og konkurrenceevne for afvikling og bankmæssige accessoriske tjenesteydelser i Unionen
- j) anvendelsen af reglerne i artikel 38 om beskyttelse af deltageres og deres kunders værdipapirer, navnlig dem i artikel 38, stk. 5
- k) anvendelsen af bøder og navnlig behovet for yderligere at harmonisere de administrative sanktioner, der er fastsat for overtrædelse af kravene i denne forordning.

2. De i stk. 1 nævnte rapporter, der dækker et kalenderår, forelægges for Kommissionen inden den 30. april i det efterfølgende kalenderår.

Artikel 75

Revision

Senest den 18. september 2019 foretager Kommissionen en revision og udarbejder en generel rapport om denne forordning. Denne rapport skal navnlig vurdere spørgsmålene i artikel 74, stk. 1, litra a)-k), om der er andre væsentlige hindringer for konkurrencen i forhold til de tjenesteydelser, som er omfattet af denne forordning, og som behandles i utilstrækkelig grad, og det potentielle behov for yderligere foranstaltninger til at begrænse virkningerne for skatteyderne af CSD'ers manglende overholdelse. Kommissionen fremsender rapporten til Europa-Parlamentet og Rådet sammen med eventuelle forslag.

Artikel 76

Ikrafttræden og anvendelse

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
2. Artikel 3, stk. 1, anvendes fra den 1. januar 2023 for værdipapirer, der er udstedt efter denne dato, og fra den 1. januar 2025 for alle værdipapirer.
3. Artikel 5, stk. 2, anvendes fra den 1. januar 2015.

For markedspladser, der har adgang til en CSD som omhandlet i artikel 30, stk. 5, skal artikel 5, stk. 2, uanset første afsnit i dette stykke, anvendes mindst seks måneder inden en sådan CSD outsourcer sine aktiviteter til den relevante offentlige enhed og i alle tilfælde fra den 1. januar 2016.

4. De i artikel 6, stk. 1-4, omhandlede foranstaltninger vedrørende afviklingsdisciplin finder anvendelse fra den dato, hvor de af Kommissionen i henhold til artikel 6, stk. 5, vedtagne delegerede retsakter træder i kraft.

5. De i artikel 7, stk. 1-13, omhandlede foranstaltninger vedrørende afviklingsdisciplin og ændringen fastsat i artikel 72 finder anvendelse fra den dato, hvor de af Kommissionen i henhold til artikel 7, stk. 15, vedtagne delegerede retsakter træder i kraft.

For en MHF, der opfylder kriterierne fastsat i artikel 33, stk. 3, i direktiv 2014/65/EU, gælder nærværende forordnings artikel 7, stk. 3, andet afsnit:

a) indtil den endelige afgørelse vedrørende dens ansøgning om registrering efter artikel 33 i direktiv 2014/65/EU, eller

b) hvis en MHF ikke har ansøgt om registrering efter artikel 33 i direktiv 2014/65/EU, indtil den 13. juni 2017.

6. De i artikel 9, stk. 1, omhandlede indberetningsforanstaltninger finder anvendelse fra den dato, hvor de af Kommissionen i henhold til artikel 9, stk. 3, vedtagne gennemførelsesretsakter træder i kraft.

7. Henvisninger i nærværende forordning til direktiv 2014/65/EU og forordning (EU) nr. 600/2014 læses indtil den 3. januar 2017 som henvisninger til direktiv 2004/39/EF i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilag IV til direktiv 2014/65/EU, for så vidt som denne sammenligningstabel indeholder bestemmelser, der henviser til direktiv 2004/39/EF.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand

BILAG

LISTE OVER TJENESTEYDELSER

AFSNIT A

Værdipapircentralers kerneydelser

1. Første registrering af værdipapirer i et elektronisk bogføringssystem (»registreringsydelse«).
2. Ydelse og forvaltning af værdipapirkonti på øverste niveau (»central forvaltningsydelse«).
3. Drift af et værdipapirafviklingsystem (»afviklingsydelse«).

AFSNIT B

Værdipapircentralers accessoriske tjenesteydelser, som ikke er bankmæssige, og som ikke medfører kredit- eller likvidetsrisici

Tjenesteydelser, der leveres af CSD'er, og som er med til at forbedre værdipapirmarkedernes sikkerhed, effektivitet og gennemsigtighed, som kan omfatte, men ikke er begrænset til:

1. Tjenesteydelser i forbindelse med afvikling:
  - a) etablering af en mekanisme for værdipapirudlån, hvor CSD'en fungerer som mellemed blandt deltagere i et værdipapirafviklingsystem
  - b) forvaltning af sikkerhedsstillelse, hvor CSD'en fungerer som mellemed for deltagerne i et værdipapirafviklings-system
  - c) settlement matching, instruction routing og bekræftelse og verificering af handler.
2. Tjenesteydelser i forbindelse med registreringsydelse og centrale forvaltningsydelse:
  - a) tjenesteydelser i forbindelse med aktionærregistre
  - b) hjælp til håndtering af corporate actions, herunder tjenesteydelser vedrørende skat og generalforsamlinger samt information
  - c) nyudstedelser, herunder tildeling og administration af ISIN-koder og lignende koder
  - d) order routing og ordrebehandling, gebyropkrævning og -behandling og rapportering i forbindelse hermed.
3. Etablering af CSD-links, levering, forvaltning eller drift af værdipapirkonti i forbindelse med afviklingsydelse, forvaltning af sikkerhedsstillelse og andre accessoriske tjenesteydelser.
4. Diverse andre tjenesteydelser:
  - a) generel forvaltning af sikkerhedsstillelse som mellemed
  - b) lovpligtige indberetninger
  - c) levering af oplysninger, data og statistikker til markedsundersøgelsesbureauer/statistikmyndigheder eller andre statslige eller mellemstatslige enheder
  - d) IT-tjenesteydelser.

AFSNIT C

Bankmæssige accessoriske tjenesteydelser

Bankmæssige tjenesteydelser med direkte tilknytning til kerneydelser eller accessoriske tjenesteydelser, som er nævnt i afsnit A og B:

- a) kontantkontoføring for og modtagelse af indskud fra deltagere i et værdipapirafviklingsystem og indehavere af værdipapirkonti, jf. punkt 1 i bilag I til direktiv 2013/36/EU

- b) ydelse af kontantlån med tilsigtet tilbagebetaling senest den følgende forretningsdag, udlån af kontanter til forhåndsf finansiering af corporate actions og udlån af værdipapirer til indehavere af værdipapirkonti, jf. punkt 2 i bilag I til direktiv 2013/36/EU
  - c) betalingstjenester med behandling af kontante transaktioner og valutatransaktioner, jf. punkt 4 i bilag I til direktiv 2013/36/EU
  - d) garantier og forpligtelser i forbindelse med ud- og indlån af værdipapirer, jf. punkt 6 i bilag I til direktiv 2013/36/EU
  - e) likviditetsaktiviteter med valuta og værdipapirer i forbindelse med forvaltning af deltagernes langfristede balancer, jf. punkt 7, litra b) og e), i bilag I til direktiv 2013/36/EU.
-

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 910/2014**af 23. juli 2014****om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det er afgørende for den økonomiske og sociale udvikling, at der skabes tillid til onlineverdenen. Hvis tilliden mangler, især på grund af en formodning om manglende retssikkerhed, vil forbrugere, virksomheder og offentlige myndigheder tøve med at gennemføre transaktioner elektronisk og benytte nye tjenester.
- (2) Denne forordning har til formål at styrke tilliden til elektroniske transaktioner på det indre marked ved at skabe et fælles grundlag for sikker elektronisk interaktion mellem borgere, virksomheder og offentlige myndigheder og derved øge effektiviteten i de offentlige og private onlinetjenester, elektronisk forretningsførelse og elektronisk handel i Unionen.
- (3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF ⁽³⁾ dækkede elektroniske signaturer uden at skabe en omfattende ramme for sikre, pålidelige og brugervenlige elektroniske transaktioner på tværs af landegrænser og sektorer. Denne forordning styrker og udvider det nævnte direktivs regelsæt.
- (4) I Kommissionens meddelelse af 26. august 2010 med titlen »En digital dagsorden for Europa« påpeges det, at opsplitningen af det digitale marked, manglende interoperabilitet og stigende internetkriminalitet er alvorlige hindringer for en positiv udvikling af den digitale økonomi. I sin rapport om unionsborgerskab fra 2010 med titlen »Afskaffelse af hindringerne for unionsborgernes rettigheder« fremhævede Kommissionen endvidere behovet for at løse de væsentligste problemer, der forhindrer EU-borgere i at nyde fordelene ved et digitalt indre marked og digitale tjenesteydelser på tværs af landegrænserne.
- (5) Det Europæiske Råd opfordrede i sine konklusioner af 4. februar 2011 og af 23. oktober 2011 Kommissionen til at skabe et digitalt indre marked inden 2015 for at gøre hurtige fremskridt på nøgleområderne i den digitale økonomi og fremme et fuldt integreret digitalt indre marked ved at befordre brug af onlinetjenester på tværs af grænserne og lægge særlig vægt på at lette sikker elektronisk identifikation og autentifikation.

⁽¹⁾ EUT C 351 af 15.11.2012, s. 73.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 3.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 23.7.2014.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer (EFT L 13 af 19.1.2000, s. 12).

- (6) Rådet opfordrede i sine konklusioner af 27. maj 2011 Kommissionen til at bidrage til det digitale indre marked ved at skabe passende vilkår for gensidig anerkendelse af centrale mulighedsskabende teknologier på tværs af grænserne, såsom elektronisk identifikation, elektroniske dokumenter, elektroniske signaturer og elektroniske leveringstjenester samt for interoperable e-forvaltningstjenester i hele Den Europæiske Union.
- (7) Europa-Parlamentet understregede i sin beslutning af 21. september 2010 om gennemførelse af det indre marked for e-handel ⁽¹⁾ betydningen af sikkerhed i forbindelse med elektroniske tjenester, navnlig elektroniske signaturer, samt af behovet for at etablere public key-infrastruktur på fælleseuropæisk plan, og det har opfordret Kommissionen til at etablere en gateway for europæiske valideringsmyndigheder for at sikre elektroniske signaturers grænseoverskridende interoperabilitet og øge sikkerheden for transaktioner, som foretages over internettet.
- (8) Ifølge Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF ⁽²⁾ skal medlemsstaterne oprette »kvikskrænker« for at sikre, at samtlige procedurer og formaliteter i forbindelse med adgangen til at optage og udøve servicevirksomhed kan afvikles uden besvær, på afstand og ad elektronisk vej via den berørte kvikskrænke og de kompetente myndigheder. Mange af de onlinetjenester, der er tilgængelige via kvikskrænker, kræver elektronisk identifikation, autentifikation og signatur.
- (9) I de fleste tilfælde kan borgere ikke bruge deres elektroniske ID til at autentificere sig i en anden medlemsstat, fordi de nationale elektroniske identifikationsordninger i deres eget land ikke anerkendes i andre medlemsstater. Denne elektroniske hindring udelukker tjenesteudbydere fra at høste det fulde udbytte af det indre marked. Gensidigt anerkendte elektroniske identifikationsmidler vil gøre det lettere at udbyde en lang række tjenester på tværs af grænserne på det indre marked og sætte virksomhederne i stand til at udøve virksomhed på tværs af grænserne uden at skulle overvinde diverse hindringer i kontakten med de offentlige myndigheder.
- (10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU ⁽³⁾ etablerer et netværk mellem de nationale myndigheder, der er ansvarlige for e-sundhed. For at øge sikkerheden og kontinuiteten i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelse skal netværket udarbejde retningslinjer for adgang til elektroniske sundhedsoplysninger og -ydelser på tværs af grænserne og blandt andet støtte »fælles identifikations- og autentifikationsforanstaltninger for at gøre det lettere at overføre data ved grænseoverskridende sundhedsydelser«. Gensidig anerkendelse af elektronisk identifikation og autentifikation er afgørende for, at sundhedsydelser for Europas borgere på tværs af grænserne bliver en realitet. Når borgerne tager til udlandet for at få lægebehandling, skal deres medicinske data være tilgængelige i det land, hvor de skal behandles. Dette kræver en solid og sikker ramme for elektronisk identifikation, som de berørte parter har tillid til.
- (11) Denne forordning bør anvendes under fuld overholdelse af principperne vedrørende beskyttelse af personoplysninger i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽⁴⁾. For så vidt angår princippet om gensidig anerkendelse i denne forordning bør autentifikation i forbindelse med en onlinetjeneste derfor kun omfatte behandling af de identifikationsdata, der er tilstrækkelige, relevante og ikke omfatter mere, end hvad der kræves for at give adgang til den pågældende onlinetjeneste. Desuden bør tillidstjenesteudbydere og tilsynsorganer opfylde kravene i direktiv 95/46/EF om fortrolighed og behandlingssikkerhed.
- (12) Et af formålene med denne forordning er at fjerne de eksisterende hindringer for grænseoverskridende brug af elektroniske identifikationsmidler, der benyttes i medlemsstaterne for som minimum at autentificere offentlige tjenester. Forordningen har ikke til formål at gribe ind for så vidt angår de elektroniske identitetsforvaltningssystemer og dermed forbundne infrastrukturer, der er etableret i medlemsstaterne. Målet med denne forordning er at sørge for, at der findes sikker elektronisk identifikation og autentifikation, der gør det muligt at få adgang til grænseoverskridende onlinetjenester, som medlemsstaterne udbyder.

⁽¹⁾ EUT C 50 E af 21.2.2012, s. 1.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EUT L 376 af 27.12.2006, s. 36).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011 om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser (EUT L 88 af 4.4.2011, s. 45).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

- (13) Medlemsstaterne bør fortsat frit kunne anvende eller indføre midler med henblik på elektronisk identifikation for adgang til onlinetjenester. De bør også selv kunne bestemme, om den private sektor skal være med til at udbyde disse midler. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at anmelde deres elektroniske identifikationsordninger til Kommissionen. Valget mellem at anmelde alle, nogle eller ingen af de elektroniske identifikationsordninger, der anvendes på nationalt plan til som minimum at få adgang til offentlige onlinetjenester eller specifikke tjenester, til Kommissionen bør være op til medlemsstaterne.
- (14) Denne forordning bør indeholde visse betingelser for, hvilke elektroniske identifikationsmidler der skal anerkendes, og for, hvordan de elektroniske identifikationsordninger bør anmeldes. Betingelserne bør hjælpe medlemsstaterne til at opbygge den nødvendige tillid til hinandens elektroniske identifikationsordninger og til gensidigt at anerkende elektroniske identifikationsmidler, der er omfattet af de anmeldte ordninger. Princippet om gensidig anerkendelse bør følges, hvis den anmeldende medlemsstats elektroniske identifikationsordning opfylder anmeldelsesbetingelserne, og hvis anmeldelsen har været offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*. Dog bør princippet om gensidig anerkendelse kun gælde for autentifikation i forbindelse med en onlinetjeneste. Adgangen til disse onlinetjenester og den endelige levering af tjenesterne til parter, der anmoder herom, bør afhænge nøje af retten til at modtage sådanne tjenester i henhold til betingelserne i den nationale lovgivning.
- (15) Pligten til at anerkende elektroniske identifikationsmidler bør kun vedrøre de midler, hvis identitetssikringsniveau svarer til eller er højere end det niveau, der kræves for den pågældende onlinetjeneste. Desuden bør pligten kun gælde, når den pågældende offentlige myndighed anvender sikringsniveauet »betydelig« eller »høj« i forbindelse med adgang til den pågældende onlinetjeneste. Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med EU-retten frit kunne anerkende elektroniske identifikationsmidler, der har lavere identitetssikringsniveauer.
- (16) Sikringsniveauer bør afspejle graden af tillid til, at et elektronisk identifikationsmiddel kan fastslå identiteten på en person og således give sikkerhed for, at den person, der gør krav på en specifik identitet, faktisk er den person, hvortil identiteten er blevet knyttet. Sikringsniveauet afhænger af graden af tillid til, at det elektroniske identifikationsmiddel kan fastslå en persons påståede identitet, idet der tages hensyn til processer (for eksempel godtgørelse, kontrol og autentifikation af identitet), ledelsesaktiviteter (for eksempel den enhed, der udsteder det elektroniske identifikationsmiddel, og proceduren for udstedelse af sådanne midler) og iværksatte tekniske kontroller. Der eksisterer forskellige tekniske definitioner på og beskrivelser af sikringsniveauer som følge af EU-finansierede pilotprojekter i stor skala, standardiseringer og internationale aktiviteter. Navnlig i pilotprojekterne i stor skala STORK og ISO 29115 henvises der blandt andet til niveauerne 2, 3 og 4, som der bør tages størst muligt hensyn til ved fastsættelsen af tekniske minimumskrav, standarder og procedurer for sikringsniveauerne »lav«, »betydelig« og »høj« som omhandlet i denne forordning, samtidig med at der sikres ensartet anvendelse af denne forordning, især hvad angår sikringsniveauet »høj« i forbindelse med godtgørelse af identitet ved udstedelsen af kvalificerede certifikater. De fastsatte krav bør være teknologineutrale. Det bør være muligt at opfylde de nødvendige sikkerhedskrav med forskellige teknologier.
- (17) Medlemsstaterne bør tilskynde den private sektor til frivilligt at anvende elektroniske identifikationsmidler, der er omfattet af en anmeldt ordning, til identifikationsformål, når dette er nødvendigt med henblik på onlinetjenester eller elektroniske transaktioner. Muligheden for at anvende sådanne elektroniske identifikationsmidler vil betyde, at den private sektor kan benytte sig af elektronisk identifikation og autentifikation, der allerede anvendes i vid udstrækning i mange medlemsstater, i det mindste til offentlige tjenester, og gøre det lettere for virksomhederne og borgerne at få adgang til deres onlinetjenester på tværs af grænserne. For at gøre det lettere for den private sektor at bruge sådanne elektroniske identifikationsmidler på tværs af grænserne bør den autentifikationsmulighed, som en medlemsstat udbyder, stilles til rådighed for modtagerparter i den private sektor, der er hjemmehørende uden for medlemsstatens område, på samme betingelser, som gælder for modtagerparter i den private sektor, der er hjemmehørende i medlemsstaten. Med hensyn til modtagerparter i den private sektor kan den anmeldende medlemsstat fastsætte betingelser for adgang til autentifikationsmidlerne. Disse adgangsbetingelser kan omfatte oplysninger om, at autentifikationsmidlerne i tilknytning til den anmeldte ordning ikke i øjeblikket er til rådighed for modtagerparter i den private sektor.
- (18) Denne forordning bør fastsætte det erstatningsansvar, der påhviler den anmeldende medlemsstat, den part, der udsteder det elektroniske identifikationsmiddel, og den part, der udfører autentifikationsproceduren, hvis de ikke opfylder de relevante forpligtelser i henhold til denne forordning. Denne forordning bør imidlertid anvendes i overensstemmelse med nationale regler om erstatningsansvar. Derfor berører den ikke de nationale regler, der handler om f.eks. definition af skadeserstatning eller relevante gældende procedureregler, herunder bevisbyrden.

- (19) Sikkerheden i ordninger for elektronisk identifikation er central i en pålidelig grænseoverskridende gensidig anerkendelse af elektroniske identifikationsmidler. I den forbindelse bør medlemsstaterne samarbejde om sikkerhed og interoperabilitet i ordningerne for elektronisk identifikation på EU-plan. Når det i ordningerne for elektronisk identifikation kræves, at modtagerparter skal anvende bestemt hardware eller software på nationalt plan, indebærer grænseoverskridende interoperabilitet, at disse medlemsstater ikke må pålægge modtagerparter, der er hjemmehørende uden for deres område, sådanne krav og dermed forbundne omkostninger. I så fald bør passende løsninger drøftes og udformes inden for interoperabilitetsrammen. Dog er tekniske krav, der hidrører fra de iboende specifikationer for nationale elektroniske identifikationsmidler, og som kan berøre indehaverne af sådanne elektroniske midler (f.eks. smartkort), uundgåelige.
- (20) Samarbejdet mellem medlemsstaterne bør lette den tekniske interoperabilitet mellem de anmeldte elektroniske identifikationsordninger med henblik på at bidrage til et højt niveau af tillid og sikkerhed, der står i et passende forhold til risikoen. Udveksling af information og bedste praksis mellem medlemsstaterne med henblik på gensidig anerkendelse af identifikationsordningerne bør fremme et sådant samarbejde.
- (21) Denne forordning bør også fastlægge en generel lovramme for brug af tillidstjenester. Der bør dog ikke indføres en generel pligt til at bruge dem eller til at oprette et adgangspunkt for alle eksisterende tillidstjenester. Den bør navnlig ikke omfatte levering af tjenester, der udelukkende anvendes i lukkede systemer mellem et defineret sæt deltagere, der ikke har virkning over for tredjemand. For eksempel bør systemer, der er oprettet i virksomheder eller offentlige forvaltninger til styring af interne procedurer ved brug af tillidstjenester, ikke være omfattet af kravene i denne forordning. Kun tillidstjenester, der udbydes til offentligheden, og som har virkning over for tredjemand, bør opfylde kravene i denne forordning. Denne forordning bør heller ikke omfatte aspekter i forbindelse med indgåelse og gyldighed af kontrakter eller andre retlige forpligtelser, som ifølge national ret eller EU-ret er undergivet formkrav. Den bør heller ikke berøre nationale formkrav til offentlige registre, navnlig handelsregistre og tingbøger.
- (22) For at bidrage til deres udbredte brug på tværs af grænserne bør det være muligt at bruge tillidstjenester som bevis i retssager i alle medlemsstater. Retsvirkningerne af tillidstjenester i medlemsstaterne defineres i national ret, medmindre andet er fastsat i denne forordning.
- (23) I det omfang denne forordning indfører en pligt til at anerkende en tillidstjeneste, kan denne tillidstjeneste kun afvises, hvis den, som pligten er rettet mod, af tekniske grunde, som vedkommende ikke har nogen umiddelbar indflydelse på, ikke kan læse eller kontrollere den. Pligten bør dog ikke i sig selv indebære, at et offentligt organ skal skaffe den hardware eller software, der er nødvendig for den tekniske læsbarhed af alle eksisterende tillidstjenester.
- (24) Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med EU-retten opretholde eller indføre nationale bestemmelser vedrørende tillidstjenester, for så vidt disse tjenester ikke er fuldt harmoniseret ved denne forordning. Der er dog fri bevægelighed på det indre marked for tillidstjenester, der overholder bestemmelserne i denne forordning.
- (25) Det bør stå medlemsstaterne frit for at fastlægge andre typer tillidstjenester ud over dem, der indgår i den lukkede liste over tillidstjenester, der er omfattet af denne forordning, med henblik på at anerkende dem på nationalt plan som kvalificerede tillidstjenester.
- (26) I betragtning af den hurtige teknologiske udvikling bør denne forordning følge en fremgangsmåde, der er åben over for innovation.
- (27) Denne forordning bør være teknologineutral. De retsvirkninger, den giver, bør kunne opnås ved et hvilket som helst teknisk middel, forudsat at kravene i denne forordning er opfyldt.

- (28) For at styrke især de små og mellemstore virksomheders (SMV'er) og forbrugernes tillid til det indre marked og fremme brugen af tillidstjenester og -produkter bør begreberne kvalificerede tillidstjenester og kvalificeret tillidstjenesteudbydere indføres med henblik på at opstille krav og forpligtelser, der skal sikre et højt niveau af sikkerhed for alle de tillidstjenester og -produkter, der benyttes eller udbydes.
- (29) I overensstemmelse med forpligtelserne i De Forenede Nationers konvention om handicappedes rettigheder, der blev godkendt ved Rådets afgørelse 2010/48/EF ⁽¹⁾, særlig artikel 9 i konventionen, bør handicappede have mulighed for at benytte tillidstjenester og slutbrugerprodukter, der bruges til levering af disse tjenester, på lige fod med andre forbrugere. Derfor bør tillidstjenester og slutbrugerprodukter, der bruges til levering af disse tjenester, så vidt muligt være tilgængelige for handicappede. Gennemførlighedsvurderingen bør bl.a. omfatte tekniske og økonomiske hensyn.
- (30) Medlemsstaterne bør udpege et eller flere tilsynsorganer til at udføre tilsynsvirksomhed i henhold til denne forordning. Medlemsstaterne bør også efter gensidig aftale med en anden medlemsstat kunne beslutte at udpege et tilsynsorgan på den anden medlemsstats område.
- (31) Tilsynsorganerne bør samarbejde med databeskyttelsesmyndighederne, f.eks. ved at underrette dem om resultaterne af revisioner af kvalificerede tillidstjenesteudbydere, når der er mistanke om overtrædelse af reglerne om beskyttelse af personoplysninger. Underretningen bør navnlig omfatte sikkerhedsrelaterede hændelser og brud på persondataskikkerheden.
- (32) For at styrke brugernes tillid til det indre marked bør det påhvile alle tillidstjenesteudbydere at følge en god sikkerhedspraksis, som er afpasset efter de risici, der er forbundet med deres aktiviteter.
- (33) Bestemmelserne om brug af pseudonymer i certifikater bør ikke forhindre medlemsstaterne i at stille krav om identifikation af personer i henhold til EU-ret eller national ret.
- (34) Alle medlemsstater bør følge fælles væsentlige tilsynskrav, så der tilvejebringes et ensartet sikkerhedsniveau for kvalificerede tillidstjenester. For at bidrage til en ensartet anvendelse af disse krav i hele Unionen bør medlemsstaterne indføre sammenlignelige procedurer og udveksle information om deres tilsynsvirksomhed og om bedste praksis på området.
- (35) Alle tillidstjenesteudbydere bør være omfattet af kravene i denne forordning, navnlig hvad angår sikkerhed og erstatningsansvar for at sikre, at der udvises nødvendig omhu, gennemsigtighed og ansvarlighed i forbindelse med deres operationer og tjenester. Under hensyn til den type tjenester, som tillidstjenesteudbydere udbyder, er det imidlertid hensigtsmæssigt for disse kravs vedkommende at skelne mellem kvalificerede og ikkekvalificerede tillidstjenesteudbydere.
- (36) Indførelse af en tilsynsordning for alle tillidstjenesteudbydere skulle sikre lige vilkår for deres operationer og tjenesters sikkerhed og ansvarlighed og dermed bidrage til beskyttelsen af brugerne og til det indre markeds funktion. Ikkekvalificerede tillidstjenesteudbydere bør underkastes et let og reaktivt efterfølgende tilsyn under hensyn til arten af deres tjenester og operationer. Tilsynsorganet bør således ikke have en generel pligt til at føre tilsyn med ikkekvalificerede tjenesteudbydere. Tilsynsorganet bør kun skride til handling, når det bliver underrettet (f.eks. af den ikkekvalificerede tillidstjenesteudbyder selv, af et andet tilsynsorgan, ved en anmeldelse fra en bruger eller forretningspartner eller på grundlag af sin egen efterforskning) om, at en ikkekvalificeret tillidstjenesteudbyder ikke opfylder denne forordnings krav.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 2010/48/EF af 26. november 2009 om Det Europæiske Fællesskabs indgåelse af De Forenede Nationers konvention om handicappedes rettigheder (EUT L 23 af 27.1.2010, s. 35).

- (37) Denne forordning bør fastsætte alle tillidstjenesteudbyderes erstatningsansvar. Den indfører navnlig en erstatningsansvarsordning, hvorefter alle tillidstjenesteudbydere bør være erstatningsansvarlige for skader forvoldt mod en fysisk eller juridisk person på grund af manglende opfyldelse af denne forordnings forpligtelser. For at lette vurderingen af de økonomiske risici, som tillidstjenesteudbydere måske skal bære, eller som de bør forsikre sig imod, giver denne forordning tillidstjenesteudbydere mulighed for på visse betingelser at fastsætte begrænsninger i brugen af de tjenester, som de udbyder, og for at fralægge sig erstatningsansvaret for skader som følge af en brug af tjenesterne, der går videre end disse begrænsninger. Kunderne bør underrettes behørigt om begrænsningerne på forhånd. Disse begrænsninger bør være klare for en tredjepart, f.eks. ved oplysninger om begrænsningerne i vilkårene for den ydede tjeneste eller på andre tydelige måder. Med henblik på at gennemføre disse principper bør denne forordning anvendes i overensstemmelse med de nationale bestemmelser om erstatningsansvar. Denne forordning berører derfor ikke disse nationale bestemmelser om f.eks. definition af skadeserstatning, forsæt, uagtsomhed eller relevante gældende procedurebestemmelser.
- (38) Det er afgørende, at brud på sikkerheden og sikkerhedsrisikovurderinger indberettes, så de berørte parter får fyldestgørende oplysninger i tilfælde af brud på sikkerheden eller tab af integritet.
- (39) For at Kommissionen og medlemsstaterne kan vurdere effektiviteten af den ordning for indberetning af brud på sikkerheden, der indføres ved denne forordning, bør tilsynsorganerne anmodes om at forelægge sammenfattende oplysninger for Kommissionen og Den Europæiske Unions Agentur for Net- og Informationssikkerhed (ENISA).
- (40) For at Kommissionen og medlemsstaterne kan vurdere effektiviteten af den forbedrede tilsynsordning, der indføres ved denne forordning, bør tilsynsorganerne anmodes om at aflægge rapport om deres aktiviteter. Dette vil fremme udvekslingen af god praksis mellem tilsynsorganerne og lette kontrollen af, at de væsentlige tilsynskrav gennemføres ensartet og effektivt i alle medlemsstater.
- (41) For at garantere kvalificerede tillidstjenesters bæredygtighed og holdbarhed og styrke brugernes tillid til disse tjenesters kontinuitet bør tilsynsorganerne kontrollere, om der findes bestemmelser om planer for virksomhedsafbrydelse, og om de anvendes korrekt, i tilfælde hvor kvalificerede tillidstjenesteudbydere ophører med deres virksomhed.
- (42) For at lette tilsynet med kvalificerede tillidstjenesteudbydere, for eksempel når en udbyder udbyder tjenester på en anden medlemsstats område og ikke er underkastet tilsyn der, eller når en udbyders computere befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor udbyderen er hjemmehørende, bør der indføres en ordning for gensidig bistand mellem tilsynsorganerne i medlemsstaterne.
- (43) For at sikre, at kvalificerede tillidstjenesteudbydere og de tjenester, de udbyder, opfylder kravene i denne forordning, bør et overensstemmelsesvurderingsorgan foretage en overensstemmelsesvurdering, og de kvalificerede tillidstjenesteudbydere bør forelægge tilsynsorganet de overensstemmelsesvurderingsrapporter, der herefter udarbejdes. Når tilsynsorganet kræver, at en kvalificeret tillidstjenesteudbyder forelægger en ad hoc-overensstemmelsesvurderingsrapport, bør tilsynsorganet især overholde princippet om god forvaltningspraksis, herunder pligten til at begrunde sine beslutninger, og proportionalitetsprincippet. Derfor bør tilsynsorganet behørigt begrunde sin beslutning om at kræve en ad hoc-overensstemmelsesvurdering.
- (44) Denne forordning har til formål at sikre en sammenhængende ramme med henblik på at opnå et højt sikkerheds- og retssikkerhedsniveau i tillidstjenester. Når Kommissionen behandler overensstemmelsesvurderingen af produkter og tjenester, bør den derfor, når det er hensigtsmæssigt, søge synergier med gældende relevante europæiske og internationale ordninger såsom Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 ⁽¹⁾, som fastlægger kravene til akkreditering af overensstemmelsesvurderingsorganer og markedsovervågning af produkter.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 339/93 (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 30).

- (45) For at tillade en effektiv iværksættelsesproces, der bør føre til, at kvalificerede tillidstjenesteudbydere og deres kvalificerede tillidstjenester optages på positivlister, bør der tilskyndes til indledende kontakter mellem eventuelle fremtidige kvalificerede tillidstjenesteudbydere og de kompetente tilsynsorganer med det formål at fremme den nødvendige omhu, der er forudsætningen for levering af kvalificerede tillidstjenester.
- (46) Positivlister er afgørende elementer for at opbygge tillid blandt markedsaktørerne, da de fastslår tjenesteudbyderens status som kvalificeret udbyder på tidspunktet for tilsyn.
- (47) Tillid til og bekvemmelighed i forbindelse med onlinetjenester er afgørende elementer for brugerne, så de kan høste det fulde udbytte og bevidst benytte elektroniske tjenester. Med henblik herpå bør der indføres et EU-tillidsmærke for at udpege de kvalificerede tillidstjenester, som kvalificerede tillidstjenesteudbydere udbyder. Et sådant EU-tillidsmærke for kvalificerede tillidstjenester vil klart skelne mellem kvalificerede tillidstjenester og andre tillidstjenester og således bidrage til gennemsigtighed på markedet. De kvalificerede tillidstjenesteudbyderes anvendelse af et EU-tillidsmærke bør være frivillig og bør ikke medføre andre krav end dem, der allerede er fastsat i denne forordning.
- (48) Et højt sikkerhedsniveau er nødvendigt for at sikre gensidig anerkendelse af elektroniske signaturer, men i særlige tilfælde, f.eks. i forbindelse med Kommissionens beslutning 2009/767/EF ⁽¹⁾, bør der også accepteres elektroniske signaturer med et lavere sikringsniveau.
- (49) Denne forordning bør fastsætte princippet om, at en elektronisk signatur ikke må nægtes retsvirkning, alene af den grund at den er i elektronisk form, eller at den ikke opfylder alle kravene til en kvalificeret elektronisk signatur. Imidlertid fastsættes elektroniske signaturers retsvirkning i national ret, bortset fra kravene i denne forordning om, at en kvalificeret elektronisk signatur skal have samme retsvirkning som en håndskreven underskrift.
- (50) Da de kompetente myndigheder i medlemsstaterne i øjeblikket benytter forskellige formater for avancerede elektroniske signaturer til at underskrive deres dokumenter elektronisk, er det nødvendigt at sørge for, at medlemsstaterne teknisk kan understøtte i det mindste et vist antal formater for avancerede elektroniske signaturer, når de modtager dokumenter, der er underskrevet elektronisk. Tilsvarende er det nødvendigt at sørge for, at de kompetente myndigheder i medlemsstaterne, når de anvender avancerede elektroniske segl, understøtter i det mindste et vist antal formater for avancerede elektroniske segl.
- (51) Det bør være muligt for underskriveren at overdrage et kvalificeret elektronisk signaturgenereringssystem til tredjemands varetægt, forudsat at der anvendes passende mekanismer og procedurer til at sikre, at underskriveren bevarer fuld kontrol over brugen af sine elektroniske signaturgenereringsdata, og at brugen af systemet opfylder kravene til kvalificerede elektroniske signaturer.
- (52) Genereringen af elektroniske signaturer på afstand, hvor miljøet til elektronisk signaturgenerering forvaltes af en tillidstjenesteudbyder på vegne af underskriveren, forventes at udvikle sig på grund af de mange økonomiske fordele forbundet hermed. Med henblik på at sikre, at sådanne elektroniske signaturer opnår samme juridiske anerkendelse som elektroniske signaturer, der genereres ved hjælp af et miljø, der fuldt ud forvaltes af brugeren, skal de udbydere, der udbyder elektroniske signaturtjenester på afstand, dog anvende specifikke ledelsesmæssige og administrative sikkerhedsprocedurer og benytte pålidelige systemer og produkter, herunder sikre elektroniske kommunikationskanaler, med henblik på at sikre, at miljøet for elektronisk signaturgenerering er pålideligt, og at det udelukkende anvendes under underskriverens enekontrol. Hvis en kvalificeret elektronisk signatur er blevet genereret ved hjælp af et system til generering af elektroniske signaturer på afstand, bør de gældende krav til de kvalificerede tillidstjenesteudbydere i denne forordning finde anvendelse.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning 2009/767/EF af 16. oktober 2009 om fastlæggelse af foranstaltninger, der skal lette anvendelsen af elektroniske procedurer ved hjælp af kvikskranker i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser i det indre marked (EUT L 274 af 20.10.2009, s. 36).

- (53) Suspensionen af kvalificerede certifikater er en etableret praksis blandt tillidstjenesteudbydere i en række medlemsstater, som adskiller sig fra spærring, og som medfører midlertidigt tab af et certifikats gyldighed. Af hensyn til retssikkerheden kræves det, at et certifikats suspensionsstatus altid angives klart. Derfor bør tillidstjenesteudbydere have ansvaret for klart at angive certifikatets status og, såfremt det er suspenderet, angive den præcise suspensionsperiode. Denne forordning bør ikke pålægge tillidstjenesteudbydere eller medlemsstaterne at anvende suspension, men fastlægge gennemsigthedsbestemmelser, når og hvor en sådan praksis findes.
- (54) Kvalificerede certifikaters grænseoverskridende interoperabilitet og anerkendelse er en forudsætning for kvalificerede elektroniske signaturers grænseoverskridende anerkendelse. Kvalificerede certifikater bør derfor ikke underlægges ufravigelige krav, der går videre end kravene i denne forordning. På nationalt plan bør det dog være tilladt at medtage særlige kendetegn såsom entydige identifikatorer i kvalificerede certifikater, hvis de særlige kendetegn ikke hindrer kvalificerede certifikaters og elektroniske signaturers grænseoverskridende interoperabilitet og anerkendelse.
- (55) IT-sikkerhedscertificering baseret på internationale standarder som f.eks. ISO 15408 og dertil knyttede evaluering-metoder og gensidige anerkendelsesordninger er et vigtigt redskab til at kontrollere sikkerheden af kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer og bør fremmes. Innovative løsninger og tjenester som f.eks. mobil signatur, cloudsignatur benytter imidlertid tekniske og organisatoriske løsninger for kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer, hvortil der eventuelt endnu ikke findes tilgængelige sikkerhedsstandarder, eller for hvilke den første IT-sikkerhedscertificering ikke er afsluttet. Kun i de tilfælde, hvor sådanne sikkerhedsstandarder ikke er tilgængelige, eller hvor den første IT-sikkerhedscertificering ikke er afsluttet, vil sikkerhedsniveauet for sådanne kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer kunne evalueres under anvendelse af alternative processer. Disse processer bør være sammenlignelige med standarder for IT-sikkerhedscertificering, i det omfang deres sikkerhedsniveauer er ens. En fagfællebedømmelse (peer review) vil kunne lette disse processer.
- (56) Denne forordning bør indeholde krav til kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer, som skal sikre, at avancerede elektroniske signaturer fungerer hensigtsmæssigt. Denne forordning bør ikke omfatte det samlede omgivende miljø, som systemerne opererer i. Certificeringen af kvalificerede signaturgenereringssystemer bør derfor begrænses til hardware og software, der anvendes til at forvalte og beskytte de signaturgenereringsdata, der genereres, lagres eller behandles i signaturgenereringssystemet. Som anført i de relevante standarder bør certificeringspligten ikke omfatte applikationer til generering af signaturer.
- (57) For at sikre retssikkerhed for så vidt angår signaturens gyldighed er det nødvendigt at specificere, hvilke elementer af en kvalificeret elektronisk signatur der bør vurderes af den modtagerpart, der foretager valideringen. Desuden bør fastlæggelsen af krav til kvalificerede tillidstjenesteudbydere, der kan udbyde en kvalificeret valideringstjeneste til modtagerparter, som ikke ønsker eller er i stand til selv at validere kvalificerede elektroniske signaturer, tilskynde den private og den offentlige sektor til at investere i sådanne tjenester. Tilsammen burde disse elementer gøre det nemt og bekvemt for alle parter at validere kvalificerede elektroniske signaturer på EU-plan.
- (58) Når en transaktion kræver en juridisk persons kvalificerede elektroniske segl, bør en kvalificeret elektronisk signatur tilhørende den juridiske persons bemyndigede repræsentant, også accepteres.
- (59) Et elektronisk segl bør tjene som bevis for, at et elektronisk dokument er udstedt af en juridisk person, og give sikkerhed for dokumentets oprindelse og integritet.
- (60) Tillidstjenesteudbydere, der udsteder kvalificerede certifikater for elektroniske segl, bør anvende de nødvendige foranstaltninger til at fastslå identiteten på den fysiske person, der repræsenterer den juridiske person, som det kvalificerede certifikat for elektronisk segl udstedes til, når denne identifikation er nødvendig på nationalt plan som led i retlig eller administrativ forfølgning.

- (61) Denne forordning bør sikre langtidsopbevaring af information, for at sikre at elektroniske signaturer og elektroniske segl har retsgyldighed over et længere tidsrum, og garantere, at de kan valideres uanset fremtidige teknologiske ændringer.
- (62) Med henblik på at garantere kvalificerede elektroniske tidsstemplers sikkerhed bør denne forordning kræve, at der anvendes et avanceret elektronisk segl eller en avanceret elektronisk signatur eller andre tilsvarende metoder. Det kan forventes, at innovation kan føre til nye teknologier, som kan sikre et tilsvarende sikkerhedsniveau for tidsstempler. Når der anvendes en anden metode end avancerede elektroniske segl eller avancerede elektroniske signaturer, bør det påhvile den kvalificerede tillidstjenesteudbyder i overensstemmelsesvurderingsrapporten at godtgøre, at denne metode giver et tilsvarende sikkerhedsniveau og opfylder forpligtelserne i denne forordning.
- (63) Elektroniske dokumenter er vigtige for den videre udvikling af grænseoverskridende elektroniske transaktioner på det indre marked. Denne forordning bør fastsætte princippet om, at et elektronisk dokument ikke må nægtes retsvirkning af den grund, at det er i elektronisk form, for at sikre, at en elektronisk transaktion ikke afvises, alene af den grund at et dokument foreligger i elektronisk form.
- (64) Når Kommissionen behandler formaterne for avancerede elektroniske signaturer og segl, bør den tage udgangspunkt i eksisterende praksis, standarder og lovgivning, især Kommissionens afgørelse 2011/130/EU ⁽¹⁾.
- (65) Ud over at kunne bruges til autentifikation af dokumenter, der er udstedt af en juridisk person, kan elektroniske segl bruges til at autentificere alle den juridiske persons digitale aktiver, som f.eks. softwarekode eller servere.
- (66) Det er vigtigt at fastlægge en retlig ramme for at lette grænseoverskridende anerkendelse mellem eksisterende nationale retsregler vedrørende elektroniske registrerede leveringstjenester. Denne ramme vil også kunne åbne nye markedsmuligheder for tillidstjenesteudbydere i Unionen med hensyn til at udbyde nye fælleseuropæiske tjenester for elektroniske registrerede leveringstjenester.
- (67) Webstedsautentifikationstjenester giver besøgende på et websted sikkerhed for, at der står en ægte og legitim enhed bag webstedet. Disse tjenester bidrager til at opbygge tilliden i forbindelse med onlineforretninger, da brugerne vil have tillid til et websted, som er autentificeret. Ydelse og brug af webstedsautentifikationstjenester er helt frivillig. For at webstedsautentifikation kan blive et middel til at fremme tilliden ved at give brugerne en bedre oplevelse og stimulere vækst på det indre marked bør denne forordning dog fastlægge minimumsforpligtelser for tjenesteudbydere og deres tjenester med hensyn til sikkerhed og erstatningsansvar. Med henblik herpå er der taget hensyn til resultaterne af igangværende industriledede initiativer, f.eks. Certification Authorities/Browser Forum — CA/Browser Forum. Desuden bør denne forordning ikke hindre brugen af andre midler eller metoder til autentifikation af et websted, der ikke er omfattet af denne forordning, og bør heller ikke forhindre ydere af webstedsautentifikationstjenester i tredjelande i at yde deres tjenester til kunder i Unionen. En tjenesteudbyder i et tredjeland bør dog kun kunne få sine webstedsautentifikationstjenester anerkendt som kvalificerede i overensstemmelse med denne forordning, hvis der er indgået en international aftale mellem Unionen og det land, hvor tjenesteudbyderen er hjemmehørende.
- (68) Begrebet »juridiske personer« i henhold til bestemmelserne i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) om etablering giver operatørerne mulighed for frit at vælge den retlige form, de måtte finde passende for udøvelsen af deres virksomhed. Begrebet »juridiske personer« i henhold til TEUF omfatter derfor alle enheder, der er oprettet i henhold til eller reguleret af en medlemsstats ret, uanset deres retlige form.
- (69) EU-institutionerne, -organerne, -kontorerne og -agenturerne opfordres til at anerkende elektronisk identifikation og tillidstjenester dækket af denne forordning med henblik på administrativt samarbejde, der især udnytter eksisterende god praksis og resultaterne af igangværende projekter på de områder, der er dækket af denne forordning.

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse 2011/130/EU af 25. februar 2011 om fastsættelse af mindstekrav ved behandling af elektronisk underskrevne dokumenter på tværs af grænserne foretaget af de kompetente myndigheder som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser i det indre marked (EUT L 53 af 26.2.2011, s. 66).

- (70) For at supplere visse detaljerede tekniske aspekter af denne forordning på fleksibel og hurtig vis, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF, for så vidt angår de kriterier, som de organer, der er ansvarlige for certificering af kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer, skal opfylde. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (71) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser, navnlig beføjelse til at opstille referencenumre på standarder, hvis anvendelse ville skabe formodning om overensstemmelse med bestemte krav, der er fastlagt i denne forordning. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽¹⁾.
- (72) Når Kommissionen vedtager delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, bør den tage behørigt hensyn til de standarder og tekniske specifikationer, som europæiske og internationale standardiseringsorganisationer og organer har udarbejdet, navnlig Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN), Det Europæiske Institut for Telestandarder (ETSI), Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO) og Den Internationale Telekommunikationsunion (ITU), for at sikre et højt sikkerheds- og interoperabilitetsniveau for elektroniske identifikations- og tillids-tjenester.
- (73) Af hensyn til retssikkerheden og klarheden bør direktiv 1999/93/EF ophæves.
- (74) Af hensyn til retssikkerheden for de markedsoperatører, der allerede benytter kvalificerede certifikater, som er udstedt til fysiske personer i overensstemmelse med direktiv 1999/93/EF, er det nødvendigt at foreskrive en tilstrækkelig overgangsperiode. På samme måde bør der fastlægges overgangsforanstaltninger for sikre signaturgenereringssystemer, hvis opfyldelse af kravene er fastslået i overensstemmelse med direktiv 1999/93/EF, og for certificeringstjenesteudbydere, der udsteder kvalificerede certifikater inden den 1. juli 2016. Endelig er det også nødvendigt at give Kommissionen beføjelser til at vedtage gennemførelsesretsakter og delegerede retsakter før udløbet af overgangsperioden.
- (75) Anvendelsesdatoerne i denne forordning berører ikke eksisterende forpligtelser, som medlemsstaterne allerede har indgået i henhold til EU-retten, navnlig i henhold til direktiv 2006/123/EF.
- (76) Målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af foranstaltningens omfang bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (77) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽²⁾ og har afgivet en udtalelse den 27. september 2012 ⁽³⁾ —

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EUT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ EUT C 28 af 30.1.2013, s. 6.

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

Med henblik på at sikre et velfungerende indre marked, samtidig med at der sigtes mod et tilstrækkeligt sikkerhedsniveau for elektroniske identifikationsmidler og tillidstjenester, er formålet med denne forordning at:

- a) fastlægge betingelserne for, hvordan medlemsstaterne anerkender elektroniske identifikationsmidler for fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en anmeldt elektronisk identifikationsordning i en anden medlemsstat
- b) fastlægge regler for tillidstjenester, navnlig for elektroniske transaktioner, og
- c) opstille et retsgrundlag for elektroniske signaturer, elektroniske segl, elektroniske tidsstempler, elektroniske dokumenter, elektroniske registrerede leveringstjenester og certificeringstjenester for webstedsautentifikation.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på elektroniske identifikationsordninger, der er blevet anmeldt af en medlemsstat, samt på tillidstjenesteudbydere, der er hjemmehørende i Unionen.
2. Denne forordning finder ikke anvendelse på levering af tillidstjenester, der udelukkende anvendes i lukkede systemer i henhold til national ret eller aftaler mellem et defineret sæt deltagere.
3. Denne forordning påvirker ikke national ret eller EU-ret vedrørende kontraktens indgåelse og gyldighed eller andre retlige eller proceduremæssige forpligtelser, der vedrører formkrav.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »elektronisk identifikation«: det at bruge personidentifikationsdata i elektronisk form, der entydigt repræsenterer enten en fysisk eller juridisk person eller en fysisk person, der repræsenterer en juridisk person
- 2) »elektronisk identifikationsmiddel«: en materiel og/eller immateriel enhed, der indeholder personidentifikationsdata, og som bruges til autentifikation i forbindelse med en onlinetjeneste
- 3) »personidentifikationsdata«: et sæt data, der gør det muligt at fastslå identiteten på en fysisk eller juridisk person eller en fysisk person, der repræsenterer en juridisk person
- 4) »elektronisk identifikationsordning«: et system til elektronisk identifikation, under hvilket der udstedes elektroniske identifikationsmidler til fysiske eller juridiske eller fysiske personer, der repræsenterer juridiske personer

- 5) »autentifikation«: en elektronisk proces, der muliggør bekræftelse af den elektroniske identifikation af en fysisk eller juridisk person eller oprindelsen og integriteten af data i elektronisk form
- 6) »modtagerpart«: en fysisk eller juridisk person, der er afhængig af en elektronisk identifikations- eller tillidstjeneste
- 7) »offentlig myndighed«: en statslig, regional eller lokal myndighed, et offentligretligt organ eller en sammenslutning af en eller flere af disse myndigheder eller et eller flere af disse offentligretlige organer eller en privat enhed med mandat fra mindst en af disse myndigheder, organer eller sammenslutninger til at udbyde offentlige tjenester, når den optræder i henhold til et sådant mandat
- 8) »offentligretligt organ«: et organ som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 4), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU ⁽¹⁾
- 9) »underskriver«: en fysisk person, der genererer en elektronisk signatur
- 10) »elektronisk signatur«: data i elektronisk form, der er vedhæftet eller logisk tilknyttet andre data i elektronisk form, og som anvendes af underskriveren til at skrive under med
- 11) »avanceret elektronisk signatur«: en elektronisk signatur, der opfylder kravene i artikel 26
- 12) »kvalificeret elektronisk signatur«: en avanceret elektronisk signatur, der er genereret af et kvalificeret elektronisk signaturgenereringssystem og baseret på et kvalificeret certifikat for elektroniske signaturer
- 13) »elektroniske signaturgenereringsdata«: entydige data, som anvendes af underskriveren til at generere en elektronisk signatur
- 14) »certifikat for elektronisk signatur«: en elektronisk attestering, som knytter elektroniske signaturvalideringsdata til en fysisk person og mindst bekræfter denne persons navn eller pseudonym
- 15) »kvalificeret certifikat for elektronisk signatur«: et certifikat for elektroniske signaturer, som er udstedt af en kvalificeret tillidstjenesteudbyder og opfylder kravene i bilag I
- 16) »tillidstjeneste«: en elektronisk tjeneste, der normalt udføres mod betaling, og som består af:
  - a) generering, kontrol og validering af elektroniske signaturer, elektroniske segl eller elektroniske tidsstempler, elektroniske registrerede leveringstjenester og certifikater relateret til disse tjenester, eller
  - b) generering, kontrol og validering af certifikater for webstedsautentifikation, eller
  - c) bevaring af elektroniske signaturer, segl eller certifikater relateret til disse tjenester
- 17) »kvalificeret tillidstjeneste«: en tillidstjeneste, der opfylder de krav, der er fastsat i denne forordning

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 65).

- 18) »overensstemmelsesvurderingsorgan«: et organ som defineret i artikel 2, nr. 13), i forordning (EF) nr. 765/2008, der er akkrediteret i overensstemmelse med nævnte forordning med kompetence til at udføre overensstemmelsesvurderinger af en kvalificeret tillidstjenesteudbyder og de kvalificerede tillidstjenester, den udbyder
- 19) »tillidstjenesteudbyder«: en fysisk eller juridisk person, der udbyder en eller flere tillidstjenester, som enten en kvalificeret eller ikkekvalificeret tillidstjenesteudbyder
- 20) »kvalificeret tillidstjenesteudbyder«: en tillidstjenesteudbyder, der udbyder en eller flere kvalificerede tillidstjenester og har fået tildelt status som kvalificeret tillidstjenesteudbyder af tilsynsorganet
- 21) »produkt«: hardware eller software eller relevante hardware- eller softwarekomponenter, som er beregnet til at blive brugt til levering af tillidstjenester
- 22) »elektronisk signaturgenereringssystem«: konfigureret software eller hardware, der bruges til at generere en elektronisk signatur
- 23) »kvalificeret elektronisk signaturgenereringssystem«: et elektronisk signaturgenereringssystem, der opfylder kravene i bilag II
- 24) »forseglende part«: en juridisk person, der genererer et elektronisk segl
- 25) »elektronisk segl«: data i elektronisk form, der er vedhæftet eller logisk tilknyttet andre data i elektronisk form, og som giver sikkerhed for disse tilknyttede datas oprindelse og integritet
- 26) »avanceret elektronisk segl«: et elektronisk segl, der opfylder kravene fastsat i artikel 36
- 27) »kvalificeret elektronisk segl«: et avanceret elektronisk segl, der er genereret af et kvalificeret elektronisk seglgenereringssystem, og som er baseret på et kvalificeret certifikat for elektroniske segl
- 28) »elektroniske seglgenereringsdata«: entydige data, som anvendes af den forseglende part til at generere et elektronisk segl
- 29) »certifikat for elektronisk segl«: en elektronisk attestering, som knytter elektroniske seglvalideringsdata til en fysisk person og bekræfter denne persons navn
- 30) »kvalificeret certifikat for elektronisk segl«: et certifikat for et elektronisk segl, som er udstedt af en kvalificeret tillidstjenesteudbyder og opfylder kravene i bilag III
- 31) »elektronisk seglgenereringssystem«: konfigureret software eller hardware, der bruges til at generere et elektronisk segl
- 32) »kvalificeret elektronisk seglgenereringssystem«: et elektronisk seglgenereringssystem, der med de fornødne ændringer opfylder kravene i bilag II
- 33) »elektronisk tidsstempel«: data i elektronisk form, der forbinder andre data i elektronisk form med et bestemt tidspunkt og udgør bevis for, at disse andre data eksisterede på det pågældende tidspunkt
- 34) »kvalificeret elektronisk tidsstempel«: et elektronisk tidsstempel, der opfylder kravene i artikel 42

- 35) »elektronisk dokument«: al form for indhold, der er lagret i elektronisk form, især som tekst eller lyd eller i visuel eller audiovisuel form
- 36) »elektronisk registreret leveringstjeneste«: en tjeneste, der gør det muligt at sende data mellem tredjeparter ad elektronisk vej og dokumenterer behandlingen af de sendte data, herunder leverer bevis for afsendelse og modtagelse af dataene, og som beskytter de sendte data mod tab, tyveri, beskadigelse og uautoriseret ændring
- 37) »kvalificeret elektronisk registreret leveringstjeneste«: en elektronisk registreret leveringstjeneste, der opfylder kravene i artikel 44
- 38) »certifikat for webstedsautentifikation«: en attestering, der gør det muligt at autentificere et websted og knytter webstedet til den fysiske eller juridiske person, som certifikatet er udstedt til
- 39) »kvalificeret certifikat for webstedsautentifikation«: et certifikat for webstedsautentifikation, der er udstedt af en kvalificeret tillidstjenesteudbyder og opfylder kravene i bilag IV
- 40) »valideringsdata«: data, der bruges til at validere en elektronisk signatur eller et elektronisk segl
- 41) »validering«: en fremgangsmåde til at kontrollere og bekræfte gyldigheden af en elektronisk signatur eller et elektronisk segl.

Artikel 4

Principper vedrørende det indre marked

1. Tillidstjenesteudbydere har ret til uden restriktioner at udbyde deres tjenester i en anden medlemsstat end den, hvor de er hjemmehørende, når tjenesterne udbydes med et formål, der er omfattet af denne forordning.
2. Der er fri bevægelighed på det indre marked for produkter og tillidstjenester, der overholder bestemmelserne i denne forordning.

Artikel 5

Databehandling og databeskyttelse

1. Behandling af personoplysninger skal udføres i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF.
2. Uden at den retsvirkning, der tillægges pseudonymer i henhold til den nationale ret dermed foregribes, må anvendelsen af pseudonymer i elektroniske transaktioner ikke forbydes.

KAPITEL II

ELEKTRONISK IDENTIFIKATION

Artikel 6

Gensidig anerkendelse

1. Når der i henhold til national ret eller administrativ praksis kræves elektronisk identifikation ved hjælp af et elektronisk identifikationsmiddel og autentifikation som forudsætning for adgang til en onlinetjeneste, der udbydes af en offentlig myndighed i en medlemsstat, skal det elektroniske identifikationsmiddel, der er udstedt i en anden medlemsstat, anerkendes i den første medlemsstat med henblik på grænseoverskridende autentifikation af denne onlinetjeneste, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

- a) det elektroniske identifikationsmiddel er udstedt under en elektronisk identifikationsordning, der er opført på den liste, som Kommissionen offentliggør i henhold til artikel 9

- b) sikringsniveauet for det elektroniske identifikationsmiddel svarer til et sikringsniveau, der modsvarer eller er højere end det sikringsniveau, der kræves af den relevante offentlige myndighed for at få adgang til den pågældende onlinetjeneste i den første medlemsstat, forudsat at sikringsniveauet for det pågældende elektroniske identifikationsmiddel svarer til sikringsniveauet »betydelig« eller »høj«
- c) den relevante offentlige myndighed anvender sikringsniveauet »betydelig« eller »høj« i forbindelse med adgang til den pågældende onlinetjeneste.

En sådan anerkendelse skal finde sted senest 12 måneder efter, at Kommissionen offentliggør den i første afsnit, litra a), omhandlede liste.

2. Et elektronisk identifikationsmiddel, der er udstedt under en elektronisk identifikationsordning, som er opført på den liste, som Kommissionen offentliggør i henhold til artikel 9, og som svarer til sikringsniveauet »lav«, kan anerkendes af offentlige myndigheder med henblik på grænseoverskridende autentifikation af disse myndigheders tjenester, der udbydes online.

Artikel 7

Antagelse af anmeldelser af elektroniske identifikationsordninger

En elektronisk identifikationsordning kan anmeldes i henhold til artikel 9, stk. 1, hvis alle nedenstående betingelser er opfyldt:

- a) det elektroniske identifikationsmiddel under den elektroniske identifikationsordning er udstedt:
  - i) af den anmeldende medlemsstat
  - ii) i henhold til et mandat fra den anmeldende medlemsstat, eller
  - iii) uafhængigt af den anmeldende medlemsstat og anerkendt af den pågældende medlemsstat
- b) det elektroniske identifikationsmiddel under den elektroniske identifikationsordning kan bruges til at få adgang til mindst en tjeneste, som udbydes af en offentlig myndighed, og som kræver elektronisk identifikation i den anmeldende medlemsstat
- c) den elektroniske identifikationsordning og de elektroniske identifikationsmidler, der er udstedt i medfør heraf, opfylder kravene i mindst ét af de sikringsniveauer, der er fastsat i den gennemførelsesretsakt, som er omhandlet i artikel 8, stk. 3
- d) den anmeldende medlemsstat sikrer, at de personidentifikationsdata, der entydigt repræsenterer den pågældende person, i overensstemmelse med de tekniske specifikationer, standarderne og procedurerne for det relevante sikringsniveau, der er anført i den gennemførelsesretsakt, som er omhandlet i artikel 8, stk. 3, er knyttet til den i artikel 3, nr. 1), omhandlede fysisk eller juridisk person på tidspunktet for udstedelsen af de elektroniske identifikationsmidler under denne ordning
- e) den part, der udsteder det elektroniske identifikationsmiddel under denne ordning, sikrer, at det elektroniske identifikationsmiddel, der knyttes til den person, der er omhandlet i litra d) i nærværende artikel, er i overensstemmelse med de tekniske specifikationer, standarderne og procedurerne for det relevante sikringsniveau, der er fastsat i den gennemførelsesretsakt, som er omhandlet i artikel 8, stk. 3
- f) den anmeldende medlemsstat sikrer, at der er onlineadgang til autentifikation, så enhver modtagerpart, der er hjemmehørende på en anden medlemsstats område, kan bekræfte de personidentifikationsdata, der er modtaget i elektronisk form.

For modtagerparter, der ikke er offentlige myndigheder, kan den anmeldende medlemsstat fastsætte betingelser for adgang til den pågældende autentifikation. Den grænseoverskridende autentifikation skal foretages gratis, når den gennemføres i forbindelse med en onlinetjeneste, der udbydes af en offentlig myndighed.

Medlemsstaterne må ikke pålægge modtagerparter, som vil gennemføre en sådan autentifikation, urimelige tekniske krav, når sådanne krav forhindrer eller i væsentligt omfang hindrer interoperabilitet mellem de anmeldte elektroniske identifikationsordninger

- g) senest seks måneder forud for anmeldelsen i henhold til artikel 9, stk. 1, fremlægger den anmeldende medlemsstat på baggrund af forpligtelsen i artikel 12, stk. 5, en beskrivelse af ordningen for de andre medlemsstater i overensstemmelse med de proceduremæssige ordninger, der er fastsat ved de i artikel 12, stk. 7, omhandlede gennemførelsesretsakter
- h) den elektroniske identifikationsordning opfylder de krav, der er fastsat i den i artikel 12, stk. 8, omhandlede gennemførelsesretsakt.

Artikel 8

Sikringsniveauer for elektroniske identifikationsordninger

1. En elektronisk identifikationsordning, der er anmeldt i henhold til artikel 9, stk. 1, skal angive sikringsniveauerne »lav«, »betydelig« og/eller »høj« for de elektroniske identifikationsmidler, der er udstedt under den pågældende ordning.
2. Sikringsniveauerne »lav«, »betydelig« og »høj« skal opfylde følgende kriterier:
  - a) sikringsniveauet »lav« henviser til et elektronisk identifikationsmiddel i en elektronisk identifikationsordning, der udviser en begrænset grad af tillid til en persons påståede identitet, og som er karakteriseret ved henvisning til tekniske specifikationer, standarder og hertil knyttede procedurer, herunder tekniske kontroller, hvis formål er at mindske risikoen for misbrug eller ændring af identiteten
  - b) sikringsniveauet »betydelig« henviser til et elektronisk identifikationsmiddel i en elektronisk identifikationsordning, der udviser en middelstor grad af tillid til en persons påståede identitet, og som er karakteriseret ved henvisning til tekniske specifikationer, standarder og hertil knyttede procedurer, herunder tekniske kontroller, hvis formål er at mindske risikoen for misbrug eller ændring af identiteten
  - c) sikringsniveauet »høj« henviser til et elektronisk identifikationsmiddel i en elektronisk identifikationsordning, der giver en højere grad af tillid til en persons påståede identitet end elektroniske identifikationsmidler med sikringsniveauet »betydelig«, og som er karakteriseret ved henvisning til tekniske specifikationer, standarder og hertil knyttede procedurer, herunder tekniske kontroller, hvis formål er at mindske risikoen for misbrug eller ændring af identiteten.
3. Senest den 18. september 2015 fastsætter Kommissionen, idet der tages hensyn til relevante internationale standarder og med forbehold af stk. 2, ved hjælp af gennemførelsesretsakter de tekniske minimumsspecifikationer, minimumsstandarder, og procedurer, der henvises til i forbindelse med fastsættelse af sikringsniveauerne »lav«, »betydelig« og »høj« for de elektroniske identifikationsmidler, jf. stk. 1.

Disse tekniske minimumsspecifikationer, minimumsstandarder, og procedurer udarbejdes på grundlag af pålideligheden og kvaliteten af følgende elementer:

- a) proceduren for godtgørelse og kontrol af identiteten på fysiske og juridiske personer, der ansøger om udstedelse af et elektronisk identifikationsmiddel

- b) proceduren for udstedelse af det pågældende elektroniske identifikationsmiddel
- c) autentifikationsmekanismen, hvorigennem den fysiske eller den juridiske person anvender det elektroniske identifikationsmiddel til at bekræfte vedkommendes identitet over for en modtagerpart
- d) enheden, der udsteder det elektroniske identifikationsmiddel
- e) ethvert andet organ, der er involveret i ansøgningsproceduren for udstedelse af det elektroniske identifikationsmiddel
- f) de tekniske specifikationer og sikkerhedsspecifikationerne for det udstedte elektroniske identifikationsmiddel.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

Artikel 9

Anmeldelse

1. Den anmeldende medlemsstat meddeler Kommissionen nedenstående oplysninger og hurtigst muligt eventuelle senere ændringer heraf:

- a) en beskrivelse af den elektroniske identifikationsordning, herunder dens sikringsniveau og udstederen eller udstederne af elektroniske identifikationsmidler under ordningen
- b) den gældende tilsynsordning og oplysninger om erstatningsansvarsordningen med hensyn til følgende:
  - i) den part, der udsteder det elektroniske identifikationsmiddel, og
  - ii) den part, der udfører autentifikationsproceduren
- c) oplysning om, hvilken eller hvilke myndigheder der er ansvarlige for den elektroniske identifikationsordning
- d) oplysning om den eller de enheder, der forvalter registreringen af de entydige personidentifikationsdata
- e) en beskrivelse af, hvordan kravene i gennemførelsesretsakterne, jf. artikel 12, stk. 8, opfyldes
- f) en beskrivelse af den autentifikation, der er omhandlet i artikel 7, litra f)
- g) nærmere bestemmelser om suspension eller spærring af den anmeldte elektroniske identifikationsordning eller autentifikationen eller de kompromitterede dele heraf.

2. Et år fra anvendelsesdatoen for gennemførelsesretsakterne, jf. artikel 8, stk. 3, og artikel 12, stk. 8, offentliggør Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende* en liste over de elektroniske identifikationsordninger, der er anmeldt i henhold til stk. 1 i nærværende artikel, med grundlæggende oplysninger om ordningerne.

3. Modtager Kommissionen en anmeldelse efter udløbet af den periode, der er fastsat i stk. 2, offentliggør den i *Den Europæiske Unions Tidende* ændringerne af den i stk. 2 omhandlede liste inden for to måneder fra datoen for modtagelsen af denne anmeldelse.

4. En medlemsstat kan anmode Kommissionen om at fjerne en elektronisk identifikationsordning, der er anmeldt af den pågældende medlemsstat, fra den i stk. 2 omhandlede liste. Kommissionen offentliggør i *Den Europæiske Unions Tidende* de tilsvarende ændringer til listen inden for en måned fra datoen for medlemsstatens anmodning.

5. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter fastlægge vilkår, formater og procedurer for anmeldelser i medfør af stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

Artikel 10

Sikkerhedsbrud

1. Er enten en anmeldt elektronisk identifikationsordning i henhold til artikel 9, stk. 1, eller en autentifikation, jf. artikel 7, litra f), udsat for sikkerhedsbrud eller delvist kompromitteres på en måde, som har indvirkning på pålideligheden af den grænseoverskridende autentifikation i denne ordning, suspenderer eller tilbagekalder den anmeldende medlemsstat omgående den pågældende grænseoverskridende autentifikation eller de pågældende kompromitterede dele og underretter de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

2. Når sikkerhedsbruddet eller kompromitteringen i stk. 1 afhjælpes, genopretter den anmeldende medlemsstat den grænseoverskridende autentifikation og underretter hurtigst muligt de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

3. Afhjælpes sikkerhedsbruddet eller kompromitteringen som omhandlet i stk. 1 ikke inden for tre måneder efter suspensionen eller spærringen, underretter den anmeldende medlemsstat de øvrige medlemsstater og Kommissionen om tilbagekaldelsen af den elektroniske identifikationsordning.

Kommissionen offentliggør hurtigst muligt de nødvendige ændringer til listen, jf. artikel 9, stk. 2, i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 11

Erstatningsansvar

1. Den anmeldende medlemsstat er erstatningsansvarlig for skader, der forsætligt eller uagtsomt påføres en fysisk eller juridisk person som følge af manglende overholdelse af forpligtelserne i henhold til artikel 7, litra d) og f), i forbindelse med en grænseoverskridende transaktion.

2. Den part, der udsteder det elektroniske identifikationsmiddel, er erstatningsansvarlig for skader, der forsætligt eller uagtsomt påføres en fysisk eller juridisk person som følge af manglende overholdelse af forpligtelsen i henhold til artikel 7, litra e), i forbindelse med en grænseoverskridende transaktion.

3. Den part, der udfører autentifikationsproceduren, er erstatningsansvarlig for skader, der forsætligt eller uagtsomt påføres en fysisk eller juridisk person som følge af manglende sikring af den korrekte udførelse af autentifikationen i henhold til artikel 7, litra f), i forbindelse med en grænseoverskridende transaktion.

4. Stk. 1, 2 og 3 anvendes i overensstemmelse med nationale regler om erstatningsansvar.

5. Stk. 1, 2 og 3 berører ikke det erstatningsansvar, der i henhold til national ret påhviler parterne i en transaktion, hvor der benyttes elektroniske identifikationsmidler, som er omfattet af den elektroniske identifikationsordning, der anmeldes i henhold til artikel 9, stk. 1.

Artikel 12

Samarbejde og interoperabilitet

1. De nationale elektroniske identifikationsordninger, der anmeldes i henhold til artikel 9, stk. 1, skal være interoperable.

2. Med henblik på stk. 1 indføres der en interoperabilitetsramme.

3. Interoperabilitetsrammen skal opfylde følgende kriterier:
  - a) den tager sigte på at være teknologineutral og forskelsbehandler ikke mellem specifikke nationale tekniske løsninger til elektronisk identifikation inden for en medlemsstat
  - b) den følger europæiske og internationale standarder, når det er muligt
  - c) den letter gennemførelsen af princippet om indbygget databeskyttelse (privacy by design), og
  - d) den sikrer, at personoplysninger behandles i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF.
4. Interoperabilitetsrammen skal omfatte:
  - a) en henvisning til tekniske minimumskrav for sikringsniveauerne i artikel 8
  - b) en kortlægning af nationale sikringsniveauer for anmeldte elektroniske identifikationsordninger under sikringsniveauerne i artikel 8
  - c) en henvisning til tekniske minimumskrav for interoperabilitet
  - d) en henvisning til et minimum af personidentifikationsdata, der entydigt repræsenterer en fysisk eller juridisk person, og som stilles til rådighed fra elektroniske identifikationsordninger
  - e) forretningsorden
  - f) tvistbilæggelsesordninger, og
  - g) fælles operationelle sikkerhedsstandarder.
5. Medlemsstaterne skal samarbejde om følgende:
  - a) interoperabilitet mellem de elektroniske identifikationsordninger, der er anmeldt i henhold til artikel 9, stk. 1, og de elektroniske identifikationsordninger, som medlemsstaterne har til hensigt at anmelde, og
  - b) sikkerheden i de elektroniske identifikationsordninger.
6. Samarbejdet mellem medlemsstaterne omfatter:
  - a) udvekslingen af oplysninger, erfaring og god praksis med hensyn til elektroniske identifikationsordninger og navnlig tekniske krav til interoperabilitet og sikringsniveauer
  - b) udvekslingen af oplysninger, erfaring og god praksis med hensyn til arbejdet med sikringsniveauer i elektroniske identifikationsordninger i henhold til artikel 8
  - c) fagfællebedømmelse (peer review) af elektroniske identifikationsordninger, der henhører under denne forordning, og
  - d) undersøgelse af relevante udviklingstendenser i sektoren for elektronisk identifikation.

7. Senest den 18. marts 2015 fastlægger Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter de fornødne procedurermæssige ordninger for at lette samarbejdet mellem medlemsstaterne, jf. stk. 5 og 6, med henblik på at fremme et højt niveau af tillid og sikkerhed, der står i et passende forhold til risikoen.

8. Senest den 18. september 2015 vedtager Kommissionen med forbehold af kriterierne i stk. 3 og under hensyn til resultaterne af samarbejdet mellem medlemsstaterne gennemførelsesretsakter om interoperabilitetsrammen som fastsat i stk. 4 med henblik på at fastsætte ensartede betingelser for gennemførelsen af kravet i stk. 1.

9. De i stk. 7 og 8 i nærværende artikel omhandlede gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

KAPITEL III

TILLIDSTJENESTER

AFDELING 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 13

Erstatningsansvar og bevisbyrde

1. Uden at det berører stk. 2 er tillidstjenesteudbydere erstatningsansvarlige for skade, der forsætligt eller uagtsomt påføres en fysisk eller juridisk person som følge af manglende overholdelse af forpligtelserne i denne forordning.

Den fysiske eller juridiske person, der hævder at have lidt skade som omhandlet i første afsnit, bærer bevisbyrden for, at en ikkekvalificeret tillidstjenesteudbyder har handlet forsætligt eller uagtsomt.

En kvalificeret tillidstjenesteudbyder formodes at have handlet forsætligt eller uagtsomt, medmindre den pågældende kvalificerede tillidstjenesteudbyder beviser, at den i første afsnit omhandlede skade opstod uden forsæt eller uagtsomhed fra den pågældende kvalificerede tillidstjenesteudbyders side.

2. Når tillidstjenesteudbydere behørigt forudgående underretter deres kunder om begrænsningerne i forbindelse med anvendelsen af de tjenester, de udbyder, og når disse begrænsninger er identificerbare for tredjeparter, er tillidstjenesteudbydere ikke erstatningsansvarlige for skader, der påføres i forbindelse med anvendelse af tjenester, der går ud over de anførte begrænsninger.

3. Stk. 1 og 2 anvendes i overensstemmelse med nationale regler om erstatningsansvar.

Artikel 14

Internationale aspekter

1. Tillidstjenester der udbydes af tillidstjenesteudbydere, som er hjemmehørende i et tredjeland, anerkendes som retligt ligestillede med kvalificerede tillidstjenester, der udbydes af kvalificerede tillidstjenesteudbydere, der er hjemmehørende i Unionen, hvis de tillidstjenester, der har oprindelse i tredjelandet, anerkendes i henhold til en aftale, som er indgået mellem Unionen og det pågældende tredjeland eller en international organisation i overensstemmelse med artikel 218 i TEUF.

2. Aftaler som omhandlet i stk. 1 skal navnlig sikre, at:
  - a) tillidstjenesteudbydere i det tredjeland eller de internationale organisationer, som aftalen indgås med, og de tillidstjenester, de udbyder, opfylder de krav, der gælder for kvalificerede tillidstjenesteudbydere, som er hjemmehørende i Unionen, og de kvalificerede tillidstjenester, de udbyder
  - b) de kvalificerede tillidstjenester, der udbydes af kvalificerede tillidstjenesteudbydere, som er hjemmehørende i Unionen, anerkendes som retligt ligestillede med tillidstjenester, der udbydes af tillidstjenesteudbydere i det tredjeland eller den internationale organisation, som aftalen indgås med.

Artikel 15

Tilgængelighed for personer med handicap

Når det er muligt, gøres tillidstjenester og slutbrugerprodukter, der bruges til levering af disse tjenester, tilgængelige for handicappede.

Artikel 16

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner for overtrædelse af denne forordning. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

AFDELING 2

Tilsyn

Artikel 17

Tilsynsorganer

1. Hver medlemsstat udpeger et tilsynsorgan, der er hjemmehørende på dens område, eller, efter gensidig aftale med en anden medlemsstat, et tilsynsorgan, der er hjemmehørende i den pågældende anden medlemsstat. Dette organ er ansvarligt for tilsynsopgaver i den udpegende medlemsstat.

Tilsynsorganerne tillægges de nødvendige beføjelser og tilstrækkelige ressourcer til varetagelsen af deres opgaver.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen navn og adresse på de tilsynsorganer, de hver især har udpeget.
3. Tilsynsorganet har følgende rolle:
  - a) at føre tilsyn med kvalificerede tillidstjenesteudbydere, der er hjemmehørende på den udpegende medlemsstats område, for ved hjælp af forudgående og efterfølgende tilsynsvirksomhed at sikre, at disse kvalificerede tillidstjenesteudbydere og de kvalificerede tillidstjenester, de udbyder, opfylder kravene i denne forordning
  - b) om nødvendigt at gribe ind over for ikkekvalificerede tillidstjenesteudbydere, der er hjemmehørende på den udpegende medlemsstats område ved hjælp af efterfølgende tilsynsvirksomhed, når det underrettes om, at disse ikkekvalificerede tillidstjenesteudbydere eller de tillidstjenester, de udbyder, angiveligt ikke opfylder kravene i denne forordning.

4. Med henblik på stk. 3 og med forbehold af de deri fastsatte begrænsninger omfatter tilsynsorganets opgaver navnlig:
- a) at samarbejde med andre tilsynsorganer og yde dem bistand i overensstemmelse med artikel 18
  - b) at analysere de overensstemmelsesvurderingsrapporter, der er omhandlet i artikel 20, stk. 1, og artikel 21, stk. 1
  - c) at underrette andre tilsynsorganer og offentligheden om brud på sikkerheden eller tab af integritet i overensstemmelse med artikel 19, stk. 2
  - d) at aflægge rapport til Kommissionen om sin primære virksomhed i overensstemmelse med stk. 6 i nærværende artikel
  - e) at foretage kontrolundersøgelser eller anmode et overensstemmelsesvurderingsorgan om at udføre en overensstemmelsesvurdering af de kvalificerede tillidstjenesteudbydere i overensstemmelse med artikel 20, stk. 2
  - f) at samarbejde med databeskyttelsesmyndighederne, navnlig ved hurtigst muligt at underrette dem om resultaterne af kontrolundersøgelser af kvalificerede tillidstjenesteudbydere, hvis der er mistanke om overtrædelse af reglerne om beskyttelse af personoplysninger
  - g) at tildele kvalificerede tillidstjenesteudbydere og de tjenester, de udbyder, status som kvalificeret og at trække denne status tilbage i overensstemmelse med artikel 20 og 21
  - h) at underrette det organ, der er ansvarligt for den nationale positivliste, der er omhandlet i artikel 22, stk. 3, om sine afgørelser om tildeling eller tilbagetrækning af status som kvalificeret, medmindre dette organ også er tilsynsorganet
  - i) at kontrollere, at der findes bestemmelser om planer for virksomhedsafbrydelse, og at de anvendes korrekt, i tilfælde hvor den kvalificerede tillidstjenesteudbyder afbryder sin virksomhed, herunder hvordan oplysninger forbliver tilgængelige i overensstemmelse med artikel 24, stk. 2, litra h)
  - j) at pålægge tillidstjenesteudbydere at afhjælpe mangler i opfyldelsen af de krav, der er fastsat i denne forordning.
5. Medlemsstaterne kan kræve, at tilsynsorganet opretter, vedligeholder og ajourfører en tillidsinfrastruktur i overensstemmelse med betingelserne i national ret.
6. Senest den 31. marts hvert år forelægger tilsynsorganerne Kommissionen en rapport om det foregående kalenderårs primære tilsynsvirksomhed sammen med en sammenfatning af de indberetninger af brud på sikkerheden, som er modtaget fra tillidstjenesteudbydere i overensstemmelse med artikel 19, stk. 2.
7. Kommissionen gør den i stk. 6 omhandlede årlige rapport tilgængelig for medlemsstaterne.
8. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter fastlægge formater og procedurer for rapporteringen i medfør af stk. 6. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

*Artikel 18***Gensidig bistand**

1. Tilsynsorganerne skal samarbejde med henblik på at udveksle god praksis.

Et tilsynsorgan skal efter modtagelsen af en begrundet anmodning fra et andet tilsynsorgan yde det pågældende organ bistand, således at tilsynsorganernes arbejde kan udføres på en ensartet måde. Den gensidige bistand kan navnlig omfatte anmodninger om oplysninger og tilsynsforanstaltninger, f.eks. anmodninger om at foretage inspektioner i forbindelse med de overensstemmelsesvurderingsrapporter, der er omhandlet i artikel 20 og 21.

2. Et tilsynsorgan, der modtager en anmodning om bistand, kan afvise denne anmodning med en af følgende begrundelser:

- a) tilsynsorganet er ikke kompetent til at yde den bistand, der anmodes om
- b) anmodningen om bistand står ikke i rimeligt forhold til tilsynsorganets tilsynsvirksomhed udført i overensstemmelse med artikel 17
- c) det ville være uforeneligt med denne forordning at yde den bistand, der anmodes om.

3. Når det er hensigtsmæssigt, kan medlemsstaterne tillade, at deres respektive tilsynsorganer i fællesskab gennemfører undersøgelser, hvor personale fra andre medlemsstaters tilsynsorganer deltager. Reglerne for og fremgangsmåden ved sådanne fælles aktioner skal aftales og fastlægges af de berørte medlemsstater i overensstemmelse med deres nationale ret.

*Artikel 19***Sikkerhedskrav til tillidstjenesteudbydere**

1. Kvalificerede og ikkekvalificerede tillidstjenesteudbydere skal træffe passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger til at styre de sikkerhedsmæssige risici i forbindelse med de tillidstjenester, de udbyder. Under hensyn til den seneste teknologiske udvikling skal disse foranstaltninger garantere et sikkerhedsniveau, der svarer til risikoens omfang. Tillidstjenesteudbydere bør navnlig tage skridt til at forhindre og minimere virkningen af sikkerhedsrelaterede hændelser og underrette de berørte parter om de negative virkninger af sådanne hændelser.

2. De kvalificerede og ikkekvalificerede tillidstjenesteudbydere, der konstaterer et brud på sikkerheden eller tab af integritet, som har en væsentlig indvirkning på den udbudte tillidstjeneste eller de berørte personoplysninger, skal hurtigst muligt og under alle omstændigheder inden for 24 timer efter at være blevet opmærksomme på forholdet underrette tilsynsorganet, og eventuelt andre relevante organer som f.eks. det kompetente nationale organ for informationssikkerhed eller databeskyttelsesmyndigheden.

Når det er sandsynligt, at et brud på sikkerheden eller tab af integritet vil krænke den fysiske eller juridiske person, som har modtaget tillidstjenesten, skal tillidstjenesteudbyderen også hurtigst muligt underrette den fysiske eller juridiske person om bruddet på sikkerheden eller tab af integritet.

Hvor det er relevant, og navnlig hvis et brud på sikkerheden eller tab af integritet berører to eller flere medlemsstater, skal det underrettede tilsynsorgan informere tilsynsorganerne i andre berørte medlemsstater og ENISA.

Det underrettede tilsynsorgan skal også informere offentligheden eller kræve, at tillidstjenesteudbyderen gør det, hvis det fastslår, at det er i offentlighedens interesse, at et brud på sikkerheden eller tab af integritet offentliggøres.

3. Tilsynsorganet forelægger en gang om året ENISA en sammenfattende rapport om de indberetninger af brud på sikkerheden eller tab af integritet, som det har modtaget fra tillidstjenesteudbydere.

4. Kommissionen kan ved gennemførelsesretsakter:

- a) yderligere specificere de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger, og
- b) vedtage formater og procedurer, herunder tidsfrister, for gennemførelsen af stk. 2.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

AFDELING 3

Kvalificerede tillidstjenesteydelser

Artikel 20

Tilsyn med kvalificerede tillidstjenesteudbydere

1. Kvalificerede tillidstjenesteudbydere skal kontrolleres af et overensstemmelsesvurderingsorgan for egen regning mindst hver 24. måned. Formålet med kontrollen er at bekræfte, at de kvalificerede tillidstjenesteudbydere og de kvalificerede tillidstjenester, som de udbyder, opfylder de krav, der er fastsat i denne forordning. De kvalificerede tillidstjenesteudbydere skal forelægge den resulterende overensstemmelsesvurderingsrapport for tilsynsorganet inden for en periode på tre arbejdsdage efter modtagelsen heraf.

2. Uden at dette berører stk. 1, kan tilsynsorganet til enhver tid foretage kontrol hos eller anmode et overensstemmelsesvurderingsorgan om at udføre en overensstemmelsesvurdering af de kvalificerede tillidstjenesteudbydere for disses tillidstjenesteudbyderes regning for at bekræfte, at de og deres kvalificerede tillidstjenester opfylder de krav, der er fastsat i denne forordning. Ved mistanke om overtrædelse af reglerne om beskyttelse af personoplysninger skal tilsynsorganet underrette databeskyttelsesmyndighederne om resultaterne af deres kontrolundersøgelser.

3. Kræver tilsynsorganet, at den kvalificerede tillidstjenesteudbyder afhjælper enhver forsømmelse af at opfylde kravene i denne forordning, og hvis tjenesteudbyderen ikke handler i overensstemmelse hermed og eventuelt inden for en af tilsynsorganet fastsat frist, kan tilsynsorganet under særlig hensyntagen til den omtalte mangels omfang, varighed og konsekvenser tilbagetrække den pågældende tjenesteudbyders eller den pågældende tjenestes status som kvalificeret og informere det organ, der er omhandlet i artikel 22, stk. 3, med henblik på at føre positivlisten i artikel 22, stk. 1, ajour. Tilsynsorganet underretter den kvalificerede tillidstjenesteudbyder om tilbagetrækningen af vedkommendes eller af den pågældende kvalificerede tjenestes status som kvalificeret.

4. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter opstille referencenumre på følgende standarder:

- a) akkreditering af overensstemmelsesvurderingsorganerne og for overensstemmelsesvurderingsrapporten, jf. stk. 1
- b) revisionsregler, i henhold til hvilke overensstemmelsesvurderingsorganer udfører deres overensstemmelsesvurdering af de kvalificerede tillidstjenesteudbydere, jf. stk. 1.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

*Artikel 21***Iværksættelse af en kvalificeret tillidstjeneste**

1. Ønsker en tillidstjenesteudbyder, der ikke har status som kvalificeret, at udbyde kvalificerede tillidstjenester, skal tjenesteudbyderen anmelde sin hensigt til tilsynsorganet og indsende en overensstemmelsesvurderingsrapport udstedt af et overensstemmelsesvurderingsorgan.

2. Tilsynsorganet kontrollerer, om tillidstjenesteudbyderen og de tillidstjenester, som vedkommende udbyder, opfylder de i denne forordning fastsatte krav, og navnlig kravene til kvalificerede tillidstjenesteudbydere og disses kvalificerede tillidstjenester.

Konkluderer tilsynsorganet, at tillidstjenesteudbyderen og de tillidstjenester, som vedkommende udbyder, overholder de i første afsnit omhandlede krav, tildeler tilsynsorganet tillidstjenesteudbyderen og de tillidstjenester, som vedkommende udbyder, status som kvalificeret og underretter senest tre måneder efter anmeldelsen, jf. stk. 1 i nærværende artikel, det organ, der er omhandlet i artikel 22, stk. 3, med henblik på at føre positivlisterne i artikel 22, stk. 1, ajour.

Er kontrollen ikke afsluttet inden tre måneder efter anmeldelsen, underretter tilsynsorganet tillidstjenesteudbyderen herom og forklarer årsagerne til forsinkelsen samt oplyser, hvornår kontrollen skal være afsluttet.

3. Kvalificerede tillidstjenesteudbydere kan begynde at udbyde den kvalificerede tillidstjeneste, når den kvalificerede status er indført på de i artikel 22, stk. 1, omhandlede positivlister.

4. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter fastlægge formater og procedurer med henblik på stk. 1 og 2. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

*Artikel 22***Positivlister**

1. Hver medlemsstat opretter, ajourfører og offentliggør positivlister herunder oplysninger om de kvalificerede tillidstjenesteudbydere, som den har ansvaret for, samt oplysninger om deres kvalificerede tillidstjenester.

2. Medlemsstaterne opretter, ajourfører og offentliggør under sikre forhold de elektronisk underskrevne eller forseglede positivlister, jf. stk. 1, i en form, der egner sig til automatiseret behandling.

3. Medlemsstaterne meddeler hurtigst muligt Kommissionen, hvilket organ der er ansvarligt for at oprette, ajourføre og offentliggøre de nationale positivlister, og hvor disse lister offentliggøres, og sender Kommissionen de certifikater, der er anvendt til underskrift eller forsegling af positivlisterne, og eventuelle ændringer heraf.

4. Kommissionen stiller de oplysninger, der er omhandlet i stk. 3, til rådighed for offentligheden via en sikker kommunikationsforbindelse og i en elektronisk underskrevet eller forseglet form, der egner sig til automatiseret behandling.

5. Senest den 18. september 2015 præciserer Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter de oplysninger, der er anført i stk. 1, og fastlægger tekniske specifikationer og formater for positivlister med henblik på gennemførelsen af stk. 1-4. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

*Artikel 23***EU-tillidsmærket for kvalificerede tillidstjenester**

1. Efter at status som kvalificeret tillidstjenesteudbyder, jf. artikel 21, stk. 2, andet afsnit, er blevet angivet på den i artikel 22, stk. 1, omhandlede positivliste, kan kvalificerede tillidstjenesteudbydere anvende EU-tillidsmærket for på en enkel, genkendelig og klar måde at angive, hvilke kvalificerede tillidstjenester de udbyder.
2. Når EU-tillidsmærket anvendes for de i stk. 1 omhandlede kvalificerede tillidstjenester, skal de kvalificerede tillidstjenesteudbydere sikre, at der på deres websted findes et link til den relevante positivliste.
3. Senest den 1. juli 2015 fastlægger Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter specifikationer med hensyn til formen og navnlig præsentationsformen, sammensætningen, størrelsen og udformningen af EU-tillidsmærket for kvalificerede tillidstjenester. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

*Artikel 24***Krav til kvalificerede tillidstjenesteudbydere**

1. Når en kvalificeret tillidstjenesteudbyder udsteder et kvalificeret certifikat for en tillidstjeneste, skal vedkommende med hensigtsmæssige midler og i overensstemmelse med national ret kontrollere identiteten og eventuelt særlige kendetegn ved den fysiske eller juridiske person, som det kvalificerede certifikat udstedes til.

Oplysningerne i første afsnit kontrolleres af den kvalificerede tillidstjenesteudbyder enten direkte eller via en tredjemand i overensstemmelse med national ret:

- a) ved fysisk tilstedeværelse af den fysiske person eller den bemyndigede repræsentant for den juridiske person, eller
- b) uden fysisk tilstedeværelse ved hjælp af elektroniske identifikationsmidler, hvortil der forud for udstedelsen af et kvalificeret certifikat var sikret en fysisk tilstedeværelse af den fysiske person eller af en bemyndiget repræsentant for den juridiske person, og som lever op til kravene i artikel 8 med hensyn til sikringsniveauet »betydelig« eller »høj«, eller
- c) ved hjælp af et certifikat af en kvalificeret elektronisk signatur eller af et kvalificeret elektronisk segl udstedt i overensstemmelse med litra a) eller b), eller
- d) ved hjælp af andre identifikationsmetoder anerkendt på nationalt plan, som giver en sikkerhed, der for så vidt angår pålidelighed svarer til fysisk tilstedeværelse. Den tilsvarende sikkerhed skal bekræftes af et overensstemmelsesvurderingsorgan.

2. En kvalificeret tillidstjenesteudbyder, der udbyder kvalificerede tillidstjenester, skal:

- a) informere tilsynsorganet om ændringer i udbuddet af dennes kvalificerede tillidstjenester og om dennes hensigt om at ophøre med denne virksomhed
- b) beskæftige personale, og eventuelt underleverandører, der har den nødvendige ekspertviden og troværdighed og de nødvendige erfaringer, og kvalifikationer, og som har fået tilstrækkelig uddannelse i reglerne for sikkerhed og beskyttelse af personoplysninger og skal anvende administrative og ledelsesmæssige procedurer i overensstemmelse med europæiske eller internationale standarder
- c) i forbindelse med erstatningsansvaret for skader, have tilstrækkelige økonomiske ressourcer til rådighed, jf. artikel 13, og/eller anskaffe en passende ansvarsforsikring i overensstemmelse med national ret

- d) på en klar og let forståelig måde underrette de personer, der ønsker at gøre brug af en kvalificeret tillidstjeneste, om de nøjagtige vilkår for brugen af denne tjeneste, herunder eventuelle begrænsninger i brugen heraf, inden de indgår i et kontraktforhold
- e) anvende pålidelige systemer og produkter, som er beskyttet mod ændringer, og sikre den tekniske sikkerhed og pålidelighed i de processer, som disse systemer og produkter understøtter
- f) benytte pålidelige systemer til opbevaring af de data, den kvalificerede tillidstjenesteudbyder modtager, i kontrollerbar form, således at
  - i) de kun er offentligt tilgængelige i de tilfælde, hvor den person, som dataene vedrører, har givet sit samtykke
  - ii) kun bemyndigede personer kan foretage tilføjelser til og ændringer af de opbevarede data
  - iii) dataenes ægthed kan kontrolleres
- g) træffe passende foranstaltninger imod forfalskning og tyveri af data
- h) i en rimelig periode registrere alle relevante oplysninger om de data, den kvalificerede tillidstjenesteudbyder har udstedt og modtaget, og sørge for, at de er tilgængelige, herunder efter at den kvalificerede tillidstjenesteudbyder har indstillet sin virksomhed, navnlig for at kunne fremlægge bevis i retssager og for at garantere tjenestens kontinuitet. Denne registrering kan ske elektronisk
- i) have en ajourført plan i tilfælde af virksomhedsafbrydelse for at sikre tjenestens kontinuitet i overensstemmelse med de bestemmelser, som tilsynsorganer kontrollerer i medfør af artikel 17, stk. 4, litra i)
- j) sikre, at personoplysninger behandles lovligt i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF
- k) oprette og ajourføre en certifikatdatabase, når den kvalificerede tillidstjenesteudbyder udsteder kvalificerede certifikater.

3. Vælger en kvalificeret tillidstjenesteudbyder, der udsteder kvalificerede certifikater, at spærre et certifikat, skal denne registrere en sådan spærring i sin certifikatdatabase og offentliggøre spærringen af certifikatet i god tid, og under alle omstændigheder inden for 24 timer efter modtagelsen af anmodningen. Spærringen træder i kraft straks efter offentliggørelsen.

4. Med hensyn til stk. 3 skal kvalificerede tillidstjenesteudbydere, der udsteder kvalificerede certifikater, stille oplysninger om certifikaternes gyldighed eller spærring til rådighed for alle modtagerparter. Disse oplysninger skal som minimum for et certifikat ad gangen være automatisk og gratis tilgængelige til enhver tid og ud over gyldighedsperioden på pålidelig og effektiv vis.

5. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter opstille referencenumre på standarder for pålidelige systemer og produkter, som opfylder kravene i stk. 2, litra e) og f), i nærværende artikel. Pålidelige systemer og produkter, der opfylder disse standarder, formodes at overholde kravene i nærværende artikel. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

AFDELING 4

Elektroniske signaturer

Artikel 25

Retsvirkninger af elektroniske signaturer

1. En elektronisk signatur må ikke nægtes retsvirkning og anerkendelse som bevis under retssager, alene af den grund at den er i elektronisk form, eller at den ikke opfylder kravene til kvalificerede elektroniske signaturer.
2. En kvalificeret elektronisk signatur har samme retsvirkning som en håndskreven underskrift.
3. En kvalificeret elektronisk signatur, som er baseret på et kvalificeret certifikat, der er udstedt i en medlemsstat, anerkendes som en kvalificeret elektronisk signatur i alle andre medlemsstater.

Artikel 26

Kravene til avancerede elektroniske signaturer

En avanceret elektronisk signatur skal opfylde følgende krav:

- a) den er entydigt knyttet til underskriveren
- b) den kan identificere underskriveren
- c) den genereres ved hjælp af elektroniske signaturgenereringsdata, som underskriveren med en høj grad af tillid kan anvende og har fuld kontrol med, og
- d) den er knyttet til de data, som er underskrevet med den, på en sådan måde, at en hvilken som helst senere ændring af disse data kan opdages.

Artikel 27

Elektroniske signaturer i offentlige tjenester

1. Kræver en medlemsstat en avanceret elektronisk signatur for at anvende en onlinetjeneste, der udbydes af eller på vegne af en offentlig myndighed, skal den pågældende medlemsstat anerkende avancerede elektroniske signaturer, avancerede elektroniske signaturer, som er baseret på et kvalificeret certifikat for elektroniske signaturer, og kvalificerede elektroniske signaturer som minimum i de formater eller ved anvendelse af de metoder, der er defineret i de i stk. 5 omhandlede gennemførelsesretsakter.
2. Kræver en medlemsstat en avanceret elektronisk signatur, som er baseret på et kvalificeret certifikat, for at anvende en onlinetjeneste, der udbydes af eller på vegne af en offentlig myndighed, skal den pågældende medlemsstat anerkende avancerede elektroniske signaturer, som er baseret på et kvalificeret certifikat, og kvalificerede elektroniske signaturer som minimum i de formater eller ved anvendelse af de metoder, der er defineret i de i stk. 5 omhandlede gennemførelsesretsakter.
3. I forbindelse med grænseoverskridende anvendelse af en onlinetjeneste, der udbydes af en offentlig myndighed, må medlemsstaterne ikke kræve en elektronisk signatur med et højere sikkerhedsniveau end det, der er forbundet med den kvalificerede elektroniske signatur.
4. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter opstille referencenumre på standarder for avancerede elektroniske signaturer. En avanceret elektronisk signatur, der opfylder disse standarder, formodes at overholde de krav til elektroniske signaturer, der er fastlagt i denne artikels stk. 1 og 2, og i artikel 26. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

5. Senest den 18. september 2015 og under hensyn til eksisterende praksis, standarder og EU-retsakter definerer Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter referenceformater for avancerede elektroniske signaturer eller referencemetoder, når der anvendes alternative formater. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

Artikel 28

Kvalificerede certifikater for elektroniske signaturer

1. Kvalificerede certifikater for elektroniske signaturer skal opfylde kravene i bilag I.
2. Kvalificerede certifikater for elektroniske signaturer må ikke være omfattet af ufravigelige krav, der går videre end kravene i bilag I.
3. Kvalificerede certifikater for elektroniske signaturer kan omfatte ikkeobligatoriske supplerende særlige kendetegn. Disse kendetegn må ikke påvirke interoperabiliteten mellem og anerkendelsen af kvalificerede elektroniske signaturer.
4. Såfremt et kvalificeret certifikat for elektroniske signaturer er blevet spærret efter den første aktivering, mister det sin gyldighed fra tidspunktet for spærringen, og dets status kan under ingen omstændigheder genetableres.
5. Medlemsstaterne kan fastsætte nationale regler for en midlertidig suspension af et kvalificeret certifikat for elektroniske signaturer på følgende betingelser:
  - a) hvis et kvalificeret certifikat for elektroniske signaturer er blevet suspenderet midlertidigt, mister det sin gyldighed i suspensionsperioden
  - b) suspensionsperioden angives klart i certifikatdatabasen, og suspensionsstatus gøres synlig i suspensionsperioden af den tjeneste, der formidler oplysninger om status for certifikatet.
6. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter opstille referencenumre på standarder for kvalificerede certifikater for elektroniske signaturer. Et kvalificeret certifikat for elektroniske signaturer, der opfylder disse standarder, formodes at overholde kravene i bilag I. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

Artikel 29

Krav til kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer

1. Kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer skal opfylde kravene i bilag II.
2. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter opstille referencenumre på standarder for kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer. Et kvalificeret elektronisk signaturgenereringssystem, der opfylder disse standarder, formodes at overholde kravene i bilag II. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

Artikel 30

Certificering af kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer

1. Egnede offentlige eller private organer, der udpeges af medlemsstaterne, skal certificere overensstemmelsen mellem de kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer og de i bilag II fastsatte krav.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen navn og adresse på de i stk. 1 omhandlede offentlige eller private organer. Kommissionen stiller disse oplysninger til rådighed for medlemsstaterne.

3. Certificeringen i stk. 1 baseres på en af følgende processer:

a) en sikkerhedsevalueringsproces, som gennemføres i overensstemmelse med en af de standarder for sikkerhedsvurdering af informationsteknologiprodukter, der er opført på den liste, der er udarbejdet i overensstemmelse med andet afsnit, eller

b) en anden proces end den i litra a) omhandlede, såfremt den anvender sammenlignelige sikkerhedsniveauer og såfremt det i stk. 1 omhandlede offentlige eller private organ meddeler denne proces til Kommissionen. Den pågældende proces kan kun anvendes, hvis de standarder, der er omhandlet i litra a), ikke findes, eller hvis en sikkerhedsevalueringsproces som omhandlet i litra a) ikke er afsluttet.

Kommissionen udarbejder ved hjælp af gennemførelsesretsakter en liste over standarder for sikkerhedsvurderingen af de informationsteknologiprodukter, der er omhandlet i litra a). Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 47 vedrørende fastsættelsen af de særlige kriterier, som de i stk. 1 i nærværende artikel omhandlede udpegede organer skal opfylde.

Artikel 31

Offentliggørelse af en liste over certificerede kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer

1. Medlemsstaterne forelægger uden unødigt forsinkelse og senest en måned efter, at certificeringen er blevet afsluttet, Kommissionen oplysninger om de kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer, der er certificeret af de organer, der er omhandlet i artikel 30, stk. 1. De underretter også hurtigst muligt og senest en måned efter, at certificeringen er blevet annulleret, Kommissionen om kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer, der ikke længere er certificeret.

2. På grundlag af de modtagne oplysninger opstiller Kommissionen en liste over certificerede kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer, som den offentliggør og fører ajour.

3. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter fastlægge formater og procedurer for gennemførelsen af stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

Artikel 32

Krav til validering af kvalificerede elektroniske signaturer

1. Processen for validering af en kvalificeret elektronisk signatur skal bekræfte gyldigheden af en kvalificeret elektronisk signatur, såfremt:

a) det certifikat, der støtter signaturen, på underskriftstidspunktet var et kvalificeret certifikat for elektronisk signatur, der var i overensstemmelse bilag I

b) det kvalificerede certifikat var udstedt af en kvalificeret tillidstjenesteudbyder og var gyldigt på underskriftstidspunktet

c) signaturvalideringsdataene stemmer overens med de data, der leveres til modtagerparten

- d) det entydige sæt data, der repræsenterer underskriveren i certifikatet, leveres korrekt til modtagerparten
  - e) en eventuel anvendelse af et pseudonym fremgår klart for modtagerparten, såfremt der på underskriftstidspunktet blev anvendt et pseudonym
  - f) den elektroniske signatur er genereret af et kvalificeret elektronisk signaturgenereringssystem
  - g) de underskrevne datas integritet ikke er bragt i fare
  - h) kravene i artikel 26 var opfyldt på underskriftstidspunktet.
2. Det system, der anvendes til validering af den kvalificerede elektroniske signatur, skal levere det korrekte resultat af valideringsprocessen til modtagerparten og gøre det muligt for vedkommende at opdage eventuelle sikkerhedsproblemer.

3. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter opstille referencenumre på standarder for validering af kvalificerede elektroniske signaturer. En validering af kvalificerede elektroniske signaturer, der opfylder disse standarder, formodes at overholde kravene i stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

Artikel 33

Kvalificeret valideringstjeneste for kvalificerede elektroniske signaturer

1. En kvalificeret valideringstjeneste for kvalificerede elektroniske signaturer må kun stilles til rådighed af en kvalificeret tillidstjenesteudbyder, der
- a) udfører validering i overensstemmelse med artikel 32, stk. 1, og
  - b) gør det muligt for modtagerparten automatisk at modtage resultatet af valideringsprocessen på pålidelig og effektiv vis, hvor resultatet er forsynet med valideringstjenesteudbyderens avancerede elektroniske signatur eller avancerede elektroniske segl.

2. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter opstille referencenumre på standarder for kvalificerede valideringstjenester, jf. stk. 1. En valideringstjeneste for en kvalificeret elektronisk signatur, der opfylder disse standarder, formodes at overholde kravene i stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

Artikel 34

Kvalificeret tjeneste til bevaring af kvalificerede elektroniske signaturer

1. En kvalificeret tjeneste til bevaring af kvalificerede elektroniske signaturer må kun stilles til rådighed af en kvalificeret tillidstjenesteudbyder, der anvender procedurer og teknologier, der gør det muligt at forlænge pålideligheden af den kvalificerede elektroniske signatur ud over den teknologiske gyldighedsperiode.
2. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter opstille referencenumre på standarder for kvalificeret tjeneste til bevaring af kvalificerede elektroniske signaturer. En kvalificeret tjeneste til bevaring af kvalificerede elektroniske signaturer, der opfylder disse standarder, formodes at overholde kravene i stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

AFDELING 5

Elektroniske segl

Artikel 35

Retsvirkninger af elektroniske segl

1. Et elektronisk segl må ikke nægtes retsvirkning og anerkendelse som bevis under retssager, alene af den grund at det er i elektronisk form, eller at det ikke opfylder kravene til kvalificerede elektroniske segl.
2. For et kvalificeret elektronisk segl, gælder der en formodning for integriteten af de data og nøjagtigheden af oprindelsen af de data, som det kvalificerede elektroniske segl er knyttet til.
3. Et kvalificeret elektronisk segl, som er baseret på et kvalificeret certifikat og udstedt i en medlemsstat, anerkendes som et kvalificeret elektronisk segl i alle andre medlemsstater.

Artikel 36

Krav til avancerede elektroniske segl

Et avanceret elektronisk segl skal opfylde følgende krav:

- a) det er entydigt knyttet til den forseglende part
- b) det kan identificere den forseglende part
- c) det genereres ved hjælp af elektroniske seglgenereringsdata, som den forseglende part med en høj grad af tillid og fuld kontrol kan anvende til at generere elektroniske segl, og
- d) det er knyttet til de data, som det vedrører, på en sådan måde, at en hvilken som helst senere ændring af disse data kan opdages.

Artikel 37

Elektroniske segl i offentlige tjenester

1. Kræver en medlemsstat et avanceret elektronisk segl som forudsætning for adgang til en onlinetjeneste, der udbydes af eller på vegne af en offentlig myndighed, skal den pågældende medlemsstat anerkende avancerede elektroniske segl, avancerede elektroniske segl, som er baseret på et kvalificeret certifikat for elektroniske segl, og kvalificerede elektroniske segl som minimum i de formater eller ved anvendelse af de metoder, der er defineret i de i stk. 5 omhandlede gennemførelsesretsakter.
2. Kræver en medlemsstat et avanceret elektronisk segl, som er baseret på et kvalificeret certifikat som forudsætning for adgang til en onlinetjeneste, der udbydes af eller på vegne af en offentlig myndighed, skal den pågældende medlemsstat anerkende avancerede elektroniske segl, som er baserede på et kvalificeret certifikat, og kvalificerede elektroniske segl som minimum i de formater eller ved anvendelse af de metoder, der er defineret i de i stk. 5 omhandlede gennemførelsesretsakter.
3. I forbindelse med grænseoverskridende anvendelse af en onlinetjeneste, der udbydes af en offentlig myndighed, må medlemsstaterne ikke kræve et elektronisk segl på et højere sikkerhedsniveau end det, der er forbundet med et kvalificeret elektronisk segl.
4. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter opstille referencenumre på standarder for avancerede elektroniske segl. Et avanceret elektronisk segl, der opfylder disse standarder, formodes at overholde de krav til elektroniske segl, der er fastlagt i denne artikels stk. 1 og 2 og i artikel 36. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

5. Senest den 18. september 2015 og under hensyn til eksisterende praksis, standarder og EU-retsakter definerer Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter referenceformater for avancerede elektroniske segl eller referencemetoder, når der anvendes alternative formater. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

Artikel 38

Kvalificerede certifikater for elektroniske segl

1. Kvalificerede certifikater for elektroniske segl skal opfylde kravene i bilag III.
2. Kvalificerede certifikater for elektroniske segl må ikke undergives ufravigelige krav, der går videre end kravene i bilag III.
3. Kvalificerede certifikater for elektroniske segl kan omfatte ikkeobligatoriske supplerende særlige kendetegn. Disse kendetegn må ikke påvirke interoperabiliteten mellem og anerkendelsen af kvalificerede elektroniske segl.
4. Såfremt et kvalificeret certifikat for elektronisk segl er blevet spærret efter den første aktivering, mister det sin gyldighed fra tidspunktet for spærringen, og dets status kan under ingen omstændigheder ændres.
5. Medlemsstaterne kan fastsætte nationale regler for en midlertidig suspension af kvalificerede certifikater for elektroniske segl på følgende betingelser:
  - a) hvis et kvalificeret certifikat for elektronisk segl er blevet suspenderet midlertidigt, mister det sin gyldighed i suspensionsperioden
  - b) suspensionsperioden angives klart i certifikatdatabase og suspensionsstatus gøres synlig i suspensionsperioden af den tjeneste, der formidler oplysninger om status for certifikatet.
6. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter opstille referencenumre på standarder for kvalificerede certifikater for elektroniske segl. Et kvalificeret certifikat for elektroniske segl, der opfylder disse standarder, formodes at overholde kravene i bilag III. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

Artikel 39

Kvalificerede elektroniske seglgenereringssystemer

1. Artikel 29 finder tilsvarende anvendelse for så vidt angår kravene til kvalificerede elektroniske seglgenereringssystemer.
2. Artikel 30 finder tilsvarende anvendelse for så vidt angår certificering af kvalificerede elektroniske seglgenereringssystemer.
3. Artikel 31 finder tilsvarende anvendelse for så vidt angår offentliggørelse af en liste over certificerede kvalificerede elektroniske seglgenereringssystemer.

Artikel 40

Validering og bevaring af kvalificerede elektroniske segl

Artikel 32, 33 og 34 finder tilsvarende anvendelse for så vidt angår validering og bevaring af kvalificerede elektroniske segl.

AFDELING 6

Elektroniske tidsstempler

Artikel 41

Retsvirkninger af elektroniske tidsstempler

1. Et elektronisk tidsstempel må ikke nægtes retsvirkning og anerkendelse som bevis under retssager, alene af den grund at det er i elektronisk form, eller at det ikke opfylder kravene til et kvalificeret elektronisk tidsstempel.
2. For et kvalificeret elektronisk tidsstempel gælder der en formodning for nøjagtigheden af den dato og det tidspunkt, som det angiver, og integriteten af de data, som dato- og tidsangivelsen er knyttet til.
3. Et kvalificeret elektronisk tidsstempel, som er udstedt i en medlemsstat, anerkendes som et kvalificeret elektronisk tidsstempel i alle medlemsstater.

Artikel 42

Krav til kvalificerede elektroniske tidsstempler

1. Kvalificerede elektroniske tidsstempler skal opfylde følgende krav:
  - a) de forbinder dato og tidspunkt med data på en sådan måde, at det med rimelighed udelukker muligheden for at ændre dataene, uden at det opdages
  - b) de bygger på en præcis tidskilde forbundet med koordineret universaltid, og
  - c) de er forsynet med den kvalificerede tillidstjenesteudbyders avancerede elektroniske signatur eller forseglede med dennes avancerede elektroniske segl eller med en anden tilsvarende metode.
2. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter opstille referencenumre på standarder for forbindelsen af dato og tidspunkt med data og for brug af nøjagtige tidskilder. Forbindelsen af dato og tidspunkt med data og nøjagtige tidskilder, der opfylder disse standarder, formodes at overholde kravene i stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

AFDELING 7

Elektroniske registrerede leveringstjenester

Artikel 43

Retsvirkning af elektroniske registrerede leveringstjenester

1. Data, der sendes og modtages via en elektronisk registreret leveringstjeneste, må ikke nægtes retsvirkning og anerkendelse som bevismateriale under retssager, alene af den grund at de er i en elektronisk form, eller at de ikke opfylder kravene til den kvalificerede, elektroniske registrerede leveringstjeneste.
2. Med hensyn til data, der sendes og modtages via en kvalificeret elektronisk registreret leveringstjeneste, gælder der en formodning om dataenes integritet, den valgte afsenders afsendelse og den valgte modtagers modtagelse af dataene og nøjagtigheden af den dato og det tidspunkt for afsendelse og modtagelse, som den kvalificerede elektroniske registrerede leveringstjeneste angiver.

*Artikel 44***Krav til kvalificerede elektroniske registrerede leveringstjenester**

1. Kvalificerede elektroniske registrerede leveringstjenester skal opfylde følgende krav:
  - a) de udbydes af en eller flere kvalificerede tillidstjenesteudbydere
  - b) de sikrer med en høj grad af tillid identifikation af afsenderen
  - c) de sikrer forud for levering af dataene identifikation af modtageren
  - d) afsendelsen og modtagelsen af data er beskyttet af en kvalificeret tillidstjenesteudbyders avancerede elektroniske signatur eller avancerede elektroniske segl på en sådan måde, at det er umuligt at ændre dataene, uden at det opdages
  - e) hvis det er nødvendigt at ændre dataene, for at de kan sendes eller modtages, angives dette klart over for afsenderen og modtageren af dataene
  - f) datoen og tidspunktet for afsendelse, modtagelse og en eventuel ændring af data angives ved hjælp af et kvalificeret elektronisk tidsstempel.

Overføres dataene mellem to eller flere kvalificerede tillidstjenesteudbydere, gælder kravene i litra a)-f) for samtlige kvalificerede tillidstjenesteudbydere.

2. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter opstille referencenumre på standarder for dataafsendelses- og -modtagelsesprocesser. En dataafsendelses- og -modtagelsesproces, der opfylder disse standarder, formodes at overholde kravene i stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

AFDELING 8

Webstedsautentifikation*Artikel 45***Krav til kvalificerede certifikater for webstedsautentifikation**

1. Kvalificerede certifikater for webstedsautentifikation skal opfylde kravene i bilag IV.
2. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter opstille referencenumre på standarder for kvalificerede certifikater for webstedsautentifikation. Et kvalificeret certifikat for webstedsautentifikation, der opfylder disse standarder, formodes at overholde kravene i bilag IV. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 48, stk. 2.

KAPITEL IV

ELEKTRONISKE DOKUMENTER*Artikel 46***Retsvirkninger af elektroniske dokumenter**

Et elektronisk dokument må ikke nægtes retsvirkning og anerkendelse som bevis under retssager, alene af den grund at det er i elektronisk form.

KAPITEL V

DELEGEREDE BEFØJELSER OG GENNEMFØRELSESBESTEMMELSER

Artikel 47

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 30, stk. 4, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 17. september 2014.
3. Den i artikel 30, stk. 4, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om spærring bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Afgørelsen får virkning fra dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller fra en senere dato, der fastsættes nærmere i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 30, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Denne frist forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 48

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 49

Revision

Kommissionen reviderer anvendelsen af denne forordning og aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet senest den 1. juli 2020. Kommissionen evaluerer navnlig, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at ændre denne forordnings anvendelsesområde eller de specifikke bestemmelser heri, herunder artikel 6, artikel 7, litra f), samt artikel 34, 43, 44 og 45, under hensyntagen til de erfaringer, der er gjort med anvendelsen af denne forordning, og til den teknologiske, markedsmæssige og retlige udvikling.

Den i stk. 1 omhandlede rapport ledsages om nødvendigt af lovgivningsmæssige forslag.

Kommissionen forelægger endvidere hvert fjerde år efter udarbejdelsen af den i stk. 1 omhandlede rapport Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om de fremskridt, der er gjort med hensyn til at opfylde målene for denne forordning.

*Artikel 50***Ophævelse**

1. Direktiv 1999/93/EF ophæves med virkning fra den 1. juli 2016.
2. Henvisninger til det ophævede direktiv betragtes som henvisninger til nærværende forordning.

*Artikel 51***Overgangsforanstaltninger**

1. Sikre signaturgenereringssystemer, for hvilke det er fastslået, at de opfylder kravene i artikel 3, stk. 4, i direktiv 1999/93/EF, anses for kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer i henhold til nærværende forordning.
2. Kvalificerede certifikater, der er udstedt til fysiske personer i henhold til direktiv 1999/93/EF, anses for kvalificerede certifikater for elektroniske signaturer i henhold til nærværende forordning, indtil de udløber.
3. En certificeringstjenesteudbyder, der udsteder kvalificerede certifikater i henhold til direktiv 1999/93/EF, forelægger en overensstemmelsesvurderingsrapport for tilsynsorganet så hurtigt som muligt dog senest den 1. juli 2017. Indtil forelæggelsen af en sådan overensstemmelsesvurderingsrapport og tilsynsorganets gennemførelse af sin vurdering betragtes den pågældende certificeringstjenesteudbyder som en kvalificeret tillidstjenesteudbyder i henhold til nærværende forordning.
4. Forelægger en certificeringstjenesteudbyder, der udsteder kvalificerede certifikater i henhold til direktiv 1999/93/EF ikke en overensstemmelsesvurderingsrapport for tilsynsorganet inden for den i stk. 3 omhandlede frist, betragtes den pågældende certificeringstjenesteudbyder ikke som en kvalificeret tillidstjenesteudbyder i henhold til denne forordning fra den 2. juli 2017.

*Artikel 52***Ikrafttræden**

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
2. Denne forordning anvendes fra den 1. juli 2016, bortset fra følgende bestemmelser:
  - a) artikel 8, stk. 3, artikel 9, stk. 5, artikel 12, stk. 2-9, artikel 17, stk. 8, artikel 19, stk. 4, artikel 20, stk. 4, artikel 21, stk. 4, artikel 22, stk. 5, artikel 23, stk. 3, artikel 24, stk. 5, artikel 27, stk. 4 og 5, artikel 28, stk. 6, artikel 29, stk. 2, artikel 30, stk. 3 og 4, artikel 31, stk. 3, artikel 32, stk. 3, artikel 33, stk. 2, artikel 34, stk. 2, artikel 37, stk. 4 og 5, artikel 38, stk. 6, artikel 42, stk. 2, artikel 44, stk. 2, artikel 45, stk. 2, artikel 47 and 48 finder anvendelse fra den 17. september 2014
  - b) artikel 7, artikel 8, stk. 1 og 2, artikel 9, 10, 11 og artikel 12, stk. 1, finder anvendelse fra datoen for anvendelsen af de i artikel 8, stk. 3, og artikel 12, stk. 8, omhandlede gennemførelsesretsakter
  - c) artikel 6 finder anvendelse fra tre år efter datoen for anvendelsen af de i artikel 8, stk. 3, og artikel 12, stk. 8, omhandlede gennemførelsesretsakter.
3. Opføres den anmeldte elektroniske identifikationsordning på den liste, som Kommissionen offentliggør i henhold til artikel 9, før den i stk. 2, litra c), i nærværende artikel omhandlede dato, sker anerkendelsen af det elektroniske identifikationsmiddel i medfør af denne ordning i henhold til artikel 6 senest 12 måneder efter offentliggørelsen af denne ordning, dog ikke før den i stk. 2, litra c), i nærværende artikel omhandlede dato.

4. Uanset stk. 2, litra c), i nærværende artikel kan en medlemsstat beslutte, at et elektronisk identifikationsmiddel i medfør af den elektroniske identifikationsordning, som en anden medlemsstat har anmeldt i henhold til artikel 9, stk. 1, anerkendes i den første medlemsstat fra datoen for anvendelsen af de i artikel 8, stk. 3, og artikel 12, stk. 8, omhandlede gennemførelsesretsakter. De pågældende medlemsstater underretter Kommissionen. Kommissionen offentliggør disse oplysninger.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand

BILAG I

KRAV TIL KVALIFICEREDE CERTIFIKATER FOR ELEKTRONISKE SIGNATURER

Kvalificerede certifikater for elektroniske signaturer skal indeholde:

- a) en angivelse — som minimum i en form, der egner sig til automatiseret behandling — af, at certifikatet er udstedt som et kvalificeret certifikat for elektronisk signatur
- b) et sæt data, der entydigt repræsenterer den kvalificerede tillidstjenesteudbyder, som udsteder de kvalificerede certifikater, herunder som minimum oplysning om, hvilken medlemsstat den pågældende udbyder er hjemmehørende i, og
  - for en juridisk person: navn og, når det er relevant, registreringsnummer, som det fremgår af det officielle register
  - for en fysisk person: personens navn
- c) som minimum underskriverens navn eller pseudonym; anvendes der pseudonym, skal dette tydeligt angives
- d) elektroniske signaturvalideringsdata, som svarer til dataene til de elektroniske signaturgenereringsdata
- e) certifikatets ikrafttrædelses- og udløbsdato
- f) certifikatets identifikationskode, der skal være entydig for den kvalificerede tillidstjenesteudbyder
- g) den udstedende kvalificerede tillidstjenesteudbyders avancerede elektroniske signatur eller avancerede elektroniske segl
- h) oplysninger om, hvor certifikatet for den avancerede elektroniske signatur eller det avancerede elektroniske segl, der henvises til i litra g), er gratis tilgængeligt
- i) oplysninger om, hvor de tjenester, hvortil der kan rettes forespørgsel om det kvalificerede certifikats gyldighedsstatus, befinder sig
- j) hvis de elektroniske signaturgenereringsdata, der svarer til de elektroniske signaturvalideringsdata, befinder sig i et kvalificeret elektronisk signaturgenereringssystem er: en passende angivelse af dette, som minimum i en form, der egner sig til automatiseret behandling.

BILAG II

KRAV TIL KVALIFICEREDE ELEKTRONISKE SIGNATURGENERERINGSSYSTEMER

1. Kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer sikrer ved hjælp af passende tekniske og proceduremæssige midler som minimum, at:
    - a) de elektroniske signaturgenereringsdata, der anvendes til elektronisk signaturgenerering, med rimelig sikkerhed forbliver fortrolige
    - b) de elektroniske signaturgenereringsdata, der anvendes til elektronisk signaturgenerering, i praksis kun kan forekomme én gang
    - c) de elektroniske signaturgenereringsdata, der anvendes til elektronisk signaturgenerering, med rimelig sikkerhed ikke kan udledes, og at den elektroniske signatur på pålidelig vis er beskyttet mod forfalskning under anvendelse af eksisterende teknologi
    - d) de elektroniske signaturgenereringsdata, der anvendes til elektronisk signaturgenerering, på pålidelig vis kan beskyttes af den retmæssige underskriver mod andres brug.
  2. Kvalificerede elektroniske signaturgenereringssystemer må ikke ændre de data, som skal underskrives, eller hindre, at disse data vises for underskriveren forud for signaturprocessen.
  3. Generering og forvaltning af elektroniske signaturgenereringsdata på underskriverens vegne må kun udføres af en kvalificeret tillidstjenesteudbyder.
  4. Uanset punkt 1, litra d), må kvalificerede tillidstjenesteudbydere, der forvalter elektroniske signaturgenereringsdata på underskriverens vegne, kun kopiere disse data til backupformål, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:
    - a) der skal opretholdes samme niveau af sikkerhed for kopierede datasæt som for de originale datasæt
    - b) antallet af kopierede datasæt må ikke overstige det minimum, der er nødvendigt for at sikre tjenestens kontinuitet.
-

BILAG III

KRAV TIL KVALIFICEREDE CERTIFIKATER FOR ELEKTRONISKE SEGL

Kvalificerede certifikater for elektroniske segl skal indeholde:

- a) en angivelse — som minimum i en form, der egner sig til automatiseret behandling — af, at certifikatet er udstedt som et kvalificeret certifikat for elektronisk segl
- b) et sæt data, der entydigt repræsenterer den kvalificerede tillidstjenesteudbyder, som udsteder de kvalificerede certifikater, herunder som minimum oplysning om, hvilken medlemsstat den pågældende udbyder er hjemmehørende i, og
  - for en juridisk person: navn og, når det er relevant, registreringsnummer, som det fremgår af det officielle register
  - for en fysisk person: personens navn
- c) som minimum navnet på den forseglende part og, når det er relevant, registreringsnummer, som det fremgår af det officielle register
- d) elektroniske seglvalideringsdata, som svarer til de elektroniske seglgenereringsdata
- e) certifikatets ikrafttrædelses- og udløbsdato
- f) certifikatets identifikationskode, der skal være entydig for den kvalificerede tillidstjenesteudbyder
- g) den udstedende kvalificerede tillidstjenesteudbyders avancerede elektroniske signatur eller avancerede elektroniske segl
- h) oplysninger om, hvor certifikatet for den avancerede elektroniske signatur eller det avancerede elektroniske segl, der henvises til i litra g), er gratis tilgængeligt
- i) oplysninger om, hvor de tjenester, hvortil der kan rettes forespørgsel om det kvalificerede certifikats gyldighedsstatus, befinder sig
- j) hvis de elektroniske seglgenereringsdata, der svarer til de elektroniske seglvalideringsdata, befinder sig i et kvalificeret elektronisk seglgenereringssystem: en passende angivelse af dette, som minimum i en form, der egner sig til automatiseret behandling.

BILAG IV

KRAV TIL KVALIFICEREDE CERTIFIKATER FOR WEBSTEDSAUTENTIFIKATION

Kvalificerede certifikater for webstedsautentifikation skal indeholde:

- a) en angivelse — som minimum i en form, der egner sig til automatiseret behandling — af, at certifikatet er udstedt som et kvalificeret certifikat for webstedsautentifikation
  - b) et sæt data, der entydigt repræsenterer den kvalificerede tillidstjenesteudbyder, som udsteder de kvalificerede certifikater, herunder som minimum oplysning om, hvilken medlemsstat den pågældende udbyder er hjemmehørende i, og
    - for en juridisk person: navn og, når det er relevant, registreringsnummer, som det fremgår af det officielle register
    - for en fysisk person: personens navn
  - c) for fysiske personer: som minimum navnet på den person, som certifikatet er udstedt til, eller et pseudonym. Hvis der anvendes pseudonym, angives dette klart
    - for juridiske personer: som minimum navnet på den juridiske person, som certifikatet er udstedt til, og, når det er relevant, registreringsnummer, som det fremgår af det officielle register
  - d) adresseoplysninger, herunder som minimum oplysninger om by og nationalstat, for den fysiske eller juridiske person, som certifikatet er udstedt til, og, når det er relevant, som de fremgår af det officielle register
  - e) domænenavnet på det eller de domæner, der drives af den fysiske eller juridiske person, som certifikatet er udstedt til
  - f) certifikatets ikrafttrædelses- og udløbsdato
  - g) certifikatets identifikationskode, der skal være entydig for den kvalificerede tillidstjenesteudbyder
  - h) den udstedende kvalificerede tillidstjenesteudbyders avancerede elektroniske signatur eller avancerede elektroniske segl
  - i) oplysninger om, hvor certifikatet for den avancerede elektroniske signatur eller det avancerede elektroniske segl, der henvises til i litra h), er gratis tilgængeligt
  - j) oplysninger om, hvor de tjenester, hvortil der kan rettes forespørgsel om det kvalificerede certifikats gyldighedsstatus, befinder sig.
-

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 911/2014**af 23. juli 2014****om flerårig finansiering af Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerheds tiltag inden for bekæmpelse af havforurening forårsaget af skibe og olie- og gasanlæg****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 100, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1406/2002 ⁽³⁾ blev der oprettet et europæiskagentur for søfartssikkerhed (»agenturet«) med det formål at sikre et højt, ensartet og effektivt niveau for søfartssikkerhed og for forebyggelse af forurening fra skibe.
- (2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 724/2004 ⁽⁴⁾, der ændrede forordning (EF) nr. 1406/2002, pålagde agenturet opgaver vedrørende forebyggelse og bekæmpelse af forurening forårsaget af skibe efter ulykker i EU-farvande; ikke mindst ulykkerne med olietankskibene »Erika« og »Prestige«.
- (3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 100/2013 ⁽⁵⁾ om ændring af forordning (EF) nr. 1406/2002 pålagde agenturet opgaver vedrørende bekæmpelse af havforurening forårsaget af olie- og gasanlæg og udvidede agenturets opgaver til at omfatte de stater, der ansøger om tiltrædelse af Unionen, og partnerlande, der er omfattet af den europæiske naboskabspolitik.
- (4) Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2038/2006 ⁽⁶⁾ blev der fastsat en flerårig finansiering af agenturets tiltag inden for bekæmpelse af forurening forårsaget af skibe, som udløb den 31. december 2013.

⁽¹⁾ EUT C 327 af 12.11.2013, s. 108.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 15.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 23.7.2014.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1406/2002 af 27. juni 2002 om oprettelse af et europæiskagentur for søfartssikkerhed (EFT L 208 af 5.8.2002, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 724/2004 af 31. marts 2004 om ændring af forordning (EF) nr. 1406/2002 om oprettelse af et europæiskagentur for søfartssikkerhed (EUT L 129 af 29.4.2004, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 100/2013 af 15. januar 2013 om ændring af forordning (EF) nr. 1406/2002 om oprettelse af et europæiskagentur for søfartssikkerhed (EUT L 39 af 9.2.2013, s. 30).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2038/2006 af 18. december 2006 om flerårig finansiering af Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerheds tiltag til bekæmpelse af forurening fra skibe (EUT L 394 af 30.12.2006, s. 1).

- (5) I betragtning af de potentielt ødelæggende miljømæssige konsekvenser og de ekstremt høje økonomiske omkostninger forbundet med forureningsulykker, såvel som den mulige socioøkonomiske indvirkning af sådanne ulykker på andre sektorer såsom turisme og fiskeri, bør agenturet have tilstrækkelige midler til rådighed til at kunne varetage de opgaver, det er pålagt, for så vidt angår bekæmpelse af havforurening fra skibe og olie- og gasanlæg. Disse opgaver er vigtige for at forhindre yderligere skade af både økonomisk og anden art.
- (6) For at udføre opgaverne på området forebyggelse og bekæmpelse af forurening fra skibe vedtog agenturets bestyrelse den 22. oktober 2004 en handlingsplan for forureningsberedskab og bekæmpelse af olieforurening, hvori agenturets aktiviteter til bekæmpelse af olieforurening fastlægges, og hvormed det tilstræbes at sikre den bedst mulige udnyttelse af de finansieringsmidler, der står til agenturets rådighed. Den 12. juni 2007 vedtog bestyrelsen en handlingsplan for forureningsberedskab og bekæmpelse af forurening med farlige og skadelige stoffer. I overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EF) nr. 1406/2002 ajourføres begge handlingsplaner hvert år via agenturets årlige arbejdsprogram.
- (7) Der bør tages hensyn til de eksisterende aftaler om utilsigtet forurening, der letter gensidig bistand og samarbejde mellem medlemsstaterne på dette område, og til de relevante internationale konventioner og aftaler om beskyttelse af de europæiske havområder mod forureningsulykker, som kræver, at parterne træffer alle nødvendige beredskabs- og bekæmpelsesforanstaltninger i forbindelse med en olieforureningsulykke.
- (8) Agenturets tiltag til bekæmpelse af forurening, som specificeret i dets handlingsplaner, vedrører aktiviteter på områderne information, samarbejde og koordinering, herunder med hensyn til havforurening forårsaget af farlige og skadelige stoffer. Dette bekæmpelsestiltag vedrører frem for alt operativ assistance til de berørte medlemsstater eller tredjelande, der deler et regionalt havområde med Unionen («berørte stater»), ved at disse efter anmodning får supplerende forureningsbekæmpende fartøjer stillet til rådighed med henblik på at bekæmpe olieforurening forårsaget af skibe samt havforurening forårsaget af olie- og gasanlæg. Agenturet bør især tage hensyn til de områder, der er udpeget som de mest sårbare, uden at dette berører dets bistand til andre områder, der har behov herfor.
- (9) Agenturets aktiviteter inden for bekæmpelse af forurening bør respektere de eksisterende samarbejdsaftaler om gensidig bistand i tilfælde af havforureningsulykker. Unionen er tiltrådt forskellige regionale organisationer og forbereder sig på at tiltræde andre regionale organisationer.
- (10) Agenturets tiltag bør samordnes med aktiviteterne i henhold til de bilaterale og regionale aftaler, som Unionen er part i. Ved havforureningsulykker bør agenturet bistå berørte stater, under hvis myndighed oprensningsarbejdet finder sted.
- (11) Agenturet bør spille en aktiv rolle i opretholdelsen og videreudviklingen af den europæiske satellitovervågnings-tjeneste for olieudslip (CleanSeaNet) med henblik på overvågning, tidlig varsling af forurening og identificering af de ansvarlige skibe eller olie- og gasanlæg, eksempelvis i tilfælde af olieudledninger fra skibe samt driftsrelaterede udledninger og utilsigtede udslip fra offshore-platformer. Denne tjeneste bør lette adgangen til data og forbedre effektiviteten og rettidigheden af forureningsbekæmpelsen.
- (12) De supplerende midler, som agenturet stiller til rådighed for berørte stater, bør gøres tilgængelige via EU-civilbeskyttelsesmekanismen, som er indført ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1313/2013/EU⁽¹⁾.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1313/2013/EU af 17. december 2013 om en EU-civilbeskyttelsesmekanisme (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 924).

- (13) Oplysningerne vedrørende offentlige og private forureningsbekæmpelsesmekanismer og den dermed forbundne bekæmpelseskapacitet i Unionens forskellige regioner bør stilles til rådighed af medlemsstaterne gennem det fælles varslings- og informationssystem (CECIS) oprettet ved Rådets beslutning 2007/779/EF, Euratom⁽¹⁾, når disse er tilgængelige til dette formål.
- (14) Med henblik på at gøre agenturets operationelle bistand mere effektiv i betragtning af udvidelsen af agenturets forureningsbekæmpelsesmandat til også at omfatte tredjelande, der deler et regionalt havområde med Unionen, bør agenturet bestræbe sig til det yderste på at tilskynde disse tredjelande til at samle oplysninger og at samarbejde med agenturet i dets forvaltning af en liste over bekæmpelsesmekanismer og den dermed forbundne bekæmpelseskapacitet.
- (15) Med henblik på at forbedre effektiviteten af agenturets forureningsbekæmpelsesaktiviteter, bør medlemsstaterne delagtiggøre agenturet i eventuelle videnskabelige undersøgelser, som de har udført vedrørende virkningerne af kemikalier anvendt som dispergeringsmiddel, der kan være relevante for disse aktiviteter.
- (16) For at sikre en fyldestgørende gennemførelse af agenturets handlingsplaner bør agenturet råde over et levedygtigt og omkostningseffektivt finansieringssystem, navnlig til at yde operativ assistance til berørte stater.
- (17) Der bør derfor tilvejebringes sikkerhed for finansieringen af agenturets opgaver inden for forureningsbekæmpelse og dermed forbundne tiltag på grundlag af en flerårig finansieringsforpligtelse. Størrelsen af denne flerårige finansieringsforpligtelse bør afspejle udvidelsen af agenturets ressortområde hvad angår forureningsbekæmpelse og tillige nødvendigheden af, at agenturet forøger effektiviteten i anvendelsen af sine tildelte midler, jf. de budgetmæssige begrænsninger. Unionens årlige bidragsbeløb bør fastsættes af Europa-Parlamentet og Rådet i overensstemmelse med den årlige budgetprocedure. Det er særlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører en midtvejsevaluering af agenturets evne til at forvalte sit ansvar på virksomhedsfuld og omkostningseffektiv vis inden for bekæmpelse af havforurening forårsaget af skibe og olie- og gasanlæg.
- (18) Udgiftsforpligtelserne til finansiering af forureningsbekæmpelsen bør dække perioden fra 1. januar 2014 til 31. december 2020 i tråd med den flerårige finansielle ramme, som er fastsat i Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013⁽²⁾ («den flerårige finansielle ramme»). Der bør derfor tilvejebringes en finansieringsramme, som dækker samme periode.
- (19) Agenturets støtte til stater, der ansøger om tiltrædelse af Unionen, og til partnerlande, der er omfattet af den europæiske naboskabspolitik, bør finansieres over Unionens eksisterende programmer for disse stater og lande og bør derfor ikke indgå i den flerårige finansiering af agenturet.
- (20) For at fordele udgiftsforpligtelserne bedst muligt og tage hensyn til eventuelle ændringer, hvad angår aktiviteter til bekæmpelse af forurening forårsaget af skibe, bør der føres løbende tilsyn med de særlige behov for tiltag, således at de årlige finansielle forpligtelser kan tilpasses herefter.
- (21) I overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1406/2002 bør agenturet aflægge beretning om den finansielle gennemførelse af den flerårige finansiering af agenturet i sin årsberetning.
- (22) Det er hensigtsmæssigt at sikre kontinuitet i den finansiering, der ydes i forbindelse med agenturets tiltag inden for bekæmpelse af havforurening forårsaget af skibe og olie- og gasanlæg, og at indordne anvendelsesperioden for denne forordning efter anvendelsesperioden for forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013. Nærværende forordning bør derfor anvendes fra den 1. januar 2014 —

(¹) Rådets beslutning 2007/779/EF, Euratom af 8. november 2007 om indførelse af Fællesskabets civilbeskyttelsesordning (EUT L 314 af 1.12.2007, s. 9).

(²) Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 af 2. december 2013 om fastlæggelse af den flerårige finansielle ramme for årene 2014-2020 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 884).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand

1. Ved denne forordning fastlægges de nærmere bestemmelser for Unionens finansielle bidrag til Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerheds (»agenturet«) budget med henblik på udførelsen af de opgaver, det har fået tildelt inden for bekæmpelse af havforurening forårsaget af skibe og olie- og gasanlæg, jf. artikel 1 og 2 i forordning (EF) nr. 1406/2002.
2. Agenturets aktiviteter inden for bekæmpelse af forurening fritager ikke kyststaterne fra deres ansvar for at sikre, at der er etableret passende forureningsbekæmpelsesmekanismer.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) »olie«: enhver form for mineralolie, herunder råolie, brændselolie, oliestam, olieaffald og raffinerede produkter som fastsat ved Den Internationale Søfartsorganisations (IMO) internationale konvention af 1990 om beredskab, bekæmpelse og samarbejde vedrørende olieforurening
- b) »farlige og skadelige stoffer«: ethvert stof bortset fra olie, som, hvis det tilføres havmiljøet, kan bringe menneskers sundhed i fare, skade levende ressourcer og havets flora og fauna, ødelægge områdernes rekreative værdier eller være til hinder for anden retmæssig udnyttelse af havet som fastsat ved IMO's protokol af 2000 om beredskab, bekæmpelse og samarbejde vedrørende forureningsulykker forårsaget af farlige og skadelige stoffer
- c) »olie- og gasanlæg«: et stationært eller mobilt anlæg eller en kombination af anlæg, der permanent er forbundet med hinanden ved hjælp af broer eller andre strukturer, som anvendes til offshore olie- eller gasudvinding eller hertil knyttede aktiviteter; olie- og gasanlæg omfatter kun mobile offshore boreanlæg, hvis de er placeret i åbent farvand med henblik på boring, produktion eller andre aktiviteter i forbindelse med offshore olie- eller gasudvinding, samt infrastruktur og faciliteter, som anvendes til at transportere olie og gas i land og til terminaler i land.

Artikel 3

Anvendelsesområde

Unionens finansielle bidrag, jf. artikel 1, tildeles agenturet til finansiering af tiltag inden for bekæmpelse af havforurening forårsaget af skibe og olie- og gasanlæg som omhandlet i den detaljerede plan, der er fastlagt i henhold til artikel 10, stk. 2, litra k), i forordning (EF) nr. 1406/2002, navnlig vedrørende:

- a) operativ assistance og støtte med supplerende midler, f.eks. stand-by-fartøjer til forureningsbekæmpelse, satellitbilleder og udstyr, til forureningsbekæmpelsestiltag, efter anmodning fra de berørte stater, i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, litra d), og artikel 2, stk. 5, i forordning (EF) nr. 1406/2002 i tilfælde af utilsigtet eller forsætlig havforurening forårsaget af skibe eller olie- og gasanlæg
- b) samarbejde og koordinering samt videnskabelig og teknisk bistand til medlemsstaterne og Kommissionen i forbindelse med de relevante aktiviteter inden for rammerne af EU-civilbeskyttelsesmekanismen, IMO og relevante regionale organisationer

- c) oplysninger, herunder navnlig indsamling, analyse og udbredelse af bedste praksis, ekspertise, teknikker samt innovation inden for bekæmpelse af havforurening forårsaget af skibe og olie- og gasanlæg.

Artikel 4

Unionens finansiering

1. Agenturet gives inden for den flerårige finansielle ramme de fornødne bevillinger til på virkningsfuld og omkostningseffektiv vis at kunne varetage sine opgaver inden for bekæmpelse af havforurening forårsaget af skibe og olie- og gasanlæg.
2. Finansieringsrammen for gennemførelsen af de opgaver, der er nævnt i artikel 3, er for perioden 1. januar 2014 til 31. december 2020 fastsat til 160 500 000 EUR udtrykt i løbende priser.
3. De årlige bevillinger fastsættes af Europa-Parlamentet og Rådet inden for den flerårige finansielle ramme. I denne forbindelse skal den nødvendige finansiering af den operative assistance til medlemsstaterne i henhold til artikel 3, litra a), garanteres.

Artikel 5

Overvågning af den eksisterende kapacitet

1. Med henblik på at fastsætte kravene til og forbedre effektiviteten af agenturets operative assistance, f.eks. i form af forureningsbekæmpelsesfartøjer som supplement til medlemsstaternes kapacitet, fører agenturet en liste over offentlige og, hvis til rådighed, private forureningsbekæmpelsesmekanismer og den dermed forbundne bekæmpelseskapacitet i Unionens forskellige regioner.
2. Agenturet fører listen på grundlag af oplysninger indsendt af medlemsstaterne. Agenturet bestræber sig i forvaltningen af listen på at indhente oplysninger om forureningsbekæmpelsesmekanismer og den dermed forbundne bekæmpelseskapacitet fra tredjelande, der deler et regionalt havområde med Unionen.
3. Agenturets bestyrelse tager hensyn til denne liste og andre hensigtsmæssige oplysninger, der er relevante for de forureningsbekæmpelsesmål, der er fastsat i artikel 1 i forordning (EF) nr. 1406/2002, herunder oplysninger i risikovurderinger og videnskabelige undersøgelser om virkningerne af kemikalier anvendt som dispergeringsmiddel, inden der træffes beslutning om agenturets forureningsbekæmpelsesaktiviteter inden for rammerne af agenturets årlige arbejdsprogrammer. I denne forbindelse retter agenturet især sin opmærksomhed mod områder, der er udpeget som de mest sårbare, uden dog at tilsidesætte andre indsatskrævende områder.

Artikel 6

Beskyttelse af Unionens finansielle interesser

1. Kommissionen og agenturet sikrer i forbindelse med gennemførelsen af tiltag, der finansieres i henhold til denne forordning, at Unionens finansielle interesser beskyttes gennem forholdsregler mod svig, korruption og andre ulovlige aktiviteter, gennem effektiv kontrol og effektive inspektioner og, hvis der konstateres uregelmæssigheder, gennem inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb samt gennem sanktioner, der er effektive, står i forhold til overtrædelsens omfang og har en afskrækkende virkning, i overensstemmelse med Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 ⁽¹⁾ og (Euratom, EF) nr. 2185/96 ⁽²⁾ samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT L 312 af 23.12.1995, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 af 18.9.2013, s. 1).

2. Hvad angår Unionens tiltag, der finansieres i henhold til denne forordning, skal begrebet uregelmæssighed som beskrevet i artikel 1, stk. 2, i forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 forstås som enhver overtrædelse af en EU-bestemmelse eller forsømmelse af en kontraktlig forpligtelse, som kan tilskrives en økonomisk aktørs handling eller undladelse, der skader eller kunne skade Unionens almindelige budget eller budgetter, der forvaltes heraf, ved at påføre en uretmæssig udgift.

3. Kommissionen og agenturet sikrer inden for deres respektive ansvarsområder, at der opnås mest mulig valuta for pengene i forbindelse med finansieringen af Unionens tiltag i medfør af denne forordning.

Artikel 7

Midtvejsevaluering

1. På grundlag af agenturets oplysninger forelægger Kommissionen senest den 31. december 2017 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om gennemførelsen af denne forordning. Denne rapport udarbejdes, uden at det berører den rolle, som agenturets bestyrelse har, og den skal beskrive de resultater, der er opnået ved anvendelsen af Unionens bidrag, jf. artikel 4, hvad angår forpligtelser og udgifter i perioden mellem den 1. januar 2014 og den 31. december 2016.

2. I denne rapport fremlægger Kommissionen en evaluering af agenturets evne til at forvalte sine ansvarsområder på virkningsfuld og omkostningseffektiv vis. Om nødvendigt foreslår Kommissionen, for så vidt angår perioden 2018–2020, på grundlag af evalueringen og i betragtning af nødvendigheden af, at agenturet varetager de opgaver, det er blevet pålagt, en hensigtsmæssig justering på højst 8 % af den flerårige finansielle finansieringsramme for agenturet til gennemførelse af de opgaver, der er anført i artikel 3. En eventuel justering skal holdes inden for rammerne af den flerårige finansielle ramme og berører ikke de årlige budgetprocedurer eller den kommende revision af den flerårige finansielle ramme.

3. Denne rapport skal indeholde oplysninger om de socioøkonomiske, miljømæssige og finansielle implikationer ved agenturets forureningsbekæmpelsesberedskab i forbindelse med havforurening forårsaget af skibe og olie- og gasanlæg, hvis sådanne oplysninger er tilgængelige.

4. Endvidere kan Kommissionen på grundlag af denne rapport om nødvendigt foreslå ændringer af nærværende forordning for at tage hensyn til videnskabelige fremskridt inden for bekæmpelse af havforurening forårsaget af skibe og olie- og gasanlæg, herunder hvad angår forurening forårsaget af farlige og skadelige stoffer, såvel som relevante ændringer af instrumenter om oprettelse af regionale organisationer, hvis aktiviteter er omfattet af agenturets aktiviteter med hensyn til bekæmpelse af forurening, og som Unionen er tiltrådt.

Artikel 8

Ikrafttræden og anvendelsesdato

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 912/2014**af 23. juli 2014****om oprettelse af en ramme for forvaltningen af økonomisk ansvar ved tvistbilæggelse mellem investorer og stater for voldgiftsretter, der er oprettet ved internationale aftaler, som Den Europæiske Union er part i**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Med ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten er direkte udenlandske investeringer optaget på listen over spørgsmål, der hører ind under den fælles handelspolitik. I overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, litra e), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) har Unionen enekompetence i forbindelse med den fælles handelspolitik, og den kan være part i internationale aftaler, som omfatter bestemmelser om direkte udenlandske investeringer.
- (2) Aftaler om investeringsbeskyttelse kan omfatte en tvistbilæggelsesordning mellem investor og stat, der giver en investor fra et tredjeland mulighed for at fremsætte krav over for en stat, hvor denne har foretaget en investering. Tvistbilæggelse mellem investor og stat kan føre til voldgiftskendelser om betaling af økonomisk godtgørelse. Desuden indebærer sådanne tilfælde uundgåeligt betydelige udgifter til gennemførelse af voldgiftssagen samt til varetægelse af forsvaret i en sag.
- (3) Det internationale ansvar for den foranstaltning, der er genstand for tvistbilæggelsen, følger kompetencefordelingen mellem Unionen og medlemsstaterne. Som følge heraf vil Unionen i princippet have ansvaret for at bestride ethvert krav om overtrædelse af regler, der er omfattet af en aftale, som falder ind under Unionens enekompetence, uanset om den pågældende foranstaltning kan henregnes til Unionen eller til en medlemsstat.
- (4) EU-aftaler bør give udenlandske investorer det samme høje beskyttelsesniveau, som EU-retten og de generelle principper, der er fælles for medlemsstaternes ret, giver investorerne inden for Unionen, men ikke et højere beskyttelsesniveau end det. EU-aftaler bør sikre, at Unionens lovgivningsbeføjelser og ret til at regulere respekteres og beskyttes.
- (5) Hvis Unionen som en enhed med status som juridisk person har det internationale ansvar for foranstaltningen, forventes det, at den i henhold til folkeretten honorerer en eventuel negativ voldgiftskendelse og bærer omkostningerne ved tvisten. Imidlertid kan en negativ voldgiftskendelse skyldes en foranstaltning, der kan henregnes enten til Unionen selv eller til en medlemsstat. Følgelig vil det være urimeligt, hvis honorering af voldgiftskendelser og betaling af sagsomkostningerne skal afholdes over Unionens budget, hvor foranstaltningen kan henregnes til en medlemsstat, medmindre den pågældende foranstaltning er hjemlet i EU-retten. Det er derfor nødvendigt at indføre EU-retlige bestemmelser om fordelingen af det økonomiske ansvar mellem Unionen selv og den medlemsstat, der er ansvarlig for foranstaltningen, ud fra kriterierne fastlagt i denne forordning.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 23.7.2014.

- (6) I sin beslutning af 6. april 2011 om den fremtidige europæiske politik for internationale investeringer opfordrede Europa-Parlamentet udtrykkeligt til, at der etableres en ordening som fastsat i denne forordning. Desuden anmodede Rådet i sine konklusioner af 25. oktober 2010 om en samlet international investeringspolitik Kommissionen om at undersøge spørgsmålet.
- (7) Det økonomiske ansvar bør tillægges den enhed, der er ansvarlig for den foranstaltning, som anses for at være i strid med de relevante bestemmelser i aftalen. Derfor bør Unionen selv bære det økonomiske ansvar, hvis den pågældende foranstaltning kan henregnes til en af Unionens institutioner eller et af dens organer, kontorer eller agenturer. Den pågældende medlemsstat bør bære det økonomiske ansvar, hvis foranstaltningen kan henregnes til denne medlemsstat. Hvis medlemsstaten handler således, som det kræves i henhold til EU-retten, f.eks. i forbindelse med gennemførelsen af et direktiv vedtaget af Unionen, bør Unionen imidlertid selv bære det økonomiske ansvar, for så vidt som den pågældende foranstaltning kræves i henhold til EU-retten. Denne forordning bør også tage højde for den mulighed, at konkrete sager vedrører både foranstaltninger, der kan henregnes til en medlemsstat, og foranstaltninger, der kræves i henhold til EU-retten, og bør omfatte alle handlinger, der foretages af medlemsstaterne og af Unionen. I sådanne tilfælde bør medlemsstaterne og Unionen bære det økonomiske ansvar for den specifikke foranstaltning, der kan henregnes til hver af dem.
- (8) Unionen bør altid optræde som indklaget, hvis en tvist udelukkende vedrører en foranstaltning, som kan henregnes til en af Unionens institutioner eller et af dens organer, kontorer eller agenturer, således at Unionen bærer det potentielle økonomiske ansvar som følge af tvisten i overensstemmelse med ovennævnte kriterier.
- (9) Det er rimeligt og hensigtsmæssigt, at en medlemsstat optræder som indklaget, hvis denne medlemsstat vil bære det potentielle økonomiske ansvar som følge af en tvist, for at den kan forsvare den foranstaltning, som den har påført investoren. Ordningerne fastsat i denne forordning har til formål at sikre, at Unionens budget og ikke-økonomiske ressourcer ikke bliver belastet, end ikke midlertidigt, af hverken omkostningerne ved en voldgiftssag eller en voldgiftskendelse, der går den pågældende medlemsstat imod.
- (10) Medlemsstaterne kan dog foretrække, at Unionen optræder som indklaget i denne type tvister, f.eks. på grund af teknisk ekspertise. Medlemsstaterne bør derfor have mulighed for at afslå at optræde som indklaget, uden at dette berører deres økonomiske ansvar.
- (11) For at sikre, at Unionens interesser beskyttes behørigt, er det nødvendigt, at Unionen i undtagelsestilfælde selv optræder som indklaget i tvister vedrørende en foranstaltning, som kan henregnes til en medlemsstat. Disse tilfælde er begrænset til sager, hvor tvisten også omfatter en foranstaltning, som kan henregnes til Unionen, når det fremgår, at den foranstaltning, der kan henregnes til en medlemsstat, kræves i henhold til EU-retten, og når en tilsvarende foranstaltning bestrides i et relateret krav mod Unionen i Verdenshandelsorganisationen (WTO), hvis der er etableret en instans, og kravet vedrører samme konkrete juridiske spørgsmål, og hvis det er nødvendigt for at sikre en konsekvent argumentation i WTO-sagen.
- (12) Hvis Unionen optræder som indklaget i sager, der omfatter foranstaltninger truffet af medlemsstaterne, bør Kommissionen gennemføre sit forsvar på en måde, der beskytter den pågældende medlemsstats økonomiske interesser.
- (13) Beslutninger om, hvorvidt Unionen eller en medlemsstat skal optræde som indklaget, bør træffes inden for de rammer, der er fastsat i denne forordning. Det er hensigtsmæssigt, at Kommissionen straks underretter Europa-Parlamentet og Rådet om, hvordan disse rammer anvendes.

- (14) Denne forordning bør fastsætte visse praktiske ordninger for gennemførelsen af voldgiftssager i tvister om foranstaltninger, der kan henregnes til en medlemsstat. Disse ordninger bør have til formål at sikre den bedst mulige forvaltning af tvisten og samtidig sikre overholdelse af pligten til loyalt samarbejde som fastsat i artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og forsvaret for og beskyttelsen af den pågældende medlemsstats interesser.
- (15) Hvis Unionen optræder som indklaget, bør sådanne ordninger fastsætte et meget tæt samarbejde, herunder øjeblikkelig underretning om alle væsentlige proceduremæssige skridt, fremlæggelse af relevante dokumenter, hyppige konsultationer og deltagelse i delegationen i forbindelse med sagen.
- (16) Hvis en medlemsstats optræder som indklaget, er det hensigtsmæssigt, at den i overensstemmelse med pligten til loyalt samarbejde som fastsat artikel 4, stk. 3, i TEU holder Kommissionen underrettet om udviklingen i sagen og navnlig sørger for rettidige oplysninger om alle væsentlige proceduremæssige skridt, fremlæggelse af relevante dokumenter og oplysninger om hyppige konsultationer og deltagelse i delegationen i forbindelse med sagen. Det er også hensigtsmæssigt, at Kommissionen får passende lejlighed til at identificere eventuelle retlige spørgsmål eller andre eventuelle elementer af interesse for Unionen, der fremkommer som følge af tvisten.
- (17) Uanset resultatet af voldgiftssagen bør en medlemsstat til enhver tid kunne acceptere, at den er økonomisk ansvarlig, i tilfælde af at der skal betales godtgørelse. I sådanne tilfælde bør medlemsstaten og Kommissionen kunne etablere ordninger om periodisk betaling af omkostninger og betaling af eventuel godtgørelse. En sådan accept indebærer ikke, at medlemsstaten anerkender, at det omtvistede krav er velbegrunderet. Kommissionen bør i et sådant tilfælde kunne vedtage en afgørelse, der pålægger den pågældende medlemsstat at tage højde for sådanne omkostninger. Hvis voldgiftsrettens tilkender Unionen sagsomkostningerne, bør Kommissionen sikre, at enhver forudbetaling af omkostninger straks tilbagebetales til den pågældende medlemsstat.
- (18) I nogle tilfælde kan det være hensigtsmæssigt at indgå forlig i en tvist for at undgå en dyr og unødvendig voldgift. Det er nødvendigt at fastsætte en procedure for sådanne forlig. En sådan procedure bør give Kommissionen, der handler i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren, mulighed for at forlige en sag, der involverer Unionens økonomiske ansvar, når det vil være i Unionens interesse. Hvis sagen også vedrører en foranstaltning, der kan henregnes til en medlemsstat, er det hensigtsmæssigt, at Unionen kun kan forlige en tvist, hvis forliget ikke vil få økonomiske eller budgetmæssige virkninger for den pågældende medlemsstat. I sådanne tilfælde er det hensigtsmæssigt med et tæt samarbejde og konsultationer mellem Kommissionen og den pågældende medlemsstat. Medlemsstaten bør til enhver tid frit kunne forlige en tvist, såfremt den påtager sig det fulde økonomiske ansvar, og et sådant forlig er i overensstemmelse med EU-retten.
- (19) Hvis der er afsagt en voldgiftskendelse, der går Unionen imod, bør honorering af voldgiftskendelsen ske straks. Kommissionen bør fastsætte nærmere ordninger for honoreringen af sådanne voldgiftskendelser, medmindre en medlemsstat allerede har påtaget sig det økonomiske ansvar.
- (20) Kommissionen bør nøje rådføre sig med den pågældende medlemsstat for at nå frem til en aftale om fordelingen af det økonomiske ansvar. Hvis Kommissionen fastslår, at en medlemsstat er ansvarlig, og medlemsstaten ikke accepterer dette, bør Kommissionen honorere voldgiftskendelsen, men bør også rette en afgørelse til medlemsstaten, der anmoder den om at betale det pågældende beløb til Unionens budget sammen med påløbne renter. Den rente, der skal betales, bør være den, der er fastsat i medfør af artikel 78, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012⁽¹⁾. Artikel 263 i TEUF kan anvendes i tilfælde, hvor en medlemsstat mener, at afgørelsen ikke opfylder kriterierne i denne forordning.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1).

- (21) Unionens budget bør tage højde for de udgifter, der opstår som følge af aftaler, der omfatter bestemmelser om direkte udenlandske investeringer, som Unionen er part i, og som indeholder bestemmelser om tvistbilæggelse mellem investor og stat. Hvis medlemsstaterne har et økonomisk ansvar i henhold til denne forordning, bør Unionen enten kunne akkumulere den pågældende medlemsstats bidrag først, inden den afholder den relevante udgift, eller afholde den relevante udgift først og dernæst opnå tilbagebetaling fra den pågældende medlemsstat. Begge disse ordninger for budgetbehandling bør kunne anvendes, afhængigt af hvad der er muligt, særlig under hensyntagen til den tidsmæssige planlægning. For begge ordningers vedkommende bør bidrag eller tilbagebetalinger betalt af de pågældende medlemsstater behandles som interne formålsbestemte indtægter i Unionens budget. De bevillinger, der stammer fra disse interne formålsbestemte indtægter, bør ikke kun dække de relevante udgifter, men bør også kunne fordeles på andre dele af Unionens budget, hvorfra de oprindelige bevillinger til at afholde de relevante udgifter i henhold til den anden ordning stammede.
- (22) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser.
- (23) Gennemførelsesbeføjelserne i forbindelse med artikel 9, stk. 2 og 3, artikel 13, stk. 1, artikel 14, stk. 8, artikel 15, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽¹⁾.
- (24) Rådgivningsproceduren bør anvendes til vedtagelsen af afgørelser, der fastsætter, at Unionen optræder som indklaget i henhold til artikel 9, stk. 2, da det i disse tilfælde er nødvendigt, at Unionen overtager forsvaret i sådanne sager, idet dette dog fortsat bør være omfattet af medlemsstaternes kontrol. Rådgivningsproceduren bør anvendes til vedtagelse af afgørelser om tvistbilæggelse i henhold til artikel 15, stk. 3, eftersom disse afgørelser højst vil have midlertidig virkning på Unionens budget, da den pågældende medlemsstat er forpligtet til at påtage sig ethvert økonomisk ansvar som følge af tvisten, og på grund af de detaljerede kriterier fastsat denne forordning med hensyn til godkendelse af sådanne forlig —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Med forbehold af den kompetencefordeling, der er fastsat i TEUF, gælder denne forordning for tvistbilæggelse mellem investorer og stater, der gennemføres i henhold til en aftale, som Unionen er part i, eller som Unionen og dens medlemsstater er parter i, og som er indledt af en klager fra et tredjeland. Vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning berører navnlig ikke den kompetenceafgrænsning, der er fastlagt i traktaterne, herunder i forbindelse med de foranstaltninger, der kan henregnes til medlemsstaterne eller Unionen, og som bestrides af en klager i en tvistbilæggelse mellem investor og stat, der gennemføres i henhold til en aftale.
2. Til orientering offentliggør Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende* en liste over de aftaler, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde, og den ajourfører regelmæssigt listen.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) »aftale«: enhver international aftale, som indeholder bestemmelser om direkte udenlandske investeringer, som Unionen er part i, eller som Unionen og dens medlemsstater er parter i, og som indeholder bestemmelser om tvistbilæggelse mellem investor og stat

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelserne (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

- b) »sagsomkostninger«: voldgiftsrettens og voldgiftsinstitutionens gebyrer og omkostninger og omkostninger til repræsentation samt udgifter, der tilkendes klageren af voldgiftsretten, såsom omkostninger til oversættelse, omkostninger til juridisk og økonomisk analyse og andre relevante omkostninger i forbindelse med voldgiftssagen
- c) »tvist«: et krav fremsat af en klager over for Unionen eller en medlemsstat i henhold til en aftale, og som en voldgiftsret vil træffe afgørelse om
- d) »tvistbilæggelse mellem investor og stat«: en ordning, der er fastsat ved en aftale, hvorved en klager kan fremsætte krav over for Unionen eller en medlemsstat
- e) »medlemsstat«: en eller flere af Den Europæiske Unions medlemsstater
- f) »den pågældende medlemsstat«: den medlemsstat, som den foranstaltning, der påstås at være uforenelig med aftalen, kan henregnes til
- g) »økonomisk ansvar«: en forpligtelse til at betale et pengebeløb, der er tilkendt af en voldgiftsret, eller som er aftalt som led i et forlig, herunder sagsomkostningerne
- h) »forlig«: enhver aftale mellem Unionen eller en medlemsstat, eller begge, på den ene side, og en klager, på den anden side, hvorved klageren indvilger i ikke at forfølge sine krav om betaling af et pengebeløb eller andre handlinger end betaling af et beløb, herunder hvor forliget registreres i en voldgiftsrets kendelse
- i) »voldgiftsret«: enhver person eller ethvert organ, der er udpeget i henhold til en aftale med henblik på at træffe afgørelse om tvister mellem investor og stat
- j) »klager«: enhver fysisk eller juridisk person, som kan indbringe et krav med henblik på bilæggelse af en tvist mellem investor og stat i henhold til en aftale, eller enhver fysisk eller juridisk person, til hvem klagerens krav i henhold til aftalen er retmæssigt overdraget
- k) »EU-retten«: TEUF og TEU samt alle EU-retsakter som omhandlet i artikel 288, stk. 2, 3 og 4, i TEUF og alle internationale aftaler, som Unionen er part i, eller som Unionen og dens medlemsstater er parter i; alene med henblik på denne forordning omfatter »EU-retten« ikke bestemmelser om investeringsbeskyttelse i den aftale
- l) »krævet i henhold til EU-retten«: henviser til en foranstaltning, hvor den pågældende medlemsstat kun kunne have undgået den påståede misligholdelse af aftalen ved at tilsidesætte en forpligtelse i medfør af EU-retten, f.eks. i tilfælde, hvor den ikke har nogen skønsmargen eller skønsmargen i henseende til det resultat, der skal opnås.

KAPITEL II

FORDELING AF ØKONOMISK ANSVAR

Artikel 3

Fordelingskriterier

1. Økonomisk ansvar som følge af en tvist i henhold til en aftale fordeles i overensstemmelse med følgende kriterier:
  - a) Unionen bærer det økonomiske ansvar, der opstår ved en foranstaltning, der kan henregnes til en af Unionens institutioner eller et af dens organer, kontorer eller agenturer

- b) den pågældende medlemsstat bærer det økonomiske ansvar, der opstår ved en foranstaltning, som kan henregnes til denne medlemsstat
- c) som en undtagelse fra litra b) bærer Unionen det økonomiske ansvar, der opstår ved en foranstaltning, som kan henregnes til en medlemsstat, hvis en sådan foranstaltning var krævet i henhold til EU-retten.

Hvis den pågældende medlemsstat skal handle i henhold til EU-retten for at rette op på en tidligere handlings uoverensstemmelse med EU-retten, er denne medlemsstat uanset første afsnit, litra c), økonomisk ansvarlig, medmindre en sådan tidligere handling var krævet i henhold til EU-retten.

2. I tilfælde, hvor det er foreskrevet i denne forordning, vedtager Kommissionen en afgørelse om den pågældende medlemsstats økonomiske ansvar i overensstemmelse med kriterierne fastsat i stk. 1. Europa-Parlamentet og Rådet underrettes om en sådan afgørelse.

3. Uanset nærværende artikels stk. 1 bærer den pågældende medlemsstat det økonomiske ansvar, hvis:

a) den har påtaget sig det potentielle økonomiske ansvar, jf. artikel 12, eller

b) den indgår et forlig, jf. artikel 15.

4. Uanset nærværende artikels stk. 1 bærer Unionen det økonomiske ansvar, hvis Unionen optræder som indklaget, jf. artikel 4.

KAPITEL III

GENNEMFØRELSE AF TVISTER

AFDELING 1

Gennemførelse af tvister vedrørende en foranstaltning, der kan henregnes til Unionen

Artikel 4

Foranstaltninger, der kan henregnes til Unionen

1. Unionen optræder som indklaget, når tvisten vedrører en foranstaltning, der kan henregnes til en af Unionens institutioner eller et af dens organer, kontorer eller agenturer.

2. Hvis Kommissionen modtager en anmodning om konsultationer fra en klager eller en meddelelse om, at en klager agter at indlede en voldgiftssag i henhold til en aftale, underretter den straks Europa-Parlamentet og Rådet.

AFDELING 2

Gennemførelse af tvister vedrørende en foranstaltning, der kan henregnes til en medlemsstat

Artikel 5

Foranstaltninger, der kan henregnes til en medlemsstat

Denne afdeling finder anvendelse på tvister vedrørende en foranstaltning, der helt eller delvis kan henregnes til en medlemsstat.

*Artikel 6***Samarbejde og konsultationer mellem Kommissionen og den pågældende medlemsstat**

1. I overensstemmelse med princippet om loyalt samarbejde som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i TEU træffer Kommissionen og den pågældende medlemsstat alle nødvendige foranstaltninger for at forsvare og beskytte Unionens og den pågældende medlemsstats interesser.
2. Kommissionen og den pågældende medlemsstat indleder konsultationer om forvaltningen af tvister i henhold til denne forordning under hensyn til eventuelle tidsfrister, der er fastsat i denne forordning og den pågældende aftale, og udveksler oplysninger, hvor det er relevant for gennemførelsen af tvister.

*Artikel 7***Anmodning om konsultationer**

1. Hvis Kommissionen modtager en anmodning om konsultationer fra en klager i overensstemmelse med en aftale, underretter den straks den pågældende medlemsstat. Hvis en medlemsstat er blevet gjort bekendt med eller har modtaget en anmodning om konsultationer, underretter den straks Kommissionen.
2. Repræsentanter for den pågældende medlemsstat og Kommissionen indgår i Unionens delegation i forbindelse med konsultationerne.
3. Den pågældende medlemsstat og Kommissionen forsyner straks hinanden med oplysninger, som er relevante for sagen.
4. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om alle sådanne anmodninger om konsultationer.

*Artikel 8***Meddelelse om hensigt om indledning af voldgiftssager**

1. Hvis Kommissionen modtager en meddelelse om, at en klager agter at indlede en voldgiftssag i henhold til en aftale, underretter den straks den pågældende medlemsstat. Når en klager erklærer at have til hensigt at indlede en voldgiftssag mod Unionen eller en medlemsstat, underretter Kommissionen senest 15 arbejdsdage efter modtagelse af meddelelsen Europa-Parlamentet og Rådet om navnet på klageren, bestemmelserne i den aftale, der angiveligt er blevet misligholdt, den berørte økonomiske sektor, foranstaltningen, der angiveligt er i strid med aftalen, og omfanget af den krævede erstatning.
2. Hvis en medlemsstat modtager en meddelelse om, at en klager agter at indlede en voldgiftssag, underretter den straks Kommissionen.
3. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om enhver sådan meddelelse om hensigt om indledning af en voldgiftssag.

*Artikel 9***Status som indklaget**

1. Den pågældende medlemsstat optræder som indklaget, medmindre et af følgende forhold gør sig gældende:
  - a) Kommissionen har efter konsultationer i henhold til artikel 6 truffet en afgørelse i henhold til nærværende artikels stk. 2 eller 3 senest 45 dage efter modtagelsen af den i artikel 8 omhandlede meddelelse eller underretning, eller
  - b) medlemsstaten har efter konsultationer i henhold til artikel 6 over for Kommissionen skriftligt bekræftet, at den ikke agter at optræde som indklaget, senest 45 dage efter modtagelsen af den i artikel 8 omhandlede meddelelse eller underretning.

Hvis et af de i litra a) eller b) nævnte forhold gør sig gældende, optræder Unionen som indklaget.

2. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter på grundlag af en fuldstændig og afbalanceret, faktisk analyse og juridisk begrundelse, der forelægges medlemsstaterne, efter rådgivningsproceduren i artikel 22, stk. 2, beslutte, at Unionen skal optræde som indklaget, hvis et eller flere af følgende forhold gør sig gældende:

a) Unionen vil bære hele eller i det mindste en del af det potentielle økonomiske ansvar i forbindelse med tvisten i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i artikel 3, eller

b) tvisten vedrører også en foranstaltning, som kan henregnes til en af Unionens institutioner eller et af dens organer, kontorer eller agenturer.

3. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter på grundlag af en fuldstændig og afbalanceret, faktisk analyse og juridisk begrundelse, der forelægges medlemsstaterne, i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren omhandlet i artikel 22, stk. 3, beslutte, at Unionen skal optræde som indklaget, hvis en tilsvarende foranstaltning bestrides i et relateret krav mod Unionen i WTO, hvis der er etableret en instans, og kravet vedrører samme konkrete juridiske spørgsmål, og hvis det er nødvendigt for at sikre en konsekvent argumentation i WTO-sagen.

4. Når Kommissionen handler i henhold til denne artikel, sikrer den, at Unionens forsvar beskytter den pågældende medlemsstats økonomiske interesser.

5. Kommissionen og den pågældende medlemsstat indleder straks efter modtagelsen af meddelelsen eller underretningen som omhandlet i artikel 8 konsultationer i henhold til artikel 6 om forvaltningen af sagen i henhold til nærværende artikel. Kommissionen og den pågældende medlemsstat sikrer, at eventuelle frister i aftalen overholdes.

6. Når Unionen optræder som indklaget i overensstemmelse med stk. 2 og 5, konsulterer Kommissionen den pågældende medlemsstat om alle indlæg eller bemærkninger inden den endelige udarbejdelse og forelæggelse heraf. Repræsentanter for den pågældende medlemsstat deltager efter medlemsstatens anmodning og på dennes regning i Unionens delegation til enhver voldgiftsforhandling, og Kommissionen tager behørigt hensyn til medlemsstatens interesser.

7. Kommissionen underretter straks Europa-Parlamentet og Rådet om enhver tvist, hvor denne artikel anvendes, og om dens anvendelsesmåde.

Artikel 10

En medlemsstats gennemførelse af voldgiftssager

1. Hvis en medlemsstat optræder som indklaget, skal den i alle faser af tvisten, herunder en eventuel annullation, appel eller revision, jf. artikel 6:

a) rettidigt forsyne Kommissionen med relevante dokumenter vedrørende sagen

b) rettidigt underrette Kommissionen om alle væsentlige proceduremæssige skridt og på anmodning deltage i konsultationer med Kommissionen med henblik på at tage behørigt hensyn til eventuelle juridiske spørgsmål eller eventuelle andre elementer af interesse for Unionen, som fremkommer som følge af tvisten, og som Kommissionen har påpeget i en ikkebindende skriftlig analyse, der er forelagt den pågældende medlemsstat, og

c) tillade repræsentanter for Kommissionen på dennes anmodning og for dens egen regning at deltage i den delegation, der repræsenterer medlemsstaten.

2. Kommissionen forelægger medlemsstaten relevante dokumenter vedrørende sagen for at sikre et så effektivt forsvar som muligt.

3. Så snart der er afsagt en voldgiftskendelse, underretter medlemsstaten Kommissionen. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel 11

Unionens gennemførelse af voldgiftssager

1. Følgende bestemmelser finder anvendelse i en voldgiftssag, hvor Unionen optræder som indklaget, i alle tvister, hvor en medlemsstat vil skulle påtage sig hele eller en del af det potentielle økonomiske ansvar, jf. artikel 6:

- a) Kommissionen træffer alle nødvendige foranstaltninger til at forsvare og beskytte den pågældende medlemsstats interesser
- b) den pågældende medlemsstat yder al nødvendig bistand til Kommissionen
- c) Kommissionen forelægger den pågældende medlemsstat relevante dokumenter vedrørende sagen, underretter medlemsstaten om alle væsentlige proceduremæssige skridt og deltager i konsultationer med medlemsstaten, under alle omstændigheder når den pågældende medlemsstat anmoder herom, for at sikre et så effektivt forsvar som muligt
- d) Kommissionen og den pågældende medlemsstat forbereder forsvaret i tæt indbyrdes samarbejde, og
- e) Unionens delegation i forbindelse med sagen omfatter Kommissionen og repræsentanter for den pågældende medlemsstat, medmindre den pågældende medlemsstat underretter Kommissionen om, at den ikke agter at deltage i Unionens delegation i forbindelse med sagen.

2. Kommissionen underretter regelmæssigt Europa-Parlamentet og Rådet om udviklingen i den i stk. 1 omhandlede voldgiftssag.

Artikel 12

Den pågældende medlemsstats accept af et potentielt økonomisk ansvar i tilfælde, hvor Unionen optræder som indklaget

Hvis Unionen optræder som indklaget i tvister, hvor en medlemsstat vil skulle påtage sig hele eller en del af det potentielle økonomiske ansvar, kan den pågældende medlemsstat til enhver tid acceptere ethvert potentielt økonomisk ansvar som følge af voldgiften. Med henblik herpå kan den pågældende medlemsstat og Kommissionen etablere ordninger, som bl.a. omhandler:

- a) mekanismer for periodisk betaling af sagsomkostninger
- b) mekanismer for honorering af eventuelle voldgiftskendelser, der går Unionen imod.

KAPITEL IV

FORLIG I TILFÆLDE, HVOR UNIONEN OPTRÆDER SOM INDKLAGET

Artikel 13

Forlig vedrørende en foranstaltning, der kan henregnes til Unionen

1. Hvis Kommissionen finder, at et forlig i en tvist vedrørende en foranstaltning, der udelukkende kan henregnes til Unionen, vil være i Unionens interesse, kan den vedtage en gennemførelsesretsakt med henblik på at godkende forliget. Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 22, stk. 3.

2. Hvis et forlig kan indebære en handling ud over betaling af et pengebeløb, gælder de relevante procedurer for sådanne handlinger.

Artikel 14

Forlig i tvister vedrørende en foranstaltning, der fuldt ud eller delvis kan henregnes til en medlemsstat, i tilfælde, hvor Unionen ønsker at forlige tvisten

1. Hvis Unionen optræder som indklaget i en tvist vedrørende en foranstaltning, der enten fuldt ud eller delvis kan henregnes til en medlemsstat, og Kommissionen finder, at forliget vil være i Unionens økonomiske interesse, konsulterer Kommissionen først den pågældende medlemsstat, jf. artikel 6. Medlemsstaten kan også tage initiativ til sådanne konsultationer med Kommissionen.

2. Hvis Kommissionen og den pågældende medlemsstat er enige om at forlige tvisten, bestræber den pågældende medlemsstat sig på at indgå en aftale med Kommissionen, der indeholder de elementer, der er nødvendige for forhandling og gennemførelse af forliget.

3. Hvis Unionen optræder som indklaget i en tvist, i henhold til hvilken en medlemsstat kan pådrage sig økonomisk ansvar, og såfremt tvisten ikke vedrører Unionens økonomiske ansvar, kan kun den pågældende medlemsstat forlige tvisten, jf. artikel 15.

4. Hvis Unionen optræder som indklaget, jf. artikel 9, stk. 1, litra b), kan Kommissionen, efter konsultationer, jf. artikel 6, stk. 1, beslutte at forlige tvisten, såfremt et sådant forlig er i Unionens økonomiske interesse. Kommissionen forelægger til støtte for sin beslutning en fuldstændig og afbalanceret, faktuel analyse og juridisk begrundelse, der dokumenterer Unionens økonomiske interesser.

5. Hvis Unionen optræder som indklaget i en tvist, jf. artikel 9, stk. 2, som alene vedrører Unionens økonomiske ansvar, og såfremt tvisten ikke vedrører en medlemsstats økonomiske ansvar, kan Kommissionen beslutte at forlige tvisten.

6. Hvis Unionen optræder som indklaget i en tvist, jf. artikel 9, stk. 2, som vedrører Unionens og en medlemsstats økonomiske ansvar, kan Kommissionen ikke forlige tvisten uden den pågældende medlemsstats samtykke. Den pågældende medlemsstat kan forelægge en fuldstændig analyse af virkningerne af det foreslåede forlig for dens økonomiske interesser. Hvis medlemsstaten ikke indvilger i at forlige tvisten, kan Kommissionen ikke desto mindre beslutte sig for at forlige tvisten på betingelse af, at forliget på grundlag af en fuldstændig og afbalanceret, faktuel analyse og juridisk begrundelse, der tager hensyn til medlemsstatens analyse, og som dokumenterer Unionens og den pågældende medlemsstats økonomiske interesser, ikke har økonomiske eller budgetmæssige virkninger for den pågældende medlemsstat. I så fald finder artikel 19 ikke anvendelse.

7. Betingelserne i forliget i medfør af stk. 4, 5 og 6 omfatter ikke andre handlinger fra den pågældende medlemsstats side end betaling af et pengebeløb.

8. Eventuelle forlig i medfør af denne artikel skal godkendes ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 22, stk. 3.

Artikel 15

Forlig i tvister vedrørende en foranstaltning, der udelukkende kan henregnes til en medlemsstat, i tilfælde, hvor medlemsstaten ønsker at forlige tvisten

1. Hvis Unionen optræder som indklaget i en tvist, som udelukkende vedrører en foranstaltning, der kan henregnes til en medlemsstat, kan den pågældende medlemsstat foreslå at forlige en tvist, såfremt:

a) den pågældende medlemsstat påtager sig ethvert potentielt økonomisk ansvar som følge af forliget

b) forligsaftalen kun er retskraftigt over for den pågældende medlemsstat, og

c) betingelserne i forliget er forenelige med EU-retten.

2. Kommissionen og den pågældende medlemsstat indleder konsultationer for at vurdere en medlemsstats hensigt om at forlige en tvist.

3. Den pågældende medlemsstat underretter Kommissionen om udkastet til forligsaftale. Kommissionen anses for at have accepteret udkastet til tvistbilæggesaftale, medmindre den senest 90 dage efter medlemsstatens meddelelse om udkastet til forligsaftale beslutter andet ved hjælp af gennemførelsesretsakter vedtaget i overensstemmelse med rådgivningsproceduren i artikel 22, stk. 2, med den begrundelse, at udkastet til forligsaftale ikke opfylder alle betingelserne fastsat i nærværende artikels stk. 1. Når udkastet til forligsaftale er accepteret, træffer Kommissionen alle nødvendige foranstaltninger til at gennemføre forligsaftalen.

Artikel 16

Forlig af tvister vedrørende en foranstaltning, der delvis kan henregnes til en medlemsstat, i tilfælde, hvor denne medlemsstat ønsker at forlige tvisten

1. Hvis Unionen optræder som indklaget i en tvist vedrørende en foranstaltning, der delvis kan henregnes til en medlemsstat, og medlemsstaten finder, at forliget vil være i dens økonomiske interesse, konsulterer den først Kommissionen, jf. artikel 6.

2. Hvis Kommissionen og den pågældende medlemsstat er enige om at forlige tvisten, bestræber den pågældende medlemsstat sig på at indgå en aftale med Kommissionen, der indeholder de elementer, der er nødvendige for forhandling og gennemførelse af forliget.

3. Hvis Kommissionen ikke indvilger i at forlige tvisten, kan Kommissionen beslutte at afvise at forlige tvisten på grundlag af en fuldstændig og afbalanceret, faktuel analyse og juridisk begrundelse, der forelægges medlemsstaterne, ved hjælp af en gennemførelsesretsakt. Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 22, stk. 3.

KAPITEL V

HONORERING AF ENDELIGE VOLDGIFTSKENDELSER ELLER FORLIG

Artikel 17

Anvendelsesområde

Dette kapitel finder anvendelse i tilfælde, hvor Unionen optræder som indklaget i en tvist.

Artikel 18

Procedure for honorering af voldgiftskendelser eller forlig

1. En klager, der har opnået en endelig voldgiftskendelse i henhold til en aftale, kan indgive en anmodning til Kommissionen om honorering af denne voldgiftskendelse. Kommissionen honorerer en sådan voldgiftskendelse, undtagen hvis den pågældende medlemsstat har accepteret det økonomiske ansvar, jf. artikel 12, i hvilket tilfælde medlemsstaten honorerer voldgiftskendelsen.

2. Hvis et forlig, jf. artikel 13 eller 14, ikke registreres i en voldgiftskendelse, kan en klager indgive en anmodning til Kommissionen om honorering af forliget. Kommissionen honorerer et sådant forlig inden for de relevante frister, der er fastlagt i forligsaftalen.

Artikel 19

Procedure, hvis der ikke foreligger nogen aftale om økonomisk ansvar

1. Hvis Unionen optræder som indklaget, jf. artikel 9, og Kommissionen finder, at honorering af voldgiftskendelsen eller forliget eller betaling af de pågældende sagsomkostninger helt eller delvis bør betales af den pågældende medlemsstat på grundlag af kriterierne fastsat i artikel 3, stk. 1, finder proceduren i nærværende artikels stk. 2-5 anvendelse.
2. Kommissionen og den pågældende medlemsstat indleder straks konsultationer for at opnå en aftale om den pågældende medlemsstats og, i givet fald, Unionens økonomiske ansvar.
3. Senest tre måneder efter Kommissionens modtagelse af anmodningen om honorering af voldgiftskendelsen eller forliget eller betaling af sagsomkostninger vedtager Kommissionen en afgørelse rettet til den pågældende medlemsstat, som fastlægger det beløb, der skal betales af medlemsstaten. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om en sådan afgørelse og den finansielle begrundelse herfor.
4. Medmindre den pågældende medlemsstat gør indsigelse mod Kommissionens afgørelse senest to måneder efter den i stk. 3 omhandlede afgørelses ikrafttræden, skal den pågældende medlemsstat godtgøre Unionens budget for honorering af voldgiftskendelsen eller forliget eller betaling af sagsomkostninger senest seks måneder efter Kommissionens afgørelses ikrafttræden. Den pågældende medlemsstat er ansvarlig for eventuelle skyldige renter til den sats, der gælder for andre skyldige beløb til Unionens budget.
5. Hvis den pågældende medlemsstat gør indsigelse, og Kommissionen er uenig i medlemsstatens indsigelse, vedtager Kommissionen senest seks måneder efter modtagelsen af medlemsstatens indsigelse en afgørelse, der pålægger den pågældende medlemsstat at tilbagebetale det beløb, som Kommissionen har betalt, sammen med renter til den sats, der gælder for andre skyldige beløb til Unionens budget.
6. Kommissionens afgørelser i henhold til stk. 3 og 5 offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 20

Forudbetaling af sagsomkostninger

1. Kommissionen kan vedtage en afgørelse, der pålægger den pågældende medlemsstat at forudbetale finansielle bidrag til Unionens budget i forbindelse med forventede eller afholdte sagsomkostninger. En sådan afgørelse om finansielle bidrag skal være proportionel og tage højde for kriterierne fastsat i artikel 3.
2. I det omfang voldgiftsretten tilkender Unionen sagsomkostningerne, og den pågældende medlemsstat har foretaget periodisk betaling af sagsomkostninger, sørger Kommissionen for, at de overføres til den medlemsstat, der har foretaget forudbetaling heraf, sammen med renter til den sats, der gælder for andre skyldige beløb til Unionens budget.

Artikel 21

Betaling fra en medlemsstat

En medlemsstats tilbagebetaling eller betaling til Unionens budget i forbindelse med honorering af en voldgiftskendelse eller et forlig eller betaling af sagsomkostninger, herunder omkostninger som omhandlet i nærværende forordnings artikel 20, stk. 1, betragtes som interne formålsbestemte indtægter, jf. artikel 21, stk. 4, i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012. Den kan anvendes til at dække udgifter, der opstår som følge af aftaler indgået i henhold til artikel 218 i TEUF vedrørende tvistbilæggelse mellem investor og stat eller til at tilbageføre de bevillinger, der oprindeligt blev stillet til rådighed til at dække honoreringen af en voldgiftskendelse eller et forlig eller betaling af sagsomkostninger.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 22

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Udvalget for Investeringsaftaler, der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1219/2012⁽¹⁾. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.
3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 23

Rapportering og revision

1. Kommissionen forelægger en detaljeret rapport om anvendelsen af denne forordning for Europa-Parlamentet og Rådet med regelmæssige mellemrum. Denne rapport skal indeholde alle relevante oplysninger, herunder en liste over de krav, der er fremsat over for Unionen eller medlemsstaterne, relaterede sager og afgørelser samt den finansielle indvirkning på Unionens budget. Den første rapport forelægges senest den 18. september 2019. Efterfølgende rapporter forelægges hvert tredje år derefter.
2. Kommissionen indsender årligt en liste over anmodninger om konsultationer fra klager, krav og voldgiftsafgørelser til Europa-Parlamentet og Rådet.
3. Kommissionen kan også sammen med den i stk. 1 omhandlede rapport og på grundlag af Kommissionens konklusion forelægge et forslag for Europa-Parlamentet og Rådet om ændring af denne forordning.

Artikel 24

Tvister i medfør af aftaler, som er indgået før denne forordnings ikrafttræden

For så vidt angår tvister i medfør af aftaler, der er omfattet af artikel 1 og indgået før den 17. september 2014, finder denne forordning kun anvendelse på tvister, hvor der er blevet fremsat et krav om voldgift efter den 17. september 2014, og som vedrører en foranstaltning, der er indført efter den 17. september 2014.

Artikel 25

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1219/2012 af 12. december 2012 om indførelse af overgangsordninger for bilaterale investeringsaftaler mellem medlemsstaterne og tredjelande (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 40).

Fælles erklæring fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen

Vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning berører ikke den kompetencefordeling, der er fastsat i traktaterne, og kan ikke fortolkes som Unionens udøvelse af delt kompetence på områder, hvor Unionens kompetence ikke er blevet udøvet.

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/89/EU

af 23. juli 2014

om rammerne for maritim fysisk planlægning

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 43, stk. 2, artikel 100, stk. 2, artikel 192, stk. 1, og artikel 194, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den intense og stærkt stigende efterspørgsel efter det maritime rum til forskellige formål som f.eks. anlæg til produktion af energi fra vedvarende energikilder, efterforskning efter og udnyttelse af olie og gas, søfart, fiskeri, foranstaltninger til bevarelse af økosystemer og biodiversitet, indvinding af råstoffer, turistaktiviteter, akvakultur-anlæg og undervandskulturarv samt presset på kystressourcerne nødvendiggør en integreret planlægnings- og forvaltningsstrategi.
- (2) Der er opstillet en sådan strategi for havforvaltning og maritim forvaltning i Den Europæiske Unions integrerede havpolitik (»IMP«), herunder i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/56/EF ⁽⁴⁾, der udgør dens miljømæssige grundpille. Formålet med IMP er at støtte en bæredygtig udvikling af have og oceaner og at udarbejde en koordineret, sammenhængende og gennemsigtig beslutningsprocedure for de EU-sektorpolitikker, der påvirker have, øer, kystregioner og regioner i den yderste periferi samt maritime sektorer, bl.a. i form af havområdestrategier og makroregionale strategier, og samtidig at opnå en god miljøtilstand som fastlagt i direktiv 2008/56/EF.
- (3) I IMP udpeges maritim fysisk planlægning som et horisontalt politisk værktøj, der sætter de offentlige myndigheder og de berørte parter i stand til at anvende en koordineret, integreret og grænseoverskridende strategi. En økosystembaseret tilgang vil bidrage til at fremme en bæredygtig udvikling og vækst i de maritime erhverv og kystsamfundene og en bæredygtig udnyttelse af hav- og kystressourcerne.

⁽¹⁾ EUT C 341 af 21.11.2013, s. 67.

⁽²⁾ EUT C 356 af 5.12.2013, s. 124.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 17.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 23.7.2014.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/56/EF af 17. juni 2008 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets havmiljøpolitiske foranstaltninger (havstrategirammedirektivet) (EUT L 164 af 25.6.2008, s. 19).

- (4) Maritim fysisk planlægning støtter og letter gennemførelsen af Europa 2020-strategien for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst (»Europa 2020-strategien«), som Det Europæiske Råd tilsluttede sig i sine konklusioner af 17. juni 2010, og som har til formål at fremme en høj beskæftigelse, produktivitet og social sammenhæng samt en mere konkurrencedygtig, ressourceeffektiv og grøn økonomi. De kystbaserede og maritime sektorer byder på væsentlige muligheder for bæredygtig vækst og spiller en nøglerolle i gennemførelse af Europa 2020-strategien.
- (5) I sin meddelelse med titlen »Blå vækst — mulighederne for bæredygtig vækst i den maritime økonomi« har Kommissionen udpeget en række igangværende EU-initiativer, som har til formål at gennemføre Europa 2020-strategien, såvel som en række aktiviteter, som initiativerne om blå vækst kunne sætte fokus på i fremtiden, og som der kunne ydes den fornødne støtte til gennem større tillid og sikkerhed for investorerne ved hjælp af maritim fysisk planlægning.
- (6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1255/2011 ⁽¹⁾ støttede og lettede gennemførelsen af maritim fysisk planlægning og integreret kystzoneforvaltning. De europæiske struktur- og investeringsfonde, herunder Den Europæiske Hav- og Fiskerifond ⁽²⁾, vil give mulighed for at støtte gennemførelsen af dette direktiv i perioden 2014-2020.
- (7) I De Forenede Nationers Havretskonvention af 1982 (UNCLOS) anføres det i præamblen, at havområdernes problemer er tæt forbundne og skal betragtes som en helhed. Opstilling af planer for havområder er den logiske følge og strukturering af de forpligtelser og af en udnyttelse af de rettigheder, der indrømmes i henhold til UNCLOS, ligesom det er et praktisk redskab, der kan hjælpe medlemsstaterne med at opfylde deres forpligtelser.
- (8) For at fremme en holdbar sameksistens af anvendelser og, hvor det er relevant, en hensigtsmæssig fordeling af det maritime rum på de relevante anvendelser, bør der opstilles en ramme, der som minimum består i, at medlemsstaterne indfører og gennemfører maritim fysisk planlægning, der udmønter sig i planer.
- (9) Maritim fysisk planlægning vil bidrage til effektiv koordinering af marine aktiviteter og bæredygtig anvendelse af hav- og kystressourcerne gennem oprettelse af en ramme for konsekvent, gennemsigtig, bæredygtig og evidensbaseret beslutningstagning. For at nå disse mål bør der med dette direktiv indføres forpligtelser til at etablere en maritim planlægningsproces, der udmønter sig i én eller flere fysiske planer for det maritime rum; en sådan planlægningsproces bør tage hensyn til samspillet mellem land og hav og fremme samarbejde mellem medlemsstaterne. Med forbehold af eksisterende gældende EU-ret på områderne energi, transport, fiskeri og miljø bør dette direktiv ikke pålægge flere nye forpligtelser, navnlig i forhold til medlemsstaternes konkrete valg af, hvorledes sektorpolitikkerne på disse områder forfølges, men bør i stedet have til formål at bidrage til disse politikker gennem planlægningsprocessen.
- (10) For at sikre konsekvens og juridisk klarhed bør det geografiske anvendelsesområde for den maritime fysiske planlægning defineres i overensstemmelse med Unionens gældende retsinstrumenter og den internationale søret, navnlig UNCLOS. Medlemsstaternes kompetencer vedrørende søgrænser og maritim jurisdiktion berøres ikke af dette direktiv.
- (11) Selv om det er hensigtsmæssigt, at det er Unionen, der fastsætter rammen for den maritime fysiske planlægning, er det medlemsstaterne, der inden for deres havområder har ansvaret for og er kompetente til at udarbejde og fastlægge formatet og indholdet af sådanne planer, herunder interinstitutionelle ordninger og i relevant omfang en eventuel fordeling af det maritime rum på henholdsvis forskellige aktiviteter og forskellige anvendelser.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1255/2011 af 30. november 2011 om et program for støtte til videreudvikling af en integreret havpolitik (EUT L 321 af 5.12.2011, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 508/2014 af 15. maj 2014 om Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2328/2003, (EF) nr. 861/2006, (EF) nr. 1198/2006 og (EF) nr. 791/2007 samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1255/2011 (EUT L 149 af 20.5.2014, s. 1).

- (12) For at efterleve proportionalitets- og nærhedsprincippet og holde yderligere administrationsbyrder på et minimum bør gennemførelsen og anvendelsen af dette direktiv i videst muligt omfang bygge på eksisterende nationale, regionale og lokale regler og mekanismer, herunder dem, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets henstilling 2002/413/EF ⁽¹⁾ eller i Rådets afgørelse 2010/631/EU ⁽²⁾.
- (13) Økosystemerne og havressourcerne er under stærkt pres i havområderne. Ikke kun menneskelige aktiviteter, men også virkningerne af klimaændringerne, naturkatastrofer og kystens morfodynamik såsom erosion og sedimentomfordeling kan have alvorlige konsekvenser for den økonomiske udvikling og vækst i kystområderne og for økosystemerne i havet, hvilket fører til en forringelse af miljøtilstanden, tab af biodiversitet og en forringelse af økosystemtjenesterne. Der bør tages behørigt hensyn til presset fra disse forskellige elementer, når der udarbejdes fysiske planer for det maritime rum. Sunde økosystemer i havet og de mange ydelser, der er forbundet hermed, kan desuden, hvis de integreres i planlægningsbeslutningerne, give væsentlige fordele for så vidt angår fødevarerproduktion, rekreation og turisme, modvirkning af og tilpasning til klimaændringerne, kystsikring og katastrofe-forebyggelse.
- (14) For at fremme en bæredygtig vækst af de maritime økonomier, en bæredygtig udvikling af havarealerne og bæredygtig udnyttelse af havressourcerne bør der i forbindelse med den maritime fysiske planlægning anvendes en økosystembaseret tilgang som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i direktiv 2008/56/EF med henblik på at sikre, at det samlede pres fra alle aktiviteter holdes inden for niveauer, der er forenelige med opnåelsen af en god miljøtilstand, og at de marine økosystemers evne til at håndtere menneskeskabte forandringer ikke bringes i fare, samtidig med at der bidrages til en bæredygtig anvendelse af havets goder og ydelser af nuværende og kommende generationer. Endvidere bør der anvendes en økosystembaseret tilgang på en måde, som er tilpasset det specifikke økosystem og andre særlige kendetegn ved de forskellige havregioner, og som tager hensyn til det igangværende arbejde vedrørende de regionale havkonventioner, idet den bygger på eksisterende viden og erfaring. Denne tilgang vil også give mulighed for en forvaltning, der er let at tilpasse, og sikrer en forædling og videreudvikling i takt med, at mængden af erfaring og viden vokser, idet der ved gennemførelsen af denne tilgang tages hensyn til tilgængeligheden af data og oplysninger på havområdeniveau. Medlemsstaterne bør tage hensyn til forsigtighedsprincippet og princippet om forebyggende indsats, jf. artikel 191, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.
- (15) Maritim fysisk planlægning vil bl.a. bidrage til at realisere målene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF ⁽³⁾, Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 ⁽⁴⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF ⁽⁵⁾, Rådets direktiv 92/43/EØF ⁽⁶⁾, Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 884/2004/EF ⁽⁷⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF ⁽⁸⁾, direktiv 2008/56/EF, under henvisning til Kommissionens meddelelse af 3. maj 2011 med titlen »Vores livsgaranti, vores naturkapital: EU's biodiversitetsstrategi frem til 2020«, Kommissionens meddelelse af 20. september 2011 med titlen »Køreplanen til et ressourceeffektivt Europa«, Kommissionens meddelelse af 16. april 2013 med titlen »En EU-strategi for tilpasning til klimaændringer«, og Kommissionens meddelelse af 21. januar 2009 med titlen »EU's søtransportpolitik frem til 2018 — strategiske mål og anbefalinger« såvel som de mål, der er fastsat inden for rammerne af Unionens regionalpolitik, herunder havområdestrategierne og de makroregionale strategier, hvor dette er relevant.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets henstilling 2002/413/EF af 30. maj 2002 om gennemførelse af integreret kystzoneforvaltning i Europa (EFT L 148 af 6.6.2002, s. 24).

⁽²⁾ Rådets afgørelse 2010/631/EU af 13. september 2010 om indgåelse på Den Europæiske Unions vegne af protokollen om integreret kystzoneforvaltning i Middelhavet til konventionen om beskyttelse af Middelhavets havmiljø og kystområder (EUT L 279 af 23.10.2010, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 16).

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 af 20. december 2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik (EFT L 358 af 31.12.2002, s. 59).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (EUT L 20 af 26.1.2010, s. 7).

⁽⁶⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 884/2004/EF af 29. april 2004 om ændring af beslutning nr. 1692/96/EF om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet (EUT L 167 af 30.4.2004, s. 1).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (EUT L 327 af 22.12.2000, s. 1).

- (16) Hav- og kystbaserede aktiviteter er ofte indbyrdes tæt forbundne. Med henblik på at fremme en bæredygtig anvendelse af det maritime rum bør den maritime fysiske planlægning tage hensyn til samspillet mellem land og hav. Af denne grund kan maritim fysisk planlægning spille en meget nyttig rolle ved at fastlægge retningslinjerne for en bæredygtig og integreret forvaltning af menneskelige aktiviteter til søs, bevarelse af den organiske del af miljøet, de kystnære økosystemers sårbarhed, erosion og sociale og økonomiske faktorer. Maritim fysisk planlægning bør have til formål at integrere den maritime dimension af visse anvendelser af eller aktiviteter i kystområderne og disses virkninger og i sidste ende give mulighed for en integreret og strategisk vision.
- (17) Dette direktiv griber ikke ind i medlemsstaternes kompetence for så vidt angår fysisk planlægning, herunder eventuelle landbaserede fysiske planlægningssystemer, der bruges til at planlægge, hvordan land- og kystzoner bør anvendes. Hvis medlemsstaterne anvender landbaseret fysisk planlægning på kystfarvande eller dele heraf, finder dette direktiv ikke anvendelse på disse farvande.
- (18) Maritim fysisk planlægning bør omfatte hele cyklussen lige fra problem- og mulighedsformulering, indsamling af oplysninger, planlægning og beslutningstagning til gennemførelse, revision eller ajourføring og overvågning af gennemførelsen og bør tage behørigt hensyn til samspillet mellem land og hav og bedste tilgængelige viden. Der bør i videst muligt omfang gøres brug af de mekanismer, der er eller bliver indført ved gældende eller kommende lovgivning, bl.a. Kommissionens afgørelse 2010/477/EU ⁽¹⁾ og Kommissionens initiativ »Viden om havene 2020«.
- (19) Det vigtigste formål med maritim fysisk planlægning er at fremme en bæredygtig udvikling og kortlægge udnyttelsen af det maritime rum til forskellige former for anvendelse af havene samt forvalte anvendelsen af havarealet og identificere konflikter på havarealer. Maritim fysisk planlægning har også til formål at kortlægge og fremme udnyttelsen af havarealet til forskellige formål i overensstemmelse med de relevante nationale politikker og den relevante nationale lovgivning. For at nå dette mål skal medlemsstaterne som minimum sikre, at planlægningsprocessen resulterer i en detaljeret planlægning, som kortlægger de forskellige former for anvendelse af det maritime rum, og som tager højde for langsigtede ændringer som følge af klimaændringerne.
- (20) Medlemsstaterne bør høre og koordinere deres planer med de relevante medlemsstater og bør samarbejde med tredjelande i den pågældende havregion i overensstemmelse med disse medlemsstaters samt pågældende tredjelandes rettigheder og forpligtelser i henhold til EU-retten og international ret. Et effektivt samarbejde på tværs af grænserne mellem medlemsstaterne imellem og med tilstødende tredjelande kræver, at der udpeges ansvarlige myndigheder i hver medlemsstat. Medlemsstaterne skal derfor udpege en eller flere myndigheder, der skal være ansvarlige for gennemførelsen af dette direktiv. Eftersom der er stor forskel på de forskellige havregioner, subregioner og kystzoner, er det ikke hensigtsmæssigt i dette direktiv at fastsætte detaljerede bestemmelser for, hvilken form disse samarbejdsmechanismer bør tage.
- (21) Forvaltningen af havarealer er en kompleks opgave, som involverer myndigheder, erhvervsdrivende og andre interessenter på forskellige niveauer. For at fremme en bæredygtig udvikling på en effektiv måde, er det vigtigt, at interessenterne, myndighederne og offentligheden høres i overensstemmelse med den relevante EU-lovgivning på et hensigtsmæssigt stadium i forberedelsen af de fysiske planer for det maritime rum, der skal udarbejdes i henhold til dette direktiv. Artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/35/EF ⁽²⁾ er et godt eksempel på bestemmelser om offentlige høringer.

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse 2010/477/EU af 1. september 2010 om kriterier og metodiske standarder for god miljøtilstand i havområder (EUT L 232 af 2.9.2010, s. 14).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/35/EF af 26. maj 2003 om mulighed for offentlig deltagelse i forbindelse med udarbejdelse af visse planer og programmer på miljøområdet og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF og 96/61/EF for så vidt angår offentlig deltagelse og adgang til klage og domstolsprøvelse (EUT L 156 af 25.6.2003, s. 17).

- (22) Med fysiske planer for det maritime rum har medlemsstaterne mulighed for at reducere den administrative byrde og de omkostninger, der er forbundet med tiltag til gennemførelsen af anden relevant EU-lovgivning. Fristerne vedrørende fysiske planer for det maritime rum bør derfor, hvor dette er muligt, være i overensstemmelse med de tidsplaner, der er fastsat i den øvrige relevante lovgivning, særlig: direktiv 2009/28/EF, hvori det kræves, at andelen af energi fra vedvarende energikilder i 2020 udgør mindst 20 % af det udvidede endelige energiforbrug, og hvori koordinering af godkendelses-, certificerings- og planlægningsprocedurer, også i forbindelse med fysisk planlægning, fremhæves som et vigtigt bidrag til at nå Unionens mål for energi fra vedvarende energikilder; direktiv 2008/56/EF og del A, punkt 6, i bilaget til afgørelse 2010/477/EU, hvori medlemsstaterne forpligtes til at træffe de fornødne foranstaltninger til at opnå eller opretholde en god miljøtilstand i havet senest i 2020, og hvori maritim fysisk planlægning udpeges som et værktøj, der kan støtte den økosystembaserede tilgang til forvaltningen af de menneskelige aktiviteter med henblik på at opnå en god miljøtilstand; beslutning nr. 884/2004/EF, hvori det kræves, at de transeuropæiske net skal være etableret senest i 2020 ved integrering af Unionens forskellige infrastrukturnet for land-, sø- og lufttransport.
- (23) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF ⁽¹⁾ fastslår, at miljøvurdering er et vigtigt værktøj til at integrere miljøovervejelser i forberedelsen og vedtagelsen af planer og programmer. Hvis fysiske planer for det maritime rum forventes af have betydelig indvirkning på miljøet, er de underlagt direktiv 2001/42/EF. Når fysiske planer for det maritime rum omfatter Natura 2000-lokaliteter, kan miljøvurderingen kombineres med kravene i artikel 6 i direktiv 92/43/EØF for at undgå dobbeltarbejde.
- (24) Med henblik på at sikre, at de fysiske planer for det maritime rum udarbejdes på grundlag af pålidelige oplysninger, og at undgå yderligere administrative byrder er det meget vigtigt, at medlemsstaterne anvender de bedste tilgængelige oplysninger ved at tilskynde de relevante aktører til at dele deres oplysninger og gøre brug af eksisterende instrumenter og værktøjer til dataindsamling, såsom dem, der er udviklet som led i initiativet »Viden om havene 2020« og i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF ⁽²⁾.
- (25) Medlemsstaterne bør fremsende kopier af deres fysiske planer for det maritime rum og eventuelle ajourføringer til Kommissionen for at sætte denne i stand til at overvåge dette direktivs gennemførelse. Kommissionen vil gøre brug af de oplysninger, der er fremsendt af medlemsstaterne, og eksisterende oplysninger, der er tilgængelige i medfør af EU-lovgivningen, med henblik på at holde Europa-Parlamentet og Rådet underrettet om de fremskridt, der er gjort med gennemførelsen af dette direktiv.
- (26) Det er afgørende, at dette direktiv gennemføres rettidigt, eftersom Unionen har vedtaget en række politiske initiativer, der skal gennemføres senest i 2020, og som dette direktiv har til formål at støtte og supplere.
- (27) Det ville indebære en uforholdsmæssig og unødvendig forpligtelse for medlemsstater, som ikke har kystzone, hvis disse skulle gennemføre og implementere dette direktiv. Derfor bør sådanne medlemsstater være fritaget for forpligtelsen til at gennemføre og implementere dette direktiv —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

1. Ved dette direktiv fastlægges der en ramme for maritim fysisk planlægning, som har til formål at fremme en bæredygtig økonomisk vækst i de maritime erhverv, en bæredygtig udvikling af havarealerne og en bæredygtig udnyttelse af havressourcerne.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet (EFT L 197 af 21.7.2001, s. 30).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF af 14. marts 2007 om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire) (EUT L 108 af 25.4.2007, s. 1).

2. Inden for rammerne af Unionens integrerede havpolitik forpligtes medlemsstaterne til at udarbejde og gennemføre maritim fysisk planlægning med det formål at bidrage til de mål, der er fastsat i artikel 5, samtidig med at der tages hensyn til samspillet mellem land og hav og et styrket grænseoverskridende samarbejde i overensstemmelse med de relevante UNCLOS-bestemmelser.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv anvendes på medlemsstaters havområder, uden at dette berører anden EU-lovgivning. Det finder ikke anvendelse på kystfarvande eller dele heraf, der hører under en medlemsstats fysiske planlægning, forudsat at dette er angivet i dens fysiske planer for det maritime rum.
2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på aktiviteter, der alene tjener forsvarsformål eller den nationale sikkerhed.
3. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes kompetence til at udarbejde og fastlægge omfanget og indholdet af deres fysiske planer for det maritime rum inden for deres havområder. Det finder ikke anvendelse på fysisk planlægning.
4. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes suveræne rettigheder og jurisdiktion over havområder, som følger af relevant international ret, navnlig UNCLOS. Anvendelsen af dette direktiv påvirker navnlig ikke medlemsstaternes afmærkning og fastlæggelse af søgrænser i overensstemmelse med UNCLOS' relevante bestemmelser.

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås der ved:

- 1) »integreret havpolitik« (IMP): en EU-politik, som har til formål at fremme koordineret og sammenhængende beslutningstagning for at maksimere den bæredygtige udvikling, økonomiske vækst og sociale samhørighed i medlemsstaterne, navnlig Unionens kystområder, øområder og regioner i Unionens yderste periferi, samt maritime sektorer, gennem sammenhængende og koordinerede havrelaterede politikker og relevant internationalt samarbejde.
- 2) »maritim fysisk planlægning«: en proces, hvorved de relevante medlemsstaters myndigheder analyserer og organiserer menneskelige aktiviteter på havarealer for at nå økologiske, økonomiske og sociale mål.
- 3) »havregion«: havregion som omhandlet i artikel 4 i direktiv 2008/56/EF.
- 4) »havområder«: vandområder, havbund og undergrund som defineret i artikel 3, stk. 1, litra a), i direktiv 2008/56/EF og kystvande som defineret i artikel 2, nr. 7), i direktiv 2000/60/EF, inklusive havbund og undergrund.

KAPITEL II

MARITIM FYSISK PLANLÆGNING

Artikel 4

Udarbejdelse og gennemførelse af maritim fysisk planlægning

1. Hver medlemsstat udarbejder og gennemfører maritim fysisk planlægning.
2. Medlemsstaten skal i denne forbindelse tage hensyn til samspillet mellem land og hav.

3. Den eller de heraf følgende planer udvikles og udarbejdes på de institutionelle og administrative niveauer, der er fastsat i medlemsstaterne. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes kompetence til at udarbejde og fastlægge omfanget og indholdet af den plan eller disse planer.

4. Den maritime fysiske planlægning skal tage sigte på at bidrage til de mål, der er anført i artikel 5, og opfylde de krav, der er fastsat i artikel 6 og 8.

5. Ved udarbejdelsen af den maritime fysiske planlægning skal medlemsstaterne tage behørigt hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende i havregionerne, og til de relevante eksisterende og fremtidige aktiviteter og anvendelser og deres indvirkning på miljøet samt til naturressourcerne, ligesom de skal tage hensyn til samspejlet mellem land og hav.

6. Medlemsstater kan inkludere eller bygge videre på eksisterende nationale politikker, regler eller mekanismer, der allerede er fastlagt eller er ved at blive fastlagt før dette direktivs ikrafttræden, forudsat at de er i overensstemmelse med kravene i dette direktiv.

Artikel 5

Målene for maritim fysisk planlægning

1. Medlemsstaterne skal, når de udarbejder og gennemfører maritim fysisk planlægning, tage hensyn til økonomiske, sociale og miljømæssige aspekter for at støtte en bæredygtig udvikling og vækst i den maritime sektor, under anvendelse af en økosystembaseret tilgang, og for at fremme sameksistensen af forskellige relevante aktiviteter og anvendelser.

2. Gennem deres fysiske planer for det maritime rum skal medlemsstaterne tilsigte at bidrage til en bæredygtig udvikling af energisektoren til søs, af søtransporten og af fiskeri- og akvakultursektoren samt til bevarelse, beskyttelse og forbedring af miljøet, herunder modstandsdygtighed over for konsekvenserne af klimaforandringerne. Desuden kan medlemsstaterne forfølge andre mål, såsom fremme af bæredygtig turisme og bæredygtig indvinding af råstoffer.

3. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes kompetence til at fastlægge, hvordan og i hvilket omfang de forskellige mål skal afspejles og vægtes i deres fysiske plan eller planer for det maritime rum.

Artikel 6

Minimumskrav til maritim fysisk planlægning

1. Medlemsstaterne fastsætter proceduremæssige etaper til at bidrage til målene anført i artikel 5, idet der tages hensyn til de relevante aktiviteter og anvendelser i havområderne.

2. Med henblik herpå skal medlemsstaterne:

a) tage hensyn til samspejlet mellem land og hav

b) tage hensyn til miljømæssige, økonomiske og sociale aspekter samt sikkerhedsaspekter

c) sigte mod at fremme sammenhængen mellem den maritime fysiske planlægning og den eller de heraf følgende planer og andre processer som f.eks. integreret kystzoneforvaltning eller lignende formel eller uformel fremgangsmåde

d) sikre inddragelsen af interessenter i overensstemmelse med artikel 9

e) organisere anvendelsen af de bedste tilgængelige oplysninger i overensstemmelse med artikel 10

f) sikre grænseoverskridende samarbejde mellem medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 11

g) fremme samarbejde med tredjelande i overensstemmelse med artikel 12.

3. Fysiske planer for det maritime rum skal tages op til revision af medlemsstaterne efter disses eget skøn, dog mindst hvert tiende år.

Artikel 7

Samspil mellem land og hav

1. For at tage hensyn til samspillet mellem land og hav, jf. artikel 4, stk. 2, kan medlemsstaterne, såfremt dette ikke udgør en del af den maritime fysiske planlægning som sådan, anvende andre formelle eller uformelle processer, såsom integreret kystforvaltning. Resultatet skal afspejles af medlemsstaterne i deres fysiske planer for det maritime rum.
2. Uden at dette berører artikel 2, stk. 3, skal medlemsstaterne sigte efter gennem deres maritime fysiske planlægning at fremme sammenhængen i den eller de deraf følgende fysiske planer for det maritime rum med andre relevante processer.

Artikel 8

Udarbejdelse af fysiske planer for det maritime rum

1. Ved udarbejdelsen og gennemførelsen af den maritime fysiske planlægning udarbejder medlemsstaterne fysiske planer for det maritime rum, hvori den fysiske og tidsmæssige fordeling af relevante eksisterende og fremtidige aktiviteter og anvendelser i havområder fastlægges med henblik på at bidrage til målene i artikel 5.
2. Med henblik herpå og i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, tager medlemsstaterne hensyn til samspillet mellem relevante aktiviteter og anvendelser. Uden at dette berører medlemsstaternes kompetencer, kan mulige aktiviteter og anvendelser og interesser omfatte:

- akvakulturområder
- fiskepladser
- anlæg og infrastrukturer til efterforskning efter og udnyttelse og indvinding af olie, gas og andre energiresourcer, af mineraler og aggregater samt til produktion af vedvarende energi
- skibsruter og trafikstrømme
- militære øvelsesområder
- natur- og artsbeskyttelsesområder og beskyttede områder
- områder for indvinding af råmaterialer
- videnskabelig forskning
- undersøiske kabel- og rørforbindelser
- turisme
- undervandskulturarv.

Artikel 9

Offentlig deltagelse

1. Medlemsstaterne indfører metoder til at inddrage berørte parter ved at underrette og høre de relevante interessenter og myndigheder samt den berørte offentlighed på et tidligt tidspunkt i udarbejdelsen af de fysiske planer for det maritime rum i overensstemmelse med de relevante bestemmelser fastsat i EU-lovgivningen.

2. Medlemsstaterne skal også sikre, at de relevante interessenter og myndigheder samt den berørte offentlighed får adgang til planerne, når de er færdiggjorte.

Artikel 10

Dataanvendelse og -udveksling

1. Medlemsstaterne tilrettelægger anvendelsen af de bedste tilgængelige data og fastsætter, hvordan udvekslingen af de oplysninger, der er nødvendige for de fysiske planer for det maritime rum, organiseres.

2. Dataene omhandlet i stk. 1 kan bl.a. omfatte:

a) miljømæssige, sociale og økonomiske data, der er indsamlet i overensstemmelse med de bestemmelser i EU-lovgivningen, der vedrører aktiviteterne omhandlet i artikel 8

b) fysiske data vedrørende havområder.

3. Ved gennemførelsen af stk. 1 skal medlemsstaterne gøre brug af relevante instrumenter og værktøjer, herunder instrumenter og værktøjer, der allerede er tilgængelige inden for rammerne af IMP og andre relevante EU-politikker, såsom dem, der er omhandlet i direktiv 2007/2/EF.

Artikel 11

Samarbejde mellem medlemsstaterne

1. Som led i planlægnings- og forvaltningsprocessen samarbejder medlemsstater, der grænser op til de samme havområder, med det formål at sikre, at fysiske planer for det maritime rum er sammenhængende og koordinerede i hele den berørte havregion. I dette samarbejde skal der tages højde navnlig for tværnationale spørgsmål.

2. Samarbejdet i stk. 1 skal foregå igennem:

a) eksisterende regionale institutionelle samarbejdsstrukturer, såsom regionale havkonventioner, og/eller

b) medlemsstaternes kompetente myndigheders netværk eller strukturer, og/eller

c) en anden metode, der lever op til kravene i stk. 1, f.eks. inden for rammerne af havområdestrategier.

Artikel 12

Samarbejde med tredjelande

Medlemsstater bestræber sig på, hvor dette er muligt, at samarbejde med tredjelande om deres foranstaltninger vedrørende maritim fysisk planlægning i de berørte havregioner og i overensstemmelse med international ret og internationale konventioner, f.eks. ved at anvende eksisterende internationale fora eller regionalt institutionelt samarbejde.

KAPITEL III

GENNEMFØRELSE

Artikel 13

Kompetente myndigheder

1. Hver medlemsstat udpeger den eller de myndigheder, der har kompetence til at gennemføre dette direktiv.

2. Hver medlemsstat sender Kommissionen en liste over disse kompetente myndigheder sammen med de oplysninger, der er anført i bilaget til dette direktiv.

3. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om enhver ændring i de oplysninger, der er meddelt i henhold til stk. 1, senest seks måneder efter at en sådan ændring er trådt i kraft.

Artikel 14

Overvågning og rapportering

1. Medlemsstaterne sender senest tre måneder efter offentliggørelsen kopier af de fysiske planer for det maritime rum inklusive relevant eksisterende forklarende materiale vedrørende gennemførelsen af dette direktiv og alle efterfølgende ajourføringer til Kommissionen og til alle øvrige berørte medlemsstater.
2. Kommissionen forelægger senest et år efter fristen for udarbejdelse af de fysiske planer for det maritime rum og derefter hvert fjerde år Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, hvori den gør rede for de fremskridt, der er gjort med gennemførelsen af direktivet.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 15

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 18. september 2016. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse foranstaltninger, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Den eller de myndigheder, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, skal udpeges senest den 18. september 2016.
3. De fysiske planer for det maritime rum, der er omhandlet i artikel 4, skal fastlægges hurtigst muligt, og senest den 31. marts 2021.
4. Forpligtelsen til at gennemføre og implementere dette direktiv gælder ikke for medlemsstater, som ikke har kystzone.

Artikel 16

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 17

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand

BILAG

KOMPETENTE MYNDIGHEDER

- 1) Den eller de kompetente myndigheders navn og adresse — den eller de udpegede kompetente myndigheders officielle navn og adresse.
  - 2) Den eller de kompetente myndigheders juridiske status — en kort beskrivelse af den eller de kompetente myndigheders juridiske status.
  - 3) Ansvarsområder — en kort beskrivelse af den eller de kompetente myndigheders juridiske og administrative ansvar og dens/deres rolle i de pågældende havområder.
  - 4) Medlemskab — når den eller de kompetente myndigheder fungerer som koordineringsorgan for andre kompetente myndigheder, kræves der en liste over disse sammen med en sammenfatning af de institutionelle forbindelser, der er etableret for at sikre koordineringen.
  - 5) Regional koordinering — der kræves en sammenfatning af de mekanismer, der er oprettet for at sikre koordineringen mellem de medlemsstater, hvis farvande er omfattet af dette direktiv og ligger inden for samme havregion eller subregion.
-

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/90/EU
af 23. juli 2014
om skibsdstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 96/98/EF
(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 100, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Skibsfartens globale karakter indebærer, at Unionen er nødt til at anvende og støtte det internationale regelsæt for sikkerhed til søs. I henhold til de internationale konventioner om sikkerhed til søs skal flagstaterne sikre, at udstyr om bord på skibe opfylder visse sikkerhedskrav angående design, konstruktion og ydeevne, og udstede attester og certifikater i den forbindelse. Til dette formål har Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) og de internationale og europæiske standardiseringsorganer udarbejdet detaljerede ydeevne- og prøvningsstandarder for visse typer skibsdstyr.
- (2) De internationale instrumenter giver flagstatens myndigheder en betydelig skønsmargin. Når der ikke er sket en harmonisering, medfører dette, at der er varierende sikkerhed for produkter, som de kompetente nationale myndigheder har certificeret som værende i overensstemmelse med de nævnte konventioner og standarder; som følge heraf påvirkes det indre markeds funktion, da det bliver vanskeligt for medlemsstaterne uden yderligere kontrol at acceptere, at udstyr, der er certificeret i en anden medlemsstat, anbringes om bord på skibe, der fører deres flag.
- (3) Disse problemer kan løses ved harmonisering fra Unionens side. Ved Rådets direktiv 96/98/EF ⁽³⁾ er der således fastlagt fælles regler for at fjerne forskelle ved gennemførelsen af internationale standarder ved hjælp af et klart afgrænset sæt af krav og ensartede certificeringsprocedurer.
- (4) Der er forskellige andre EU-retsakter, der fastlægger krav og betingelser, blandt andet for at sikre frie varebevægelser på det indre marked eller tilgodese miljøhensyn, for visse produkter, der er af samme art som udstyr, der bruges om bord på skibe, men som ikke opfylder de internationale standarder — der kan afvige væsentligt fra

⁽¹⁾ EUT C 161 af 6.6.2013, s. 93.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 15.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 23.7.2014.

⁽³⁾ Rådets Direktiv 96/98/EF af 20. december 1996 om udstyr på skibe (EFT L 46 af 17.2.1997, s. 25).

Unionens egen lovgivning og er i konstant udvikling. Disse produkter kan derfor ikke certificeres af medlemsstaterne i overensstemmelse med de relevante internationale konventioner om sikkerhed til søs. Udstyr, der skal anbringes om bord på EU-skibe i overensstemmelse med internationale sikkerhedsstandarder, bør derfor udelukkende reguleres ved nærværende direktiv, der under alle omstændigheder bør betragtes som *lex specialis*; desuden bør der fastlægges en særlig mærkning til at angive, at udstyr, der bærer det pågældende mærke, opfylder kravene i de relevante internationale konventioner og instrumenter, som er trådt i kraft.

- (5) De internationale instrumenter fastsætter ikke kun detaljerede ydeevne- og prøvningsstandarder for skibsudstyr, men åbner i nogle tilfælde også mulighed for foranstaltninger, der fraviger de ufravigelige krav, men som på visse betingelser er egnede til at opfylde hensigten med disse krav. Den internationale konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen (Solas) fra 1974 åbner mulighed for alternativt design og alternative ordninger, som de enkelte medlemsstater på eget ansvar kan anvende.
- (6) Erfaringerne med gennemførelsen af direktiv 96/98/EF har vist, at det er nødvendigt at træffe yderligere foranstaltninger for at forbedre gennemførelses- og håndhævelsesordningerne i nævnte direktiv og forenkle de reguleringsmæssige rammer, samtidig med at det sikres, at IMO-kravene gennemføres og anvendes på en harmoniseret måde i hele Unionen.
- (7) Der bør derfor opstilles krav om, at skibsudstyr skal opfylde de sikkerhedsstandarder, der er fastlagt i de gældende internationale instrumenter, herunder de relevante prøvningsstandarder, så det sikres, at udstyr, der opfylder disse krav, kan udveksles frit på det indre marked og anbringes om bord på skibe, der fører en hvilken som helst medlemsstats flag.
- (8) For at muliggøre fair konkurrence i forbindelse med udviklingen af skibsudstyr bør der gøres alt for at fremme anvendelsen af åbne standarder med henblik på at gøre dem tilgængelige gratis eller til et symbolsk beløb, og det bør være tilladt for alle at kopiere, distribuere og anvende dem gratis eller mod et symbolsk gebyr.
- (9) Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF ⁽¹⁾ fastlægger fælles principper og referencebestemmelser, der skal anvendes i de sektorspecifikke retsakter, således at der skabes et ensartet grundlag for ændringer i eller omarbejdning af denne lovgivning. Afgørelsen udgør en generel, horisontal ramme for fremtidig lovgivning om harmonisering af betingelserne for markedsføring af produkter og tjener som referencetekst for den gældende lovgivning herom. Denne generelle ramme indeholder passende løsninger på de problemer, der er konstateret i forbindelse med gennemførelsen af direktiv 96/98/EF. Det er derfor nødvendigt at indarbejde definitionerne og referencebestemmelserne fra afgørelse nr. 768/2008/EF i nærværende direktiv, idet de tilpasses, hvor det er nødvendigt for at tage hensyn til skibsudstyrsektorens særlige kendetegn.
- (10) For at give markedsovervågningsmyndigheder yderligere særlige midler til at lette deres opgave kan en elektronisk mærkning anvendes som supplement til eller erstatning for ratmærket i rette tid.
- (11) De erhvervsdrivendes ansvarsopgaver bør fastlægges således, at de står i et rimeligt forhold til formålet og ikke er diskriminerende for de erhvervsdrivende, der er etableret i Unionen, idet der tages hensyn til, at en væsentlig del af det skibsudstyr, der er omfattet af dette direktiv, muligvis aldrig vil blive importeret og distribueret på medlemsstaternes område.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets afgørelse 93/465/EØF (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 82).

- (12) Eftersom skibsudstyr anbringes om bord på skibe på bygnings- eller reparationstidspunktet overalt i verden, bliver opgaven med at overvåge markedet særlig vanskelig og kan ikke støttes effektivt af grænsekontrol. Derfor bør forpligtelserne for henholdsvis medlemsstaterne og de erhvervsdrivende i Unionen angives klart. Medlemsstaterne bør sikre, at kun udstyr, der opfylder kravene, installeres om bord på skibe, der fører deres flag, og at denne forpligtelse opfyldes gennem udstedelse, godkendelse eller fornyelse af sådanne skibes attester og certifikater af flagstatens myndigheder i henhold til de internationale konventioner og gennem de gældende nationale markeds- overvågningsordninger i overensstemmelse med rammen for overvågning på Unionens marked, jf. kapitel III i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 ⁽¹⁾. Medlemsstaterne bør i forbindelse med opfyldelsen af disse forpligtelser støttes af de informationssystemer, som Kommissionen stiller til rådighed til vurdering, notifikation og overvågning af de organer, der er bemyndiget til at udføre overensstemmelsesvurderingsopgaver, og til udveksling af oplysninger om godkendt skibsudstyr, ansøgninger, der er inddraget eller afslået, og udstyr, der ikke opfylder kravene.
- (13) Fabrikantens eller i givet fald importørens anbringelse af ratmærket på skibsudstyret bør, jf. deres forpligtelser i henhold til dette direktiv, i første omgang give garanti for, at udstyret opfylder kravene og kan bringes i omsætning med henblik på at blive anbragt om bord på et EU-skib. Dernæst er visse bestemmelser nødvendige, for at ratmærket bevarer sin funktion og gyldighed, efter at det er blevet anbragt, og for at de nationale markeds- overvågningsmyndigheder kan varetage deres opgave effektivt. Fabrikanten eller i givet fald importøren eller distributøren bør have pligt til at give de kompetente myndigheder fuldstændige og sandfærdige oplysninger om det udstyr, som den pågældende har anbragt et ratmærke på, så det sikres, at skibsudstyret fortsat er sikkert. Fabrikanten bør have pligt til at samarbejde med markeds- overvågningsmyndighederne, herunder om de standarder, som den pågældende har fremstillet og certificeret udstyr i henhold til, og bør også udvise den nødvendige omhu for så vidt angår det skibsudstyr, som den pågældende bringer i omsætning. I denne forbindelse bør en fabrikant, der er etableret uden for Unionen, udpege en bemyndiget repræsentant for at sikre samarbejde med de kompetente nationale myndigheder.
- (14) Overholdelsen af internationale prøvningsstandarder kan bedst bevises ved hjælp af overensstemmelsesvurderings- procedurer som for eksempel dem, der er fastlagt i afgørelse nr. 768/2008/EF. Dog bør kun de overensstemmelses- vurderingsprocedurer, der opfylder kravene i de internationale instrumenter, stilles til rådighed for fabrikanterne.
- (15) For at garantere en retfærdig og effektiv undersøgelsesprocedure ved mistanke om manglende overholdelse bør medlemsstaterne opfordres til at træffe alle foranstaltninger, der kan bidrage til en udtømmende og objektiv vurdering af risiciene; hvis Kommissionen finder det godtgjort, at denne betingelse er opfyldt, bør den ikke være forpligtet til at gentage denne vurdering, når den gennemgår de restriktive foranstaltninger, som medlems- staterne vedtager for udstyr, der ikke opfylder kravene.
- (16) Når Kommissionen udfører sine undersøgelsesopgaver vedrørende bemyndigede organer, bør den holde medlems- staterne orienteret og bør så vidt muligt samarbejde med dem under behørig hensyntagen til dens uafhængighed.
- (17) Hvis en medlemsstats overvågningsmyndigheder mener, at skibsudstyr, der er omfattet af nærværende direktiv, vil kunne udgøre en risiko for sikkerheden til søs, sundheden eller miljøet, bør de foretage en evaluering og prøvning af det pågældende skibsudstyr. Hvis denne risiko bekræftes, bør medlemsstaten opfordre den pågældende erhvervs- drivende til at træffe de fornødne korrigerende foranstaltninger eller endog trække det pågældende skibsudstyr tilbage fra markedet eller tilbagekalde det tilbage.
- (18) Brug af skibsudstyr, som ikke bærer ratmærket, bør tillades under særlige omstændigheder, navnlig når det ikke er muligt for et skib at skaffe udstyr, der bærer ratmærket, i en havn eller et anlæg uden for Unionen, eller når udstyr, der bærer ratmærket, ikke er tilgængeligt på markedet.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markeds- overvågning i forbindelse med markedsføring af produkter (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 30).

- (19) Det er nødvendigt at sikre, at opfyldelsen af målene for dette direktiv ikke berøres af manglen på internationale standarder eller alvorlige svagheder eller anomalier i gældende standarder, herunder prøvningsstandarder for en bestemt type skibsdstyr, der er omfattet af dette direktiv. Det er også nødvendigt at udpege, hvilke bestemte typer skibsdstyr der kan forsynes med elektronisk mærkning. Endvidere er det nødvendigt at føre et ikkevæsentligt element i dette direktiv ajour, nemlig referencerne til standarder, jf. bilag III, når der foreligger nye standarder. Beføjelsen til at vedtage retsakter bør derfor delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår vedtagelsen af foreløbige harmoniserede tekniske specifikationer og prøvningsstandarder på visse betingelser og ændringen af disse referencer. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (20) For at målene for dette direktiv kan opfyldes, bør de internationale instrumenter gennemføres på en ensartet måde på det indre marked. For enhver type skibsdstyr, der ifølge de internationale konventioner skal godkendes af flagstaten, er det derfor nødvendigt klart og rettidigt at fastsætte, hvilke krav til design, konstruktion og ydeevne og hvilke tilhørende prøvningsstandarder der gælder for det pågældende udstyr i henhold til de internationale instrumenter, og at vedtage fælles kriterier og procedurer, herunder tidsrammer, for, hvordan de bemyndigede organer, medlemsstaternes myndigheder og de erhvervsdrivende, herunder enhver erhvervsdrivende, der er ansvarlig for at anbringe udstyr om bord på et EU-skib, skal gennemføre disse krav og standarder. Det er også nødvendigt at sikre, at opfyldelsen af målene for dette direktiv ikke berøres af mangler i de gældende tekniske specifikationer og prøvningsstandarder eller af, at IMO ikke har udarbejdet passende standarder for skibsdstyr, der er omfattet af dette direktiv.
- (21) De internationale instrumenter, bortset fra prøvningsstandarderne, bør automatisk finde anvendelse i den gældende udgave. For at begrænse risikoen for, at indførelsen af nye prøvningsstandarder i EU-lovgivningen fører til uforholdsmæssigt store vanskeligheder for EU-flåden og for de erhvervsdrivende for så vidt angår klarhed og retssikkerhed, bør sådanne nye prøvningsstandarder ikke træde i kraft automatisk, men snarere udtrykkeligt fastsættes af Kommissionen.
- (22) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af dette direktiv bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽¹⁾.
- (23) For at fremme en harmoniseret, hurtig og enkel gennemførelse af dette direktiv bør gennemførelsesretsakter i henhold til dette direktiv tage form af kommissionsforordninger.
- (24) I overensstemmelse med gældende praksis kan det udvalg, der henvises til i dette direktiv, spille en værdifuld rolle i forbindelse med behandlingen af spørgsmål vedrørende direktivets anvendelse, som måtte blive rejst af dets formand eller af en repræsentant for en medlemsstat i overensstemmelse med dets forretningsorden.
- (25) Når spørgsmål vedrørende dette direktiv, bortset fra spørgsmål om gennemførelse eller overtrædelse heraf, behandles, f.eks. i en af Kommissionens ekspertgrupper, bør Europa-Parlamentet i overensstemmelse med gældende praksis modtage fuld information og dokumentation og, hvor det er relevant, en invitation til at deltage i møder.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

- (26) I overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1406/2002 ⁽¹⁾ bistår Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed Kommissionen med at gennemføre relevante bindende EU-retsakter i praksis og med at udføre de opgaver, som Kommissionen er pålagt i medfør deraf.
- (27) De kompetente myndigheder og alle erhvervsdrivende bør gøre sig alle mulige anstrengelser for at fremme skreven kommunikation i overensstemmelse med international praksis med for at finde frem til fælles kommunikationsformer.
- (28) Målene for dette direktiv, nemlig at øge sikkerheden til søs og forebygge forurening af havene ved hjælp af ensartet anvendelse af de relevante internationale instrumenter vedrørende udstyr, der anbringes om bord på skibe, og at sikre fri bevægelighed for sådant udstyr i hele Unionen, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (29) De foranstaltninger, der skal vedtages, udgør en væsentlig ændring af bestemmelserne i direktiv 96/98/EF, og derfor bør direktivet af klarhedshensyn ophæves og erstattes af nærværende direktiv —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL 1

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Mål

Målet for dette direktiv er at øge sikkerheden til søs og forebygge forurening af havene ved hjælp af ensartet anvendelse af de relevante internationale instrumenter vedrørende skibsudstyr, der skal anbringes om bord på EU-skibe, og at sikre fri bevægelighed for sådant udstyr i hele Unionen.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »skibsudstyr«: udstyr, der er omfattet af dette direktiv i overensstemmelse med artikel 3
- 2) »EU-skib«: et skib, der fører en medlemsstats flag, og som er omfattet af de internationale konventioner
- 3) »internationale konventioner«: følgende konventioner samt tilhørende protokoller og bindende kodekser, der er vedtaget i Den Internationale Søfartsorganisations (IMO) regi, som er trådt i kraft, og som fastlægger specifikke krav til flagstatens godkendelse af udstyr, der skal anbringes om bord på skibe:

— konventionen af 1972 om internationale søvejsregler (Colreg)

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1406/2002 af 27. juni 2002 om oprettelse af et europæiskagentur for søfartssikkerhed (EFT L 208 af 5.8.2002, s. 1).

- den internationale konvention af 1973 om forebyggelse af forurening fra skibe (Marpol)
  - den internationale konvention af 1974 om sikkerhed for menneskeliv på søen (Solas)
- 4) »prøvningsstandarder«: de prøvningsstandarder for udstyr på skibe, der er fastsat af:
- Den Internationale Søfartsorganisation (IMO)
  - Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO)
  - Den Internationale Elektrotekniske Kommission (IEC)
  - Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN)
  - Den Europæiske Komité for Elektroteknisk Standardisering (Cenelec)
  - Den Internationale Telekommunikationsunion (ITU)
  - Det Europæiske Standardiseringsinstitut for Telekommunikation (ETSI)
  - Kommissionen i henhold artikel 8 og artikel 27, stk. 6, i dette direktiv
  - de reguleringsmyndigheder, der er anerkendt i henhold til de aftaler om gensidig anerkendelse, som Unionen er part i
- 5) »internationale instrumenter«: de internationale konventioner og de resolutioner og cirkulærer fra IMO, der gennemfører disse konventioner i den gældende udgave, samt prøvningsstandarderne
- 6) »ratmærke«: det symbol, der er omhandlet i artikel 9 og beskrevet i bilag I, eller i givet fald det elektroniske mærke, der er omhandlet i artikel 11
- 7) »bemyndiget organ«: et organ, der er udpeget af en medlemsstats kompetente nationale myndighed i overensstemmelse med artikel 17
- 8) »gøre tilgængelig på markedet«: foretage enhver levering af skibsudstyr på EU-markedet som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag
- 9) »bringe i omsætning«: første tilgængeliggørelse af skibsudstyr på EU-markedet
- 10) »fabrikant«: enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller skibsudstyr eller får skibsudstyr konstrueret eller fremstillet og bringer dette udstyr i omsætning under sit navn eller varemærke
- 11) »bemyndiget repræsentant«: enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra en fabrikant til at handle på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver

- 12) »importør«: enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer skibsudstyr fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet
- 13) »distributør«: enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra fabrikanten eller importøren, som gør skibsudstyr tilgængeligt på markedet
- 14) »erhvervsdrivende«: fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren
- 15) »akkreditering«: som defineret i artikel 2, nr. 10), i forordning (EF) nr. 765/2008
- 16) »nationalt akkrediteringsorgan«: som defineret i artikel 2, nr. 11), i forordning (EF) nr. 765/2008
- 17) »overensstemmelsesvurdering«: en proces, der udføres af de bemyndigede organer i overensstemmelse med artikel 15 til påvisning af, om skibsudstyr opfylder kravene i dette direktiv
- 18) »overensstemmelsesvurderingsorgan«: et organ, der udfører overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder kalibrering, afprøvning, certificering og inspektion
- 19) »tilbagekaldelse«: enhver foranstaltning, der har til formål at opnå, at skibsudstyr, der allerede er anbragt på EU-skibe, eller som er indkøbt med det formål at blive anbragt på EU-skibe, returneres
- 20) »tilbagetrækning«: enhver foranstaltning, der har til formål at forhindre, at skibsudstyr i forsyningskæden gøres tilgængeligt på markedet
- 21) »EU-overensstemmelseserklæring«: en erklæring, der udstedes af fabrikanten i overensstemmelse med artikel 16
- 22) »produkt«: et stykke skibsudstyr.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på udstyr, der anbringes eller skal anbringes om bord på et EU-skib, og som i henhold til de internationale instrumenter skal godkendes af flagstatens myndigheder, uanset om skibet befinder sig i Unionen på det tidspunkt, hvor udstyret bliver monteret.
2. Uanset at det i stk. 1 nævnte udstyr også kan være omfattet af andre EU-retsakter end dette direktiv, er det pågældende udstyr, for så vidt angår formålet i artikel 1, kun underlagt dette direktiv.

Artikel 4

Krav til skibsudstyr

1. Skibsudstyr, der anbringes om bord på et EU-skib på eller efter den dato, der er fastsat i artikel 39, stk. 1, andet afsnit, skal opfylde de krav til design, konstruktion og ydeevne, der ifølge de internationale instrumenter er gældende på det tidspunkt, hvor udstyret anbringes om bord.

2. Skibsudstyrets overensstemmelse med de krav, der er omhandlet i stk. 1, dokumenteres udelukkende i overensstemmelse med prøvningsstandarderne og efter procedurerne for overensstemmelsesvurdering i artikel 15.
3. De internationale instrumenter finder anvendelse med forbehold af proceduren for overensstemmelseskontrol i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2099/2002 ⁽¹⁾.
4. De krav og standarder, der er omhandlet i stk. 1 og 2, gennemføres på en ensartet måde i overensstemmelse med artikel 35, stk. 2.

Artikel 5

Anvendelse

1. Når medlemsstaterne udsteder, godkender eller fornyer attester og certifikater for skibe, der fører deres flag, som krævet i henhold til de internationale konventioner, sikrer de, at skibsudstyret om bord på disse skibe opfylder kravene i dette direktiv.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at skibsudstyr om bord på skibe, der fører deres flag, opfylder kravene i de internationale instrumenter, der gælder for udstyr, som allerede er anbragt om bord. Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser for at sikre en ensartet anvendelse af disse foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 35, stk. 3.

Artikel 6

Det indre markeds funktion

Medlemsstaterne må ikke forbyde, at skibsudstyr bringes i omsætning eller anbringes om bord på et EU-skib, og de må ikke nægte at udstede eller forny attester og certifikater vedrørende sådant udstyr til skibe, der fører deres flag, såfremt udstyret er i overensstemmelse med dette direktiv.

Artikel 7

Overførsel af et skib til en medlemsstats flag

1. Et ikke-EU-skib, som skal overføres til en medlemsstats flag, inspiceres i forbindelse med overførslen af den modtagende medlemsstat med henblik på kontrol af, at udstyrets faktiske beskaffenhed er i overensstemmelse med skibets sikkerhedscertifikater og enten overholder bestemmelserne i dette direktiv og bærer ratmærket eller, til medlemsstatens myndigheders tilfredshed, svarer til skibsudstyr, der er certificeret i overensstemmelse med dette direktiv fra den 18. september 2016.
2. I de tilfælde, hvor datoen for skibsudstyrets installation om bord ikke kan fastslås, kan medlemsstaterne fastsætte fyldestgørende krav om ækvivalens under hensyntagen til de relevante internationale instrumenter.
3. Udstyr, som ikke bærer ratmærket, eller som myndighederne ikke anser for ækvivalent, skal udskiftes.
4. For skibsudstyr, som i henhold til denne artikel anses for at være ækvivalent, udsteder medlemsstaten et certifikat, der altid skal ledsage det. Certifikatet skal indeholde flagmedlemsstatens tilladelse til, at udstyret beholdes om bord på skibet, samt alle restriktioner eller bestemmelser vedrørende brugen af det.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2099/2002 af 5. november 2002 om oprettelse af et udvalg for sikkerhed til søs og forebyggelse af forurening fra skibe (USS) (EFT L 324 af 29.11.2002, s. 1).

*Artikel 8***Standarder for skibsstyr**

1. Uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF ⁽¹⁾, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012 ⁽²⁾, tilstræber Unionen, at der i IMO-regi og af standardiseringsorganer udarbejdes passende internationale standarder, herunder detaljerede tekniske specifikationer og prøvningsstandarder, for skibsstyr, hvis brug eller installation om bord på skibe anses for nødvendig for at øge sikkerheden til søs og forebygge forurening af havene. Kommissionen følger dette arbejde med jævne mellemrum.

2. I mangel af en international standard for en bestemt type skibsstyr tillægges Kommissionen under særlige omstændigheder, når det er behørigt begrundet i en passende analyse, for at fjerne en alvorlig og uacceptabel trussel mod sikkerheden til søs, sundheden eller miljøet og under hensyntagen til det igangværende arbejde i IMO-regi beføjelse til ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 37 at vedtage harmoniserede tekniske specifikationer og prøvningsstandarder for den bestemte type skibsstyr.

Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører høringer af eksperter, herunder medlemsstaternes eksperter, under forberedelsen af sådanne delegerede retsakter.

Disse tekniske specifikationer og prøvningsstandarder anvendes midlertidigt, indtil IMO har vedtaget en standard for denne bestemte type skibsstyr.

3. Under særlige omstændigheder tillægges Kommissionen, når det er behørigt begrundet i en relevant analyse, og hvis det er nødvendigt for at fjerne en konstateret uacceptabel trussel mod sikkerheden til søs, sundheden eller miljøet på grund af en alvorlig svaghed eller anomali i en gældende standard for en bestemt type skibsstyr, som angivet af Kommissionen i henhold til artikel 35, stk. 2 eller 3, og under hensyntagen til det igangværende arbejde i IMO-regi beføjelse til ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 37 at vedtage harmoniserede tekniske specifikationer og prøvningsstandarder for den bestemte type skibsstyr, dog kun i det omfang, det er nødvendigt for at afhjælpe den alvorlige svaghed eller anomali.

Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører høringer af eksperter, herunder medlemsstaternes eksperter, under forberedelsen af sådanne delegerede retsakter.

Disse tekniske specifikationer og prøvningsstandarder anvendes midlertidigt, indtil IMO har gennemgået den gældende standard for denne bestemte type skibsstyr.

4. De tekniske specifikationer og standarder, der er vedtaget i overensstemmelse med stk. 2 og 3, gøres af Kommissionen tilgængelige uden betaling af gebyr.

KAPITEL 2

RATMÆRKET*Artikel 9***Ratmærket**

1. Skibsstyr, hvis overensstemmelse med kravene i dette direktiv er påvist i overensstemmelse med de relevante overensstemmelsesvurderingsprocedurer, forsynes med ratmærket.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012 af 25. oktober 2012 om europæisk standardisering, om ændring af Rådets direktiv 89/686/EØF og 93/15/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF og om ophævelse af Rådets beslutning 87/95/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1673/2006/EF (EUT L 316 af 14.11.2012, s. 12).

2. Ratmærket må ikke anbringes på andre produkter.
3. Ratmærkets udformning er vist i bilag I.
4. For brugen af ratmærket gælder de generelle principper, der er fastlagt i artikel 30, stk. 1 og stk. 3-6, i forordning (EF) nr. 756/2008, idet enhver henvisning til CE-mærkning betragtes som en henvisning til ratmærket.

Artikel 10

Regler og betingelser for anbringelse af ratmærket

1. Ratmærket anbringes på produktet eller på mærkepladen og indarbejdes, hvor dette er relevant, i softwaren, så det er synligt, let læseligt og ikke kan slettes. Hvis produktet er af en sådan art, at dette ikke er muligt eller berettiget, anbringes mærkningen på emballagen og i følgedokumenterne.
2. Ratmærket anbringes ved produktionsfasens afslutning.
3. Ratmærket følges af identifikationsnummeret på det bemyndigede organ, hvis dette organ har været involveret i produktionskontrollfasen, samt af årstallet for det år, hvor mærket blev anbragt.
4. Det bemyndigede organs identifikationsnummer anbringes af organet selv eller efter dets anvisninger af fabrikanten eller dennes bemyndigede repræsentant.

Artikel 11

Elektronisk mærkning

1. Med henblik på at fremme markedsovervågning og forebygge efterligninger af bestemte typer skibsstyr, jf. stk. 3, kan fabrikanterne anvende en passende og pålidelig form for elektronisk mærkning i stedet for eller ud over ratmærket. I givet fald finder artikel 9 og 10 tilsvarende anvendelse.
2. Kommissionen foretager en cost-benefit-analyse af brugen af den elektroniske mærkning som supplement til eller erstatning for ratmærket.
3. Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 37 med henblik på at udpege, hvilke bestemte typer skibsstyr der kan forsynes med elektronisk mærkning. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører høringer af eksperter, herunder medlemsstaternes eksperter, under forberedelsen af sådanne delegerede retsakter.
4. Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser til i form af kommissionsforordninger efter undersøgelsesproceduren i artikel 38, stk. 2, at fastsætte passende tekniske kriterier angående design af elektroniske mærker og deres ydeevne, anbringelse og brug.
5. For så vidt angår det udstyr, der er udpeget i overensstemmelse med stk. 3, kan ratmærket senest tre år efter datoen for vedtagelsen af de passende tekniske kriterier i stk. 4 suppleres med en passende og pålidelig form for elektronisk mærkning.
6. For så vidt angår det udstyr, der er udpeget i overensstemmelse med stk. 3, kan ratmærket fem år efter datoen for vedtagelsen af de passende tekniske kriterier i stk. 4 erstattes af en passende og pålidelig form for elektronisk mærkning.

KAPITEL 3

ERHVERVSDRIVENDES FORPLIGTELSE

Artikel 12

Fabrikantens forpligtelser

1. Ved anbringelse af ratmærket påtager fabrikanten sig ansvaret for at garantere, at det skibsstyr, hvorpå mærket er anbragt, er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med de tekniske specifikationer og standarder, der er gennemført i overensstemmelse med artikel 35, stk. 2, og påtager sig forpligtelserne i nærværende artikels stk. 2-9.
2. Fabrikanten udarbejder den krævede tekniske dokumentation og sørger for, at de gældende overensstemmelsesvurderingsprocedurer gennemføres.
3. Hvor det er påvist ved overensstemmelsesvurderingsproceduren, at skibsstyret opfylder de gældende krav, udarbejder fabrikanten en EU-overensstemmelseserklæring i overensstemmelse med artikel 16 og anbringer ratmærket i overensstemmelse med artikel 9 og 10.
4. Fabrikanten opbevarer den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen, jf. artikel 16, i mindst ti år, efter at ratmærket er anbragt, og under ingen omstændigheder i kortere tid end det pågældende skibsstyrs forventede levetid.
5. Fabrikanten sikrer, at der findes procedurer til sikring af produktionsseriens fortsatte overensstemmelse. Der skal tages hensyn til ændringer i skibsstyrets design eller kendetegn og til ændringer i kravene i de internationale instrumenter, jf. artikel 4, på grundlag af hvilke udstyret erklæres at være i overensstemmelse. Om nødvendigt i overensstemmelse med bilag II får fabrikanten gennemført en ny overensstemmelsesvurdering.
6. Fabrikanten sikrer, at hans produkter er forsynet med et type-, parti- eller serienummer eller en anden form for angivelse, ved hjælp af hvilken de kan identificeres, eller, hvis dette på grund af produktets størrelse eller art ikke er muligt, at de krævede oplysninger fremgår af emballagen eller af et dokument, der ledsager produktet, eller om nødvendigt af begge dele.
7. Importørens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktadresse skal fremgå af produktet eller, hvis dette ikke er muligt, af emballagen eller af et dokument, der ledsager produktet, eller om nødvendigt af begge dele. Adressen skal være adressen på ét enkelt sted, hvor fabrikanten kan kontaktes.
8. Fabrikanten sikrer, at produktet ledsages af en brugsanvisning og alle de oplysninger, der er nødvendige for, at produktet kan installeres sikkert om bord og anvendes sikkert, herunder oplysninger om eventuelle brugsbegrænsninger, som er letforståelige for brugerne, samt af enhver anden dokumentation, der kræves i henhold til de internationale instrumenter eller prøvningsstandarderne.
9. Hvis en fabrikant finder eller har grund til at tro, at et produkt, på hvilket den pågældende har anbragt ratmærket, ikke er i overensstemmelse med de gældende krav til design, konstruktion og ydeevne og med de i overensstemmelse med artikel 35, stk. 2 og 3, gennemførte prøvningsstandarder, træffer vedkommende straks de nødvendige korrigerende foranstaltninger for at bringe produktet i overensstemmelse eller om nødvendigt trække det tilbage fra markedet eller kalde det tilbage. Endvidere orienterer fabrikanten, hvis produktet udgør en risiko, straks de kompetente nationale myndigheder i medlemsstaterne herom og giver nærmere oplysninger om særlig den manglende overensstemmelse og de korrigerende foranstaltninger, fabrikanten har truffet.

10. Fabrikanten giver på grundlag af en kompetent myndigheds begrundede anmodning herom myndigheden al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse, på et for denne myndighed let forståeligt eller acceptabelt sprog og giver den pågældende myndighed adgang til sine lokaliteter med henblik på markedsovervågning i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 765/2008 og forelægger stikprøver eller giver adgang til stikprøver i overensstemmelse med artikel 25, stk. 4, i dette direktiv. De samarbejder, hvis denne myndighed anmoder herom, med myndigheden om foranstaltninger, der træffes for at undgå de risici, som produkter, denne har bragt i omsætning, udgør.

Artikel 13

Bemyndigede repræsentanter

1. En fabrikant, der ikke er hjemmehørende på mindst en medlemsstats område, udpeger ved skriftlig fuldmagt en bemyndiget repræsentant for Unionen og angiver den bemyndigede repræsentants navn og kontaktadresse i fuldmagten.
2. Opfyldelse af forpligtelserne i artikel 12, stk. 1, og udarbejdelsen af teknisk dokumentation kan ikke være en del af den bemyndigede repræsentants fuldmagt.
3. En bemyndiget repræsentanter udfører de opgaver, der er fastsat i den fuldmagt, denne har modtaget fra fabrikanten. Fuldmagten skal som minimum sætte den bemyndigede repræsentant i stand til:
  - a) at sørge for, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation står til rådighed for de nationale overvågningsmyndigheder i mindst ti år, efter at ratmærket er anbragt, og under ingen omstændigheder i kortere tid end det pågældende skibsudstys forventede levetid
  - b) på grundlag af den kompetente myndigheds begrundede anmodning at give myndigheden al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse
  - c) at samarbejde med de kompetente myndigheder, hvis disse anmoder herom, om foranstaltninger, der træffes for at undgå de risici, som de produkter, der er omfattet af fuldmagten, udgør.

Artikel 14

Andre erhvervsdrivende

1. Importørens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktadresse skal fremgå af produktet eller, hvis dette ikke er muligt, af emballagen eller af et dokument, der ledsager produktet, eller i givet fald af begge dele.
2. Importøren og distributøren giver på grundlag af en kompetent myndigheds begrundede anmodning herom myndigheden al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere produktets overensstemmelse, på et for denne myndighed let forståeligt eller acceptabelt sprog. De samarbejder, hvis denne myndighed anmoder herom, med myndigheden om foranstaltninger, der træffes for at undgå de risici, som produkter, denne har bragt i omsætning, udgør.
3. En importør eller distributør anses for at være fabrikant i dette direktivs forstand og er underlagt de samme forpligtelser som fabrikanten, jf. artikel 12, hvis importøren eller distributøren bringer skibsudstyr i omsætning eller anbringer det om bord på et EU-skib under sit eget navn eller varemærke eller ændrer skibsudstyr, der allerede er bragt i omsætning, på en sådan måde, at det kan berøre overholdelsen af de gældende krav.

4. I en periode på mindst ti år, efter at ratmærket er blevet anbragt, og under ingen omstændigheder i kortere tid end det pågældende skibsstyrs forventede levetid identificerer den erhvervsdrivende på anmodning over for markedsovervågningsmyndighederne følgende:

- a) enhver erhvervsdrivende, som har leveret et produkt til dem
- b) enhver erhvervsdrivende, som de har leveret et produkt til.

KAPITEL 4

OVERENSSTEMMELSESVURDERING OG NOTIFIKATION AF OVERENSSTEMMELSESVURDERINGSORGANER

Artikel 15

Overensstemmelsesvurderingsprocedurer

1. Overensstemmelsesvurderingsprocedurerne er fastsat i bilag II.
2. Medlemsstaterne sikrer, at fabrikanten eller dennes bemyndigede repræsentant lader et bemyndiget organ gennemføre overensstemmelsesvurderingen for en bestemt type skibsstyr efter en af de procedurer, som Kommissionen udvælger blandt nedenstående muligheder og fastsætter ved gennemførelsesretsakter vedtaget efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 38, stk. 2:
  - a) hvor der skal foretages EF-typeafprøvning (modul B), før produktet bringes i omsætning, skal alt skibsstyr underkastes:
    - kvalitetssikring af produktionen (modul D), eller
    - kvalitetssikring af produkterne (modul E), eller
    - produktverifikation (modul F)
  - b) i tilfælde, hvor skibsstyret er produceret individuelt eller i begrænset antal og ikke er serie- eller masseproduceret, kan EF-enhedsverifikation (modul G) anvendes som procedure for overensstemmelsesvurdering.
3. Kommissionen fører og ajourfører ved hjælp af det informationssystem, der stilles til rådighed til dette formål, en liste over godkendt skibsstyr og ansøgninger, der er inddraget eller afslået, og stiller denne liste til rådighed for de berørte parter.

Artikel 16

EU-overensstemmelseserklæring

1. Det skal af EU-overensstemmelseserklæringen fremgå, at det er blevet påvist, at de krav, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 4, er opfyldt.
2. EU-overensstemmelseserklæringen skal følge den model, der er fastsat i bilag III til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF. Den skal indeholde de elementer, der er beskrevet i de relevante moduler i bilag II til dette direktiv, og skal holdes ajour.
3. Ved udfærdigelse af EU-overensstemmelseserklæringen påtager fabrikanten sig ansvaret og de forpligtelser, der er omhandlet i artikel 12, stk. 1.

4. Når skibsudstyr anbringes om bord på et EU-skib, forsynes skibet med en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen for det pågældende udstyr; denne kopi skal opbevares om bord, indtil udstyret fjernes fra skibet. EU-overensstemmelseserklæringen skal af fabrikanten oversættes til et eller flere sprog i overensstemmelse med flagstatens krav, herunder mindst et i søtransportsektoren almindeligt anvendt sprog.

5. Der skal forelægges en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen for det bemyndigede organ eller de organer, der har gennemført de pågældende overensstemmelsesvurderingsprocedurer.

Artikel 17

Notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer

1. Medlemsstaterne underretter ved hjælp af det informationssystem, der stilles til rådighed af Kommissionen til dette formål, Kommissionen og de øvrige medlemsstater om, hvilke organer der er bemyndiget til at udføre overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til dette direktiv.

2. De bemyndigede organer skal opfylde kravene i bilag III.

Artikel 18

Bemyndigende myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger en bemyndigende myndighed, som er ansvarlig for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer og overvågningen af bemyndigede organer, herunder overholdelse af artikel 20.

2. Bemyndigede organer skal underkastes kontrol mindst hvert andet år. Kommissionen kan vælge at deltage som observatør i denne kontrol.

3. Medlemsstaterne kan bestemme, at den i stk. 1 omhandlede vurdering og overvågning skal foretages af et nationalt akkrediteringsorgan.

4. Hvis den bemyndigende myndighed uddelegerer eller på anden måde overlader vurderingen, notifikationen eller overvågningen som omhandlet i stk. 1 til et organ, som ikke er en del af en myndighed, skal dette organ være en juridisk enhed og på tilsvarende vis opfylde kravene i bilag V. Desuden skal organet have truffet foranstaltninger til dækning af erstatningsansvar i forbindelse med sine aktiviteter.

5. Den bemyndigende myndighed påtager sig det fulde ansvar for de opgaver, der udføres af det i stk. 4 nævnte organ.

6. Den bemyndigende myndighed skal opfylde kravene i bilag V.

Artikel 19

Oplysningskrav for bemyndigende myndigheder

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om deres nationale procedurer for vurdering og notifikation af overensstemmelsesvurderingsorganer og overvågning af disse organer og om eventuelle ændringer heraf.

2. Kommissionen gør disse oplysninger offentligt tilgængelige ved hjælp af det informationssystem, der stilles til rådighed til dette formål.

*Artikel 20***Dattervirksomheder og underentreprise i tilknytning til bemyndigede organer**

1. Hvis et bemyndiget organ giver bestemte opgaver i forbindelse med overensstemmelsesvurderingen i underentreprise eller anvender en dattervirksomhed, sikrer det, at underentreprenøren eller dattervirksomheden opfylder kravene i bilag III, og underretter den bemyndigende myndighed herom.
2. Det bemyndigede organ har det fulde ansvar for de opgaver, der udføres af underentreprenører eller dattervirksomheder, uanset hvor disse er etableret.
3. Aktiviteter kan kun gives i underentreprise eller udføres af en dattervirksomhed, hvis kunden har givet sit samtykke.
4. Det bemyndigede organ skal kunne stille de relevante dokumenter vedrørende vurderingen af underentreprenørens eller dattervirksomhedens kvalifikationer og det arbejde, som underentreprenøren eller dattervirksomheden har udført i henhold til dette direktiv, til rådighed for den bemyndigende myndighed.

*Artikel 21***Ændringer af notifikationen**

1. Hvis en bemyndigende myndighed har konstateret eller er blevet orienteret om, at et bemyndiget organ ikke længere opfylder kravene i bilag III, eller at det ikke opfylder sine forpligtelser i henhold til dette direktiv, begrænser, suspenderer eller inddrager den bemyndigende myndighed notifikationen, alt efter hvad der er mest hensigtsmæssigt, og afhængigt af i hvor alvorlig grad kravene eller forpligtelserne ikke er blevet opfyldt. Den underretter straks Kommissionen og de øvrige medlemsstater herom ved hjælp af det informationssystem, der stilles til rådighed af Kommissionen til dette formål.
2. Hvis en notifikation begrænses, suspenderes eller inddrages, eller hvis det bemyndigede organ har indstillet sine aktiviteter, træffer den bemyndigende medlemsstat de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at dette organs sager enten behandles af et andet bemyndiget organ eller stilles til rådighed for de ansvarlige bemyndigende myndigheder og markedsovervågningsmyndigheder efter disses anmodning.

*Artikel 22***Anfægtelse af bemyndigede organers kompetence**

1. Kommissionen undersøger alle sager, hvor den på grundlag af de oplysninger, den råder over, eller som den bliver gjort opmærksom på, nærer tvivl om et bemyndiget organs kompetence eller om, hvorvidt et bemyndiget organ fortsat opfylder de krav og forpligtelser, som det er underlagt.
2. Den bemyndigende medlemsstat forelægger efter anmodning Kommissionen alle oplysninger om grundlaget for notifikationen eller fastholdelsen af det bemyndigede organs kompetence.
3. Kommissionen sikrer, at alle følsomme oplysninger, den indhenter som led i sine undersøgelser, behandles fortroligt.
4. Hvis Kommissionen konstaterer, at et bemyndiget organ ikke eller ikke længere opfylder kravene vedrørende notifikationen, underretter den straks den bemyndigende medlemsstat herom og anmoder denne om straks at træffe de nødvendige korrigerende foranstaltninger, herunder om nødvendigt at inddrage notifikationen.

*Artikel 23***Proceduremæssige forpligtelser for bemyndigede organer**

1. Bemyndigede organer foretager overensstemmelsesvurdering eller får dem gennemført i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i artikel 15.

2. Hvis et bemyndiget organ finder, at de forpligtelser, der er fastsat i artikel 12, ikke er opfyldt af fabrikanten, anmoder det fabrikanten om straks at afhjælpe dette og udsteder ikke en overensstemmelsesattest.

3. Hvis et bemyndiget organ i forbindelse med overensstemmelsesovervågning, efter at der er udstedt en overensstemmelsesattest, finder, at et produkt ikke længere opfylder kravene, anmoder det fabrikanten om straks at afhjælpe dette og suspenderer eller inddrager om nødvendigt attesten. Hvis der ikke træffes afhjælpende foranstaltninger, eller hvis disse ikke har den ønskede virkning, begrænser, suspenderer eller inddrager det bemyndigede organ attesten, alt efter hvad der er mest hensigtsmæssigt.

Artikel 24

Bemyndigede organers oplysningspligt

1. Bemyndigede organer oplyser den bemyndigende myndighed om:

a) enhver nægtelse, begrænsning, suspendering eller inddragelse af overensstemmelsesattester

b) forhold, der har indflydelse på omfanget af og betingelserne for notifikationen

c) anmodninger om information om udførte overensstemmelsesvurderingsaktiviteter, som de har modtaget fra markeds-
overvågningsmyndighederne

d) efter anmodning, overensstemmelsesvurderingsaktiviteter, der er udført inden for det område, hvor de er bemyndiget, og enhver anden aktivitet, der er udført, herunder grænseoverskridende aktiviteter og underentrepriser.

2. Bemyndigede organer giver efter anmodning Kommissionen og medlemsstaterne relevante oplysninger om spørgsmål vedrørende negative og positive overensstemmelsesvurderingsresultater. Bemyndigede organer giver de øvrige bemyndigede organer, der udfører overensstemmelsesvurderingsaktiviteter, der dækker samme produkter, oplysninger om negative og efter anmodning positive overensstemmelsesvurderingsresultater.

KAPITEL 5

OVERVÅGNING AF EU-MARKEDET, KONTROL AF PRODUKTER OG BESKYTTELSESFORANSTALTNINGER

Artikel 25

Rammer for overvågningen af EU-markedet

1. For så vidt angår skibsstyr overvåger medlemsstaterne markedet i overensstemmelse med rammen for overvågning på EU-markedet som fastlagt i kapitel III i forordning (EF) nr. 765/2008, jf. dog stk. 2 og 3 i denne artikel.

2. I de nationale markedsovervågningsrammer og programmer tages der hensyn til skibsstyrssektorens særlige kendetegn, herunder de forskellige procedurer, der gennemføres som led i overensstemmelsesvurderingen, og navnlig de forpligtelser, som de internationale konventioner pålægger flagstatens myndigheder.

3. Markedsovervågningen kan omfatte dokumentkontrol såvel som kontrol af skibsstyr, der er forsynet med ratmærket, uanset om udstyret er anbragt om bord på skibe eller ej. Kontrol af skibsstyr, der allerede er anbragt om bord, begrænses til undersøgelser, der kan udføres, mens udstyret forbliver om bord i fuldt funktionsdygtig tilstand.

4. Hvis en medlemsstats markedsovervågningsmyndigheder som defineret i forordning (EF) nr. 765/2008 har til hensigt at foretage stikprøvekontrol, kan de, i det omfang dette er rimeligt og praktisk muligt, anmode fabrikanten om at stille de nødvendige stikprøver til rådighed eller for fabrikantens egen regning at give adgang til stikprøverne på stedet.

Artikel 26

Procedure for skibsstyr, der udgør en risiko på nationalt plan

1. Hvis markedsovervågningsmyndighederne i en medlemsstat har tilstrækkelig grund til at antage, at skibsstyr, der er omfattet af dette direktiv, udgør en risiko for sikkerheden til søs, sundheden eller miljøet, foretager de en evaluering af det pågældende skibsstyr, der omfatter alle de krav, der er fastlagt i dette direktiv. De berørte erhvervsdrivende samarbejder med markedsovervågningsmyndighederne i nødvendigt omfang.

Hvis markedsovervågningsmyndighederne i forbindelse med denne evaluering konstaterer, at skibsstyret ikke opfylder kravene i dette direktiv, anmoder de straks den pågældende erhvervsdrivende om at træffe alle fornødne korrigerende foranstaltninger for at bringe skibsstyret i overensstemmelse med disse krav, trække skibsstyret tilbage fra markedet eller kalde det tilbage inden for en rimelig tidsfrist, som de fastsætter i forhold til risikoen art.

Markedsovervågningsmyndighederne underretter det relevante bemyndigede organ herom.

Artikel 21 i forordning (EF) nr. 765/2008 finder anvendelse på de i andet afsnit af dette stykke omhandlede foranstaltninger.

2. Hvis markedsovervågningsmyndighederne konstaterer, at den manglende overensstemmelse med kravene ikke er begrænset til medlemsstatens område eller til skibe, der fører dens flag, underretter de ved hjælp af det informationssystem, der stilles til rådighed af Kommissionen til markedsovervågningsformål, Kommissionen og de øvrige medlemsstater om resultaterne af den i henhold til stk. 1 gennemførte evaluering og om de foranstaltninger, som de har pålagt den erhvervsdrivende at træffe.

3. Den erhvervsdrivende sikrer, at alle fornødne korrigerende foranstaltninger træffes for så vidt angår alle de pågældende produkter, som denne har gjort tilgængelige på markedet i hele Unionen eller i givet fald anbragt eller leveret til anbringelse om bord på EU-skibe.

4. Hvis den pågældende erhvervsdrivende inden for den frist, der er foreskrevet af markedsovervågningsmyndighederne i overensstemmelse med stk. 1, andet afsnit, ikke træffer de fornødne korrigerende foranstaltninger eller på anden vis undlader at opfylde sine forpligtelser i henhold til dette direktiv, træffer markedsovervågningsmyndighederne de nødvendige foreløbige foranstaltninger for at forbyde eller begrænse tilgængeliggørelsen af skibsstyret på det nationale marked eller anbringelsen om bord på skibe, der fører den pågældende medlemsstats flag, eller for at trække produktet tilbage fra markedet eller kalde det tilbage.

Markedsovervågningsmyndighederne underretter straks Kommissionen og de øvrige medlemsstater om sådanne foranstaltninger.

5. De i stk. 4 omhandlede oplysninger om de foranstaltninger, der træffes af markedsovervågningsmyndighederne, skal indeholde alle tilgængelige oplysninger, særlig de nødvendige data til identifikation af skibsstyr, der ikke opfylder kravene, produktets oprindelse, arten af den påståede manglende opfyldelse af kravene og af den pågældende risiko, arten og varigheden af de trufne nationale foranstaltninger samt de synspunkter, som den pågældende erhvervsdrivende har fremsat. Markedsovervågningsmyndighederne oplyser navnlig, om den manglende overensstemmelse med kravene skyldes:

a) at skibsstyret ikke opfylder de gældende krav til design, konstruktion og ydeevne som fastsat i medfør af artikel 4

b) at skibsstyret ikke er i overensstemmelse med de prøvningsstandarder, der er omhandlet i artikel 4, under overensstemmelsesvurderingsproceduren

c) mangler ved disse prøvningsstandarder.

6. De øvrige medlemsstater ud over den medlemsstat, der har indledt proceduren, underretter straks Kommissionen og de øvrige medlemsstater om de trufne foranstaltninger og om yderligere oplysninger, som de måtte råde over, om det pågældende skibsstyrs manglende overensstemmelse med kravene og om deres indsigelser, hvis de ikke er indforstået med den meddelte nationale foranstaltning.

7. Hvis der ikke inden for fire måneder efter modtagelsen af de i stk. 4 omhandlede oplysninger om de foranstaltninger, der træffes af markedsovervågningsmyndighederne, er blevet gjort indsigelse af en medlemsstat eller Kommissionen mod en foreløbig foranstaltning truffet af en medlemsstat, anses foranstaltningen for at være berettiget.

8. Medlemsstaterne sikrer, at der straks træffes de fornødne restriktive foranstaltninger med hensyn til det pågældende skibsstyr, f.eks. tilbagetrækning af produktet fra deres marked.

Artikel 27

Beskyttelsesprocedure på EU-plan

1. Hvis der efter afslutningen af proceduren i artikel 26, stk. 3 og 4, gøres indsigelse mod en medlemsstats foranstaltning, eller hvis Kommissionen finder, at den nationale foranstaltning kan være i modstrid med EU-lovgivningen, drøfter Kommissionen straks spørgsmålet med medlemsstaterne og den eller de pågældende erhvervsdrivende og vurderer den relevante nationale foranstaltning. På grundlag af resultaterne af denne vurdering fastslår Kommissionen, hvorvidt den relevante nationale foranstaltning er berettiget eller ej.

2. Hvis Kommissionen, for så vidt angår stk. 1, finder det godtgjort, at den procedure, der er fulgt i forbindelse med vedtagelsen af den nationale foranstaltning, sikrer en udtømmende og objektiv vurdering af risikoen, og at den nationale foranstaltning er i overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EF) nr. 765/2008, kan den nøjes med at undersøge, om den relevante nationale foranstaltning er hensigtsmæssig og står i et rimeligt forhold til risikoen.

3. Kommissionen retter sin afgørelse til alle medlemsstaterne og meddeler den straks til medlemsstaterne og til den eller de relevante erhvervsdrivende.

4. Hvis den relevante nationale foranstaltning anses for at være berettiget, træffer samtlige medlemsstater de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at det skibsstyr, der ikke opfylder kravene, trækkes tilbage fra deres marked og om nødvendigt kaldes tilbage. De underretter Kommissionen herom.

5. Hvis den relevante nationale foranstaltning anses for ikke at være berettiget, trækker den pågældende medlemsstat foranstaltningen tilbage.

6. Hvis skibsstyrets manglende overensstemmelse med kravene tilskrives mangler ved de prøvningsstandarder, der er omhandlet i artikel 4, kan Kommissionen for at opfylde målet med dette direktiv bekræfte, ændre eller ophæve en national beskyttelsesforanstaltning ved hjælp af gennemførelsesretsakter efter undersøgelsesproceduren i artikel 38, stk. 2.

Kommissionen tillægges endvidere beføjelse til ved delegerede retsakter efter proceduren i artikel 37 at vedtage foreløbige harmoniserede krav og prøvningsstandarder for den bestemte type skibsstyr. De kriterier, der er fastsat i artikel 8, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Disse krav og prøvningsstandarder gøres af Kommissionen tilgængelige uden betaling af gebyr.

7. Hvis den pågældende prøvningsstandard er en europæisk standard, underretter Kommissionen den eller de relevante europæiske standardiseringsorganisationer og forelægger spørgsmålet for det udvalg, der er nedsat ved artikel 5 i direktiv 98/34/EF. Udvalget rådfører sig med den eller de pågældende europæiske standardiseringsorganisationer og straks afgive udtalelse.

Artikel 28

Produkter, der opfylder kravene, men som udgør en risiko for sikkerheden til søs, sundheden eller for miljøet

1. Hvis en medlemsstat efter at have foretaget en vurdering i henhold til artikel 26, stk. 1, finder, at skibsstyr, selv om det opfylder kravene i dette direktiv, udgør en risiko for sikkerheden til søs, sundheden eller miljøet, pålægger medlemsstaten den pågældende erhvervsdrivende at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at det pågældende skibsstyr, når det bringes i omsætning, ikke længere udgør en risiko, eller for at trække det tilbage fra markedet eller kalde det tilbage inden for en rimelig tidsfrist, som den fastsætter i forhold til risikoen art.

2. Den erhvervsdrivende sikrer, at der træffes foranstaltninger med hensyn til alle de pågældende produkter, som denne har gjort tilgængelige på markedet i hele Unionen eller anbragt om bord på EU-skibe.

3. Medlemsstaten underretter straks Kommissionen og de øvrige medlemsstater herom. Oplysningerne skal indeholde alle tilgængelige oplysninger, særlig de nødvendige data til identifikation af det pågældende skibsstyr, skibsstyrets oprindelse og forsyningskæden, arten af den pågældende risiko og arten og varigheden af de trufne nationale foranstaltninger.

4. Kommissionen drøfter straks spørgsmålet med medlemsstaterne og den eller de pågældende erhvervsdrivende og vurderer den nationale foranstaltning. På grundlag af resultaterne af denne vurdering fastslår Kommissionen, hvorvidt foranstaltningen er berettiget eller ej, og foreslår om nødvendigt forslå passende foranstaltninger. Med henblik herpå finder artikel 27, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

5. Kommissionen retter sin afgørelse til alle medlemsstaterne og meddeler den straks til medlemsstaterne og til den eller de relevante erhvervsdrivende.

Artikel 29

Formel manglende overensstemmelse med kravene

1. Uanset artikel 26 pålægger en medlemsstat, hvis den konstaterer et af følgende forhold, den pågældende erhvervsdrivende at bringe den manglende overensstemmelse med kravene til ophør:

- a) ratmærket er anbragt i modstrid med artikel 9 eller 10
- b) der er ikke anbragt ratmærke
- c) der er ikke udarbejdet en EU-overensstemmelseserklæring
- d) EU-overensstemmelseserklæringen er ikke udarbejdet korrekt
- e) den tekniske dokumentation er enten ikke til rådighed eller ikke fuldstændig
- f) EU-overensstemmelseserklæringen er ikke blevet sendt til skibet.

2. Hvis der fortsat er tale om manglende overensstemmelse som omhandlet i stk. 1, træffer den pågældende medlemsstat alle nødvendige foranstaltninger for at begrænse eller forbyde, at skibsstyret gøres tilgængeligt på markedet, eller sikrer, at det kaldes tilbage eller trækkes tilbage fra markedet.

*Artikel 30***Undtagelser på grundlag af teknisk innovation**

1. Under særlige omstændigheder i forbindelse med teknisk innovation kan flagstatens myndigheder tillade, at skibsudstyr, der ikke opfylder procedurerne for overensstemmelsesvurdering, anbringes om bord på et EU-skib, hvis det ved prøvning eller på anden måde til flagstatens myndigheders tilfredshed er konstateret, at sådant udstyr opfylder målene i dette direktiv.

2. Prøvningsprocedurerne må ikke på nogen måde diskriminere mellem skibsudstyr, der er produceret i flagmedlemsstaten, og udstyr, der er produceret i andre stater.

3. Skibsudstyr, som er omfattet af denne artikel, forsynes af flagmedlemsstaten med et certifikat, der skal følge det overalt, og som indeholder flagmedlemsstatens tilladelse til, at udstyret anbringes om bord på skibet, samt alle restriktioner eller bestemmelser vedrørende brugen af det.

4. Hvis en medlemsstat tillader anbringelse om bord på et EU-skib af skibsudstyr, der er omfattet af denne artikel, meddeler medlemsstaten straks Kommissionen og de øvrige medlemsstater de nærmere oplysninger i denne forbindelse og rapporterer om alle relevante prøvninger, vurderinger og procedurer for overensstemmelsesvurdering.

5. Inden for 12 måneder efter at have modtaget de oplysninger, der er omhandlet i stk. 4, kan Kommissionen, hvis den finder, at betingelserne i stk. 1 ikke er opfyldt, kræve, at den pågældende medlemsstat inddrager den udstedte tilladelse inden for en nærmere fastsat frist. Til dette formål handler Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 38, stk. 2.

6. Hvis et skib med udstyr om bord, der er omfattet af stk. 1, overføres til en anden medlemsstat, kan den modtagende flagmedlemsstat træffe de nødvendige foranstaltninger, der kan omfatte prøvninger og praktiske demonstrationer, for at sikre sig, at udstyret er mindst lige så effektivt som udstyr, der opfylder overensstemmelsesprocedurerne.

*Artikel 31***Undtagelser med henblik på prøvning eller vurdering**

En flagstats myndigheder kan med henblik på prøvning eller vurdering tillade anbringelse om bord på et EU-skib af udstyr, der ikke opfylder overensstemmelsesprocedurerne, eller som ikke er omfattet af artikel 30, men kun såfremt alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) skibsudstyret skal af flagmedlemsstaten forsynes med et certifikat, der altid skal ledsage det, og som indeholder medlemsstatens tilladelse til, at udstyret anbringes om bord på EU-skibet, samt alle nødvendige restriktioner eller andre passende bestemmelser vedrørende brugen af det pågældende udstyr
- b) tilladelsen skal være begrænset til den periode, som flagstaten vurderer at være nødvendig for gennemførelsen af prøvningen, som bør være så kort som muligt
- c) skibsudstyret må ikke benyttes i stedet for udstyr, der opfylder kravene i dette direktiv, og må ikke installeres i stedet for sådant udstyr, som skal forblive om bord på EU-skibet i driftsklar stand til øjeblikkelig anvendelse.

*Artikel 32***Undtagelser under særlige omstændigheder**

1. Hvis skibsudstyr skal udskiftes i en havn uden for Unionen, og det under særlige omstændigheder, som skal begrundes behørigt over for flagstatens myndigheder, ikke er muligt at anbringe udstyr, der bærer ratmærket, om bord inden for et rimeligt tidsrum, eller uden at det medfører urimelige forsinkelser eller omkostninger, kan andet skibsudstyr anbringes om bord i overensstemmelse med stk. 2-4.
2. Det skibsudstyr, der anbringes om bord, skal ledsages af dokumentation, som er udstedt af en stat, der er medlem af IMO, og som er part i de relevante konventioner, og hvori det godtgøres, at udstyret er i overensstemmelse med de relevante IMO-krav.
3. Flagstatens myndigheder skal straks underrettes om det pågældende skibsudstyrs art og kendetegn.
4. Flagstatens myndigheder skal snarest muligt sikre, at det i stk. 1 nævnte skibsudstyr samt dets prøvningsdokumentation opfylder de relevante krav i de internationale instrumenter og i dette direktiv.
5. Hvis det er godtgjort, at en bestemt type skibsudstyr, der bærer ratmærket, ikke er tilgængeligt på markedet, kan flagstaten godkende, at andet skibsudstyr anbringes om bord i overensstemmelse med stk. 6-8.
6. Det godkendte skibsudstyr skal så vidt muligt opfylde de krav og prøvningsstandarder, der er omhandlet i artikel 4.
7. Det skibsudstyr, der anbringes om bord, skal ledsages af et foreløbigt godkendelsescertifikat, der er udstedt af flagmedlemsstaten eller en anden medlemsstat, og som indeholder oplysninger om følgende:
  - a) det udstyr, der bærer ratmærket, og som det godkendte udstyr skal erstatte
  - b) de præcise omstændigheder, som godkendelsescertifikatet er udstedt under, og navnlig det forhold, at udstyr, der bærer ratmærket, ikke er tilgængeligt på markedet
  - c) de præcise krav til design, konstruktion og ydeevne, ud fra hvilke den udstedende medlemsstat har godkendt udstyret
  - d) de prøvningsstandarder, der måtte være anvendt som led i godkendelsesproceduren.
8. Hvis en medlemsstat udsteder et foreløbigt godkendelsescertifikat, underretter den straks Kommissionen herom. Hvis Kommissionen finder, at betingelserne i stk. 6 og 7 ikke er opfyldt, kan den kræve, at medlemsstaten inddrager det pågældende certifikat, eller træffe andre passende foranstaltninger ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 38, stk. 2.

KAPITEL 6

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 33***Erfaringsudveksling**

Kommissionen sørger for, at der foregår erfaringsudvekslinger mellem medlemsstaternes nationale myndigheder med ansvar for notifikationspolitik, navnlig for så vidt angår markedsovervågning.

*Artikel 34***Koordinering mellem bemyndigede organer**

1. Kommissionen sikrer, at der etableres passende koordinering og samarbejde mellem bemyndigede organer, og at denne koordinering og dette samarbejde fungerer efter hensigten i form af en sektorspecifik gruppe af bemyndigede organer.
2. Medlemsstaterne sørger for, at de organer, de har notificeret, enten direkte eller gennem udpegede repræsentanter deltager i arbejdet i den sektorspecifikke gruppe.

*Artikel 35***Gennemførelsesforanstaltninger**

1. Medlemsstaterne meddeler ved hjælp af det informationssystem, som Kommissionen har stillet til rådighed til dette formål, Kommissionen navn og kontaktoplysninger på de myndigheder, der har ansvaret for gennemførelsen af dette direktiv. Kommissionen udarbejder og offentliggør en liste over disse myndigheder, som ajourføres jævnlige.
2. For hver type skibsudstyr, der i henhold til de internationale konventioner skal godkendes af flagstatens myndigheder, fastsætter Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter de respektive krav til design, konstruktion og ydeevne og de prøvningsstandarder, der gælder i henhold til de internationale instrumenter. Når Kommissionen vedtager disse retsakter, fastsætter den udtrykkeligt fristerne for anvendelsen af disse krav og prøvningsstandarder, herunder datoerne for at bringe udstyr i omsætning og bringe udstyr om bord, jf. de internationale instrumenter og under hensyntagen til tidsrammerne for skibsbygning. Kommissionen kan også angive de fælles kriterier og nærmere procedurer for deres anvendelse.
3. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter de respektive nye krav til design, konstruktion og ydeevne, der gælder i henhold til de internationale instrumenter, og som finder anvendelse på udstyr, der allerede befinder sig om bord på skibe, for at sikre, at udstyr, der anbringes om bord på EU-skibe, er i overensstemmelse med de internationale instrumenter.
4. Kommissionen opretter og vedligeholder en database, der som minimum indeholder følgende oplysninger:
  - a) en liste over de overensstemmelsescertifikater, der er udstedt i henhold til dette direktiv, samt de vigtigste oplysninger om disse, som stilles til rådighed af de bemyndigede organer
  - b) en liste over de overensstemmelseserklæringer, der er udstedt i henhold til dette direktiv, samt de vigtigste oplysninger om disse, som stilles til rådighed af fabrikanterne
  - c) en ajourført liste over de gældende internationale instrumenter og over de krav og prøvningsstandarder, der finder anvendelse i medfør af artikel 4, stk. 4
  - d) en liste over de kriterier og procedurer, der er omhandlet i stk. 2, med deres fulde ordlyd
  - e) kravene og betingelserne for elektronisk mærkning, jf. artikel 11, hvor dette er relevant
  - f) andre oplysninger, der kan hjælpe medlemsstaterne, de bemyndigede organer og de erhvervsdrivende til at gennemføre dette direktiv korrekt.

Denne database gøres tilgængelig for medlemsstaterne. Den stilles også til rådighed for offentligheden, dog udelukkende til informationsformål.

5. De i denne artikel omhandlede gennemførelsesretsakter vedtages som kommissionsforordninger efter undersøgelsesproceduren i artikel 38, stk. 2.

Artikel 36

Ændringer

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 37 for at ajourføre henvisningerne til standarder, jf. bilag III, når der foreligger nye standarder.

Artikel 37

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 8, 11, 27 og 36, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 17. december 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 8, 11, 27 og 36 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i tråd kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 8, 11, 27 og 36 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 38

Udvalg

1. Kommissionen bistås af udvalget for sikkerhed til søs og forebyggelse af forurening fra skibe (USS), der er nedsat ved forordning (EF) nr. 2099/2002. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011. Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendes.

Artikel 39

Gennemførelse i national ret

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 18. september 2016 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

Medlemsstaterne anvender disse bestemmelser fra den 18. september 2016.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 40

Ophævelse

1. Direktiv 96/98/EF ophæves med virkning fra den 18. september 2016.
2. De krav og prøvningsstandarder for skibsudstyr, der er gældende pr. 18. september 2016 i medfør af nationale bestemmelser, som medlemsstaterne har vedtaget til gennemførelse af direktiv 96/98/EF, gælder fortsat, indtil de gennemførelsesretsakter, der henvises til i artikel 35, stk. 2, træder i kraft.
3. Henvisninger til det ophævede direktiv betragtes som henvisninger til nærværende direktiv.

Artikel 41

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 42

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

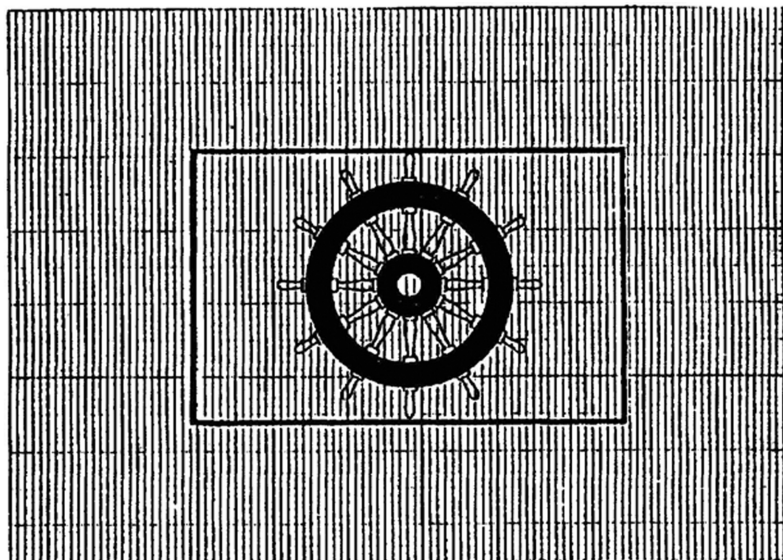
Formand

_____

BILAG I

RATMÆRKET

Overensstemmelsesmærket udformes efter følgende model:

Hvis ratmærket formindskes eller forstørres, skal modellens størrelsesforhold overholdes.

De forskellige dele i ratmærket skal så vidt muligt være af samme højde, og denne skal være mindst 5 mm.

Der kan dispenseres fra disse mindstemål, hvis der er tale om små anordninger.

—

BILAG II

PROCEDURER FOR OVERENSSTEMMELSESVURDERING

I. MODUL B: EF-TYPEAFPRØVNING

1. EF-typeafprøvning er den del af overensstemmelsesvurderingsproceduren, hvor et bemyndiget organ undersøger den tekniske konstruktion af skibsstyret og sikrer og erklærer, at skibsstyrets tekniske konstruktion opfylder de relevante krav.
2. EF-typeafprøvningsproceduren kan gennemføres på en af følgende måder:
  - undersøgelse af et prøveeksemplar af hele produktet (produktionstype), der er repræsentativt for den påtænkte produktion
  - vurdering af egnetheden af skibsstyrets tekniske konstruktion ved undersøgelse af den tekniske dokumentation og den støttedokumentation, der er omhandlet i punkt 3, samt undersøgelse af prøveeksemplarer af en eller flere kritiske dele af produktet, der er repræsentative for den påtænkte produktion (kombination af produktionstype og konstruktionstype).
3. Fabrikanten skal indgive ansøgning om EF-typeafprøvning til et enkelt bemyndiget organ efter eget valg.

Ansøgningen skal indeholde:

- fabrikantens navn og adresse og desuden fabrikantens bemyndigede repræsentants navn og adresse, hvis ansøgningen indgives af denne
- en skriftlig erklæring om, at samme anmodning ikke er indgivet til et andet bemyndiget organ
- den tekniske dokumentation. Den tekniske dokumentation skal gøre det muligt at vurdere, om skibsstyret er i overensstemmelse med de internationale instrumenter, jf. artikel 4, og skal indeholde en fyldestgørende analyse og vurdering af risikoen/risiciene. Den tekniske dokumentation skal indeholde en beskrivelse af de gældende krav og, i det omfang det er relevant for vurderingen, af skibsstyrets konstruktion, fremstilling og brug. Den tekniske dokumentation skal, hvor det er relevant, mindst indeholde følgende elementer:
  - a) en almindelig beskrivelse af skibsstyret
  - b) konstruktions- og produktionstegninger samt oversigter over komponenter, delmontager, kredsløb osv.
  - c) de beskrivelser og forklaringer, der er nødvendige for at forstå disse tegninger og oversigter, og hvordan skibsstyret fungerer
  - d) en oversigt over de krav og prøvningsstandarder, som gælder for det pågældende skibsstyr i overensstemmelse med dette direktiv, tillige med en beskrivelse af de løsninger, der er anvendt for at opfylde disse krav
  - e) resultater af designberegninger, undersøgelser m.v., og
  - f) prøvningsrapporter
- prøveeksemplarer, som er repræsentative for den påtænkte produktion. Det bemyndigede organ kan anmode om flere prøveeksemplarer, hvis det er nødvendigt for at gennemføre prøvningsprogrammet

- støttedokumenter, der viser, at den tekniske konstruktion er velegnet. I disse støttedokumenter skal nævnes al dokumentation, der er blevet anvendt. I støttedokumentationen skal om nødvendigt indgå resultaterne af prøvninger, som er blevet foretaget af fabrikantens laboratorium eller af et andet prøvningslaboratorium på fabrikantens vegne og ansvar.

4. Det bemyndigede organ skal:

Vedrørende skibsstyret:

- 4.1. undersøge den tekniske dokumentation og støttedokumentationen for at vurdere, om skibsstyrets tekniske konstruktion er i orden

Vedrørende prøveeksemplaret/prøveeksemplarerne:

- 4.2. kontrollere, at prøveeksemplaret/prøveeksemplarerne er fremstillet i overensstemmelse med den tekniske dokumentation, og fastslå, hvilke elementer der er konstrueret i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i de pågældende krav og prøvningsstandarder, og hvilke elementer der er konstrueret, uden at de relevante bestemmelser i disse standarder er blevet anvendt
- 4.3. udføre egnede undersøgelser og prøvninger eller få dem udført i overensstemmelse med dette direktiv
- 4.4. aftale med fabrikanten, hvor undersøgelserne og prøvningerne skal foretages.
5. Det bemyndigede organ udarbejder en evalueringsrapport om aktiviteterne gennemført i overensstemmelse med punkt 4 og resultatet af disse. Uden at dette berører det bemyndigede organs ansvar over for de bemyndigende myndigheder, offentliggør det bemyndigede organ ikke indholdet af denne rapport, hverken helt eller delvist, uden fabrikantens samtykke.
6. Hvis typen opfylder kravene i det specifikke internationale instrument, som det pågældende skibsstyr er omfattet af, udsteder det bemyndigede organ en EF-typeafprøvningsattest til fabrikanten. Attesten skal indeholde fabrikantens navn og adresse, resultaterne af undersøgelsen, eventuelle betingelser for dens gyldighed og de nødvendige oplysninger til identificering af den godkendte type. Der kan være et eller flere bilag til attesten.

Attesten og bilagene dertil skal indeholde alle relevante oplysninger med henblik på en vurdering af de fremstillede produkters overensstemmelse med den undersøgte konstruktion, herunder kontrol under brug.

Hvis typen ikke opfylder de relevante krav i de internationale instrumenter, afviser det bemyndigede organ at udstede en EF-typeafprøvningsattest, oplyser ansøgeren herom og giver en detaljeret begrundelse for afslaget.

7. Såfremt den godkendte type ikke længere opfylder de gældende krav, beslutter det bemyndigede organ, om der er behov for yderligere prøvning eller en ny overensstemmelsesvurderingsprocedure.

Fabrikanten skal underrette det bemyndigede organ, som opbevarer den tekniske dokumentation om EF-typeafprøvningsattesten, om alle ændringer til den godkendte type, som kan påvirke skibsstyrets overensstemmelse med kravene i de relevante internationale instrumenter eller betingelserne for attestens gyldighed. Sådanne ændringer kræver en tillægsgodkendelse i form af en tilføjelse til den oprindelige EF-typeafprøvningsattest.

8. Hvert bemyndiget organ oplyser dets bemyndigende myndigheder om de EF-typegodkendelsesattester og/eller tillæg hertil, som det har udstedt eller trukket tilbage, og stiller med jævne mellemrum eller efter anmodning listen over attester og/eller eventuelle tillæg hertil, der er blevet afvist, suspenderet eller på anden måde begrænset, til rådighed for dets bemyndigende myndigheder.

Hvert bemyndiget organ oplyser de øvrige bemyndigede organer om de EF-typeafprøvningsattester og/eller tillæg hertil, som det har afvist, trukket tilbage, suspenderet eller på anden måde begrænset, og, efter anmodning, om de attester og/eller tillæg hertil, som det har udstedt.

Kommissionen, medlemsstaterne og de øvrige bemyndigede organer kan efter anmodning få tilsendt en kopi af EF-typeafprøvningsattesterne og/eller tillæggene hertil. Efter anmodning kan Kommissionen og medlemsstaterne få tilsendt en kopi af den tekniske dokumentation og resultaterne af de undersøgelser, som det bemyndigede organ har foretaget. Det bemyndigede organ opbevarer et eksemplar af EF-typeafprøvningsattesten, bilagene og tillæggene hertil samt den tekniske dokumentation, herunder den dokumentation, som fabrikanten har indgivet, indtil udløbet af attestens gyldighedsperiode.

9. Fabrikanten opbevarer et eksemplar af EF-typeafprøvningsattesten, bilagene og tillæggene hertil samt den tekniske dokumentation, så disse dokumenter står til rådighed for de nationale myndigheder i mindst ti år, efter at ratmærket er blevet anbragt på det sidst fremstillede produkt, og under ingen omstændigheder i kortere tid end det pågældende skibsudstyrs forventede levetid.
10. Fabrikantens bemyndigede repræsentant kan indgive den i punkt 3 omhandlede ansøgning og opfylde de i punkt 7 og 9 omhandlede forpligtelser, forudsat at de er specificeret i fuldmagten.

II. MODUL D: TYPEOVERENSSTEMMELSE PÅ GRUNDLAG AF KVALITETSSIKRING AF FREMSTILLINGSPROCESSEN

1. Typeoverensstemmelse på grundlag af kvalitetssikring af fremstillingsprocessen er den del af overensstemmelsesvurderingsproceduren, hvor fabrikanten opfylder de i punkt 2 og 5 omhandlede forpligtelser og på eget ansvar sikrer og erklærer, at det pågældende skibsudstyr er i overensstemmelse med typen som beskrevet i EF-typeafprøvningsattesten og opfylder kravene i de internationale instrumenter, som det er omfattet af.
2. Fremstillingsvirksomhed

Fabrikanten skal ved fremstilling, kontrol og prøvning af slutprodukter anvende et godkendt kvalitetsstyringssystem som beskrevet i punkt 3 og er underlagt den i punkt 4 omhandlede kontrol.
3. Kvalitetsstyringssystem
  - 3.1. Fabrikanten indgiver en ansøgning om vurdering af kvalitetssystemet vedrørende det pågældende skibsudstyr til et bemyndiget organ efter eget valg.

Ansøgningen skal indeholde:

- fabrikantens navn og adresse og desuden fabrikantens bemyndigede repræsentants navn og adresse, hvis ansøgningen indgives af denne
- en skriftlig erklæring om, at samme ansøgning ikke er indgivet til et andet bemyndiget organ
- alle relevante oplysninger om den planlagte kategori af skibsudstyr
- dokumentation vedrørende kvalitetsstyringssystemet
- den tekniske dokumentation vedrørende den godkendte type og en kopi af EF-typeafprøvningsattesten.

- 3.2. Kvalitetsstyringssystemet skal sikre, at produkterne er i overensstemmelse med typen som beskrevet i EF-typeafprøvningsattesten og opfylder kravene i de internationale instrumenter, som de er omfattet af.

Alle de forhold, krav og bestemmelser, som fabrikanten har taget hensyn til, skal dokumenteres på en systematisk og overskuelig måde i en skriftlig redegørelse for politikker, procedurer og instruktioner. Dokumentationen vedrørende kvalitetsstyringssystemet skal sikre, at kvalitetsprogrammer, planer, manualer og protokoller fortolkes ens.

Dokumentationen skal navnlig indeholde en fyldestgørende beskrivelse af:

- kvalitetsmålsætninger og organisationsstruktur samt ledelsens ansvar og beføjelser med hensyn til produktkvaliteten
- de teknikker, fremgangsmåder og systematiske foranstaltninger, der vil blive anvendt ved fremstilling, kvalitetskontrol og kvalitetssikring
- de undersøgelser og prøvninger, der skal udføres før, under og efter produktionen, og den hyppighed, hvormed dette sker
- kvalitetsregistreringer, herunder kontrolrapporter, prøvnings- og kalibreringsdata, rapporter vedrørende personalets kvalifikationer, m.v., og
- metoderne til kontrol af, at den krævede produktkvalitet er opnået, og at kvalitetssystemet fungerer effektivt.

3.3. Det bemyndigede organ vurderer kvalitetsstyringssystemet for at fastslå, om det opfylder kravene i punkt 3.2.

Ud over erfaring med kvalitetssikringssystemer skal kontrolholdet have mindst et medlem med erfaring i vurdering på det relevante skibsudstørsområde og inden for den pågældende skibsudstyrsteknologi og viden om de gældende krav i de internationale instrumenter. Kontrollen skal indbefatte et besøg på fabrikantens anlæg. Kontrolholdet skal gennemgå den tekniske dokumentation, der er omhandlet i punkt 3.1, femte led, med henblik på at kontrollere fabrikantens evne til at fastslå de relevante krav i de internationale instrumenter og foretage de nødvendige undersøgelser for at sikre, at produktet er i overensstemmelse med disse krav.

Afgørelsen meddeles fabrikanten. Meddelelsen skal indeholde konklusionerne af kontrollen og det begrundede resultat af vurderingen.

3.4. Fabrikanten forpligter sig til at opfylde sine forpligtelser i henhold til kvalitetsstyringssystemet, således som det er godkendt, og til at vedligeholde det, således at det forbliver hensigtsmæssigt og effektivt.

3.5. Fabrikanten underretter det bemyndigede organ, som har godkendt kvalitetsstyringssystemet, om enhver påtænkt ændring af systemet.

Det bemyndigede organ vurderer de foreslåede ændringer og afgør, om det ændrede kvalitetsstyringssystem stadig opfylder de i punkt 3.2 omhandlede krav, eller om en fornyet vurdering er nødvendig.

Det bemyndigede organ meddeler fabrikanten sin afgørelse. Meddelelsen skal indeholde resultaterne af undersøgelsen og en begrundelse for afgørelsen.

4. Kontrol på det bemyndigede organs ansvar

4.1. Formålet med kontrollen er at sikre, at fabrikanten behørigt opfylder sine forpligtelser i henhold til det godkendte kvalitetsstyringssystem.

4.2. Fabrikanten skal med henblik på kontrollen give det bemyndigede organ adgang til fremstillings-, kontrol-, prøvnings- og lagerfaciliteterne og give det alle nødvendige oplysninger, navnlig:

— dokumentation om kvalitetsstyringssystemet

— kvalitetsregistreringer, herunder kontrolrapporter, prøvnings- og kalibreringsdata, rapporter vedrørende personalets kvalifikationer, m.v.

4.3. Det bemyndigede organ aflægger jævnligt kontrolbesøg for at sikre, at fabrikanten vedligeholder og anvender kvalitetsstyringssystemet; det udsteder en kontrolrapport til fabrikanten.

4.4. Det bemyndigede organ kan derudover aflægge uanmeldte besøg hos fabrikanten, undtagen i tilfælde, hvor der i henhold til national ret eller af forsvars- eller sikkerhedsmæssige årsager gælder visse restriktioner for sådanne besøg. Under disse besøg kan det bemyndigede organ foretage eller lade foretage produktprøvninger for om nødvendigt at kontrollere, at kvalitetsstyringssystemet fungerer korrekt. Det bemyndigede organ udsteder en besøgsrapport og, hvis der er foretaget prøvninger, en prøvningsrapport til fabrikanten.

5. Overensstemmelsesmærkning og overensstemmelseserklæring

5.1. Fabrikanten anbringer ratmærket som omhandlet i artikel 9 og på det i punkt 3.1 omhandlede bemyndigede organs ansvar dette organs identifikationsnummer på hvert produkt, som er i overensstemmelse med typen som beskrevet i EF-typeafprøvningsattesten, og som opfylder de relevante krav i de internationale instrumenter.

5.2. Fabrikanten udarbejder en skriftlig overensstemmelseserklæring for hver produktmodel og opbevarer den, så den står til rådighed for de nationale myndigheder i mindst ti år, efter at ratmærket er blevet anbragt på det sidst fremstillede produkt, og under ingen omstændigheder i kortere tid end det pågældende skibsstyrs forventede levetid. Det skal af overensstemmelseserklæringen fremgå, hvilken skibsstyrsmodel den vedrører.

Et eksemplar af overensstemmelseserklæringen stilles efter anmodning til rådighed for de relevante myndigheder.

6. Fabrikanten opbevarer følgende, så det står til rådighed for de kompetente myndigheder i mindst ti år, efter at ratmærket er blevet anbragt på det sidst fremstillede produkt, og under ingen omstændigheder i kortere tid end det pågældende skibsstyrs forventede levetid:

— den i punkt 3.1 omhandlede dokumentation

— de i punkt 3.5 omhandlede ændringer som godkendt

— de i punkt 3.5, 4.3 og 4.4 omhandlede afgørelser og rapporter fra det bemyndigede organ.

7. Hvert bemyndiget organ skal orientere sine bemyndigende myndigheder om udstedte eller tilbagekaldte godkendelser af kvalitetsstyringssystemer og med jævne mellemrum eller efter anmodning stille en fortegnelse over afviste, suspenderede eller på anden måde begrænsede godkendelser af kvalitetsstyringssystemer til rådighed for sine bemyndigende myndigheder.

Hvert bemyndiget organ skal orientere de andre bemyndigede organer om afviste, suspenderede, tilbagekaldte eller på anden måde begrænsede godkendelser af kvalitetsstyringssystemer og, efter anmodning, om udstedte godkendelser af kvalitetsstyringssystemer.

8. Bemyndiget repræsentant

Fabrikantens forpligtelser fastsat i punkt 3.1, 3.5, 5 og 6 kan opfyldes af fabrikantens bemyndigede repræsentant på fabrikantens vegne og ansvar, såfremt de er specificeret i fuldmagten.

III. MODUL E: TYPEOVERENSSTEMMELSE PÅ GRUNDLAG AF PRODUKTKVALITETSSIKRING

1. Typeoverensstemmelse på grundlag af produktkvalitetssikring er den del af overensstemmelsesvurderingsproceduren, hvor fabrikanten opfylder de i punkt 2 og 5 omhandlede forpligtelser og på eget ansvar sikrer og erklærer, at det pågældende skibsudstyr er i overensstemmelse med typen som beskrevet i EF-typeafprøvningsattesten og opfylder kravene i de internationale instrumenter, som det er omfattet af.

2. Fremstillingsvirksomhed

Fabrikanten skal ved kontrol og prøvning af slutprodukter anvende et godkendt kvalitetsstyringssystem som beskrevet i punkt 3 og er underlagt den i punkt 4 omhandlede kontrol.

3. Kvalitetsstyringssystem

3.1. Fabrikanten indgiver en ansøgning om vurdering af kvalitetssystemet vedrørende det pågældende skibsudstyr til et bemyndiget organ efter eget valg.

Ansøgningen skal indeholde:

- fabrikantens navn og adresse og desuden fabrikantens bemyndigede repræsentants navn og adresse, hvis ansøgningen indgives af denne
- en skriftlig erklæring om, at samme ansøgning ikke er indgivet til et andet bemyndiget organ
- alle relevante oplysninger om den planlagte kategori af skibsudstyr
- dokumentation vedrørende kvalitetsstyringssystemet, og
- den tekniske dokumentation vedrørende den godkendte type og en kopi af EF-typeafprøvningsattesten.

3.2. Kvalitetsstyringssystemet skal sikre, at produkterne er i overensstemmelse med typen som beskrevet i EF-typeafprøvningsattesten og opfylder kravene i de internationale instrumenter, som de er omfattet af.

Alle de forhold, krav og bestemmelser, som fabrikanten har taget hensyn til, skal dokumenteres på en systematisk og overskuelig måde i en skriftlig redegørelse for politikker, procedurer og instruktioner. Dokumentationen vedrørende kvalitetsstyringssystemet skal sikre, at kvalitetsprogrammer, -planer, -manualer og -protokoller fortolkes ens.

Dokumentationen skal navnlig indeholde en fyldestgørende beskrivelse af:

- kvalitetsmålsætninger og organisationsstruktur samt ledelsens ansvar og beføjelser med hensyn til produktkvaliteten
- de undersøgelser og prøvninger, der vil blive foretaget efter fremstillingen
- kvalitetsregistreringer, herunder kontrolrapporter, prøvnings- og kalibreringsdata, rapporter vedrørende personalets kvalifikationer, m.v.
- metoderne til kontrol af, at kvalitetsstyringssystemet fungerer effektivt.

3.3. Det bemyndigede organ vurderer kvalitetsstyringssystemet for at fastslå, om det opfylder kravene i punkt 3.2.

Ud over erfaring med kvalitetssikringssystemer skal kontrolholdet have mindst et medlem med erfaring i vurdering på det relevante skibsudstyrsområde og inden for den pågældende skibsudstyrsteknologi og viden om de gældende krav i de internationale instrumenter. Kontrollen skal indbefatte et besøg på fabrikantens anlæg. Kontrolholdet skal gennemgå den tekniske dokumentation, der er omhandlet i punkt 3.1, femte led, med henblik på at kontrollere fabrikantens evne til at fastslå de relevante krav i de internationale instrumenter og foretage de nødvendige undersøgelser for at sikre, at produktet er i overensstemmelse med disse krav.

Afgørelsen meddeles fabrikanten. Meddelelsen skal indeholde konklusionerne af kontrollen og det begrundede resultat af vurderingen.

3.4. Fabrikanten forpligter sig til at opfylde sine forpligtelser i henhold til kvalitetsstyringssystemet, således som det er godkendt, og til at vedligeholde det, således at det forbliver hensigtsmæssigt og effektivt.

3.5. Fabrikanten underretter det bemyndigede organ, som har godkendt kvalitetsstyringssystemet, om enhver påtænkt ændring af systemet.

Det bemyndigede organ vurderer de foreslåede ændringer og afgør, om det ændrede kvalitetsstyringssystem stadig opfylder de i punkt 3.2 omhandlede krav, eller om en fornyet vurdering er nødvendig.

Det bemyndigede organ meddeler fabrikanten sin afgørelse. Meddelelsen skal indeholde resultaterne af undersøgelsen og en begrundelse for afgørelsen.

4. Kontrol på det bemyndigede organs ansvar

4.1. Formålet med kontrollen er at sikre, at fabrikanten behørigt opfylder sine forpligtelser i henhold til det godkendte kvalitetsstyringssystem.

4.2. Fabrikanten skal med henblik på kontrollen give det bemyndigede organ adgang til fremstillings-, kontrol-, prøvnings- og lagerfaciliteterne og give det alle nødvendige oplysninger, navnlig:

— dokumentation om kvalitetsstyringssystemet

— kvalitetsregistreringer, herunder kontrolrapporter, prøvnings- og kalibreringsdata, rapporter vedrørende personalets kvalifikationer, m.v.

4.3. Det bemyndigede organ aflægger jævnligt kontrolbesøg for at sikre, at fabrikanten vedligeholder og anvender kvalitetsstyringssystemet; det udsteder en kontrolrapport til fabrikanten.

4.4. Det bemyndigede organ kan derudover aflægge uanmeldte besøg hos fabrikanten, undtagen i tilfælde, hvor der i henhold til national ret eller af forsvars- eller sikkerhedsmæssige årsager gælder visse restriktioner for sådanne besøg. Under disse besøg kan det bemyndigede organ foretage eller lade foretage produktprøvninger for om nødvendigt at kontrollere, at kvalitetsstyringssystemet fungerer korrekt. Det bemyndigede organ udsteder en besøgsrapport og, hvis der er foretaget prøvninger, en prøvningsrapport til fabrikanten.

5. Overensstemmelsesmærkning og overensstemmelseserklæring

5.1. Fabrikanten anbringer det i artikel 9 omhandlede ratmærke og på det i punkt 3.1 omhandlede bemyndigede organs ansvar dette organs identifikationsnummer på hvert produkt, som er i overensstemmelse med typen som beskrevet i EF-typeafprøvningsattesten, og som opfylder de relevante krav i de internationale instrumenter.

- 5.2. Fabrikanten udarbejder en skriftlig overensstemmelseserklæring for hver produktmodel og opbevarer den, så den står til rådighed for de nationale myndigheder i mindst ti år, efter at ratmærket er blevet anbragt på det sidst fremstillede produkt, og under ingen omstændigheder i kortere tid end det pågældende skibsstyrs forventede levetid. Det skal af overensstemmelseserklæringen fremgå, hvilken skibsstyrsmodel den vedrører.

Et eksemplar af overensstemmelseserklæringen stilles efter anmodning til rådighed for de relevante myndigheder.

6. Fabrikanten opbevarer følgende, så det står til rådighed for de kompetente myndigheder i mindst ti år, efter at ratmærket er blevet anbragt på det sidst fremstillede produkt, og under ingen omstændigheder i kortere tid end det pågældende skibsstyrs forventede levetid:

— den i punkt 3.1 omhandlede dokumentation

— de i punkt 3.5 omhandlede ændringer som godkendt

— de i punkt 3.5, 4.3 og 4.4 omhandlede afgørelser og rapporter fra det bemyndigede organ.

7. Hvert bemyndiget organ skal orientere sine bemyndigende myndigheder om udstedte eller tilbagekaldte godkendelser af kvalitetsstyringssystemer og med jævne mellemrum eller efter anmodning stille en fortegnelse over afviste, suspenderede eller på anden måde begrænsede godkendelser af kvalitetsstyringssystemer til rådighed for sine bemyndigende myndigheder.

Hvert bemyndiget organ orienterer de øvrige bemyndigede organer om afviste, suspenderede eller tilbagekaldte godkendelser af kvalitetsstyringssystemer og oplyser efter anmodning om udstedte godkendelser af kvalitetsstyringssystemer.

8. Bemyndiget repræsentant

Fabrikantens forpligtelser fastsat i punkt 3.1, 3.5, 5 og 6 kan opfyldes af fabrikantens bemyndigede repræsentant på fabrikantens vegne og ansvar, såfremt de er specificeret i fuldmagten.

IV. MODUL F: TYPEOVERENSSTEMMELSE PÅ GRUNDLAG AF PRODUKTVERIFIKATION

1. Typeoverensstemmelse på grundlag af produktverifikation er den del af overensstemmelsesvurderingsproceduren, hvor fabrikanten opfylder de i punkt 2, 5.1 og 6 omhandlede forpligtelser og på eget ansvar sikrer og erklærer, at de produkter, der er omfattet af bestemmelserne i punkt 3, er i overensstemmelse med typen som beskrevet i EF-typeafprøvningsattesten og opfylder kravene i de internationale instrumenter, som de er omfattet af.

2. Fremstillingsvirksomhed

Fabrikanten træffer alle nødvendige foranstaltninger, for at det ved fremstillingsprocessen og overvågningen af den sikres, at de fremstillede produkter er i overensstemmelse med den godkendte type som beskrevet i EF-typeafprøvningsattesten og opfylder kravene i de internationale instrumenter, de er omfattet af.

3. Verifikation

Et bemyndiget organ efter fabrikantens valg foretager de nødvendige undersøgelser og prøvninger for at kontrollere, at produkterne er i overensstemmelse med den godkendte type som beskrevet i EF-typeafprøvningsattesten og opfylder de relevante krav i de internationale instrumenter.

Undersøgelser og prøvninger for at kontrollere, at produkterne er i overensstemmelse med de relevante krav, vil efter fabrikantens valg blive foretaget enten ved undersøgelse og prøvning af hvert enkelt produkt som specificeret i punkt 4 eller ved undersøgelse og prøvning af produkterne på statistisk grundlag som specificeret i punkt 5.

4. Verifikation af overensstemmelse ved undersøgelse og prøvning af hvert enkelt produkt

- 4.1. Alle produkter undersøges og prøves enkeltvis i overensstemmelse med dette direktiv for at kontrollere overensstemmelsen med den godkendte type som beskrevet i EF-typeafprøvningsattesten og de relevante krav i de internationale instrumenter.
- 4.2. Det bemyndigede organ udsteder en overensstemmelsesattest vedrørende de undersøgelser og prøvninger, der er foretaget, og anbringer sit identifikationsnummer på hvert godkendt produkt eller lader det anbringe på sit ansvar.

Fabrikanten skal kunne stille overensstemmelsesattesterne til rådighed for de nationale myndigheder med henblik på kontrol i mindst ti år, efter at ratmærket er blevet anbragt på det sidst fremstillede produkt, og under ingen omstændigheder i kortere tid end det pågældende skibsstyrs forventede levetid.

5. Statistisk overensstemmelsesverifikation

- 5.1. Fabrikanten træffer alle nødvendige foranstaltninger, for at det ved fremstillingsprocessen og overvågningen heraf sikres, at hvert produceret parti er homogent, og fremlægger sine produkter til verifikation i form af homogene partier.
- 5.2. Der udtages en tilfældig stikprøve af hvert parti. Alle produkter i stikprøven undersøges og prøves enkeltvis i overensstemmelse med dette direktiv for at sikre, at de er i overensstemmelse med de relevante krav i de internationale instrumenter, og fastslå, om partiet godkendes eller forkastes.
- 5.3. Hvis et parti accepteres, betragtes alle produkter i partiet som godkendt, med undtagelse af de produkter i stikprøven, der ikke opfylder prøvningskravene.

Det bemyndigede organ udsteder en overensstemmelsesattest vedrørende de undersøgelser og prøvninger, der er foretaget, og anbringer sit identifikationsnummer på hvert godkendt produkt eller lader det anbringe på sit ansvar.

Fabrikanten skal kunne stille overensstemmelsesattesterne til rådighed for de nationale myndigheder i mindst ti år, efter at ratmærket er blevet anbragt på det sidst fremstillede produkt, og under ingen omstændigheder i kortere tid end det pågældende skibsstyrs forventede levetid.

- 5.4. Hvis et parti forkastes, træffer det bemyndigede organ eller den kompetente myndighed de nødvendige foranstaltninger for at forhindre, at dette parti bringes i omsætning. Hvis der ofte er tale om manglende godkendelse af partier, kan det bemyndigede organ stille den statistiske verifikation i bero og træffe de nødvendige foranstaltninger.

6. Overensstemmelsesmærkning og overensstemmelseserklæring

- 6.1. Fabrikanten anbringer ratmærket som omhandlet i artikel 9 og på det i punkt 3 omhandlede bemyndigede organs ansvar dette organs identifikationsnummer på hvert produkt, som er i overensstemmelse med den godkendte type som beskrevet i EF-typeafprøvningsattesten, og som opfylder de relevante krav i de internationale instrumenter.
- 6.2. Fabrikanten udarbejder en skriftlig overensstemmelseserklæring for hver produktmodel og opbevarer den, så den står til rådighed for de nationale myndigheder i mindst ti år, efter at ratmærket er blevet anbragt på det sidst fremstillede produkt, og under ingen omstændigheder i kortere tid end det pågældende skibsstyrs forventede levetid. Det skal af overensstemmelseserklæringen fremgå, hvilken skibsstyrsmodel den vedrører.

Et eksemplar af overensstemmelseserklæringen stilles efter anmodning til rådighed for de relevante myndigheder.

7. Fabrikanten kan, hvis det bemyndigede organ samtykker heri og på dets ansvar, anbringe det bemyndigede organs identifikationsnummer på produkterne under fremstillingsprocessen.

8. Bemyndiget repræsentant

Fabrikantens forpligtelser kan opfyldes af fabrikantens bemyndigede repræsentant på fabrikantens vegne og ansvar, såfremt de er specificeret i fuldmagten. En bemyndiget repræsentant kan dog ikke opfylde fabrikantens forpligtelser i punkt 2 og 5.1.

V. MODUL G: OVERENSSTEMMELSE PÅ GRUNDLAG AF ENHEDSVERIFIKATION

1. Overensstemmelse på grundlag af enhedsverifikation er den procedure for overensstemmelsesvurdering, hvor fabrikanten opfylder de i punkt 2, 3 og 5 omhandlede forpligtelser og på eget ansvar sikrer og erklærer, at det pågældende produkt, der er omfattet af bestemmelserne i punkt 4, opfylder kravene i de internationale instrumenter, som det er omfattet af.

2. Teknisk dokumentation

Fabrikanten udarbejder den tekniske dokumentation og stiller den til rådighed for det i punkt 4 omhandlede organ. Dokumentationen skal gøre det muligt at vurdere, om produktet er i overensstemmelse med de relevante krav, og skal omfatte en fyldestgørende analyse og vurdering af risikoen/risiciene. Den tekniske dokumentation skal indeholde en beskrivelse af de gældende krav og, i det omfang det er relevant for vurderingen, af produktets konstruktion, fremstilling og brug. Den tekniske dokumentation skal, hvor det er relevant, mindst indeholde følgende elementer:

— en generel beskrivelse af produktet

— konstruktions- og produktionstegninger samt oversigter over komponenter, delmontager, kredsløb osv.

— de beskrivelser og forklaringer, der er nødvendige for at forstå disse tegninger og oversigter, og hvordan produktet fungerer

— en oversigt over de krav og prøvningsstandarder, som gælder for det pågældende skibsstyr i overensstemmelse med dette direktiv, tillige med en beskrivelse af de løsninger, der er anvendt for at opfylde disse krav

— resultater af designberegninger, udførte undersøgelser, og

— prøvningsrapporter.

Fabrikanten skal opbevare den tekniske dokumentation, så den står til rådighed for de relevante nationale myndigheder i mindst ti år, efter at ratmærket er blevet anbragt på det sidst fremstillede produkt, og under ingen omstændigheder i kortere tid end det pågældende skibsstyrs forventede levetid.

3. Fremstillingsvirksomhed

Fabrikanten træffer alle nødvendige foranstaltninger, for at det ved fremstillingsprocessen og overvågningen af den sikres, at de fremstillede produkter opfylder kravene i de internationale instrumenter, de er omfattet af.

4. Verifikation

Et bemyndiget organ efter fabrikantens valg foretager de nødvendige undersøgelser og prøvninger i overensstemmelse med direktivet for at kontrollere, at produktet er i overensstemmelse med de relevante krav i de internationale instrumenter.

Det bemyndigede organ udsteder en overensstemmelsesattest vedrørende de undersøgelser og prøvninger, der er foretaget, og anbringer sit identifikationsnummer på det godkendte produkt eller lader det anbringe på sit ansvar.

Fabrikanten skal opbevare overensstemmelsesattesterne, så de står til rådighed for de nationale myndigheder i mindst ti år, efter at ratmærket er blevet anbragt på det sidst fremstillede produkt, og under ingen omstændigheder i kortere tid end det pågældende skibsstyrs forventede levetid.

5. Overensstemmelsesmærkning og overensstemmelseserklæring

5.1. Fabrikanten anbringer det i artikel 9 omhandlede ratmærke og på det i punkt 4 omhandlede bemyndigede organs ansvar dette organs identifikationsnummer på hvert enkelt produkt, som opfylder de relevante krav i de internationale instrumenter.

5.2. Fabrikanten udarbejder en skriftlig overensstemmelseserklæring og opbevarer den, så den står til rådighed for de nationale myndigheder i mindst ti år, efter at ratmærket er blevet anbragt på det sidst fremstillede produkt, og under ingen omstændigheder i kortere tid end det pågældende skibsstyrs forventede levetid. Det skal af overensstemmelseserklæringen fremgå, hvilket produkt den vedrører.

Et eksemplar af overensstemmelseserklæringen stilles efter anmodning til rådighed for de relevante myndigheder.

6. Bemyndiget repræsentant

Fabrikantens forpligtelser fastsat i punkt 2 og 5 kan opfyldes af fabrikantens bemyndigede repræsentant på fabrikantens vegne og ansvar, såfremt de er specificeret i fuldmagten.

BILAG III

KRAV, SOM SKAL VÆRE OPFYLDT AF OVERENSSTEMMELSESVURDERINGSORGANER, FOR AT DE KAN BLIVE BEMYNDIGEDE ORGANER

1. I forbindelse med notifikation skal et overensstemmelsesvurderingsorgan opfylde kravene i punkt 2-11.
2. Overensstemmelsesvurderingsorganet skal oprettes i henhold til national ret og være en juridisk person.
3. Et overensstemmelsesvurderingsorgan skal være et tredjepartsorgan, der er uafhængigt af den organisation eller det skibsstyr, det vurderer.
4. Et organ, der tilhører en erhvervsorganisation og/eller brancheforening, som repræsenterer virksomheder, der er involveret i konstruktion, fremstilling, tilvejebringelse, sammensætning, brug eller vedligeholdelse af skibsstyr, som det vurderer, kan, forudsat at det er påvist, at det er uafhængigt, og at der ikke er tale om interessekonflikter, anses for at være et overensstemmelsesvurderingsorgan.
5. Overensstemmelsesvurderingsorganet, dets øverste ledelse og det personale, der er ansvarligt for at foretage overensstemmelsesvurdering, må ikke være konstruktør, fabrikant, leverandør, montør, køber, ejer, bruger eller reparatør af det skibsstyr, som vurderes, eller bemyndiget repræsentant for nogen af disse parter. Dette forhindrer ikke anvendelse af vurderede produkter, der er nødvendige for overensstemmelsesvurderingsorganets aktiviteter, eller anvendelse af sådanne produkter i personligt øjemed.
6. Overensstemmelsesvurderingsorganet, dets øverste ledelse og det personale, der er ansvarligt for at foretage overensstemmelsesvurdering, må ikke være direkte involveret i konstruktion, fremstilling, markedsføring, montering, anvendelse eller vedligeholdelse af dette skibsstyr eller repræsentere parter, der er involveret i disse aktiviteter. De må ikke deltage i aktiviteter, som kan være i strid med deres objektivitet og integritet i forbindelse med de overensstemmelsesvurderingsaktiviteter, de er bemyndiget til at udføre. Dette gælder navnlig rådgivningsservice.
7. Overensstemmelsesvurderingsorganer skal sikre, at deres dattervirksomheders eller underentreprenørers aktiviteter ikke påvirker fortroligheden, objektiviteten og uvildigheden af deres overensstemmelsesvurderingsaktiviteter.
8. Overensstemmelsesvurderingsorganet og dets personale skal udføre overensstemmelsesvurderingsaktiviteterne med den størst mulige faglige integritet og den nødvendige tekniske kompetence på det specifikke område og må ikke påvirkes af nogen form for pression og incitament, navnlig af økonomisk art, som kan have indflydelse på deres afgørelser eller resultaterne af deres overensstemmelsesvurderingsaktiviteter, særlig fra personer eller grupper af personer, som har en interesse i resultaterne af disse aktiviteter.
9. Et overensstemmelsesvurderingsorgan skal kunne gennemføre alle de overensstemmelsesvurderingsopgaver, som pålægges det i henhold til dette direktiv, og med hensyn til hvilke det er blevet bemyndiget, uanset om disse opgaver udføres af overensstemmelsesvurderingsorganet selv eller på dets vegne og under dets ansvar.
10. Overensstemmelsesvurderingsorganet skal til enhver tid og for hver overensstemmelsesvurderingsprocedure og type, kategori eller underkategori af skibsstyr, med hensyn til hvilke det er blevet bemyndiget, have følgende til rådighed:
  - a) det nødvendige personale med teknisk viden og tilstrækkelig og relevant erfaring til at udføre overensstemmelsesvurderingsopgaverne
  - b) beskrivelser af de procedurer, i overensstemmelse med hvilke overensstemmelsesvurderingen foretages, således at gennemsigtigheden og muligheden for at reproducere disse procedurer sikres. Det skal have indført hensigtsmæssige politikker og procedurer, som skelner mellem de opgaver, det udfører i sin egenskab af bemyndiget organ, og dets øvrige aktiviteter
  - c) procedurer, der sætter det i stand til at udføre sine aktiviteter under behørig hensyntagen til de pågældende virksomheders størrelse, den sektor, som de opererer indenfor, og deres struktur, samt til, hvor kompleks den pågældende skibsstyrsteknologi er, og til produktionsprocessens karakter af masse- eller serieproduktion.

11. Et overensstemmelsesvurderingsorgan skal have de fornødne midler til at udføre de tekniske og administrative opgaver i forbindelse med overensstemmelsesvurderingsaktiviteterne på en egnet måde og skal have adgang til alt nødvendigt udstyr og alle nødvendige faciliteter.
  12. Det personale, som skal udføre overensstemmelsesvurderingsaktiviteterne, skal have:
    - a) en god teknisk og faglig uddannelse omfattende alle overensstemmelsesvurderingsaktiviteter inden for det område, på hvilket overensstemmelsesvurderingsorganet er blevet bemyndiget
    - b) et tilstrækkeligt kendskab til kravene vedrørende de vurderinger, de foretager, og den nødvendige bemyndigelse til at foretage disse vurderinger
    - c) et tilstrækkeligt kendskab til og en tilstrækkelig forståelse af de gældende krav og prøvningsstandarder samt af Unionens harmoniseringslovgivning og bestemmelser til gennemførelse heraf
    - d) den nødvendige færdighed i at udarbejde de attester, certifikater, redegørelser og rapporter, som dokumenterer, at vurderingerne er blevet foretaget.
  13. Det skal garanteres, at overensstemmelsesvurderingsorganet, dets øverste ledelse og vurderingspersonalet arbejder uvildigt.
  14. Aflønningen af et overensstemmelsesvurderingsorgans øverste ledelse og vurderingspersonalet må ikke være afhængig af antallet af foretagne vurderinger eller af resultatet af disse vurderinger.
  15. Overensstemmelsesvurderingsorganer skal tegne en ansvarsforsikring, medmindre staten er ansvarlig i overensstemmelse med national ret, eller medlemsstaten selv er direkte ansvarlig for overensstemmelsesvurderingen.
  16. Overensstemmelsesvurderingsorganets personale har tavshedspligt med hensyn til alle oplysninger, som det kommer i besiddelse af ved udførelsen af dets opgaver i henhold til dette direktiv eller enhver bestemmelse i national ret til gennemførelse heraf, undtagen over for de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor aktiviteterne udføres. Ejendomsrettigheder skal beskyttes.
  17. Overensstemmelsesvurderingsorganet skal deltage i eller sikre, at dets vurderingspersonale er orienteret om de relevante standardiseringsaktiviteter og aktiviteterne i den koordineringsgruppe af bemyndigede organer, der er nedsat i henhold til dette direktiv, og som generelle retningslinjer anvende de administrative afgørelser og dokumenter, som er resultatet af den nævnte gruppes arbejde.
  18. Overensstemmelsesvurderingsorganerne skal opfylde kravene i standard EN ISO/IEC 17065:2012.
  19. Overensstemmelsesvurderingsorganerne skal sikre, at forsøgslaboratorier, der anvendes til overensstemmelsesvurdering, opfylder kravene i standard EN ISO/IEC 17025:2005.
-

BILAG IV

NOTIFIKATIONSPROCEDURE

1. Ansøgning om notifikation
    - 1.1. Et overensstemmelsesvurderingsorgan skal indgive en ansøgning om notifikation til den bemyndigende myndighed i den medlemsstat, hvor det er etableret.
    - 1.2. Ansøgningen skal ledsages af en beskrivelse af de overensstemmelsesvurderingsaktiviteter, det eller de overensstemmelsesvurderingsmoduler og det skibsstyr, som organet hævder at være kompetent til, samt af et eventuelt akkrediteringscertifikat udstedt af et nationalt akkrediteringsorgan, hvori det godtgøres, at overensstemmelsesvurderingsorganet opfylder kravene i bilag III.
    - 1.3. Hvis det pågældende overensstemmelsesvurderingsorgan ikke kan forelægge et akkrediteringscertifikat, forelægger det den bemyndigende myndighed al den dokumentation, der er nødvendig for at kontrollere, anerkende og regelmæssigt overvåge, at det opfylder kravene i bilag III.
  2. Notifikationsprocedure
    - 2.1. De bemyndigende myndigheder må kun notificere overensstemmelsesvurderingsorganer, som opfylder kravene i bilag III.
    - 2.2. De skal underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater ved hjælp af det elektroniske notifikationsværktøj, der er udviklet og forvaltes af Kommissionen.
    - 2.3. Notifikationen skal indeholde udtømmende oplysninger om overensstemmelsesvurderingsaktiviteterne, det eller de pågældende overensstemmelsesvurderingsmoduler og det pågældende skibsstyr og den relevante dokumentation for kompetencen.
    - 2.4. Hvis en notifikation ikke er baseret på et akkrediteringscertifikat som omhandlet i afsnit 1, skal den bemyndigende myndighed forelægge Kommissionen og de øvrige medlemsstater den dokumentation, der attesterer overensstemmelsesvurderingsorganets kompetence, og oplysninger om de ordninger, der er indført for at sikre, at der regelmæssigt føres tilsyn med organet, og at organet også fremover vil opfylde de krav, der er fastsat i bilag III.
    - 2.5. Det pågældende organ må kun udføre aktiviteter som bemyndiget organ, hvis Kommissionen og de øvrige medlemsstater ikke har gjort indsigelse inden for to uger efter en notifikation baseret på et akkrediteringscertifikat eller inden for to måneder efter en notifikation, der ikke er baseret på et akkrediteringscertifikat.
    - 2.6. Kun et organ som omhandlet i punkt 2.5 anses for at være et bemyndiget organ i dette direktivs forstand.
    - 2.7. Kommissionen og de øvrige medlemsstater skal underrettes om eventuelle efterfølgende ændringer af notifikationen.
  3. Identifikationsnumre for og lister over bemyndigede organer
    - 3.1. Kommissionen skal tildele de bemyndigede organer et identifikationsnummer.
    - 3.2. Hvert bemyndiget organ tildeles kun ét identifikationsnummer, også selv om det bemyndigede organ er anerkendt som notificeret i henhold til flere lovgivningsmæssige EU-retsakter.
    - 3.3. Kommissionen offentliggør listen over organer, der er notificeret i henhold til dette direktiv, herunder de identifikationsnumre, de er blevet tildelt, og de aktiviteter, for hvilke de er notificeret.
    - 3.4. Kommissionen holder listen ajourført.
-

BILAG V

KRAV, SOM SKAL VÆRE OPFYLDT AF DE BEMYNDIGENDE MYNDIGHEDER

1. En bemyndigende myndighed skal oprettes på en sådan måde, at der ikke opstår interessekonflikter med overensstemmelsesvurderingsorganer.
  2. En bemyndigende myndighed skal være organiseret og arbejde på en sådan måde, at der i dens arbejde sikres objektivitet og uvildighed.
  3. En bemyndigende myndighed skal være organiseret på en sådan måde, at alle beslutninger om notifikation af et overensstemmelsesvurderingsorgan træffes af kompetente personer, der ikke er identiske med dem, der foretog vurderingen.
  4. En bemyndigende myndighed må ikke på kommercielt eller konkurrencemæssigt grundlag udføre aktiviteter, som udføres af overensstemmelsesvurderingsorganer, eller yde rådgivningsservice.
  5. En bemyndigende myndighed skal sikre, at de oplysninger, som den indhenter, behandles fortroligt.
  6. En bemyndigende myndighed skal have et tilstrækkeligt antal kompetente medarbejdere til, at den kan udføre sine opgaver behørigt.
-

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/91/EU**af 23. juli 2014****om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF ⁽³⁾ bør ændres for at tage hensyn til udviklingen på markedet og de hidtil indhøstede erfaringer blandt markedsdeltagere og tilsynsmyndigheder og navnlig for at tage højde for forskelle i de nationale bestemmelser om depositarers opgaver og ansvar, aflønningspolitik og sanktioner.
- (2) For at tage højde for den potentielt skadelige effekt, som dårligt udformede aflønningsstrukturer kan have på forsvarlig styring af risici og på kontrol med enkeltpersoners risikovillige adfærd, bør administrationselskaber for institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) pålægges en udtrykkelig forpligtelse til at etablere og opretholde aflønningspolitikker og -praksisser, som er i overensstemmelse med forsvarlig og effektiv risikostyring for de personalekategorier, hvis professionelle aktiviteter har væsentlig indflydelse på risikoprofilen i de investeringsinstitutter, som de forvalter. Disse medarbejderkategorier bør omfatte enhver medarbejder og anden ansat på fonds- eller delfondsplan, som er beslutningstagere, fondsforvaltere og personer, der træffer reelle investeringsbeslutninger, personer, der har beføjelse til at udøve indflydelse på de pågældende medarbejdere eller ansatte, herunder investeringsrådgivere og -analytikere, den øverste ledelse og enhver medarbejder, hvis samlede løn ligger inden for samme lønramme som den øverste ledelse og beslutningstagere. Disse bestemmelser bør også finde anvendelse på investeringselskaber, der ikke har udpeget et administrationselskab, som er godkendt i henhold til direktiv 2009/65/EF. Disse aflønningspolitikker og -praksisser bør i rimeligt omfang finde anvendelse på enhver tredjemand, der træffer investeringsbeslutninger, som berører investeringsinstitutternes risikoprofil på grund af funktioner, der er blevet delegeret i overensstemmelse med artikel 13 i direktiv 2009/65/EF.
- (3) Såfremt investeringsinstitutters administrationselskaber og investeringselskaber anvender alle principperne for aflønningspolitikker, bør de kunne anvende disse politikker på forskellige måder alt efter deres størrelse, størrelsen af de investeringsinstitutter, som de forvalter, deres interne organisation og arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter.

⁽¹⁾ EUT C 96 af 4.4.2013, s. 18.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 15. april 2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 23. juli 2014.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).

- (4) Mens nogle foranstaltninger skal træffes af ledelsesorganet, bør det, når administrationsselskabet eller investerings-selskabet i henhold til national ret har etableret forskellige funktioner med specifikke opgaver, sikres, at kravene til »ledelsesorganet« eller »ledelsesorganet i sin egenskab af tilsynsførende« også eller i stedet for finder anvendelse på disse organer såsom generalforsamlingen.
- (5) Ved anvendelsen af de principper for en forsvarlig aflønningspolitik og -praksis, som fastsættes ved dette direktiv, bør medlemsstaterne tage hensyn til principperne fastsat i Kommissionens henstilling 2009/384/EF af ⁽¹⁾, arbejdet i Rådet for Finansiell Stabilitet og G20-forpligtelserne til at mindske risikoen i sektoren for finansielle tjenesteydelser.
- (6) Garanteret variabel aflønning bør være en ekstraordinær foranstaltning, idet det ikke er i overensstemmelse med sund risikostyring eller princippet om, at aflønningen skal være afstemt efter resultaterne, og bør være begrænset til det første ansættelsesår.
- (7) Principperne for en forsvarlig aflønningspolitik bør også gælde for betalinger, som investeringsinstitutter foretager til administrations-selskaber eller investerings-selskaber.
- (8) Kommissionen opfordres til at analysere, hvilke udgifter og omkostninger der er almindelige for investerings-produkter til private i medlemsstaterne, og om der er behov for yderligere harmonisering af disse udgifter og omkostninger, og forelægge sine resultater for Europa-Parlamentet og Rådet.
- (9) Med henblik på at harmonisere tilsynsmetoderne ved vurderingen af aflønningspolitikker og -praksisser bør den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (»ESMA«), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 ⁽²⁾, sikre, at der findes retningslinjer for forsvarlige aflønningspolitikker og -praksisser i sektoren for porteføljeforvaltning. Den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (»EBA«), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 ⁽³⁾, bør bistå ESMA ved udarbejdelsen af sådanne retningslinjer. For at forhindre omgåelse af bestemmelserne om aflønning bør de pågældende retningslinjer også indeholde yderligere vejledning om de personer, som aflønningspolitikkerne og -praksisserne finder anvendelse på, og om tilpasningen af aflønnings-principperne til administrations-selskabets og investerings-selskabets størrelse og størrelsen af de investeringsinsti-tutter, som det administrerer, deres interne organisation og arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter. ESMA's retningslinjer om aflønningspolitikker og -praksisser bør om nødvendigt så vidt muligt tilnærmes til de fonde, som er reguleret i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU ⁽⁴⁾.
- (10) Bestemmelserne om aflønning bør ikke berøre den uforbeholdne udøvelse af de grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) samt Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (charteret), de generelle principper i den nationale aftaleret og arbejdsret, den gældende lovgivning om aktionærs rettigheder og deltagelse, de generelle ansvarsområder for det pågældende selskabs administrative organer og tilsynsorganer og heller ikke, hvor det er relevant, af arbejdsmarkedets parters ret til at indgå og håndhæve kollektive overenskomster i overensstemmelse med nationale love og national praksis.
- (11) For at sikre, at de relevante lovgivningsmæssige krav i de forskellige medlemsstater er harmoniseret i nødvendigt omfang, bør der vedtages supplerende bestemmelser, der fastsætter depositarers opgaver og pligter, om hvilke juridiske enheder der kan udpeges som depositarer, og til præcisering af depositarers ansvar i tilfælde af, at investeringsinstitutters aktiver går tabt under opbevaringen i depot, eller at depositarerne ikke har udført deres tilsynsopgaver på tilfredsstillende vis. Hvis opgaverne ikke udføres på tilfredsstillende vis, kan det medføre tab af aktiverne og også tab af værdierne af aktiverne, hvis f.eks. en depositar undlader at følge op på investeringer, der ikke er i overensstemmelse med fondsbestemmelserne.

⁽¹⁾ Kommissionens henstilling 2009/384/EF af 30. april 2009 om aflønningspolitik i finanssektoren (EUT L 120 af 15.5.2009, s. 22).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).

- (12) Det er nødvendigt at præcisere, at et investeringsinstitut bør udpege en enkelt depositar, der har overordnet tilsyn med investeringsinstitutts aktiver. Et krav om, at der er en enkelt depositar, bør sikre, at depositaren har et overblik over alle investeringsinstitutts aktiver, og at både fondsforvalterne og investorerne har et enkelt sted at henvende sig, hvis der opstår problemer i tilknytning til opbevaringen af aktiverne eller udøvelsen af tilsynsforpligtelserne. Opbevaring af aktiver omfatter opbevaring i depot og, hvis aktiverne er af en sådan art, at de ikke kan opbevares i depot, kontrol af ejendomsretten til disse aktiver samt registrering af dem.
- (13) Ved udøvelsen af sine opgaver bør en depositar handle ærligt, retfærdigt, professionelt og uafhængigt og i investeringsinstitutts og investeringsinstitutts investorerers interesse.
- (14) For at sikre en harmoniseret tilgang til depositarers udøvelse af deres opgaver i alle medlemsstater, uanset hvilken juridisk form investeringsinstitutionen har, er det nødvendigt at indføre en fælles liste over overvågningsopgaver, der skal varetages af depositarer i forbindelse med investeringsinstitutioner i selskabsform (investeringsselskaber) og investeringsinstitutioner i form af aftalebaserede fonde.
- (15) Depositaren bør have ansvaret for behørig overvågning af investeringsinstitutts pengestrømme og navnlig for at sikre, at investorkapital og kontanter tilhørende investeringsinstitutionen bogføres korrekt på konti, der er åbnet i investeringsinstitutts navn eller i det administrationsselskabs navn, der handler på vegne af investeringsinstitutionen, eller i den depositars navn, der handler på vegne af investeringsinstitutionen, hos en af de enheder, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra a), b) eller c), i Kommissionens direktiv 2006/73/EF⁽¹⁾. Der bør derfor vedtages detaljerede bestemmelser om overvågning af pengestrømme for at sikre, at investorbekyttelsen er effektiv og konsistent. Når det sikres, at investorkapital bogføres på kontantkonti, bør depositaren tage højde for principperne fastsat i artikel 16 i nævnte direktiv.
- (16) For at forebygge svigagtige pengeoverførsler bør der ikke åbnes en kontantkonto i tilknytning til investeringsinstitutts transaktioner uden depositarens vidende.
- (17) Aktiver, der opbevares i depot for et investeringsinstitut, bør holdes adskilt fra depositarens egne aktiver og bør til enhver tid være identificeret som tilhørende det pågældende investeringsinstitut. Et sådant krav bør give investorerne et ekstra beskyttelseselement, i tilfælde af depositarens misligholdelse.
- (18) Ud over den eksisterende forpligtelse til at opbevare aktiver, der tilhører et investeringsinstitut, sikkert, bør der sondres mellem aktiver, der kan opbevares i depot, og aktiver, der ikke kan, og for hvilke der i stedet gælder et krav om registrering og kontrol af ejendomsret. Den gruppe aktiver, der kan opbevares i depot, bør klart uddifferentieres, da forpligtelsen til at erstatte aktiver, der er gået tabt, kun gælder for denne specifikke kategori af aktiver.
- (19) De aktiver, der opbevares i depot af depositaren, bør ikke genanvendes af depositaren eller af en tredjemand, som har fået delegeret depotfunktionen for egen regning. Visse betingelser bør gælde for genanvendelse af aktiver for investeringsinstitutts regning.
- (20) Det er nødvendigt at fastsætte, på hvilke betingelser depositarens opbevaringsopgaver kan delegeres til tredjemand. Såvel delegering som videredelegering bør være objektivt begrundet og underlagt strenge egnethedskrav til den tredjemand, der betros denne delegerede funktion, og strenge egnethedskrav til den passende dygtighed, omhu og grundighed, hvormed depositaren bør udvælge, udpege og føre tilsyn med denne tredjemand. Med henblik på at opnå ensartede markedsvilkår og et ensartet højt investorbekyttelsesniveau bør sådanne krav være i overensstemmelse med dem, der er fastsat i direktiv 2011/61/EU. Der bør indføres bestemmelser for at sikre, at tredjeparter, som opbevaringsopgaver er delegeret til, har de fornødne midler til at udføre deres opgaver, og at de afgrænser investeringsinstitutts aktiver.

⁽¹⁾ Kommissionens direktiv 2006/73/EF af 10. august 2006 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår de organisatoriske krav til og betingelserne for drift af investeringsselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv (EUT L 241 af 2.9.2006, s. 26).

- (21) Når en værdipapircentral (CSD) som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 ⁽¹⁾, eller en tredjelandsværdipapircentral leverer følgende tjenester: drift af et værdipapirafviklingssystem og mindst enten første registrering af værdipapirer i et posteringsystem gennem indledende kreditering eller tilvejebringelse og forvaltning af værdipapirkonti på øverste niveau som omhandlet i afsnit A i bilaget til nævnte forordning, bør denne værdipapircentral leverer af disse tjenester vedrørende investeringsinstituttets værdipapirer, som oprindeligt er registreret i et posteringsystem gennem denne værdipapircentral indledende kreditering, ikke anses for at være delegering af opbevaringsfunktioner. Det bør dog anses for at være delegering af opbevaringsfunktioner at overdrage opbevaringen af investeringsinstituttets værdipapirer til enhver CSD eller til enhver tredjeland CSD.
- (22) En tredjemand, til hvem opbevaring af aktiver delegeres, bør være i stand til at føre en samlekonto i form af en fælles, separat konto for flere investeringsinstitutter.
- (23) Hvis opbevaringen i depot delegeres til tredjemand, er det også nødvendigt at sikre, at tredjemanden er omfattet af særlige krav vedrørende effektive tilsynsregler og løbende tilsyn. Desuden bør der for at sikre, at de finansielle instrumenter er i den tredjemands besiddelse, til hvem opbevaringen er delegeret, gennemføres periodiske eksterne revisioner.
- (24) For at sikre konsekvent høj investorbeskyttelse bør bestemmelser om adfærd og om forvaltning af interessekonflikter vedtages og gælde i alle situationer, herunder i tilfælde, hvor opbevaringsopgaverne er blevet delegeret. Disse bestemmelser bør navnlig sikre, at der er en klar adskillelse af opgaver og funktioner mellem depositaren, investeringsinstituttet og administrationselskabet eller investeringsselskabet.
- (25) For at sikre et højt investorbeskyttelsesniveau samt tilsynsregler og løbende kontrol på tilstrækkeligt højt niveau er det nødvendigt at udarbejde en udtømmende liste over enheder, der kan fungere som depositarer. Disse enheder bør være begrænset til nationale centralbanker, kreditinstitutter og andre juridiske enheder, som i henhold til medlemsstaternes ret er bemyndiget til at udøve depositaraktiviteter i henhold til dette direktiv, og som er undergivet krav om tilsyn og tilstrækkeligt kapitalgrundlag, ikke mindre end de krav, der er beregnet afhængigt af den valgte fremgangsmåde i overensstemmelse med artikel 315 eller 317 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ⁽²⁾, skal i alle tilfælde have en egenkapital på ikke under startkapitalen i henhold til artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU ⁽³⁾ og skal have deres hjemsted eller en filial i investeringsinstituttets hjemland.
- (26) Det er nødvendigt at definere og præcisere det ansvar, der påhviler depositaren for investeringsinstituttet i tilfælde af, at et finansielt instrument, som opbevares af denne, går tabt. Hvis et finansielt instrument, som opbevares i depot, går tabt, bør depositaren være pligtig til at yde en erstatning til investeringsinstituttet i form af et finansielt instrument af samme type eller det tilsvarende beløb. Der bør ikke findes nogen fritagelse for ansvar i tilfælde af, at aktiver går tabt, undtagen hvis depositaren kan godtgøre, at tabet skyldes en »ekstern hændelse, som depositaren ikke med rimelighed kunne forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selv om depositaren har truffet alle rimelige forholdsregler«. I den forbindelse bør depositaren ikke kunne påberåbe sig interne hændelser, såsom en medarbejders svigagtige handling, for at frigøre sig fra sit ansvar.
- (27) Når depositaren delegerer opbevaringsopgaver, og de finansielle instrumenter, der opbevares i depot af tredjemand, går tabt, bør depositaren være ansvarlig. I tilfælde af, at et instrument, der opbevares i depot, går tabt, bør depositaren være forpligtet til at yde en erstatning i form af et finansielt instrument af samme type eller det tilsvarende beløb, selv om tabet er sket hos en tredjepart, som opbevaringsopgaver er delegeret til. Depositaren bør kun fritages for ansvaret, hvis det kan godtgøres, at tabet skyldes eksterne hændelser, som depositaren ikke med rimelighed kan forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selv om depositaren har truffet alle rimelige forholdsregler. I den forbindelse bør depositaren ikke kunne påberåbe sig interne hændelser, såsom en medarbejders svigagtige handling, for at frigøre sig fra sit ansvar. Der bør ikke være mulighed for fritagelse for ansvar, hverken på grundlag af lovgivning eller aftaler, i tilfælde af at aktiver går tabt hos en depositar eller en tredjepart, som opbevaringsopgaver er delegeret til.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler (CSD'er) samt om ændring af direktiv 98/26/EF og 2014/65/EU og forordning (EU) nr. 236/2012 (se side 1 i denne EUT).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

- (28) Alle investorer i investeringsinstitutter bør kunne gøre krav gældende vedrørende depositarers ansvar, direkte eller indirekte, gennem administrationsselskabet eller investeringselskabet. Muligheden for at gøre krav gældende mod depositaren bør ikke afhænge af, hvilken retlig form et investeringsinstitut har (aftalebaseret eller selskabsbaseret), eller af arten af det retlige forhold mellem depositaren, administrationsselskabet og deltagerne. Deltagernes ret til at gøre krav gældende vedrørende depositarens ansvar bør ikke føre til dobbelt godtgørelse eller til ulige behandling af deltagerne.
- (29) Med forbehold af dette direktiv bør en depositar ikke forhindres i at træffe foranstaltninger til dækning af skader og tab, der påføres investeringsinstituttet eller investeringsinstituttets deltagere. De pågældende foranstaltninger bør navnlig ikke fritage depositaren for ansvar, føre til en overførsel af eller en ændring i depositarens ansvar, og de bør heller ikke berøre investorernes rettigheder, herunder retten til godtgørelse.
- (30) Den 12. juli 2010 fremlagde Kommissionen forslag til ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF⁽¹⁾ for at give et højt beskyttelsesniveau for investorer i investeringsinstitutter, hvis en depositar ikke kan opfylde sine forpligtelser. Dette forslag suppleres med en præcisering af de forpligtelser og det ansvar, der påhviler depositaren og en tredjepart, som opbevaringsopgaver er delegeret til, i nærværende direktiv.
- (31) Kommissionen opfordres til at analysere, i hvilke situationer, hvor et investeringsinstituts depositar eller en tredjepart, som opbevaringsopgaver er delegeret til, har misligholdt, det vil kunne føre til tab for deltagerne i investeringsinstituttet, som ikke kan dækkes i henhold til nærværende direktiv, til at analysere nærmere, hvilken form for foranstaltninger der kunne være egnede til at sikre et højt beskyttelsesniveau for investorerne, uanset formidlingskæden mellem investor og de værdipapirer, der er berørt af misligholdelsen, og til at forelægge sine resultater for Europa-Parlamentet og Rådet.
- (32) Det er nødvendigt at sikre, at det er de samme krav, der gælder depositarer, uanset hvilken retlig form et investeringsinstitut har. Ensartede krav bør fremme retssikkerheden, højne investorbeskyttelsen og bidrage til at skabe ensartede markedsvilkår. Kommissionen har ikke modtaget meddelelse om, at noget investeringsselskab har gjort brug af undtagelsen fra den generelle pligt til at lade en depositar opbevare aktiver. Kravene fastsat i direktiv 2009/65/EF om depositaren for et investeringsselskab bør derfor anses for at være overflødige.
- (33) Selv om dette direktiv fastsætter de minimumsbeføjelser, som de kompetente myndigheder bør have, skal disse beføjelser udøves inden for et komplet system af national ret, som sikrer respekt for de grundlæggende rettigheder, herunder retten til privatlivets fred. Med hensyn til udøvelsen af disse beføjelser, der kan udgøre en alvorlig indgriben i retten til respekt for privatliv og familieliv, hjem og kommunikation, bør medlemsstaterne iværksætte tilstrækkelig og effektiv beskyttelse mod ethvert misbrug, herunder om nødvendigt forudgående tilladelse fra den pågældende medlemsstats retlige myndigheder. Medlemsstaterne bør tillade, at kompetente myndigheder kan udøve sådanne indgribende beføjelser i det omfang, det er nødvendigt for en ordentlig undersøgelse af alvorlige sager, hvor der ikke findes tilsvarende midler til at reelt at opnå samme resultat.
- (34) Eksisterende optagelser af telefonsamtaler og datatrafik fra et investeringsinstitut, administrationsselskaber, investeringsselskaber, depositarer eller andre enheder, der er reguleret ved dette direktiv, og eksisterende oplysninger om telefon- og datatrafik fra telekommunikationsoperatører udgør yderst vigtigt og undertiden det eneste bevismateriale til at afsløre og bevise overtrædelser af den nationale ret til gennemførelse af dette direktiv og undersøge, om investeringsinstituttet, administrationsselskaberne, investeringsselskaberne, depositarerne eller andre enheder, der er reguleret ved dette direktiv, efterlever krav om investorbeskyttelse og andre krav, der er fastsat i dette direktiv og de gennemførelsesforanstaltninger, der er vedtaget i henhold hertil. De kompetente myndigheder bør derfor kunne forlange at få udleveret eksisterende optagelser af telefonsamtaler, elektronisk kommunikation og datatrafik, som opbevares af et investeringsinstitut, administrationsselskaber, investeringsselskaber, depositaren eller andre enheder, der er reguleret ved dette direktiv.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger (EFT L 84 af 26.3.1997, s. 22).

Det er nødvendigt at have adgang til telefonsamtaler og datatrafik for at kunne afsløre og pålægge sanktioner for overtrædelser af kravene i dette direktiv eller gennemførelsesforanstaltninger hertil. For at indføre lige vilkår i Unionen hvad angår adgangen til de oplysninger om telefontrafik og eksisterende datatrafik, der opbevares af teleoperatører, eller de eksisterende optagelser af telefonsamtaler og datatrafik, der opbevares af et investeringsinstitut, administrationselskaber, investeringselskaber, depositarer eller andre enheder, der er reguleret ved dette direktiv, bør de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national ret kunne forlange at få udleveret eksisterende oplysninger om telefon- og datatrafik, der opbevares af teleoperatører, i den udstrækning dette er tilladt i henhold til national ret, og de eksisterende optagelser af telefonsamtaler og datatrafik, som opbevares af et investeringsinstitut, administrationselskaber, investeringselskaber, depositarer eller andre enheder, der er reguleret ved dette direktiv, når der er begrundet mistanke om, at de pågældende oplysninger vedrører genstanden for kontrollen eller undersøgelsen, kan være relevante for at bevise overtrædelser af kravene fastsat i dette direktiv eller gennemførelsesforanstaltninger hertil. Adgangen til de oplysninger om telefon- og datatrafik, der opbevares af en teleoperatør, bør ikke omfatte indholdet af talekommunikation via telefon.

- (35) Forsvarlige tilsynsregler og regler for god forretningsskik for den finansielle sektor bør bygge på solide tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsordninger. Til dette formål bør de kompetente myndigheder have tilstrækkelige handlebeføjelser og bør kunne sætte lige, stærke og afskrækkende sanktionsordninger ind over for overtrædelser af dette direktiv. Kommissionens meddelelse af 8. december 2010 om udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle tjenesteydelser indeholder en gennemgang af de eksisterende sanktionsbeføjelser og den praktiske anvendelse heraf med det formål at fremme konvergens mellem sanktioner i forbindelse med hele spektret af tilsynsaktiviteter. De kompetente myndigheder bør have beføjelse til at pålægge bøder, som er tilstrækkelig store til at være effektive, har afskrækkende virkning og står i et rimeligt forhold til overtrædelsen med henblik på at modsvare det forventede udbytte af adfærd, som udgør overtrædelser af kravene i dette direktiv.
- (36) Selv om der ikke er noget til hinder for, at medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om administrative sanktioner og om strafferetlige sanktioner for de samme overtrædelser, bør der ikke stilles krav om, at de fastsætter bestemmelser om administrative sanktioner om overtrædelser af dette direktiv, hvor disse er omfattet af national strafferet. I overensstemmelse med national ret bør medlemsstaterne ikke iværksætte både administrative og strafferetlige sanktioner for den samme overtrædelse, men de kan gøre det, hvis deres nationale ret giver mulighed herfor. Opretholdelse af strafferetlige frem for administrative sanktioner for overtrædelser af dette direktiv bør dog ikke begrænse eller på anden måde påvirke de kompetente myndigheders mulighed for i henhold til dette direktiv rettidigt at samarbejde med andre medlemsstaters kompetente myndigheder, få adgang til eller udveksle oplysninger med disse kompetente myndigheder, heller ikke efter at de pågældende overtrædelser måtte være henvist til de kompetente retlige myndigheder med henblik på strafferetlig forfølgning. Medlemsstaterne bør kunne beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser, der er omfattet af national strafferet. Medlemsstaternes mulighed for at iværksætte strafferetlige sanktioner frem for eller i tillæg til administrative sanktioner bør ikke udnyttes til at omgå sanktionsordningen i dette direktiv.
- (37) For at sikre en konsekvent anvendelse i alle medlemsstater bør medlemsstaterne sikre, at deres kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller foranstaltninger og fastsættelse af niveauet for de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder.
- (38) For at styrke deres afskrækkende virkning over for offentligheden og for at oplyse denne om overtrædelser af reglerne, som kan være skadelige for investorbeskyttelsen, bør sanktionerne offentliggøres, bortset fra i særlige veldefinerede tilfælde. For at sikre, at proportionalitetsprincippet overholdes, bør sanktionerne offentliggøres i anonymiseret form, hvis offentliggørelse ville forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.
- (39) For at gøre det muligt for ESMA at styrke konsekvensen i tilsynsresultaterne yderligere i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1095/2010 bør alle offentliggjorte sanktioner samtidig indberettes til ESMA, som også bør offentliggøre en årsberetning om alle pålagte sanktioner.
- (40) De kompetente myndigheder bør tillægges de nødvendige undersøgelsesbeføjelser, og de bør fastlægge effektive mekanismer, der tilskynder til at indberette potentielle eller faktiske overtrædelser. Oplysninger om potentielle og faktiske overtrædelser bør også bidrage til en effektiv udførelse af ESMA's opgaver i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1095/2010. ESMA bør derfor også etablere kommunikationskanaler til at indberette de

pågældende potentielle og faktiske overtrædelser. De oplysninger om potentielle og faktiske overtrædelser, der fremsendes til ESMA, bør kun anvendes til at udføre ESMA's opgaver i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1095/2010.

- (41) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i charteret som fastsat i TEUF.
- (42) For at sikre, at målene med dette direktiv nås, bør beføjelsen til at vedtage retsakter tillægges Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF. Navnlige bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter for så vidt angår de oplysninger, der skal indgå i standardaftalen mellem depositaren og administrations-selskabet eller investeringsselskabet, betingelserne for at udføre depositarfunktionerne, herunder typen af finansielle instrumenter, som bør indgå i depositarens opbevaringsopgaver, betingelserne for depositarens udførelse af sine opbevaringsopgaver med hensyn til finansielle instrumenter, som er registreret hos en central depositar, og betingelserne for depositarens sikre opbevaring af de finansielle instrumenter, som er udstedt personligt og registreret hos en udsteder eller en registrator, depositarernes forpligtelse til at udvise rettidig omhu, forpligtelsen til adskillelse, betingelserne hvorpå og de omstændigheder hvorunder finansielle instrumenter, der opbevares i depot, bør anses for at være tabt, og hvad der skal forstås ved eksterne hændelser, som depositaren ikke med rimelighed kan forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selv om depositaren har truffet alle rimelige forholdsregler. Omfanget af den investorbekyttelse, som de pågældende delegerede retsakter giver, bør være mindst lige så stort som det, der gives af delegerede retsakter, som er vedtaget i henhold til direktiv 2011/61/EU. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (43) Som led i Kommissionens overordnede vurdering af, hvordan direktiv 2009/65/EF fungerer, gennemgår den under hensyntagen til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 ⁽¹⁾ de grænser for store engagementer med modparten, der gælder for derivattransaktioner, og tager højde for behovet for at fastsætte passende kategorier for de pågældende grænser, så derivater med samme risikokarakteristika behandles ens.
- (44) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽²⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.
- (45) Målene for dette direktiv, nemlig at forbedre investorernes tillid til investeringsinstitutter ved at skærpe kravene vedrørende depositarernes opgaver og ansvar og administrations-selskabers og investeringsselskabers aflønningspolitik og ved at indføre fælles standarder for sanktioner for de vigtigste overtrædelser af dette direktiv, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, hvis de handler uafhængigt af hinanden, og kan derfor på grund af deres omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (46) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽³⁾ og har afgivet en udtalelse den 23. november 2012 ⁽⁴⁾.
- (47) Direktiv 2009/65/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).

⁽²⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

⁽⁴⁾ EUT C 100 af 6.4.2013, s. 12.

HAR VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 2009/65/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2, stk. 1, tilføjes følgende litraer:

»s) »ledelsesorgan«: organet med de øverste beslutningsbeføjelser i et administrationsselskab, et investeringsselskab eller en depositar, herunder tilsyns- og ledelsesfunktioner, eller kun ledelsesfunktionen, hvis de to funktioner er adskilt. Hvis administrationsselskabet, investeringsselskabet eller depositaren i henhold til national ret har etableret forskellige organer med specifikke funktioner, finder kravene fastsat i dette direktiv til »ledelsesorganet« eller »ledelsesorganet i sin egenskab af tilsynsførende« også eller i stedet for anvendelse på de medlemmer af administrationsselskabets, investeringsselskabets eller depositarens andre organer, som gældende national ret tildeler det respektive ansvar.

t) »finansielle instrumenter«: finansielle instrumenter som angivet i bilag I, afsnit C, til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (*).

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349).«

2) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 14a

1. Medlemsstaterne pålægger administrationsselskaber at fastlægge og anvende aflønningspolitikker og -praksisser, der er forenelige med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring, og som hverken tilskynder til at løbe risici, som er uforenelige med risikoprofilerne, reglerne eller vedtægterne for de investeringsinstitutter, som de administrerer, eller forhindrer administrationsselskabet i at overholde sin pligt til at handle i investeringsinstituttets interesse.

2. Aflønningspolitikker og -praksisser skal omfatte faste og variable aflønningskomponenter og skønsmæssige pensioner.

3. Aflønningspolitikker og -praksisser finder anvendelse på disse medarbejderkategorier, herunder den øverste ledelse, risikotagere, kontrolfunktioner og enhver medarbejder, hvis samlede løn ligger inden for samme lønramme som den øverste ledelse, samt risikotagere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på administrationsselskabernes risikoprofil eller risikoprofilerne for de investeringsinstitutter, som de administrerer.

4. I overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1095/2010 udsteder ESMA retningslinjer til kompetente myndigheder eller til deltagere på det finansielle marked om de personer, der er omhandlet i stk. 3 i nærværende artikel, og anvendelsen af de principper, der er nævnt i artikel 14b. I retningslinjerne tages der hensyn til de principper for forsvarlige aflønningspolitikker, som er fastsat i Kommissionens henstilling 2009/384/EF (*), administrationsselskabets størrelse og de administrerede investeringsinstitutters størrelse samt deres interne organisation og arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter. Ved udarbejdelsen af retningslinjerne arbejder ESMA tæt sammen med Den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (»EBA«), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 (**), for at sikre overensstemmelse med de krav, der er udarbejdet for andre sektorer inden for finansielle tjenesteydelser, navnlig kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Artikel 14b

1. Når administrationsselskaber udformer og anvender aflønningspolitikker som omhandlet i artikel 14a, skal de overholde følgende principper på en måde og i et omfang, som svarer til deres størrelse og interne organisation og til arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter:

- a) Aflønningspolitikkerne er forenelige med og fremmer en sund og effektiv risikostyring og tilskynder ikke til at løbe risici, som er uforenelige med risikoprofilerne, reglerne eller vedtægterne for de investeringsinstitutter, som administrationsselskabet administrerer.
- b) Aflønningspolitikkerne er i overensstemmelse med forretningsstrategien, målsætningerne, værdierne og interesserne hos administrationsselskabet og de investeringsinstitutter, som det administrerer, og hos investorerne i disse investeringsinstitutter og indeholder foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter.
- c) Aflønningspolitikkerne vedtages af administrationsselskabets ledelsesorgan i dets egenskab af tilsynsførende, og dette organ vedtager og gennemgår mindst en gang årligt de generelle principper for aflønningspolitikkerne og er ansvarligt for og overvåger gennemførelsen heraf. Opgaverne i dette litra udføres kun af medlemmer af ledelsesorganet, som ikke udøver nogen ledelsesfunktioner i det pågældende administrationsselskab, og som har ekspertise i risikostyring og aflønning.
- d) Mindst en gang om året underkastes gennemførelsen af aflønningspolitikkerne en central og uafhængig intern kontrol for at fastslå, om den aflønningspolitik, ledelsesorganet i sin egenskab af tilsynsførende har fastlagt, og procedurerne i tilknytning hertil er blevet overholdt.
- e) Medarbejdere med kontrolfunktioner aflønnes efter, i hvor høj grad de når målene for deres funktioner, uafhængigt af de forretningsmæssige resultater på de områder, som de kontrollerer.
- f) Aflønningen af ledende medarbejdere med risikostyrings- og compliancefunktioner overvåges direkte af aflønningsudvalget, hvis der findes et sådant udvalg.
- g) Når aflønningen er resultatafhængig, fastsættes den samlede aflønning på grundlag af en samlet vurdering dels af den enkelte medarbejders og den pågældende afdelings eller det pågældende investeringsinstituts resultater, dels af deres risici og af administrationsselskabets samlede resultater, under hensyntagen til såvel finansielle som ikkefinansielle kriterier ved vurderingen af den enkelte medarbejders resultater.
- h) Vurderingen af resultaterne sker inden for en flerårig ramme, der passer til den ihændeleverperiode, der anbefales for investorerne for de investeringsinstitutter, som administrationsselskabet administrerer, for at sikre, at vurderingen kommer til at gå på investeringsinstituttets resultater set over en længere periode og dets investeringsrisici, og at udbetalingen af resultatdelen af aflønningen spredes over den samme periode.
- i) Garanteret variabel aflønning er en undtagelse og forekommer kun i forbindelse med ansættelse af nye medarbejdere og er begrænset til det første ansættelsesår.
- j) Der er en passende balance mellem faste og variable aflønningskomponenter, og den faste aflønningskomponent udgør en andel af den samlede aflønning, der er tilstrækkelig høj til at gøre det muligt at føre en helt igennem fleksibel politik for variable aflønningskomponenter, herunder eventuelt helt at undlade at udbetale variable aflønningskomponenter.

- k) Udbetalinger i forbindelse med kontraktophør i utide afspejler resultaterne over tid og er udformet på en sådan måde, at misligholdelse ikke belønnes.
- l) Målingen af de resultater, der danner grundlag for beregningen af de variable aflønningskomponenter eller puljer af variable aflønningskomponenter, indeholder en omfattende justeringsmekanisme, der tager hensyn til alle relevante typer af nuværende og fremtidige risici.
- m) Med forbehold af investeringsinstituttets retlige struktur og dets fondsregler eller vedtægter består en væsentlig del og under alle omstændigheder mindst 50 % af enhver variabel aflønningskomponent af andele i det pågældende investeringsinstitut, lignende ejerskabsinteresser eller instrumenter knyttet til kapitalandele eller tilsvarende ikkekontante instrumenter med lige så effektive incitamenter som enhver af de i dette litra omhandlede incitamenter, medmindre administrationen af investeringsinstitutkonti udgør mindre end 50 % af den samlede portefølje, som administrationselskabet administrerer, i hvilket fald minimumskravet på 50 % ikke finder anvendelse.

De i dette litra omhandlede instrumenter er underlagt en passende tilbageholdelsespolitik, der sigter på at afstemme incitamenterne med interesserne for administrationselskabet, de investeringsinstitutter, som det administrerer, og disse investeringsinstitutters investorer. Medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder kan pålægge begrænsninger med hensyn til arten og udformningen af sådanne instrumenter eller om nødvendigt helt forbyde visse af dem. Dette litra gælder både for den del af den variable aflønningskomponent, der udskydes i henhold til litra n), og den del af den variable aflønningskomponent, der ikke udskydes.

- n) En væsentlig del og under alle omstændigheder mindst 40 % af den variable aflønningskomponent udskydes i en passende periode under hensyntagen til den ihændehaverperiode, der anbefales for investorerne for de pågældende investeringsinstitutter, og tilpasses korrekt efter arten af de risici, der er forbundet med de pågældende investeringsinstitutter.

Den i dette litra omhandlede periode skal være på mindst tre år; aflønning, der skal udbetales i henhold til en udskydelsesordning, kan ikke forfalde hurtigere end på proratabasis; såfremt den variable aflønningskomponent udgør et meget stort beløb, udskydes mindst 60 % af beløbet.

- o) Den variable del af aflønningen, herunder den andel, der udskydes, udbetales eller forfalder kun, hvis den er bæredygtig i lyset af den økonomiske situation for administrationselskabet som helhed og er begrundet i afdelingens, investeringsinstituttets og den pågældende medarbejders resultater.

Den samlede variable aflønning bliver normalt betydeligt mindre, når der er tale om vigende eller negative økonomiske resultater for det pågældende administrationselskab eller det pågældende investeringsinstitut med hensyn til såvel den aktuelle aflønning som nedskæringer i udbetalingen af tidligere indtjente beløb, herunder i form af bonustab- eller tilbagebetalingsordninger.

- p) Pensionspolitikken er i overensstemmelse med forretningsstrategien, målsætningerne, værdierne og de langsigtede interesser for administrationselskabet og de investeringsinstitutter, som det administrerer.

Hvis medarbejderen forlader administrationselskabet før pensionsalderen, tilbageholder administrationselskabet de skønsmæssigt fastsatte pensionsbidrag i en periode på fem år i form af instrumenter som omhandlet i litra m). Når en medarbejder når pensionsalderen, udbetales de skønsmæssigt fastsatte pensionsbidrag til vedkommende i form af instrumenter som omhandlet i litra m), efter en femårig tilbageholdelsesperiode.

- q) Medarbejderne er forpligtede til ikke at benytte personlige afdækningsstrategier eller løn- og ansvarsrelaterede forsikringer til at underminere de risikotilpasningsvirkninger, der er indbygget i deres aflønningsvilkår

r) Variabel løn udbetales ikke gennem instrumenter eller metoder, der fremmer omgåelse af kravene fastsat i dette direktiv.

2. ESMA kan i overensstemmelse med artikel 35 i forordning (EU) nr. 1095/2010 anmode om oplysninger fra de kompetente myndigheder om aflønningspolitikker og -praksisser som omhandlet i dette direktivs artikel 14a.

ESMA redegør i tæt samarbejde med EBA i sine retningslinjer om aflønningspolitikker for, hvordan forskellige sektorielle aflønningsprincipper som f.eks. de i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU (***) og i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU (****) fastsatte skal anvendes, når medarbejdere eller andre kategorier af ansatte leverer ydelser i henhold til forskellige sektorielle aflønningsprincipper.

3. Principperne fastsat i stk. 1 finder anvendelse på alle former for aflønning, der udbetales af administrations-selskabet, på ethvert beløb, der udbetales direkte af investeringsinstituttet, herunder resultatafhængige gebyrer, og på alle overførsler af andele eller aktier i investeringsinstituttet til de kategorier af medarbejdere, herunder den øverste ledelse, risikotagere, medarbejdere med kontrolfunktioner og enhver medarbejder med en samlet løn, der ligger inden for samme lønramme som for den øverste ledelse og risikotagere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på deres risikoprofil eller risikoprofilen for de investeringsinstitutter, som de administrerer.

4. Administrationsselskaber, der er betydelige i kraft af deres størrelse eller størrelsen af de investeringsinstitutter, som de administrerer, deres interne organisation og arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter, nedsætter et aflønningsudvalg. Aflønningsudvalget sammensættes på en sådan måde, at det bliver i stand til kompetent og uafhængigt at træffe afgørelse i sager om aflønningspolitikker og -praksisser og de tilskyndelser, der skabes med henblik på risikostyring.

Aflønningsudvalget, der i givet fald nedsættes i overensstemmelse med ESMA's retningslinjer omhandlet i artikel 14a, stk. 4, har ansvaret for at forberede afgørelser vedrørende aflønning, der skal træffes af ledelsesorganet i sin egenskab af tilsynsførende instans, herunder afgørelser, der har konsekvenser for det pågældende administrationsselskabs eller det pågældende investeringsinstituts risici og risikostyring. Aflønningsudvalgets formand er et medlem af ledelsesorganet, som ikke udøver nogen ledelsesfunktion i det pågældende administrationsselskab. Aflønningsudvalgets medlemmer er medlemmer af ledelsesorganet, som ikke udøver nogen ledelsesfunktion i det pågældende administrationsselskab.

Hvis arbejdstageres repræsentation i ledelsesorganet er fastsat i national ret, deltager en eller flere repræsentanter for arbejdstagerne i aflønningsudvalget. Når aflønningsudvalget forbereder sine afgørelser, tager det højde for investorerne og andre interessenteres langsigtede interesser samt offentlighedens interesse.

(*) Kommissionens henstilling 2009/384/EF af 30. april 2009 om aflønningspolitik i finanssektoren (EUT L 120 af 15.5.2009, s. 22).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

(***) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).

(****) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investerings-selskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

3) Artikel 20 stk. 1, litra a), affattes således:

»a) den skriftlige aftale med depositaren, der er nævnt i artikel 22, stk. 2«.

4) Artikel 22 affattes således:

»Artikel 22

1. Et investeringsselskab og, for hver af de investeringsfonde, som det administrerer, et administrationsselskab sikrer, at der udpeges en enkelt depositar i henhold til dette kapitel.

2. Udpegelsen af depositaren godtgøres ved en skriftlig aftale.

Aftalen skal bl.a. regulere den informationsudveksling, der betragtes som værende nødvendig, for at depositaren kan udføre sine opgaver for det investeringsinstitut, vedkommende er udpeget som depositar for, som fastsat i dette direktiv og andre relevante love, regler og administrative bestemmelser.

3. Depositaren:

a) sikrer, at salg, udstedelse, tilbagekøb, indløsning og mortifikation af andele i investeringsinstituttet finder sted i overensstemmelse med gældende national ret og investeringsinstituttets regler eller vedtægter

b) sikrer, at værdien af andelene i investeringsinstituttet beregnes i overensstemmelse med gældende national ret og investeringsinstituttets regler eller vedtægter

c) udfører administrationsselskabets eller et investeringsselskabs instrukser, medmindre disse strider mod gældende national ret, eller investeringsinstituttets regler eller investeringsinstituttets vedtægter

d) sikrer, at modydelsen i forbindelse med transaktioner, der berører investeringsinstituttets aktiver, tilsendes investeringsinstituttet inden for sædvanlige frister

e) sikrer, at investeringsinstituttets udbytte anvendes i overensstemmelse med gældende national ret og investeringsinstituttets regler eller vedtægter.

4. Depositaren sikrer, at investeringsinstituttets pengestrømme overvåges behørigt, og navnlig, at alle betalinger foretaget af eller på vegne af investorer i forbindelse med tegning af andele i investeringsinstituttet er modtaget, og at alle kontanter i investeringsinstituttet er bogført på kontantkonti, der er:

a) oprettet i investeringsinstituttets navn, i det administrationsselskabs navn, der handler på vegne af investeringsinstituttet, eller i den depositars navn, der handler på vegne af investeringsinstituttet.

b) oprettet hos en af de enheder, som er omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra a), b) og c), i Kommissionens direktiv 2006/73/EF (*), og

c) føres i overensstemmelse med principperne fastsat i artikel 16 i direktiv 2006/73/EF.

Er kontantkontiene oprettet i den depositars navn, der handler på investeringsinstituttets vegne, må ingen kontanter fra den enhed, der er nævnt i første afsnit, litra b), og ingen af depositarens egne kontanter bogføres på sådanne konti.

5. Investeringsinstituttets aktiver overdrages til depositaren til opbevaring i henhold til følgende:
- a) For så vidt angår finansielle instrumenter, som kan opbevares i depot, skal depositaren:
- i) opbevare alle finansielle instrumenter, der kan registreres på en konto for finansielle instrumenter, som er oprettet i depositarens regnskabsbøger, og alle finansielle instrumenter, der fysisk kan leveres til depositaren
  - ii) sikre, at alle finansielle instrumenter, der kan registreres på en konto for finansielle instrumenter, som er oprettet i depositarens regnskabsbøger, er registreret i depositarens regnskabsbøger på separate konti i overensstemmelse med principperne fastsat i artikel 16 i direktiv 2006/73/EF, og at kontiene er oprettet i investeringsinstituttets navn eller i det administrationselskabs navn, der handler på investeringsinstituttets vegne, således at de tydeligt kan identificeres som tilhørende investeringsinstituttet i overensstemmelse med den til enhver tid gældende ret.
- b) For så vidt angår andre aktiver skal depositaren:
- i) kontrollere, om investeringsinstituttet eller det administrationselskab, der handler på investeringsinstituttets vegne, ejer disse aktiver, ved på grundlag af oplysninger eller dokumenter, der stilles til rådighed af investeringsinstituttet eller administrationselskabet, og på grundlag af ekstern dokumentation, hvis en sådan findes, at vurdere, om investeringsinstituttet eller det administrationselskab, der handler på vegne af investeringsinstituttet, har ejendomsretten
  - ii) føre register over de aktiver, for hvilke det er godtgjort, at investeringsinstituttet eller administrationselskabet på vegne af investeringsinstituttet har ejendomsretten, og holde registeret ajourført.
6. Depositaren giver med jævne mellemrum administrationselskabet eller investeringsselskabet en samlet oversigt over alle investeringsinstituttets aktiver.
7. De aktiver, der opbevares i depot af depositaren, bør ikke genanvendes af depositaren eller af en tredjemand, som har fået delegeret depotfunktionen for egen regning. Genanvendelse omfatter enhver transaktion med aktiver i depot, herunder, men ikke begrænset til, overførsel, pantsætning, salg og lån.

De aktiver, som opbevares i depot af depositaren, må kun genanvendes hvis:

- a) genanvendelsen af aktiverne sker for investeringsinstituttets regning
- b) depositaren udfører administrationselskabets instruktioner på vegne af investeringsinstituttet
- c) genanvendelsen er til gavn for investeringsinstituttet og i deltagernes interesse
- d) transaktionen er dækket af likvid sikkerhedsstillelse af høj kvalitet, som investeringsinstituttet har modtaget i henhold til en ordning om overdragelse af ejendomsret.

Sikkerhedsstillelsens markedsværdi skal til enhver tid mindst udgøre markedsværdien af de genanvendte aktiver med tillæg af en præmie.

8. Medlemsstaterne sikrer, at et investeringsinstituts aktiver, der opbevares i depot, i tilfælde af depositarens insolvens og/eller insolvens hos enhver tredjemand, der er etableret i Unionen, og til hvem opbevaring af investeringsinstituttets aktiver er delegeret, ikke kan udloddes til eller realiseres til fordel for den pågældende depositars og/eller den pågældende tredjemands kreditorer.

(*) Kommissionens direktiv 2006/73/EF af 10. august 2006 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår de organisatoriske krav til og betingelserne for drift af investeringselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv (EUT L 241 af 2.9.2006, s. 26).«

5) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 22a

1. Depositaren må ikke delegerede de i artikel 22, stk. 3 og 4, omhandlede funktioner til tredjemand.
2. Depositaren må kun delegerede de funktioner, der er omtalt i artikel 22, stk. 5, til tredjemand, hvis:
  - a) opgaverne ikke delegeres i den hensigt at unddrage sig kravene fastsat i dette direktiv
  - b) depositaren kan påvise, at der foreligger en objektiv begrundelse for delegeringen
  - c) depositaren har udvist passende dygtighed, omhu og grundighed i forbindelse med udvælgelsen og udpegelsen af enhver tredjemand, som depositaren agter at delegerede visse af sine opgaver til, og udviser fortsat passende dygtighed, omhu og grundighed ved den regelmæssige kontrol med og løbende overvågning af enhver tredjemand, som den har delegeret visse af sine opgaver til, og af de arrangementer, som tredjemand har foretaget med hensyn til de delegerede opgaver.
3. Depositaren må kun delegerede de i artikel 22, stk. 5, omhandlede funktioner til tredjemand, der til enhver tid i forbindelse med udførelsen af de delegerede opgaver:
  - a) har strukturer og ekspertise, der er tilstrækkelige og står i et rimeligt forhold til arten og kompleksiteten af de aktiver, som investeringsinstituttet eller administrationsselskabet på vegne af investeringsinstituttet har overdraget til vedkommende
  - b) for så vidt angår de i artikel 22, stk. 5, litra a), omhandlede opbevaringsopgaver er underlagt
    - i) effektive tilsynsregler, herunder minimumskapitalkrav, og tilsyn i den pågældende jurisdiktion, og
    - ii) en eksternt periodisk revision for at sikre, at de finansielle instrumenter er i vedkommendes besiddelse
  - c) holder depositarens kunders aktiver adskilt fra sine egne aktiver og fra depositarens aktiver på en sådan måde, at de til enhver tid klart kan identificeres som tilhørende en given depositars kunder
  - d) træffer alle de nødvendige skridt til at sikre, at et investeringsinstituts aktiver, der opbevares i depot hos tredjemanden, i tilfælde af tredjemandens insolvens ikke kan udloddes til eller realiseres til fordel for tredjemandens kreditorer, og
  - e) overholder de generelle forpligtelser og forbud, der er fastsat i artikel 22, stk. 2, 5 og 7, og i artikel 25.

Uanset første afsnit, litra b), nr. i), må depositaren, når et tredjelandets ret kræver, at visse finansielle instrumenter opbevares i depot hos en lokal enhed, og der ikke er nogen lokale enheder, der opfylder delegeringskravene i nævnte litra, kun delegerer sine funktioner til en sådan lokal enhed i det omfang, tredjelandets ret kræver det, og kun så længe der ikke er nogen lokale enheder, der opfylder delegeringskravene, og kun hvis:

- a) investorerne i det relevante investeringsinstitut forud for deres investering behørigt underrettes om det forhold, at denne delegering er påkrævet på grund af juridiske begrænsninger i tredjelandets ret, om de omstændigheder, der retfærdiggør delegeringen, og om de risici, der er forbundet med den pågældende delegering
- b) investeringsselskabet eller administrationselskabet på vegne af investeringsinstituttet har pålagt depositaren at delegerer opbevaringen af sådanne finansielle instrumenter til en sådan lokal enhed.

Tredjemanden kan for sin del videredelegere disse funktioner, under forudsætning af at de samme krav er opfyldt. I så fald finder artikel 24, stk. 2, tilsvarende anvendelse på de relevante parter.

4. Med henblik på nærværende artikel betragtes leveringen af ydelser som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF (*) via værdipapirafviklingssystemer, der er omfattet af dette direktiv, og leveringen af tilsvarende ydelser via tredjelandsværdipapirafviklingssystemer ikke som delegering af opbevaringsfunktioner.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).«

6) Artikel 23 ændres således:

a) Stk. 2-4 affattes således:

»2. Depositaren skal være:

a) en national centralbank

b) et kreditinstitut, som er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU, eller

c) en anden juridisk enhed, som i henhold til medlemsstatens ret har tilladelse fra den kompetente myndighed til at udøve depositaraktiviteter i henhold til dette direktiv, og som er undergivet krav om tilstrækkeligt kapitalgrundlag, der ikke er mindre end de krav, der er beregnet afhængigt af den valgte fremgangsmåde i overensstemmelse med artikel 315 eller 317 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (*), og som har en egenkapital, der ikke er mindre end startkapitalen i henhold til artikel 28, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU.

En juridisk enhed som omhandlet i første afsnit, litra c), skal være underkastet tilsynsregler og løbende tilsyn og skal opfylde følgende minimumskrav:

a) den skal have den nødvendige infrastruktur til at opbevare finansielle instrumenter, der kan registreres på en konto for finansielle instrumenter, som er oprettet i depositarens regnskabsbøger

b) den skal opstille regler og procedurer, som er tilstrækkelige til sikring af, at enheden, herunder dens ledere og ansatte, overholder enhedens forpligtelser i henhold til dette direktiv

- c) den skal have en sund administrativ og regnskabsmæssig praksis, interne kontrolmekanismer, effektive procedurer til risikovurdering og effektive kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger på edb-området
- d) den skal opretholde og anvende effektive organisatoriske og administrative ordninger med henblik på at træffe alle rimelige foranstaltninger, der har til formål at forhindre interessekonflikter
- e) den skal sørge for, at der opbevares oplysninger om alle dens tjenesteydelser, aktiviteter og transaktioner, som er så fyldestgørende, at den kompetente myndighed kan udføre sine tilsynsopgaver og udføre håndhævelsesforanstaltningerne fastsat i dette direktiv
- f) den skal træffe alle rimelige foranstaltninger med henblik på at sikre kontinuitet og regelmæssighed i udøvelsen af sine depositarfunktioner ved at anvende hensigtsmæssige og forholdsmæssigt afpassede systemer, ressourcer og procedurer, herunder til at udøve sine depositaraktiviteter
- g) alle medlemmer af dens ledelsesorgan og øverste ledelse skal til enhver tid have et tilstrækkelig godt omdømme, tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring
- h) dens ledelsesorgan skal besidde tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå depositarens aktiviteter, herunder de største risici
- i) hvert medlem af dens ledelsesorgan og den øverste ledelse skal udvise hæderlighed og integritet.

3. Medlemsstaterne fastlægger, hvilke af disse kategorier af institutioner omhandlet i stk. 2, første afsnit, der er berettigede til at være depositarer.

4. Investeringselskaber eller administrationselskaber, der handler på vegne af det investeringsinstitut, som de administrerer, som inden 18. marts 2016 som depositar har udpeget et institut, der ikke opfylder kravene fastsat i stk. 2, skal udpege en depositar, der opfylder kravene, inden 18. marts 2018.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).«

b) Stk. 5 og 6 udgår.

7) Artikel 24 affattes således:

»Artikel 24

1. Medlemsstaterne sikrer, at depositaren over for investeringsinstituttet og deltagerne i investeringsinstituttet er ansvarlig for tab, som er forårsaget af depositaren eller af en tredjemand, som opbevaringen af finansielle instrumenter opbevaret i depot i henhold til artikel 22, stk. 5, litra a), er delegeret til.

I tilfælde af tab af finansielle instrumenter opbevaret i depot sikrer medlemsstaterne, at depositaren uden unødigt forsinkelse yder en erstatning til investeringsinstituttet eller det administrationselskab, der handler på vegne af investeringsinstituttet, i form af et finansielt instrument af samme type eller det tilsvarende beløb. Depositaren er ikke ansvarlig, såfremt vedkommende kan bevise, at tabet skyldes en ekstern hændelse, som depositaren ikke med rimelighed kunne forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selv om depositaren havde truffet alle rimelige forholdsregler.

Medlemsstaterne sikrer, at depositaren også er ansvarlig over for investeringsinstituttet og investeringsinstituttets investorer for ethvert andet tab, disse måtte lide som følge af, at depositaren uagtsomt eller forsætligt har misligholdt sine forpligtelser i henhold til dette direktiv.

2. Depositarens ansvar omhandlet i stk. 1 berøres ikke af en eventuel delegering som omhandlet i artikel 22a.

3. Depositarens ansvar, jf. stk. 1, kan ikke udelukkes eller begrænses ved aftale.

4. Aftaler i strid med stk. 3 er ugyldige.

5. Deltagere i investeringsinstituttet kan gøre krav gældende over for depositaren enten direkte eller indirekte gennem administrationsselskabet eller investeringsselskabet, forudsat at dette ikke fører til dobbelt godtgørelse eller til ulige behandling af deltagerne.«

8) Artikel 25 affattes således:

»Artikel 25

1. Virksomhed som både administrationsselskab og depositar må ikke udøves af samme selskab. Virksomhed som både investeringsselskab og depositar må ikke udøves af samme selskab.

2. Administrationsselskabet og depositaren skal under udførelsen af deres respektive opgaver handle ærligt, retfærdigt, professionelt, uafhængigt og udelukkende i investeringsinstituttets og investeringsinstituttets investorers interesse. Investeringsselskabet og depositaren skal under udførelsen af deres respektive opgaver handle ærligt, retfærdigt, professionelt, uafhængigt og udelukkende i investeringsinstituttets investorers interesse.

Depositaren må ikke udføre aktiviteter med hensyn til investeringsinstituttet eller administrationsselskabet på vegne af investeringsinstituttet, som kan skabe interessekonflikter mellem investeringsinstituttet, investorerne i investeringsinstituttet, administrationsselskabet og depositaren selv, medmindre depositaren funktionelt og hierarkisk har adskilt udførelsen af sine depositaropgaver fra de af sine øvrige opgaver, der potentielt kunne komme i konflikt hermed, og de potentielle interessekonflikter er fyldestgørende påvist, styret, overvåget og oplyst til investeringsinstituttets investorer.«

9) Artikel 26 affattes således:

»Artikel 26

1. Det skal ved lov eller i investeringsfondens fondsregler fastsættes, på hvilke betingelser udskiftning af administrationsselskabet og depositaren kan finde sted, og hvorledes deltagerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning.

2. Det skal ved lov eller i investeringsselskabets vedtægter fastsættes, på hvilke betingelser udskiftning af administrationsselskabet og depositaren kan finde sted, og hvorledes deltagerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning.«

10) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 26a

Depositaren stiller efter anmodning alle oplysninger til rådighed for sine kompetente myndigheder, som den har indhentet under udførelsen af sine opgaver, og som kan være nødvendige for dens kompetente myndigheder eller for investeringsinstituttets eller administrationsselskabets kompetente myndigheder.

Hvis investeringsinstituttets eller administrationselskabets kompetente myndigheder er forskellige fra depositarens, udveksler depositarens kompetente myndigheder straks de modtagne oplysninger med investeringsinstituttets og administrationselskabets kompetente myndigheder.

Artikel 26b

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 112a, som præciserer:

- a) de oplysninger, der skal indgå i den i artikel 22, stk. 2, omhandlede skriftlige aftale
  - b) betingelserne for at udføre depositarfunktionerne i medfør af artikel 22, stk. 3, 4 og 5, herunder:
    - i) arterne af finansielle instrumenter, der skal indgå i anvendelsesområdet for depositarens opbevaringsopgaver i overensstemmelse med artikel 22, stk. 5, litra a)
    - ii) betingelserne, hvorpå depositaren udøver sine opbevaringsopgaver med hensyn til finansielle instrumenter, som er registreret hos en central depositar
    - iii) betingelserne, hvorpå depositaren skal opbevare de finansielle instrumenter, som er udstedt på navn og registreret hos en udsteder eller en registrator, sikkert i overensstemmelse med artikel 22, stk. 5, litra b)
  - c) depositarernes forpligtelse til rettidig omhu i medfør af artikel 22a, stk. 2, litra c)
  - d) forpligtelsen til adskillelse i medfør af artikel 22a, stk. 3, litra c)
  - e) de skridt, som tredjemand skal tage i medfør af artikel 22a, stk. 3, litra d)
  - f) de betingelser hvorpå og omstændigheder hvorunder finansielle instrumenter, der opbevares i depot, skal anses for at være tabt, jf. artikel 24
  - g) hvad der skal forstås ved eksterne hændelser, som depositaren ikke med rimelighed kan forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selv om depositaren havde truffet alle rimelige forholdsregler, jf. artikel 24, stk. 1
  - h) betingelserne for at opfylde uafhængighedskravet i artikel 25, stk. 2.«
- 11) Artikel 30, stk. 1, affattes således:
- »Artikel 13-14b finder tilsvarende anvendelse på investeringsselskaber, der ikke har udpeget et administrationselskab i henhold til dette direktiv.«
- 12) Kapitel V, afdeling 3, udgår.

13) I artikel 69 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1, tilføjes følgende afsnit:

»Prospektet skal indeholde enten:

- a) oplysninger om den ajourførte aflønningspolitik, herunder, men ikke begrænset til, en beskrivelse af, hvordan løn og goder beregnes, identiteten på de personer, der er ansvarlige for at tildele løn og goder, herunder sammensætningen af aflønningsudvalget, hvis der findes et sådant udvalg, eller
- b) et resumé af aflønningspolitikken og en erklæring om, at oplysningerne om den ajourførte aflønningspolitik, herunder, men ikke begrænset til, en beskrivelse af, hvordan løn og goder beregnes, identiteten på de personer, der er ansvarlige for at tildele løn og goder, herunder sammensætningen af aflønningsudvalget, hvis der findes et sådant udvalg, er tilgængelige via et websted med angivelse af det pågældende websted, og at der efter anmodning gratis stilles en trykt udgave til rådighed.«

b) I stk. 3 tilføjes følgende afsnit:

»Årsberetningen skal også omfatte:

- a) den samlede lønsum i regnskabsåret, fordelt på fast og variabel løn, der udbetales af administrationsselskabet og af investeringsselskabet til arbejdstagerne, samt antal modtagere og, hvor det er relevant, ethvert beløb, der udbetales direkte af investeringsinstituttet, herunder ethvert resultatafhængigt gebyr
- b) den samlede lønsum fordelt på kategorier af medarbejdere eller andre kategorier af ansatte, jf. artikel 14a, stk. 3
- c) en beskrivelse af, hvordan løn og goder beregnes
- d) resultatet af gennemgangen i artikel 14b, stk. 1, litra c) og d), herunder eventuelle uregelmæssigheder, der har fundet sted
- e) væsentlige ændringer af den fastlagte aflønningspolitik.«

14) Artikel 78 ændres således:

a) Stk. 3, litra a), affattes således:

»a) identifikation af investeringsinstituttet og af investeringsinstituttets kompetente myndighed.«

b) I stk. 4 tilføjes følgende afsnit:

»Central investorinformation skal også omfatte en erklæring om, at oplysningerne om den ajourførte aflønningspolitik, herunder, men ikke begrænset til, en beskrivelse af, hvordan løn og goder beregnes, identiteten på de personer, der er ansvarlige for at tildele løn og goder, herunder sammensætningen af aflønningsudvalget, hvis der findes et sådant udvalg, er tilgængelige via et websted (med angivelse af det pågældende websted), og at der efter anmodning gratis stilles en trykt udgave til rådighed.«

15) Artikel 98, stk. 2, litra d), affattes således:

»d) at forlange

- i) i den udstrækning dette er tilladt i henhold til national ret, oplysninger om datatrafik, som opbevares af en teleoperatør, hvis der foreligger begrundet mistanke om en overtrædelse, og hvis de pågældende oplysninger kan være af relevans for en undersøgelse af overtrædelser af dette direktiv
- ii) eksisterende optagelser af telefonsamtaler eller elektronisk kommunikation eller anden datatrafik, som opbevares af et investeringsinstitut, administrationselskaber, investeringselskaber, depositarer eller andre enheder, der er reguleret ved dette direktiv«

16) Artikel 99 affattes således:

»Artikel 99

1. Uden at dette berører de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser som omhandlet i artikel 98 og medlemsstaternes ret til at fastsætte og pålægge strafferetlige sanktioner, fastsætter medlemsstaterne regler om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der skal pålægges virksomheder og personer for overtrædelser af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og træffer alle fornødne foranstaltninger til sikring af, at de gennemføres.

Hvis medlemsstaterne beslutter ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser, der er omfattet af national strafferet, meddeler de Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser.

Administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne giver senest 18. marts 2016 Kommissionen og ESMA meddelelse om de love og administrative bestemmelser, der gennemfører denne artikel, herunder eventuelle relevante strafferetlige bestemmelser. Medlemsstaterne meddeler uden unødigt forsinkelse Kommissionen og ESMA eventuelle senere ændringer heraf.

2. Hvis medlemsstaterne i henhold til stk. 1 har valgt at fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelser af de bestemmelser, som er omhandlet i stk. 1, sørger de for, at der er truffet passende foranstaltninger, således at de kompetente myndigheder har alle de nødvendige beføjelser til at holde kontakt med de retslige myndigheder inden for deres jurisdiktion med henblik på at modtage konkrete oplysninger om strafferetlige efterforskninger af eller påbegyndte retssager vedrørende mulige overtrædelser af dette direktiv og forsyner andre kompetente myndigheder og ESMA med tilsvarende oplysninger, med henblik på at de opfylder deres forpligtelse til at samarbejde med hinanden og med ESMA om anvendelsen af dette direktiv.

De kompetente myndigheder kan også samarbejde med andre medlemsstaters kompetente myndigheder med henblik på at lette inddrivelsen af bøder.

3. Som led i Kommissionens overordnede vurdering af, hvordan dette direktiv fungerer, gennemgår den senest 18. september 2017 anvendelsen af de administrative og strafferetlige sanktioner, særlig behovet for en yderligere harmonisering af de administrative sanktioner, der er fastsat for overtrædelse af kravene fastsat i dette direktiv.

4. En kompetent myndighed kan kun afvise en anmodning om oplysninger eller en anmodning om at samarbejde om en undersøgelse under følgende særlige omstændigheder, nemlig når:

- a) kommunikationen af relevante oplysninger kan bringe den pågældende medlemsstats sikkerhed i fare, navnlig i forbindelse med bekæmpelse af terrorisme og anden alvorlig kriminalitet

- b) imødekomme af anmodningen kan forventes at få negativ indvirkning på medlemsstatens egne undersøgelses- eller håndhævelsesaktiviteter eller i givet fald en strafferetlig efterforskning
- c) der allerede er indledt retsforfølgning med hensyn til de samme forhold og mod de samme personer ved den pågældende medlemsstats myndigheder, eller
- d) disse personer allerede har fået endelig dom for de samme forhold i den pågældende medlemsstat.

5. Medlemsstaterne sikrer, at hvis forpligtelserne finder anvendelse på investeringsinstitutter, administrationselskaber, investeringsselskaber eller depositarer, kan der i tilfælde af en overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, anvendes administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger i overensstemmelse med national ret over for medlemmerne af ledelsesorganet og over for andre fysiske personer, som i henhold til national ret er ansvarlige for overtrædelserne.

6. Medlemsstaterne sikrer i overensstemmelse med national ret, at de administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som kan anvendes i alle de i stk. 1 nævnte tilfælde, mindst omfatter følgende:

- a) en offentlig erklæring, hvori nævnes den ansvarlige person og overtrædelsens art
- b) en afgørelse, der pålægger den ansvarlige person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
- c) hvis der er tale om et investeringsinstitut eller et administrationselskab, suspension eller tilbagekaldelse af godkendelsen af investeringsinstituttet eller administrationselskabet
- d) pålæggelse af et midlertidigt eller i tilfælde af gentagne alvorlige overtrædelser et permanent forbud mod varetagelse af ledelsesfunktioner i dette eller i andre selskaber over for et medlem af administrationselskabets eller investeringsselskabets ledelsesorgan eller over for en hvilken som helst anden fysisk person, der anses for at være ansvarlig
- e) hvis der er tale om en juridisk person, administrative maksimumbøder på mindst 5 000 000 EUR eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 17. september 2014 eller 10 % af den juridiske persons samlede årsomsætning ifølge de seneste foreliggende regnskaber, som ledelsesorganet har godkendt; hvis den juridiske person er et moderselskab eller et datterselskab af det moderselskab, der skal udarbejde konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU (*), er den relevante samlede årsomsætning den samlede årsomsætning eller den tilsvarende indkomsttype i overensstemmelse med den relevante EU-ret på regnskabsområdet ifølge de seneste konsoliderede regnskaber, som det endelige moderselskabs ledelsesorgan har godkendt
- f) hvis der er tale om en fysisk person, administrative maksimumbøder på mindst 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 17. september 2014, eller
- g) som alternativ til litra e) og f), administrative maksimumbøder på op til mindst det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået ved overtrædelserne, såfremt fortjenesten kan beregnes, også selv om dette overstiger maksimumbeløbene i litra e) og f).

7. Medlemsstaterne kan i henhold til deres nationale ret give de kompetente myndigheder beføjelse til at pålægge former for sanktioner ud over de i stk. 6 nævnte eller til at pålægge bøder, der overstiger de i stk. 6, litra e), f) og g), nævnte beløb.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).«

17) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 99a

Medlemsstaterne sikrer, at deres love eller administrative bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, fastsætter sanktioner, særlig når:

- a) der drives virksomhed som investeringsinstitut uden godkendelse, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 5
- b) der drives virksomhed som administrationsselskab uden forudgående godkendelse, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 6
- c) der drives virksomhed som investeringsselskab uden forudgående godkendelse, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 27
- d) en kvalificeret deltagelse i et administrationsselskab erhverves, direkte eller indirekte, eller en sådan kvalificeret deltagelse i et administrationsselskab forøges, således at den pågældendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når op på eller overstiger 20 %, 30 % eller 50 %, eller at administrationsselskabet derved bliver den pågældendes datterselskab, (i det følgende benævnt »den påtænkte erhvervelse«), uden skriftlig underretning af de kompetente myndigheder for det administrationsselskab, hvori erhververen søger at erhverve eller forøge en kvalificeret andel, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 11, stk. 1
- e) en kvalificeret deltagelse i et administrationsselskab afhændes, direkte eller indirekte, eller reduceres, således at den pågældendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved falder til under 20 %, 30 % eller 50 %, eller således at administrationsselskabet ophører med at være et datterselskab, uden skriftlig underretning af de kompetente myndigheder, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 11, stk. 1
- f) et administrationsselskab har opnået godkendelse ved brug af urigtige erklæringer eller på anden ulovlig vis, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 7, stk. 5, litra b)
- g) et investeringsselskab har opnået godkendelse ved brug af urigtige erklæringer eller på anden ulovlig vis, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 29, stk. 4, litra b)
- h) et administrationsselskab ikke, så snart det har fået kendskab til erhvervelser eller afhændelser af besiddelser af kapital i selskabet, som bevirker, at deltagelsen overskrider eller falder til under en af de tærskler, som er omhandlet i artikel 11, stk. 1, i direktiv 2014/65/EU, underretter de kompetente myndigheder om disse erhvervelser eller afhændelser, hvorved der sker en overtrædelse af nærværende direktivs artikel 11, stk. 1
- i) et administrationsselskab ikke mindst en gang om året meddeler den kompetente myndighed navnene på de aktionærer eller selskabsdeltagere, som besidder en kvalificeret deltagelse samt dennes størrelse, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 11, stk. 1

- j) et administrationsselskab ikke overholder de procedurer og ordninger, der er fastsat i overensstemmelse med de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 12, stk. 1, litra a)
- k) et administrationsselskab ikke overholder strukturelle og organisatoriske krav, der er fastsat i overensstemmelse med de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 12, stk. 1, litra b)
- l) et investeringsselskab ikke overholder de procedurer og ordninger, der er fastsat i overensstemmelse med de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 31
- m) et administrationsselskab eller et investeringsselskab ikke opfylder krav vedrørende delegering af dets opgaver til tredjemand, som er fastsat i overensstemmelse med de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 13 og 30
- n) et administrationsselskab eller et investeringsselskab ikke overholder en adfærdskodeks, der er fastsat i overensstemmelse med de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 14 og 30
- o) en depositar ikke udfører sine opgaver i overensstemmelse med de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 22, stk. 3-7
- p) et investeringsselskab eller, for hver af de investeringsfonde, som det administrerer, et administrationsselskab gentagne gange undlader at opfylde forpligtelser vedrørende investeringsinstitutters investeringspolitikker fastsat i nationale bestemmelser til gennemførelse af kapitel VII
- q) et administrationsselskab eller et investeringsselskab undlader at anvende en risikostyringsproces eller en proces for nøjagtig og uafhængig vurdering af værdien af OTC-derivaterne fastsat i nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 51, stk. 1
- r) et investeringsselskab eller, for hver af de investeringsfonde, som det administrerer, et administrationsselskab gentagne gange undlader at opfylde forpligtelser til at afgive oplysninger til investorer fastsat i overensstemmelse med nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 68 til 82
- s) et administrationsselskab eller et investeringsselskab, der markedsfører andele i investeringsinstitutter, som det administrerer i en anden medlemsstat end investeringsinstituttets hjemland, undlader at opfylde anmeldelseskravet fastsat i artikel 93, stk. 1.

Artikel 99b

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder på deres officielle websted offentliggør alle afgørelser, der ikke kan appelleres, og som pålægger en administrativ sanktion eller foranstaltning for overtrædelser af de nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv, snarest muligt efter, at den person, der blev pålagt sanktionen eller foranstaltningen, er underrettet om afgørelsen. Offentliggørelsen skal mindst indeholde oplysninger om overtrædelsens type og art og om identiteten af de personer, der er ansvarlige. Denne forpligtelse gælder ikke for afgørelser om pålæg af foranstaltninger af undersøgelsesmæssig karakter.

Hvis den kompetente myndighed anser offentliggørelsen af de juridiske personers identitet eller de fysiske personers personoplysninger for at være ude af proportioner efter en individuel vurdering af proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller hvis offentliggørelsen udgør en trussel mod de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende undersøgelse, skal medlemsstaterne dog sikre, at de kompetente myndigheder enten

- a) udsætter offentliggørelsen af afgørelsen om at pålægge sanktionen eller foranstaltningen, indtil grunden til at undlade offentliggørelse er ophørt med at eksistere

- b) offentliggør afgørelsen om at pålægge sanktionen eller foranstaltningen anonymt på en måde, der overholder national ret, hvis sådan anonym offentliggørelse sikrer en effektiv beskyttelse af de pågældende personoplysninger, eller
- c) undlader at offentliggøre afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, hvis mulighederne fastsat i litra a) og b) anses for at være utilstrækkelige til at sikre:
- i) at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare
  - ii) forholdsmæssigheden af offentliggørelsen af sådanne afgørelser vedrørende foranstaltninger, der vurderes at være af mindre betydning.

Hvis det besluttet at offentliggøre en sanktion eller foranstaltning anonymt, kan offentliggørelsen af de pågældende oplysninger udsættes i et rimeligt tidsrum, hvis det forudses, at grundene til anonym offentliggørelse i mellemtiden vil ophøre med at eksistere.

2. De kompetente myndigheder informerer ESMA om alle de administrative sanktioner, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til stk. 1, andet afsnit, litra c), herunder eventuelle klager i denne forbindelse og resultatet af sådanne klager. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder modtager oplysninger og den endelige dom i forbindelse med eventuelle strafferetlige sanktioner, der pålægges, og videregiver disse til ESMA. ESMA vedligeholder en central database over sanktioner, der indberettes til den, udelukkende med henblik på udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder. Kun kompetente myndigheder må have adgang til databasen, og den skal ajourføres med de oplysninger, som de kompetente myndigheder indberetter.

3. Hvis afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning indbringes for de relevante domstole eller andre myndigheder, offentliggør de kompetente myndigheder også straks sådanne oplysninger på deres officielle websted sammen med efterfølgende oplysninger om resultatet af en sådan klage. Enhver afgørelse, der annullerer en tidligere afgørelse om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, offentliggøres også.

4. De kompetente myndigheder sørger for, at en offentliggørelse i henhold til denne artikel forbliver på deres officielle websted i mindst fem år efter offentliggørelsen. Personoplysninger, der er indeholdt i offentliggørelsen, beholdes kun på den kompetente myndigheds officielle websted, så længe det er nødvendigt, i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler.

Artikel 99c

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller foranstaltninger og fastsættelse af niveauet af de administrative bøder sørger for, at de er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning og tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder, når det er relevant:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) den for overtrædelsen ansvarlige persons grad af ansvar
- c) den finansielle styrke hos den for overtrædelsen ansvarlige person med udgangspunkt, f.eks., i den samlede årsomsætning i tilfælde af en juridisk person eller årsindkomsten, i tilfælde af en fysisk person
- d) den for overtrædelsen ansvarlige persons fortjeneste eller undgåede tab, den skade, der er påført andre personer, og i givet fald den skade, der er påført markedernes funktion eller økonomien som helhed, såfremt disse beløb kan beregnes

- e) den for overtrædelsen ansvarlige persons vilje til at samarbejde med den kompetente myndighed
- f) overtrædelser, som den for overtrædelsen ansvarlige person tidligere har begået
- g) foranstaltninger truffet af den for overtrædelsen ansvarlige person efter overtrædelsen for at hindre gentagelse heraf.

2. Når de kompetente myndigheder udøver deres beføjelse til at pålægge sanktioner i henhold til artikel 99, samarbejder de tæt med henblik på at sikre, at tilsyns- og undersøgelsesbeføjelserne og de administrative sanktioner giver de tilstræbte resultater i overensstemmelse med dette direktiv. De skal også koordinere deres indsats for at undgå dobbeltarbejde og overlapninger, når de udøver deres beføjelse til at føre tilsyn, gennemføre undersøgelser og pålægge administrative sanktioner og foranstaltninger i grænseoverskridende sager i overensstemmelse med artikel 101.

Artikel 99d

1. Medlemsstaterne indfører effektive og pålidelige mekanismer, der tilskynder til at indberette potentielle eller faktiske overtrædelser af de nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv, til de kompetente myndigheder, herunder sikre kommunikationskanaler til at indberette de pågældende overtrædelser.

2. De ordninger, der er omhandlet i stk. 1, skal som minimum omfatte:

- a) særlige procedurer for modtagelse af indberetninger om overtrædelser og opfølgningen heraf
- b) passende beskyttelse af ansatte i investeringsselskaber, administrationsselskaber og depositarer, som indberetter overtrædelser begået hos disse enheder, i det mindste mod gengældelse, forskelsbehandling og andre former for uretfærdig behandling
- c) beskyttelse af personoplysninger både hvad angår den person, der indberetter overtrædelserne, og den fysiske person, der formodes at være ansvarlig for en overtrædelse, i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF (*)
- d) klare regler, der sikrer, at en person, der indberetter en overtrædelse, til enhver tid garanteres fortrolighed, medmindre offentliggørelse kræves i national ret som led i yderligere undersøgelser eller efterfølgende retssager.

3. ESMA stiller en eller flere sikre kommunikationskanaler til rådighed til indberetning af overtrædelser af de nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv. ESMA sikrer, at disse kommunikationskanaler overholder stk. 2, litra a)-d).

4. Medlemsstaterne påser, at det forhold, at ansatte i investeringsselskaber, administrationsselskaber og depositarer som omhandlet i stk. 1 og 3, foretager indberetning, ikke betragtes som værende en overtrædelse af den tavshedspligt, som gælder i henhold til kontrakt eller love eller administrative bestemmelser, og ikke påfører de personer, der foretager indberetning, nogen form for ansvar i forbindelse med denne indberetning.

5. Medlemsstaterne stiller krav om, at administrationsselskaber, investeringsselskaber og depositarer har passende procedurer for deres ansatte, således at de ansatte kan indberette overtrædelser internt gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal.

Artikel 99e

1. De kompetente myndigheder giver årligt ESMA sammenfattede oplysninger vedrørende alle sanktioner og foranstaltninger, der er pålagt i henhold til artikel 99. ESMA offentliggør disse oplysninger i en årlig rapport.

2. Har den kompetente myndighed offentliggjort administrative sanktioner eller foranstaltninger, underretter den samtidig ESMA om disse administrative sanktioner eller foranstaltninger. Vedrører en offentliggjort sanktion eller foranstaltning et administrationselskab eller investeringselskab, tilføjer ESMA en henvisning til den offentliggjorte sanktion eller foranstaltning i den fortegnelse over administrationselskaber, der offentliggøres i henhold til artikel 6, stk. 1.

3. ESMA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge procedurerne for og formularerne til fremsendelse af oplysninger som omhandlet i denne artikel.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest 18. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

(*) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).«

18) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 104a

1. Medlemsstaterne anvender direktiv 95/46/EF på behandling af personoplysninger, der foretages i medlemsstaterne i medfør af dette direktiv.

2. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 (*) finder anvendelse på behandling af personoplysninger, der foretages af ESMA i medfør af dette direktiv.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).«

19) I artikel 12, stk. 3, artikel 14, stk. 2, artikel 43, stk. 5, artikel 51, stk. 4, artikel 60, stk. 6, artikel 61, stk. 3, artikel 62, stk. 4, artikel 64, stk. 4, artikel 75, stk. 4, artikel 78, stk. 7, artikel 81, stk. 2, artikel 95, stk. 1, og artikel 111, ændres ordene: »i overensstemmelse med artikel 112, stk. 2, 3 og 4, og med forbehold af betingelserne i artikel 112a og 112b« til: »i overensstemmelse med artikel 112a«.

20) I artikel 50a ændres ordene: »i overensstemmelse med artikel 112a og med forbehold af betingelserne i artikel 112b og 112c« til: »i overensstemmelse med artikel 112a«.

21) I artikel 52, stk. 4, tredje afsnit, ændres henvisningen til »artikel 112, stk. 1« til en henvisning »artikel 112«.

22) Artikel 112 affattes således

»Artikel 112

Kommissionen bistås af Det Europæiske Værdipapirudvalg, der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 2001/528/EF (*).

(*) Kommissionens afgørelse 2001/528/EF af 6. juni 2001 om oprettelse af Det Europæiske Værdipapirudvalg (EUT L 191 af 13.7.2001, s. 45).«

23) Artikel 112a affattes således:

»Artikel 112a

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede beføjelser, jf. artikel 12, 14, 43, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 og 111, tillægges Kommissionen for en periode på fire år fra den 4. januar 2011.

Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 26b, tillægges Kommissionen for en periode på fire år fra den 17. september 2014.

Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 50a, tillægges Kommissionen for en periode på fire år fra den 21. juli 2011.

Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 51, tillægges Kommissionen for en periode på fire år fra den 20. juni 2013.

Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest seks måneder inden udløbet af fireårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 12, 14, 26b, 43, 50a, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 og 111 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 12, 14, 26b, 43, 50a, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 and 111, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.»

(24) Artikel 112b udgår.

25) Skema A, punkt 2, i bilag I affattes således:

»2. Oplysninger om depositaren:

2.1. Angivelse af investeringsinstituttets depositar og en beskrivelse af vedkommendes opgaver og af interessekonflikter, som måtte opstå.

- 2.2. En beskrivelse af eventuelle opbevaringsopgaver, som depositaren har delegeret, listen over delegerede og underdelegerede og eventuelle interessekonflikter, som måtte opstå som følge af delegeringen.
- 2.3. En erklæring om, at ajourførte oplysninger om punkt 2.1 og 2.2 vil blive stillet til rådighed for investorerne efter anmodning.«

Artikel 2

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 18. marts 2016 de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv. De tilsender straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

De anvender de i første afsnit omhandlede love og administrative bestemmelser fra den 18. marts 2016. Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/92/EU**af 23. juli 2014****om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til artikel 26, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) indebærer det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital. Opsplitning af det indre marked skader konkurrenceevne, vækst og jobskabelse i Unionen. At fjerne direkte og indirekte hindringer for, at det indre marked kan fungere korrekt, er afgørende for dets gennemførelse. Unionens indsats for det indre marked for finansielle detailtjenesteydelser har allerede bidraget væsentligt til at udvikle betalingstjenesteudbyderes grænseoverskridende virksomhed, forbedre forbrugernes valgmuligheder og øge kvaliteten og gennemsigtigheden af tilbuddene.
- (2) I den forbindelse er der i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF ⁽⁴⁾ fastsat grundlæggende gennemsigtighedskrav til gebyrer, der opkræves af betalingstjenesteudbydere for tjenester i forbindelse med betalingskonti. Indførelsen af ensartede regler for ydelse af betalingstjenester og de oplysninger, der skal gives, har i høj grad lettet betalingstjenesteudbyderes virksomhed, reduceret den administrative byrde og bevirket omkostningsbesparelser for betalingstjenesteudbydere.
- (3) Et velfungerende indre marked og udviklingen af en moderne og socialt inklusiv økonomi er i stigende grad betinget af et universelt udbud af betalingstjenester. Ny lovgivning i denne forbindelse skal være led i en intelligent økonomisk strategi for Unionen, som effektivt skal tage højde for de mere svagtstillede forbrugeres behov.

⁽¹⁾ EUT C 51 af 22.2.2014, s. 3.

⁽²⁾ EUT C 341 af 21.11.2013, s. 40.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 15.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 23.7.2014.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).

- (4) Som anført i Europa-Parlamentets beslutning af 4. juli 2012 med henstillinger til Kommissionen om adgang til basale bankydelse skal der dog gøres mere for at forbedre og udvikle det indre marked for detailbankydelse. På nuværende tidspunkt hæmmer den manglende gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer samt problemerne med at flytte betalingskonto fortsat udfoldelsen af et fuldt integreret marked og bidrager til lav konkurrence i detailbanksektoren. Disse problemer skal der gøres noget ved, og der skal opnås standarder af høj kvalitet.
- (5) De nuværende vilkår i det indre marked vil kunne afholde betalingstjenesteudbydere fra at udøve deres frihed til at etablere sig eller levere tjenesteydelser i Unionen på grund af vanskelighederne med at tiltrække kunder, når de går ind på et nyt marked. At gå ind på nye markeder er ofte forbundet med store investeringer. Sådanne investeringer kan kun betale sig, hvis kreditinstituttet kan forvente tilstrækkelige forretningsmuligheder og en tilsvarende efterspørgsel fra forbrugernes side. Forbrugernes ringe mobilitet for så vidt angår finansielle detailtjenesteydelser skyldes i stor udstrækning den manglende gennemsigtighed og sammenlignelighed af de gebyrer og tjenester, der tilbydes, samt problemerne med flytning af betalingskonti. Disse faktorer kvæler også efterspørgslen. Det gælder navnlig i grænseoverskridende sammenhæng.
- (6) At de eksisterende nationale regelsæt er forskellige, kan desuden medføre betydelige hindringer for gennemførelsen af det indre marked for betalingskonti. De eksisterende nationale bestemmelser vedrørende betalingskonti og særlig vedrørende sammenlignelighed af gebyrer og flytning af betalingskonti afviger fra hinanden. Med hensyn til flytning har manglen på ensartede bindende foranstaltninger på EU-plan ført til forskellig praksis og forskellige foranstaltninger på nationalt plan. Disse forskelle er endnu mere udprægede inden for sammenlignelighed af gebyrer, hvor der ikke findes foranstaltninger på EU-plan, heller ikke selvreguleringsforanstaltninger. Bliver disse forskelle mere markante i fremtiden, fordi betalingstjenesteudbydere er tilbøjelige til at tilpasse deres praksis til de nationale markeder, vil det øge omkostningerne ved udøvelse af virksomhed på tværs af grænserne sammenlignet med de hjemlige kreditinstitutters omkostninger og dermed gøre det mindre attraktivt at udøve grænseoverskridende virksomhed. Den grænseoverskridende virksomhed i det indre marked hæmmes også af de hindringer, der for forbrugere er forbundet med at åbne en betalingskonto i udlandet. De nuværende restriktive kriterier kan forhindre EU-borgere i at bevæge sig frit i Unionen. Hvis alle forbrugere får adgang til en betalingskonto, vil de kunne deltage i og drage fordel af det indre marked.
- (7) Da visse potentielle kunder ikke åbner en betalingskonto, enten fordi de får afslag, eller fordi de ikke tilbydes passende produkter, udnyttes den potentielle efterspørgsel efter betalingskontoydelser i Unionen i øjeblikket ikke fuldt ud. Større forbrugerdeltagelse i det indre marked vil give betalingstjenesteudbydere en yderligere tilskyndelse til at gå ind på nye markeder. At skabe de vilkår, der gør det muligt for alle forbrugere at have adgang til en betalingskonto, er også nødvendigt for at fremme deres deltagelse i det indre marked og give dem mulighed for at nyde godt af de fordele, det har ført med sig.
- (8) Gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer har været overvejet på EU-plan i et selvreguleringsinitiativ iværksat af banksektoren. Man nåede dog ikke til endelig enighed om dette initiativ. Med hensyn til flytning udgør de fælles principper, som European Banking Industry Committee fastlagde i 2008, en standardmekanisme for flytning af betalingskonti mellem banker, som er etableret i samme medlemsstat. Men da principperne ikke er bindende, er disse fælles principper blevet anvendt på en uensartet måde i Unionen og med ineffektive resultater. De fælles principper vedrører desuden kun flytning af betalingskonti på nationalt plan, ikke på tværs af grænserne. Med hensyn til adgangen til en basal betalingskonto opfordredes medlemsstaterne i Kommissionens henstilling 2011/442/EU ⁽¹⁾ til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre anvendelsen heraf senest seks måneder efter offentliggørelsen. Til dags dato efterlever kun nogle få medlemsstater henstillingens hovedprincipper.

⁽¹⁾ Kommissionens henstilling 2011/442/EU af 18. juli 2011 om adgang til at oprette og anvende en basal betalingskonto (EUT L 190 af 21.7.2011, s. 87).

- (9) Med henblik på at understøtte effektiv og problemfri finansiel mobilitet på lang sigt er det afgørende, at der indføres ensartede regler for at løse problemet med den ringe kundemobilitet og især for at forbedre sammenligningen af betalingskontoydelser og -gebyrer og tilskynde til flytning af betalingskonti samt for at undgå, at forbrugere, der ønsker at åbne og anvende en betalingskonto i udlandet, forskelsbehandles på grund af bopæl. Herudover er det meget vigtigt, at der træffes passende foranstaltninger til at fremme kundernes deltagelse i markedet for betalingskonti. Disse foranstaltninger vil tilskynde betalingstjenesteudbydere til at deltage i det indre marked og sikre lige konkurrencevilkår, hvilket vil skærpe konkurrencen og effektivisere ressourcefordelingen i Unionens marked for finansielle detailtjenesteydelser til gavn for virksomheder og forbrugere. Gennemsigtige oplysninger om gebyrer og flytningsmuligheder kombineret med retten til en betalingskonto med basale funktioner vil desuden gøre det nemmere for EU-borgere at bevæge sig frit og gøre indkøb i Unionen og dermed drage fordel af et fuldt fungerende indre marked for finansielle detailtjenesteydelser og vil bidrage til den videre udvikling af det indre marked.
- (10) Det er endvidere afgørende at sikre, at direktivet ikke hæmmer innovationen inden for området finansielle detailtjenesteydelser. Hvert år bliver nye teknologier tilgængelige, hvilket kan gøre den nuværende betalingskontomodel forældet, som f.eks. mobilbanktjenester og forudbetalte betalingskort.
- (11) Dette direktiv bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller vedtager strengere bestemmelser for at beskytte forbrugerne, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med medlemsstaternes forpligtelser i henhold til EU-retten og dette direktiv.
- (12) Bestemmelserne i dette direktiv om sammenlignelighed af gebyrer og flytning af betalingskonti bør finde anvendelse på alle betalingstjenesteudbydere som defineret i direktiv 2007/64/EF. Bestemmelserne i dette direktiv om adgang til betalingskonti med basale funktioner bør kun finde anvendelse på kreditinstitutter. Alle bestemmelser i dette direktiv bør omhandle betalingskonti, gennem hvilke forbrugere kan udføre følgende transaktioner: indsætte midler, hæve kontanter samt gennemføre og modtage betalingstransaktioner til og fra tredjemand, herunder gennemførelse af kredittransaktioner. Følgelig bør konti med mere begrænsede funktioner ikke være omfattet. F.eks. bør konti såsom opsparingskonti, kreditkortkonti, som der normalt kun indsættes midler på med henblik på tilbagebetaling af kreditkortgæld, realkreditlån på løbende konti eller e-pengekonti i princippet ikke være omfattet af direktivets anvendelsesområde. Hvis disse konti bruges til daglige betalingstransaktioner og indeholder alle de ovenfor anførte funktioner, vil de imidlertid falde inden for dette direktivs anvendelsesområde. Konti, der indehaves af virksomheder, også små virksomheder og mikrovirksomheder, bør falde uden for dette direktivs anvendelsesområde, medmindre de ejes personligt. Medlemsstaterne bør kunne vælge at udvide anvendelsen af dette direktiv til andre betalingstjenesteudbydere og andre betalingskonti, f.eks. konti med mere begrænsede betalingsfunktioner.
- (13) Eftersom en betalingskonto med basale funktioner i dette direktiv er en type betalingskonto, bør bestemmelserne om gennemsigthed og flytning også finde anvendelse på sådanne konti.
- (14) Definitionerne i dette direktiv bør i det omfang, det er muligt, stemme overens med dem, der findes i anden EU-lovgivning, især definitionerne i direktiv 2007/64/EF og i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 ⁽¹⁾.
- (15) Det er vigtigt for forbrugerne at kunne forstå gebyrer, således at de kan sammenligne tilbud fra forskellige betalingstjenesteudbydere og træffe informerede beslutninger om, hvilken betalingskonto der bedst modsvarer deres behov. Gebyrer kan ikke sammenlignes, hvis betalingstjenesteudbydere anvender forskellig terminologi for de samme tjenester og præsenterer oplysningerne forskelligt. Standardiseret terminologi kombineret med målrettede oplysninger om gebyrer, der omfatter de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til betalingskonti, præsenteret på en ensartet måde kan være en hjælp til forbrugerne til både at forstå og sammenligne gebyrer.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

- (16) Forbrugerne vil få mest gavn af kortfattede oplysninger, som er standardiserede og nemme at sammenligne de forskellige betalingstjenesteudbydere imellem. De værktøjer, der stilles til rådighed for forbrugerne til sammenligning af tilbud om betalingskonti, vil ikke virke positivt, hvis den tid, det tager at gennemgå lange lister over gebyrer for forskellige tilbud, ikke står mål med fordelene ved at vælge det økonomisk mest fordelagtige tilbud. Disse værktøjer bør være mangesidede, og der bør gennemføres forbrugerundersøgelser. På nuværende tidspunkt bør terminologien for gebyrer kun standardiseres for de mest repræsentative udtryk og definitioner i medlemsstaterne for at undgå risikoen for, at der gives for mange oplysninger, og for at fremme en hurtig gennemførelse.
- (17) Terminologien for gebyrer bør fastlægges af medlemsstaterne, så der kan tages hensyn til de lokale markeders særkendetegn. For at blive betragtet som repræsentativ bør en tjeneste være omfattet af et gebyr hos mindst én betalingstjenesteudbyder i en medlemsstat. Desuden bør den terminologi, der anvendes til at definere sådanne tjenester, i tilfælde hvor tjenesterne er fælles for et flertal af medlemsstaterne, standardiseres på EU-plan for at gøre det lettere at sammenligne betalingskontotilbud i hele Unionen. For at sikre, at de nationale lister er tilstrækkeligt ensartede, bør den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, »EBA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 ⁽¹⁾ etablere retningslinjer, som medlemsstaterne kan støtte sig til, når de fastlægger de tjenester, som er mest udbredte, og som medfører de største udgifter for forbrugerne på nationalt plan. Med henblik herpå bør medlemsstaterne senest den 18. december 2014 meddele Kommissionen og EBA, hvilke myndigheder disse retningslinjer bør rettes til.
- (18) Når medlemsstaterne har fastlagt en foreløbig liste over de mest repræsentative tjenester, for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan, med tilhørende udtryk og definitioner, bør EBA gennemgå dem for ved hjælp af et udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder at udpege de tjenester, der er fælles for et flertal af medlemsstaterne, og ved hjælp af retningslinjer foreslå standardiserede udtryk og definitioner herfor på EU-plan på alle Unionens institutioners officielle sprog. EBA bør sikre, at der kun bruges ét udtryk for hver tjeneste på alle en given medlemsstats officielle sprog, som også er et af Unionens institutioners officielle sprog. Dette betyder, at forskellige udtryk for den samme tjeneste kan anvendes i forskellige medlemsstater, der deler et af Unionens institutioners officielle sprog, idet der tages hensyn til nationale særtræk. Medlemsstaterne bør derefter indarbejde alle de udtryk, der kan anvendes på EU-plan, i deres foreløbige lister og offentliggøre deres endelige lister på grundlag heraf.
- (19) For at gøre det nemmere for forbrugerne at sammenligne gebyrer for betalingskonti i det indre marked bør betalingstjenesteudbyderne stille et gebyroplysningsdokument, som indeholder gebyrerne for alle de tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, som er anført på listen over de mest repræsentative tjenester på nationalt plan, til rådighed for forbrugerne. Gebyroplysningsdokumentet bør, hvis det er relevant, anvende de standardiserede udtryk og definitioner, der er fastlagt på EU-plan. Dette forventes også at bidrage til at skabe lige konkurrencevilkår for betalingstjenesteudbydere, der konkurrerer med hinanden på markedet for betalingskonti. Gebyroplysningsdokumentet bør ikke omfatte andre gebyrer. Hvis en betalingstjenesteudbyder ikke tilbyder en tjeneste fra listen over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, bør det angive dette ved f.eks. at markere tjenesten med »tilbydes ikke« eller »ikke relevant«. Medlemsstaterne bør kunne kræve, at nøgleindikatorer såsom en samlet omkostningsindikator, der giver et overblik over forbrugernes samlede årlige omkostninger for betalingskontoen, angives i gebyroplysningsdokumentet. For at hjælpe forbrugerne med at forstå de gebyrer, de skal betale for deres betalingskonto, bør der stilles et glossar med tydelige, ikketekniske og utvetydige forklaringer af som minimum de gebyrer og tjenester, der er omfattet af gebyroplysningsdokumentet, til rådighed for dem. Glossaret bør fungere som et nyttigt værktøj til at fremme en bedre forståelse af gebyrer og dermed medvirke til at sætte forbrugerne i stand til at vælge fra et bredere udvalg af betalingskontotilbud. Betalingstjenesteudbyderne bør også forpligtes til vederlagsfrit og mindst en gang om året at oplyse forbrugerne om alle de gebyrer, der er opkrævet i forbindelse med deres betalingskonto, herunder overtræksrenten og kreditrentesatsen, hvis det er relevant.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

Dette berører ikke bestemmelserne om kassekredit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF ⁽¹⁾. Disse bagudrettede oplysninger bør gives i form af et dokument benævnt »Gebyropgørelse«. Den bør indeholde en oversigt over påløbne rentebeløb og alle de gebyrer, der er opkrævet i forbindelse med brugen af betalingskontoen, så forbrugeren kan forstå, hvad der er betalt for, og tage stilling til, om han bør ændre sit forbrugsmønster eller skifte til en anden udbyder. Hvis de oplysninger, der gives om gebyrer efterfølgende, præsenterer de mest repræsentative tjenester i samme rækkefølge som de oplysninger, der gives om gebyrer på forhånd, vil den positive virkning være optimal.

- (20) For at imødekomme forbrugernes behov er det nødvendigt at sikre, at oplysninger om gebyrer for betalingskonti er præcise, klare og sammenlignelige. EBA bør derfor efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsentationsformat til gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen samt fælles symboler, så det sikres, at de er forståelige og sammenlignelige for forbrugerne. Alle gebyroplysningsdokumenter og gebyropgørelser fra alle kreditinstitutter i en medlemsstat bør have samme udformning, rækkefølgen af enkeltoplysninger bør være den samme, og de bør anvende de samme betegnelser for kategorier, så forbrugerne kan sammenligne de to dokumenter og således forstå og anvende oplysningerne bedst muligt. Gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen bør klart kunne skelnes fra anden kommunikation. Når udformningen fastlægges, bør EBA desuden også tage hensyn til, at medlemsstaterne kan vælge at udlevere gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen sammen med de oplysninger, der kræves i henhold til anden EU-lovgivning eller national lovgivning om betalingskonti og tilknyttede tjenester.
- (21) For at sikre ensartet anvendelse af den gældende EU-terminologi i hele Unionen bør medlemsstaterne forpligte betalingstjenesteudbydere til at anvende EU-terminologien sammen med den resterende standardiserede nationale terminologi, som er udpeget i den endelige liste, når de kommunikerer med forbrugerne, herunder i gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen. Betalingstjenesteudbydere bør kunne anvende handelsnavne for deres tjenester i deres aftaleoplysninger, kommercielle oplysninger og markedsføringsoplysninger til forbrugere, forudsat at de tydeligt gør opmærksom på de hertil svarende standardiserede udtryk. Når de vælger at bruge handelsnavne i gebyroplysningsdokumentet eller gebyropgørelsen, bør det gøres som supplement til de standardiserede udtryk som en sekundær betegnelse, f.eks. ved hjælp af parentes eller mindre skriftstørrelse.
- (22) Sammenligningswebsteder, der er uafhængige, er et effektivt middel for forbrugerne til at vurdere forskellige betalingskontotilbud på et sted. Sådanne websteder kan tilvejebringe den rette balance mellem behovet for klare og kortfattede og for fuldstændige og fuldt dækkende oplysninger, idet de giver brugerne mulighed for at få mere detaljerede oplysninger, hvis de ønsker det. De bør sigte mod at omfatte den bredest mulige vifte af tilbud for at give et repræsentativt overblik, samtidig med at de dækker en betydelig del af markedet. Webstederne kan også reducere udgifterne til søgning af information, da forbrugerne ikke behøver at indhente oplysninger hos de forskellige betalingstjenesteudbydere. Det er vigtigt, at de oplysninger, der gives på sådanne websteder, er troværdige, upartiske og gennemsigtige, og at forbrugerne oplyses om, at sådanne websteder er tilgængelige. Medlemsstaterne bør i denne forbindelse informere offentligheden om sådanne websteder.
- (23) For at kunne indhente upartiske oplysninger om opkrævede gebyrer og rentesatser, der finder anvendelse på betalingskonti, bør forbrugerne kunne bruge offentligt tilgængelige sammenligningswebsteder, som er operationelt uafhængige af betalingstjenesteudbydere, hvilket betyder, at ingen betalingstjenesteudbyder bør gives gunstigere behandling end andre i søgeresultaterne. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at forbrugerne har fri adgang til mindst ét sådant websted på deres respektive områder. Sammenligningswebsteder kan drives af eller på vegne af de kompetente myndigheder, andre offentlige myndigheder og/eller private operatører. Funktionen til sammenligning af gebyrer i forbindelse med betalingskonti kan også udfyldes af eksisterende websteder, der sammenligner en bred vifte af finansielle eller ikkefinansielle produkter. Sådanne websteder bør drives i henhold til bestemte kvalitetskriterier, herunder kravet om at formidle oplysninger om deres ejere, at præcise og ajourførte oplysninger, at angive tidspunktet for den seneste ajourføring, at fastsætte klare, objektive kriterier, som sammenligningen vil bygge på, og at omfatte en bred vifte af betalingskontotilbud, der dækker en betydelig del af markedet. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, hvor ofte sammenligningswebsteder skal gennemgå og ajourføre de oplysninger, de

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).

leverer til forbrugerne, under hensyntagen til hvor ofte betalingstjenesteudbydere generelt ajourfører deres gebyroplysninger. Medlemsstaterne bør ligeledes fastsætte, hvad der udgør en bred vifte af betalingskontotilbud, der dækker en betydelig del af markedet ved f.eks. at vurdere, hvor mange betalingstjenesteudbydere der findes, og/eller deres markedsandel og/eller deres geografiske placering, og dermed om et simpelt flertal eller mindre vil være tilstrækkeligt. Et sammenligningswebsted bør sammenligne de gebyrer, som skal betales for tjenester, som er opregnet på listen over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til betalingskonti, som er omfattet af listen over de, under anvendelse af EU-terminologi.

Det er hensigtsmæssigt, at medlemsstaterne bør kunne kræve, at sådanne websteder kan sammenligne andre oplysninger, f.eks. oplysninger om bestemmende faktorer for det serviceniveau, som betalingstjenesteudbydere yder, såsom antallet og placeringen af filialer eller pengeautomater. Hvis der kun er ét websted i en medlemsstat, og dette websted ophører med driften eller med at efterleve kvalitetskriterierne, bør medlemsstaten sikre, at forbrugere har adgang inden for rimelig tid til et andet sammenligningswebsted på nationalt plan.

- (24) Det er almindelig praksis, at betalingstjenesteudbydere tilbyder en betalingskonto som en del af en pakke sammen med produkter eller tjenester, som ikke er tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, såsom forsikringsprodukter eller finansiel rådgivning. Denne praksis kan være et middel for betalingstjenesteudbydere til at diversificere deres udbud og konkurrere med hinanden, hvilket i sidste ende kan komme forbrugerne til gode. Kommissionens undersøgelse fra 2009 vedrørende koblingssalg i den finansielle sektor samt relevante høringer og forbrugerklager har imidlertid vist, at betalingstjenesteudbydere i nogle tilfælde tilbyder betalingskonti i pakker med andre produkter, som forbrugerne ikke har anmodet om, og som ikke er væsentlige for betalingskonti, f.eks. boligforsikring. Det er desuden blevet bemærket, at denne praksis kan gøre priserne mindre gennemsigtige og sammenlignelige, begrænse forbrugernes købsmuligheder og indvirke negativt på deres mobilitet. Når betalingstjenesteudbydere tilbyder betalingskonti som en del af en pakke, bør medlemsstaterne derfor sikre, at forbrugerne får oplysninger om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat, og i så fald give særskilte oplysninger om de gældende priser og gebyrer, der er forbundet med hver af de øvrige produkter eller tjenester i denne pakke, der kan købes separat.
- (25) Proceduren for flytning af betalingskonti bør harmoniseres i hele Unionen. På nuværende tidspunkt er de eksisterende foranstaltninger på nationalt plan ekstremt forskelligartede, og de sikrer ikke et tilstrækkeligt niveau af forbrugerbeskyttelse i alle medlemsstaterne. Fastsættelse af lovgivningsmæssige foranstaltninger vedrørende de hovedprincipper, som betalingstjenesteudbydere skal følge, når de leverer disse tjenester i de enkelte medlemsstater, vil forbedre den måde, det indre marked fungerer på både for forbrugere og betalingstjenesteudbydere. På den ene side vil det kunne sikre lige konkurrencevilkår for forbrugere, som kan ønske at åbne en betalingskonto i en anden medlemsstat, da det vil sikre, at der ydes et tilsvarende niveau af beskyttelse. På den anden side vil det kunne mindske forskellene mellem de lovgivningsmæssige foranstaltninger på nationalt plan og derfor begrænse den administrative byrde for de betalingstjenesteudbydere, som agter at tilbyde deres tjenester på tværs af grænserne. Følgelig vil foranstaltningerne vedrørende flytning kunne lette ydelsen af tjenester, der er knyttet til betalingskonti inden for det indre marked.
- (26) Flytning bør ikke indebære overførsel af aftalen fra den overførende betalingstjenesteudbyder til den modtagende betalingstjenesteudbyder.
- (27) Forbrugerne har kun incitament til at flytte deres betalingskonti, hvis proceduren ikke indebærer en uforholdsmæssigt stor administrativ og finansiel byrde. Derfor bør betalingstjenesteudbydere tilbyde forbrugerne en klar, hurtig og sikker procedure for flytning af betalingskonti, herunder betalingskonti med basale funktioner. En sådan procedure bør sikres, når forbrugerne ønsker at flytte fra én betalingstjenesteudbyder til en anden, og også når forbrugerne ønsker at flytte mellem forskellige betalingskonti inden for samme betalingstjenesteudbyder. Dette vil kunne gøre det muligt for forbrugerne at drage fordel af de mest hensigtsmæssige tilbud på markedet og nemt skifte fra deres nuværende betalingskonto til andre potentielt mere passende betalingskonti, uanset om det er inden for samme betalingstjenesteudbyder eller mellem forskellige betalingstjenesteudbydere. Hvis betalingstjenesteudbydere opkræver gebyrer i forbindelse med flytningsservice, bør de være rimelige og modsvare de omkostninger, som betalingstjenesteudbyderen faktisk afholder.

- (28) Medlemsstaterne bør i forbindelse med flytning mellem to betalingstjenesteudbydere, der begge er etableret på deres område, kunne fastsætte eller opretholde andre ordninger end dem, der er fastsat i dette direktiv, hvis det klart er i forbrugernes interesse.
- (29) Flytningsproceduren bør være så ligetil som muligt for forbrugeren. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at den modtagende betalingstjenesteudbyder påtager sig ansvaret for at indlede og forestå proceduren på forbrugernes vegne. Medlemsstaterne bør kunne anvende yderligere midler, såsom en teknisk løsning, når de fastlægger flytningsservicen. Sådanne yderligere midler kan gå videre end kravene i dette direktiv, f.eks. kan flytningsservicen leveres inden for en kortere tidsramme, eller betalingstjenesteudbydere kan pålægges at sikre, hvis en forbruger anmoder herom, automatisk eller manuel omdirigering af kredittransaktioner, der modtages på den tidligere betalingskonto, til den nye betalingskonto inden for en fastsat begrænset periode, som løber fra modtagelsen af tilladelsen til flytning. Sådanne yderligere midler kan også bruges af betalingstjenesteudbydere på frivillig basis, selv hvor en medlemsstat ikke kræver det.
- (30) Forbrugerne bør kunne anmode den modtagende betalingstjenesteudbyder om at foretage flytningen af alle eller en del af deres indgående kredittransaktioner, stående ordrer om kredittransaktioner eller mandater til direkte debiteringer, ideelt set ved et enkelt møde med den modtagende betalingstjenesteudbyder. Med henblik herpå bør forbrugerne kunne underskrive én enkelt tilladelse til udførelse af hver af de ovennævnte opgaver. Medlemsstaterne kan kræve, at tilladelsen fra forbrugeren er skriftlig, men kan også vælge at acceptere tilsvarende midler, hvor det er relevant, f.eks. i tilfælde af et automatisk flytningssystem. Før forbrugeren giver sin tilladelse, bør han underrettes om alle etaper af den procedure, der er nødvendig for at gennemføre flytningen. F.eks. kan tilladelsen omfatte alle de opgaver, der er en del af flytningsservicen, og kunne give mulighed for, at forbrugeren kun kan vælge mellem disse opgaver.
- (31) Det er nødvendigt for en vellykket flytning, at den overførende betalingstjenesteudbyder samarbejder i forbindelse med proceduren. Den modtagende betalingstjenesteudbyder bør modtage alle de oplysninger fra den overførende betalingstjenesteudbyder, der er nødvendige for at kunne iværksætte betalingerne på den anden betalingskonto. Disse oplysninger bør imidlertid ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at foretage flytningen.
- (32) For at gøre det lettere at åbne konti på tværs af grænserne bør forbrugerne kunne anmode den nye betalingstjenesteudbyder om for den nye betalingskonto at oprette alle eller en del af stående ordrer om kredittransaktioner, acceptere de direkte debiteringer fra den dato, som forbrugeren har anført, og give forbrugeren oplysninger om den nye betalingskonto, ideelt set ved et enkelt møde med den nye betalingstjenesteudbyder.
- (33) Forbrugerne bør ikke udsættes for økonomiske tab, herunder omkostninger og renter forårsaget af fejl, der er begået af en af de betalingstjenesteudbydere, som er involveret i flytningsproceduren. Navnlig bør forbrugerne ikke lide økonomiske tab som følge af betaling af yderligere gebyrer, renter eller andre afgifter samt bøder, strafafgifter eller anden form for økonomisk skade, der skyldes forsinkelser i udførelsen af betalinger.
- (34) Medlemsstaterne bør sikre, at forbrugere, der ønsker at åbne en betalingskonto, ikke forskelsbehandles på grund af nationalitet eller bopæl. Det er ganske vist vigtigt, at kreditinstitutterne sikrer sig, at deres kunder ikke anvender det finansielle system til ulovlige formål som f.eks. svig, hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, men de bør ikke stille hindringer i vejen for forbrugere, der ønsker at udnytte fordelene ved det indre marked ved at åbne og anvende betalingskonti i udlandet. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF ⁽¹⁾ bør derfor ikke anvendes som påskud for at afvise kommercielt mindre attraktive forbrugere.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15).

- (35) Forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, bør ikke forskelsbehandles på grund af nationalitet eller bopæl eller af nogen anden grund omhandlet i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), når de ansøger om eller anvender en betalingskonto i Unionen. Adgangen til betalingskonti med basale funktioner bør desuden sikres af medlemsstaterne, uanset forbrugers økonomiske situation, f.eks. deres beskæftigelsesstatus, indkomstniveau, kredithistorik eller personlige konkurs.
- (36) Forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, og som ikke har en betalingskonto i en bestemt medlemsstat, bør kunne åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner i den pågældende medlemsstat. Begrebet »lovligt ophold i Unionen« bør omfatte både unionsborgere og tredjelandsstatsborgere, der allerede nyder godt af de rettigheder, de har i henhold til EU-retsakter såsom Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 ⁽¹⁾, Rådets direktiv 2003/109/EF ⁽²⁾, Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 ⁽³⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF ⁽⁴⁾. Det bør også omfatte personer, der søger om asyl i henhold til Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling og protokollen af 31. januar 1967 og andre relevante internationale traktater. Desuden bør medlemsstaterne kunne udvide begrebet »lovligt ophold i Unionen« til også at omfatte andre tredjelandsstatsborgere, der befinder sig på deres område.
- (37) Medlemsstaterne bør under fuld overholdelse af de traktatfæstede grundlæggende frihedsrettigheder kunne kræve, at forbrugere, som ønsker at åbne en betalingskonto med basale funktioner på deres område, påviser en ægte interesse heri. Uden at det berører de krav, der er fastsat i overensstemmelse med direktiv 2005/60/EF medhenblik på bekæmpelse af hvidvaskning af penge, bør fysisk tilstedeværelse på kreditinstitutternes forretningssted ikke være en forudsætning for at udvise en sådan ægte interesse.
- (38) Medlemsstaterne bør sikre, at antallet af kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, er tilstrækkeligt til at sikre, at de kan stilles til rådighed for alle forbrugere, med henblik på at forhindre enhver form for forskelsbehandling af dem og hindre konkurrencefordrejning. De faktorer, der skal tages hensyn til ved fastlæggelsen af et tilstrækkeligt antal kreditinstitutter, bør omfatte dækningen af netværket af kreditinstitutter, størrelsen af medlemsstatens område, forbrugernes fordeling på området, kreditinstitutternes markedsandel, og hvorvidt betalingskonti med basale funktioner kun udgør en lille del af de betalingskonti, som kreditinstituttet stiller til rådighed. I princippet bør betalingskonti med basale funktioner tilbydes af så mange kreditinstitutter som muligt for at sikre, at forbrugerne kan åbne sådanne konti i et kreditinstitut, der ligger inden for kort afstand fra deres bopæl, og at forbrugerne på ingen måde forskelsbehandles i forbindelse med adgangen til disse konti og reelt kan gøre brug af dem. Medlemsstaterne bør navnlig sikre, at der ikke forekommer synlig forskelsbehandling i form af f.eks. et kort med et andet udseende eller et anderledes kontonummer eller et anderledes kortnummer. Det bør dog være muligt for en medlemsstat at fastsætte, at betalingskonti med basale funktioner kun tilbydes af et mindre antal kreditinstitutter, men dette bør være begrundet i den omstændighed, at disse kreditinstitutter for eksempel er så spredt ud over den pågældende medlemsstats område, at de kan betjene alle forbrugere, uden at de behøver at bevæge sig særlig langt væk fra deres hjem for at komme dertil. Endvidere bør forbrugere, der anvender betalingskonti med basale funktioner, på ingen måde stigmatiseres, og dette mål kan bedst opfyldes, hvis der udpeges et større antal kreditinstitutter.
- (39) Medlemsstaterne bør kunne indføre mekanismer for at bistå forbrugere uden fast adresse, asylansøgere og forbrugere, som ikke har fået opholdstilladelse, men som ikke kan udvises af retlige eller faktiske grunde, således at de fuldt ud kan drage fordel af dette direktiv.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 af 14. maj 2003 om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til at omfatte tredjelandsstatsborgere, der ikke allerede er dækket af disse bestemmelser udelukkende på grund af deres nationalitet (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77).

- (40) Når medlemsstater tillader, at kreditinstitutter på en forbrugers anmodning stiller en kassekredit til rådighed i forbindelse med en betalingskonto med basale funktioner, bør de kunne fastsætte et maksimumsbeløb og en maksimumsperiode for en sådan kredit. Medlemsstaterne bør også kunne sikre, at forbrugerne oplyses om eventuelle forbundne gebyrer på en gennemsigtig måde. Endelig bør kreditinstitutter overholde direktiv 2008/48/EF, når de tilbyder en kassekredit sammen med en betalingskonto med basale funktioner.
- (41) For at sikre, at brugere af betalingskonti med basale funktioner bliver betjent på en hensigtsmæssig måde, bør medlemsstaterne pålægge kreditinstitutterne at sikre, at det relevante personale er tilstrækkeligt uddannet, og at potentielle interessekonflikter ikke påvirker disse kunder på en negativ måde.
- (42) Medlemsstaterne bør kunne tillade kreditinstitutter at afslå at åbne en betalingskonto med basale funktioner for forbrugere, der i forvejen har en aktiv eller mindst tilsvarende betalingskonto i samme medlemsstat. For at kontrollere, om en forbruger allerede har en betalingskonto, bør kreditinstitutterne kunne basere sig på en tro og love-erklæring, der fremlægges af forbrugeren.
- (43) Medlemsstaterne bør sikre, at kreditinstitutterne behandler ansøgninger om en betalingskonto med basale funktioner inden for de frister, der er fastsat i dette direktiv, og at kreditinstitutterne i tilfælde af afslag på en sådan ansøgning underretter forbrugeren om de specifikke årsager til afslaget, medmindre dette ville være i strid med national sikkerhed, offentlig orden eller direktiv 2005/60/EF.
- (44) Forbrugerne bør sikres adgang til en række basale betalingstjenester. Tjenester, der er knyttet til betalingskonti med basale funktioner bør omfatte muligheden for at indsætte midler og hæve kontanter. Forbrugerne bør kunne foretage væsentlige betalingstransaktioner såsom modtagelse af indkomst eller ydelser, betaling af regninger eller afgifter og køb af varer og tjenester, herunder også via direkte debitering, kredittransaktioner og anvendelse af betalingskort. Disse tjenester bør gøre det muligt at købe varer og tjenester over internettet og give forbrugerne mulighed for at initiere betalingsordrer via kreditinstituttets internetfaciliteter, når en sådan forefindes. Betalingskonti med basale funktioner bør dog ikke kun være til onlinebrug, da dette ville skabe en hindring for forbrugere, der ikke har internetadgang. Medlemsstaterne bør sikre, at, der i forbindelse med tjenesteydelser, der er knyttet til åbningen, driften og lukningen af en betalingskonto samt indsættelse af midler og hævning af kontanter og gennemførelse af betalingstransaktioner med betalingskort, bortset fra kreditkort, ikke er nogen grænse for det antal af transaktioner, forbrugeren har adgang til i henhold til de specifikke prisregler, som er fastsat i dette direktiv. Med hensyn til udførelsen af kredittransaktioner og direkte debiteringer samt transaktioner via kreditkort, der er knyttet til en betalingskonto med basale funktioner, bør medlemsstaterne kunne fastsætte et minimumsantal af transaktioner, forbrugeren vil have adgang til i henhold til de specifikke prisregler, som er fastsat i dette direktiv, forudsat at de tjenester, som transaktionerne relaterer sig til, vedrører forbrugeren personlige brug. Ved fastsættelse af, hvad der bør betragtes som personlig brug, bør medlemsstaterne tage højde for eksisterende forbrugeradfærd og almindelig kommerciel praksis. Gebyrer, der pålægges for operationer over minimumsantallet af transaktioner, bør aldrig overstige gebyrer efter kreditinstituttets almindelige prispolitik.
- (45) Ved proceduren for fastsættelse af, hvilke tjenester der skal tilbydes sammen med en betalingskonto med basale funktioner, og hvilket minimumsantal transaktioner der skal omfattes, bør der tages hensyn til nationale særkendetegn. Navnlig kan visse tjenester anses for vigtige for at sikre, at en betalingskonto udnyttes fuldt ud, i en bestemt medlemsstat på grund af deres udbredte anvendelse på nationalt plan. I nogle medlemsstater anvender forbrugerne f.eks. stadig checks i vidt omfang, mens det betalingsmiddel meget sjældent anvendes i andre medlemsstater. Dette direktiv bør derfor gøre det muligt for medlemsstaterne at fastsætte yderligere tjenester, der anses for vigtige på nationalt plan, og bør leveres sammen med en betalingskonto med basale funktioner i den pågældende medlemsstat. Desuden bør medlemsstaterne sikre, at de gebyrer, som kreditinstitutterne opkræver for at tilbyde sådanne yderligere tjenester i forbindelse med betalingskonti med basale funktioner, er rimelige.

- (46) For at sikre, at betalingskonti med basale funktioner er tilgængelige for så mange forbrugere som muligt, bør de tilbydes vederlagsfrit eller mod et rimeligt gebyr. For at tilskynde bankløse, svagtstillede forbrugere til at deltage i markedet for detailbankydelse bør medlemsstaterne kunne bestemme, at betalingskonti med basale funktioner skal tilbydes disse forbrugere på særlig gunstige vilkår, f.eks. vederlagsfrit. Medlemsstaterne bør frit kunne definere mekanismen til at identificere de forbrugere, der kan få tilbudt betalingskonti med basale funktioner på mere gunstige vilkår, når blot systemet sikrer, at svagtstillede forbrugere kan få adgang til en betalingskonto med basale funktioner. Under alle omstændigheder bør en sådan tilgang ikke berøre den ret, som alle forbrugere, herunder også ikkesvagtstillede forbrugere, har til at få adgang til betalingskonti med basale funktioner, i det mindste mod et rimeligt gebyr. Desuden bør alle øvrige gebyrer, som forbrugeren afkræves ved manglende overholdelse af aftalevilkårene, være rimelige. Medlemsstaterne bør afgøre, hvad der udgør et rimeligt gebyr, alt efter de nationale omstændigheder.
- (47) Kreditinstituttet bør kun afslå at åbne — og bør kun opsige — en aftale om en betalingskonto med basale funktioner under særlige omstændigheder, f.eks. manglende efterlevelse af lovgivningen om hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme eller om forebyggelse og efterforskning af kriminalitet. Selv i disse tilfælde kan et afslag kun være berettiget, hvis forbrugeren ikke efterlever den pågældende lovgivning, ikke fordi proceduren med at kontrollere, om lovgivningen efterleves, er for besværlig eller dyr. Der vil dog kunne forekomme tilfælde, hvor en forbruger misbruger sin ret til at åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner. En medlemsstat bør f.eks. kunne tillade, at et kreditinstitut træffer foranstaltninger over for en forbruger, der har begået en forbrydelse, som f.eks. grov svig imod et kreditinstitut, for at undgå, at en sådan kriminalitet forekommer igen. Disse foranstaltninger kan f.eks. omfatte begrænsning af den pågældende forbrugers adgang til en betalingskonto med basale funktioner i et vist tidsrum. Der kan desuden forekomme tilfælde, hvor det forudgående afslag på ansøgning om en betalingskonto kan være nødvendigt for at identificere forbrugere, der kunne tilbydes en betalingskonto på mere gunstige vilkår. I så tilfælde bør kreditinstituttet meddele forbrugeren, at han kan benytte en specifik mekanisme i tilfælde af afslag på ansøgning om en betalingskonto, der opkræves gebyr for, som fastsat i dette direktiv, til at få adgang til en gebyrfri betalingskonto med basale funktioner. Begge disse yderligere tilfælde bør dog være begrænsede, specifikke og baseret på præcist identificerede nationale retsfor skrifter. Når der fastsættes yderligere tilfælde, hvor kreditinstitutter kan afslå at tilbyde betalingskonti til forbrugere, bør medlemsstaterne kunne inddrage bl.a. hensyn til den offentlige sikkerhed eller orden.
- (48) Medlemsstaterne og kreditinstitutterne bør give forbrugerne klare og forståelige oplysninger om retten til at åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner. Medlemsstaterne bør sikre, at kommunikationsforanstaltningerne er målrettede, og at der især tages hånd om bankløse, svagtstillede og mobile forbrugere. Kreditinstitutterne bør aktivt oplyse forbrugerne om de specifikke funktioner, der er forbundet med den tilbudte betalingskonto med basale funktioner, de dertil hørende gebyrer og vilkårene for deres anvendelse, og yde passende assistance i denne forbindelse, og ligeledes om, hvordan forbrugerne kan udøve deres ret til at åbne en betalingskonto med basale funktioner. Forbrugerne bør navnlig oplyses om, at køb af yderligere tjenester ikke er en forudsætning for at få adgang til en betalingskonto med basale funktioner.
- (49) Medlemsstaterne bør fremme foranstaltninger, der støtter formidlingen af viden til de svage stillede forbrugere og giver dem vejledning og bistand i en ansvarlig forvaltning af deres midler. Det er også nødvendigt at give oplysninger om den vejledning, som forbrugerorganisationer og nationale myndigheder kan give forbrugere. Medlemsstaterne bør endvidere fremme kreditinstitutternes initiativer med henblik på at kombinere tilbuddet om betalingskonti med basale funktioner og uafhængige uddannelses tilbud vedrørende økonomiske forhold.
- (50) For at lette betalingstjenesteudbyderes mulighed for at levere deres tjenesteydelser på tværs af grænserne og af hensyn til samarbejde, informationsudveksling og tvistbilæggelse mellem de kompetente myndigheder bør de kompetente myndigheder med ansvar for at håndhæve dette direktiv være de myndigheder, der handler under EBA's tilsynsmyndighed, jf. forordning (EU) nr. 1093/2010, eller andre nationale myndigheder, forudsat at de samarbejder med de myndigheder, der handler under EBA's tilsynsmyndighed med henblik på at varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv.

- (51) Medlemsstaterne bør udpege de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre håndhævelsen af dette direktiv, og sørge for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver. De kompetente myndigheder kan for så vidt angår visse aspekter af dette direktiv indbringe en sag for en domstol, der er kompetent til at træffe en retsafgørelse, herunder i givet fald ved appel. Dette kan gøre det muligt for medlemsstaterne at overlade håndhævelsen af disse bestemmelser til relevante organer og til domstolene, navnlig hvis bestemmelserne i dette direktiv er gennemført i civilretten. Medlemsstaterne bør kunne udpege forskellige kompetente myndigheder for at håndhæve de vidtrækkende forpligtelser, der er fastlagt i dette direktiv. I forbindelse med nogle bestemmelser kan medlemsstaterne f.eks. udpege de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for håndhævelse af forbrugerbeskyttelse, hvorimod de i forbindelse med andre bestemmelser kan beslutte at udpege tilsynsførende. Muligheden for at udpege forskellige kompetente myndigheder bør ikke berøre forpligtelsen til løbende tilsyn og samarbejde mellem de kompetente myndigheder som fastsat i dette direktiv.
- (52) Forbrugerne bør have adgang til effektive procedurer for alternativ bilæggelse af tvister, der opstår i forbindelse med rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv. Dette er allerede sikret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU ⁽¹⁾ for så vidt angår relevante aftalerelaterede tvister. Forbrugerne bør dog også have adgang til alternativ tvistbilæggelse i tilfælde af tvister, der opstår inden aftaleindgåelsen vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv, f.eks. hvis de har fået afslag på adgang til en betalingskonto med basale funktioner. Derfor fastsætter dette direktiv, at forbrugerne bør have adgang til procedurer for alternativ tvistbilæggelse med henblik på bilæggelse af tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv, uden skelnen mellem aftalerelaterede tvister og tvister, der opstår inden aftaleindgåelsen. Sådanne procedurer for alternativ tvistbilæggelse og de instanser, der tilbyder dem, bør opfylde de kvalitetskrav, som er fastsat i direktiv 2013/11/EU. Efterlevelse af nærværende direktiv kræver behandling af forbrugernes personoplysninger. Denne behandling er underlagt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽²⁾. Nærværende direktiv bør derfor være i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF.
- (53) Hvert andet år og første gang senest fire år efter dette direktivs ikrafttræden bør medlemsstaterne udarbejde pålidelige årlige statistikker om den måde, som de ved dette direktiv indførte foranstaltninger fungerer på. De bør hertil anvende alle relevante informationskilder og meddele oplysningerne til Kommissionen. Kommissionen bør udarbejde en rapport på grundlag af de oplysninger, den modtager fra medlemsstaterne, første gang fire år efter dette direktivs ikrafttræden og derefter hvert andet år.
- (54) Dette direktiv bør tages op til fornyet gennemgang fem år efter ikrafttrædelsen for at tage højde for markedsudviklingen, f.eks. nye typer betalingskonti og betalingstjenester, samt udviklingen på andre områder af EU-lovgivningen og medlemsstaternes erfaringer. Rapporten, som baseres på denne gennemgang, bør omfatte en opregning af de traktatbrudssøgsmål, som Kommissionen har anlagt vedrørende dette direktiv. Den bør også omfatte en vurdering af størrelsen af de gennemsnitlige gebyrer i medlemsstaterne for betalingskonti, der er omfattet af dette direktiv, af spørgsmålet om de indførte foranstaltninger har forbedret forbrugernes forståelse af betalingskontogebyrer og sammenligneligheden af betalingskonti, og om de har gjort det nemmere at flytte betalingskonti, og af antallet af kontohavere, der har flyttet betalingskonti siden gennemførelsen af dette direktiv.

Den bør også analysere antallet af udbydere, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, og hvor mange af disse konti der er blevet åbnet, herunder af tidligere bankløse forbrugere, eksempler på bedste praksis blandt medlemsstaterne for at begrænse udelukkelsen af forbrugere fra adgang til betalingstjenester samt de årlige gebyrer, der opkræves for betalingskonti med basale funktioner. Den bør også vurdere omkostningerne og fordelene ved at indføre portabilitet af betalingskonti i hele Unionen, muligheden for at skabe en ramme for automatisk omdirigering af betalinger fra en betalingskonto til en anden inden for samme medlemsstat kombineret med automatiske meddelelser til betalingsmodtagere eller betalere, når deres overførsler omdirigeres, og ved at udvide flytningsservicen til tilfælde, hvor den modtagende og den overførende udbyder af betalingstjenester er etableret i forskellige

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (direktiv om ATB på forbrugerområdet) (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 63).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

medlemsstater. Den bør også omfatte en vurdering af effektiviteten af de eksisterende foranstaltninger og behovet for yderligere foranstaltninger til at øge den finansielle integration og bistå svagtstillede medlemmer af samfundet i forbindelse med overdreven gældsætning. Den bør også vurdere, om bestemmelserne om de oplysninger, betalings-tjenesteudbydere skal give, når de tilbyder pakkeprodukter, er tilstrækkelige, eller om der er behov for yderligere foranstaltninger. Den bør også vurdere, om der er behov for yderligere foranstaltninger for så vidt angår sammenligningswebsteder og for akkreditering af sammenligningswebsteder. Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet og Rådet denne rapport, der ledsages af lovgivningsforslag, hvis det er relevant.

- (55) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i chartret i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU).
- (56) Målene for dette direktiv, nemlig gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af behovet for at undgå markedsopsplitning og for at sikre lige konkurrencevilkår i Unionen bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (57) I overensstemmelse med den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽¹⁾ forpligter medlemsstaterne sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. Med hensyn til dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er begrundet.
- (58) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler om gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer, der pålægges forbrugerne i forbindelse med deres betalingskonti i Unionen, regler om flytning af betalingskonti inden for en medlemsstat og regler om lettelse af forbrugernes åbning af betalingskonti på tværs af landegrænserne.
2. Dette direktiv fastsætter desuden en ramme for de regler og vilkår, efter hvilke medlemsstaterne skal sikre forbrugernes ret til at åbne og anvende betalingskonti med basale funktioner i Unionen.
3. Kapitel II og III finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester.
4. Kapitel IV finder anvendelse på kreditinstitutter.

Medlemsstaterne kan beslutte at anvende kapitel IV på udbydere af betalingstjenester, som ikke er kreditinstitutter.

⁽¹⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

5. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende dette direktiv helt eller delvist på de enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU ⁽¹⁾.

6. Dette direktiv finder anvendelse på betalingskonti, gennem hvilke forbrugere som minimum kan:

- a) indsætte midler på en betalingskonto
- b) hæve kontanter fra en betalingskonto
- c) udføre og modtage betalingstransaktioner, herunder kredittransaktioner, til og fra tredjemand.

Medlemsstaterne kan beslutte at anvende dette direktiv helt eller delvist på andre betalingskonti end dem, der er omhandlet i første afsnit.

7. Åbning og anvendelse af en betalingskonto med basale funktioner i medfør af dette direktiv skal være i overensstemmelse med direktiv 2005/60/EF.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forbruger«: enhver fysisk person, der optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed
- 2) »person med lovligt ophold i Unionen«: en fysisk person, der har ret til at opholde sig i en medlemsstat i medfør af EU-retsakter eller national lovgivning, herunder forbrugere uden fast adresse og personer, der søger om asyl i henhold til Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, protokollen af 31. januar 1967 hertil og andre relevante internationale traktater
- 3) »betalingskonto«: en konto oprettet i en eller flere forbrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner
- 4) »betalingstjeneste«: en betalingstjeneste som defineret i artikel 4, nr. 3), i direktiv 2007/64/EF
- 5) »betalingstransaktion«: en handling, der initieres af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 6) »tjenester, der er knyttet til betalingskontoen«: alle tjenesteydelser, der er knyttet til åbningen, driften og lukningen af en betalingskonto, herunder betalingstjenester og betalingstransaktioner inden for anvendelsesområdet for artikel 3, litra g), i direktiv 2007/64/EF og kassekreditter og overtræk
- 7) »udbyder af betalingstjenester«: en udbyder af betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 9), i direktiv 2007/64/EF

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338.)

- 8) »kreditinstitut«: et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ⁽¹⁾
- 9) »betalingsinstrument«: et betalingsinstrument som defineret i artikel 4, nr. 23), i direktiv 2007/64/EF
- 10) »overførende udbyder af betalingstjenester«: den udbyder af betalingstjenester, som overfører de oplysninger, der er nødvendige for at foretage flytningen
- 11) »modtagende udbyder af betalingstjenester«: den udbyder af betalingstjenester, som de oplysninger, der er nødvendige for at foretage flytningen, overføres til
- 12) »betalingsordre«: enhver instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til en udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion
- 13) »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre til en betalingsmodtagers betalingskonto
- 14) »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion
- 15) »gebyrer«: alle de eventuelle omkostninger og strafafgifter, forbrugeren skal betale betalingstjenesteudbyderen for eller vedrørende de tjenester, der er knyttet til en betalingskonto
- 16) »kreditrentesats«: enhver rentesats, der betales til forbrugeren i forbindelse med opbevaring af midler på en betalingskonto
- 17) »varigt medium«: ethvert instrument, der gør det muligt for forbrugeren at lagre information, der er rettet personligt til den pågældende på en måde, der tillader fremtidig søgning i et tidsrum, der er afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret gengivelse af den lagrede information
- 18) »flytning« eller »flytningsservice«: overførsel på en forbrugers anmodning fra en betalingstjenesteudbyder til en anden enten af oplysningerne om alle eller nogle af de stående ordrer om kredittransaktioner, tilbagevendende direkte debiteringer og tilbagevendende indgående kredittransaktioner, der udføres på en betalingskonto, eller af enhver positiv saldo fra en betalingskonto til en anden eller begge, med eller uden lukning af den tidligere betalingskonto
- 19) »direkte debitering«: en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste til debitering af en betalers betalingskonto, når betalingsmodtageren på grundlag af samtykke fra betaleren har initieret en betalingstransaktion
- 20) »kredittransaktioner«: en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto foretaget af den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af en instruks fra betaleren

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

- 21) »stående ordre«: en instruks fra betaleren til den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, om med regelmæssige mellemrum eller på forudbestemte datoer at udføre kredittransaktioner
- 22) »midler«: sedler og mønter, kontopenge og elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF ⁽¹⁾
- 23) »rammeaftale«: en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af individuelle og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto
- 24) »arbejdsdag«: en dag, hvor den relevante betalingstjenesteudbyder holder åbent som påkrævet for gennemførelse af en betalingstransaktion
- 25) »kassekredit«: en udtrykkelig kreditaftale, hvorved en betalingstjenesteudbyder eller et kreditinstitut stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens betalingskonto
- 26) »overtræk«: et stiltiende accepteret overtræk, hvorved en betalingstjenesteudbyder stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens betalingskonto eller den aftalte kassekredit
- 27) »kompetent myndighed«: en myndighed, der i overensstemmelse med artikel 21 udpeges som kompetent af en medlemsstat.

KAPITEL II

SAMMENLIGNELIGHED AF GEBYRER I FORBINDELSE MED BETALINGSKONTI

Artikel 3

Liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, og for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan, og standardiseret terminologi

1. Medlemsstaterne opstiller en foreløbig liste over mindst 10 og højst 20 af de mest repræsentative tjenester, tilknyttet en betalingskonto der opkræves gebyr for, som udbydes af mindst én betalingstjenesteudbyder på nationalt plan. Listen skal indeholde udtryk og definitioner for hver af de identificerede tjenesteydelser. På alle en given medlemsstats officielle sprog må der kun anvendes et og samme udtryk for hver tjenesteydelse.
2. Med henblik på stk. 1 tager medlemsstaterne de tjenesteydelser i betragtning,
  - a) som forbrugerne oftest anvender i forbindelse med deres betalingskonto
  - b) der både samlet set og pr. enhed medfører de største udgifter for forbrugerne.

For at sikre en tilfredsstillende anvendelse af kriterierne i første afsnit i dette stykke udarbejder EBA senest den 18. marts 2015 retningslinjer i medfør af artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

3. Medlemsstaterne meddeler senest den 18. september 2015 Kommissionen og EBA de foreløbige lister, der er omhandlet i stk. 1. Medlemsstaterne giver på anmodning Kommissionen supplerende oplysninger om de data, på grundlag af hvilke de har udarbejdet disse lister for så vidt angår de i stk. 2 fastsatte kriterier.

4. EBA udarbejder på grundlag af de foreløbige lister, der er meddelt i medfør af stk. 3, udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende en standardiseret EU-terminologi for de tjenesteydelser, der er fælles for mindst et flertal af medlemsstaterne. Den standardiserede EU-terminologi skal omfatte fælles udtryk og definitioner for de fælles tjenesteydelser og gøres tilgængelig på Unionens institutioners officielle sprog. På alle en given medlemsstats officielle sprog må der kun anvendes et og samme udtryk for hver tjenesteydelse.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. september 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Medlemsstaterne indarbejder den standardiserede EU-terminologi, der er fastsat i medfør af stk. 4, i den foreløbige liste, der er omhandlet i stk. 1, og offentliggør den deraf følgende endelige liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, snarest muligt og inden for tre måneder efter, at den delegerede retsakt, der er omhandlet i stk. 4, er trådt i kraft.

6. Medlemsstaterne vurderer og ajourfører om nødvendigt hvert fjerde år efter offentliggørelse af den i stk. 5 omhandlede endelige liste listen over de mest repræsentative tjenester, der er opstillet i henhold til stk. 1 og 2. De meddeler Kommissionen og EBA resultatet af deres vurdering og om nødvendigt den ajourførte liste over de mest repræsentative tjenester. EBA gennemgår og ajourfører om nødvendigt den standardiserede EU-terminologi efter fremgangsmåden i stk. 4. Efter at have ajourført den standardiserede EU-terminologi ajourfører og offentliggør medlemsstaterne deres endelige liste, jf. stk. 5, og sikrer, at udbydere af betalingstjenester anvender de ajourførte udtryk og definitioner.

Artikel 4

Gebyroplysningsdokument og glossar

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af betalingstjenester, i god tid inden de indgår en aftale om en betalingskonto med en forbruger, udleverer et gebyroplysningsdokument til forbrugeren i papirform eller på et andet varigt medium, der indeholder de standardiserede udtryk i den endelige liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, jf. artikel 3, stk. 5, i dette direktiv og, hvis en sådan tjeneste udbydes af en betalingstjenesteudbyder, gebyrerne for hver enkelt tjeneste, jf. dog artikel 42, stk. 3, i direktiv 2007/64/EF og kapitel II i direktiv 2008/48/EF.

2. Gebyroplysningsdokumentet skal:

a) være et kort og selvstændigt dokument

b) udformes og opstilles således, at det er klart og letlæseligt, med brug af en læservenlig skriftstørrelse

c) være lige så forståeligt, hvis det oprindeligt er affattet i farver, men udskrives eller fotokopieres i sort-hvid

d) affattes på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingskontoen tilbydes, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, på et andet sprog

- e) være præcist, ikke vildledende og angives i den samme valuta som betalingskontoen, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, i en af Unionens andre valutaer
- f) indeholde titlen »gebyroplysningsdokument« øverst på første side ved siden af et fælles symbol, der adskiller dokumentet fra anden dokumentation, og
- g) indeholde en erklæring om, at det omfatter gebyrer for de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til betalingskontoen, og at de fuldstændige oplysninger om alle tjenesteydelserne forud for og i forbindelse med aftaleindgåelsen angives i andre dokumenter.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at gebyroplysningsdokumentet med henblik på stk. 1 udleveres sammen med de oplysninger, der kræves i henhold til andre EU-retsakter eller anden national lovgivning om betalingskonti og tilknyttede tjenester, forudsat, at alle krav i nærværende stykkes første afsnit overholdes.

3. Tilbydes en eller flere af tjenesterne som en del af en pakke af tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, skal gebyret for hele pakken, de tjenester, der er omfattet af pakken, og antallet heraf samt yderligere gebyrer for tjenester ud over det antal, der er dækket af gebyret for pakken, fremgå af gebyroplysningsdokumentet.

4. Medlemsstaterne fastsætter en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til at stille et glossar over i det mindste de standardiserede udtryk, der er fastsat i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5, med tilhørende definitioner til rådighed for forbrugerne.

Medlemsstaterne sikrer, at det i henhold til første afsnit udarbejdede glossar, herunder andre eventuelle definitioner, affattes i et klart, utvetydigt og ikketeknisk sprog, og at det ikke er vildledende.

5. Udbyderne af betalingstjenester stiller til enhver tid gebyroplysningsdokumentet og glossaret til rådighed for forbrugerne. De stilles til rådighed på en let tilgængelig måde, herunder til ikkekunder, i elektronisk form på deres websteder, når sådanne haves, og på betalingstjenesteudbyderens forretningssted, hvortil forbrugere har adgang. De forelægges endvidere i papirform eller på et andet varigt medium vederlagsfrit på forbrugers anmodning.

6. EBA udarbejder efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsenteringsformat af gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. september 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Efter at have ajourført den standardiserede EU-terminologi i henhold til artikel 3, stk. 6, gennemgår og ajourfører EBA om nødvendigt det standardiserede præsenteringsformat af gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor efter fremgangsmåden i nærværende artikels stk. 6.

Artikel 5

Gebyropgørelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbyderne af betalingstjenester mindst en gang om året og vederlagsfrit udleverer en opgørelse til forbrugerne over alle påløbne gebyrer samt, hvis det er relevant, oplysninger om de i stk. 2, litra c) og d), i denne artikel, omhandlede rentesatser for tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, jf. dog artikel 47 og 48 i direktiv 2007/64/EF og artikel 12 i direktiv 2008/48/EF. Udbydere af betalingstjenester anvender, hvis det er relevant, de standardiserede udtryk i den endelige liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, jf. artikel 3, stk. 5, i dette direktiv.

Det kommunikationsmiddel, der skal anvendes til at udlevere gebyropgørelsen aftales med forbrugeren. Gebyropgørelsen forelægges i det mindste efter anmodning fra forbrugeren i papirform.

2. Gebyropgørelsen skal mindst indeholde følgende oplysninger:

- a) det gebyr, der er opkrævet for hver enkelt tjenesteydelse, og det antal gange, der blev gjort brug af tjenesteydelsen i den relevante periode, og, hvis tjenesteydelserne er kombineret i en pakke, gebyret for hele pakken og det antal gange, gebyret for pakken er opkrævet i den relevante periode, samt yderligere gebyrer for tjenesteydelser ud over det antal, der er dækket af gebyret for pakken
- b) det samlede påløbne gebyrbeløb i den relevante periode for hver tjenesteydelse, hver pakke af tjenesteydelser, som blev ydet, og tjenesteydelser ud over det antal, der er dækket af gebyret for pakken
- c) den overtræksrente, der gælder for betalingskontoen, og det samlede betalte rentebeløb i forbindelse med overtrækket i den relevante periode, hvis det er relevant
- d) den kreditrentesats, der gælder for betalingskontoen, og det samlede påløbne rentebeløb for den relevante periode, hvis det er relevant
- e) det samlede beløb af pålagte gebyrer for alle tjenesteydelser, som blev ydet i den relevante periode.

3. Gebyropgørelsen skal:

- a) udformes og opstilles således, at den er klar og letlæselig, med brug af en læservenlig skriftstørrelse
- b) være præcis, ikke vildledende og angives i den samme valuta som betalingskontoen, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, i en anden valuta
- c) indeholde titlen »gebyropgørelse« øverst på første side af opgørelsen ved siden af et fælles symbol, der adskiller dokumentet fra anden dokumentation, og
- d) affattes på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingskontoen tilbydes, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, på et andet sprog.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at gebyropgørelsen udleveres sammen med de oplysninger, der kræves i henhold til anden EU-lovgivning eller national lovgivning om betalingskonti og tilknyttede tjenester, så længe alle krav i første afsnit overholdes.

4. EBA udarbejder efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsentationsformat af gebyropgørelsen og det fælles symbol herfor.

EBA forelægger de udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, for Kommissionen senest den 18. september 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit i denne artikel omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Efter at have ajourført den standardiserede EU-terminologi i henhold til artikel 3, stk. 6, gennemgår og ajourfører EBA om nødvendigt det standardiserede præsentationsformat af gebyropgørelsen og det fælles symbol herfor efter fremgangsmåden i nærværende artikels stk. 4.

Artikel 6

Forbrugeroplysning

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af betalingstjenester i deres aftaleoplysninger, kommercielle oplysninger og markedsføringsoplysninger til forbrugere, når det er relevant, anvender de standardiserede udtryk i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5. Udbydere af betalingstjenester kan anvende handelsnavne i gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen, forudsat at sådanne handelsnavne anvendes som supplement til de standardiserede udtryk i listen, jf. artikel 3, stk. 5, som en sekundær betegnelse for disse tjenesteydelser.

2. Udbydere af betalingstjenester kan anvende handelsnavne for deres tjenesteydelser i deres aftaleoplysninger, kommercielle oplysninger og markedsføringsoplysninger til forbrugere, forudsat at de, når det er relevant, tydeligt gør opmærksom på de hertil svarende standardiserede udtryk fastsat i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5.

Artikel 7

Sammenligningswebsteder

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne har vederlagsfri adgang til mindst et websted, der sammenligner de gebyrer, som udbydere af betalingstjenester mindst opkræver for tjenesteydelser på den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5, på nationalt plan.

Sammenligningswebsteder kan drives enten af en privat operatør eller en offentlig myndighed.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at de i stk. 1 omhandlede sammenligningswebsteder indeholder yderligere sammenlignende bestemmende faktorer for det serviceniveau, som udbydere af betalingstjenester tilbyder.

3. De sammenligningswebsteder, der er etableret i overensstemmelse med stk. 1, skal:

a) være operationelt uafhængige og sikre, at udbydere af betalingstjenester behandles lige i søgeresultaterne

b) tydeligt angive deres ejere

c) fastsætte klare, objektive kriterier, som sammenligningen vil bygge på

d) anvende et letforståeligt og utvetydigt sprog og, hvis det er relevant, de standardiserede udtryk i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5

e) levere præcise og ajourførte oplysninger med angivelse af tidspunktet for den seneste ajourføring

f) omfatte en bred vifte af betalingskontotilbud, der dækker en signifikant del af markedet, og, såfremt de fremlagte oplysninger ikke giver et fuldstændigt billede af markedet, en tydelig erklæring derom, inden resultaterne vises, og

g) tilbyde en effektiv procedure til indberetning af forkerte oplysninger om offentliggjorte gebyrer.

4. Medlemsstaterne sikrer, at der online stilles oplysninger til rådighed om tilgængeligheden af websteder, som opfylder bestemmelserne i denne artikel.

*Artikel 8***Betalingskonti i en pakke med et andet produkt eller en anden tjenesteydelse**

Medlemsstaterne sikrer, at en udbyder af betalingstjenester, der tilbyder en betalingskonto som en del af en pakke sammen med et andet produkt eller en anden tjenesteydelse, der ikke er tjenester knyttet til en betalingskonto, oplyser forbrugeren om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat, og, hvis dette er tilfældet, giver særskilte oplysninger om priser og gebyrer i forbindelse med hvert af de andre produkter og tjenesteydelser i denne pakke, der kan købes separat.

KAPITEL III

FLYTNING

*Artikel 9***Ydelse af flytningsservice**

Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere yder en flytningsservice som beskrevet i artikel 10 mellem betalingskonti i samme valuta til alle forbrugere, der åbner eller har en betalingskonto hos en udbyder af betalingstjenester på den pågældende medlemsstats område.

*Artikel 10***Flytningsservice**

1. Medlemsstaterne sikrer, at flytningsservicen initieres af den modtagende udbyder af betalingstjenester på forbrugers anmodning. Flytningsservicen skal som minimum overholde stk. 2- 6.

Medlemsstaterne kan fastsætte eller opretholde alternative foranstaltninger i forhold til dem, der er omhandlet i stk. 2- 6, forudsat at

- a) dette klart er i forbrugers interesse,
  - b) det ikke medfører en ekstra byrde for forbrugeren, og
  - c) flytningen gennemføres inden for højst den samme overordnede tidsramme som den, der er angivet i stk. 2- 6.
2. Den modtagende udbyder af betalingstjenester gennemfører flytningsservicen ved modtagelse af tilladelse fra forbrugeren. Er der tale om to eller flere indehavere af kontoen, indhentes en tilladelse fra hver af dem.

Tilladelsen affattes på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor flytningsservicen initieres, eller på ethvert andet sprog, som er aftalt mellem parterne.

Tilladelsen skal gøre det muligt for forbrugeren specifikt at give samtykke til den overførende betalingstjenesteudbyders udførelse af hver af de opgaver, der er anført i stk. 3, og specifikt at give samtykke til den modtagende betalingstjenesteudbyders udførelse af hver af de opgaver, der er anført i stk. 5.

Tilladelsen skal gøre det muligt for forbrugeren specifikt at bestemme, hvilke indgående kredittransaktioner, stående ordrer om kredittransaktioner og mandater til direkte debiteringer der skal flyttes. Tilladelsen skal også gøre det muligt for forbrugeren at angive, fra hvilken dato stående ordrer om kredittransaktioner og direkte debiteringer skal foretages fra den betalingskonto, som han åbner eller har hos den modtagende udbyder af betalingstjenester. Den pågældende dato skal være mindst seks arbejdsdage efter den dato, hvor den modtagende betalingstjenesteudbyder modtager de dokumenter, der er overført fra den overførende betalingstjenesteudbyder i henhold til stk. 4. Medlemsstaterne kan kræve, at tilladelsen fra forbrugeren skal være skriftlig, og at forbrugeren skal have en kopi af tilladelsen.

3. Senest to arbejdsdage efter modtagelsen af den i stk. 2 omhandlede tilladelse anmoder den modtagende betalings-tjenesteudbyder den overførende betalingstjenesteudbyder om at gennemføre følgende opgaver, hvis det fremgår af forbrugers tilladelse:

- a) sende en liste til den modtagende betalingstjenesteudbyder — og til forbrugeren, hvis denne specifikt har anmodet herom — over de eksisterende stående ordrer om kredittransaktioner og tilgængelige oplysninger om mandater til direkte debiteringer, der flyttes
- b) sende de tilgængelige oplysninger om tilbagevendende indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer initieret af kreditor, der er udført på forbrugers betalingskonto i de foregående 13 måneder, til den modtagende betalings-tjenesteudbyder og til forbrugeren, hvis denne specifikt har anmodet herom
- c) ophøre med at acceptere direkte debiteringer og indgående kredittransaktioner med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen, hvis den overførende betalingstjenesteudbyder ikke har et system til automatisk omdirigering af indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer til forbrugers betalingskonto hos den modtagende betalings-tjenesteudbyder
- d) annullere stående ordrer med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen
- e) overføre en eventuel resterende positiv saldo til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, på den af forbrugeren anførte dato
- f) lukke betalingskontoen hos den overførende betalingstjenesteudbyder på den af forbrugeren anførte dato.

4. Den overførende betalingstjenesteudbyder udfører på anmodning af den modtagende betalingstjenesteudbyder følgende opgaver, hvis det fremgår af forbrugers tilladelse:

- a) sende den modtagende betalingstjenesteudbyder de oplysninger, der er anført i stk. 3, litra a) og b), inden for fem arbejdsdage
- b) ophøre med at acceptere indgående kredittransaktioner til og direkte debiteringer fra betalingskontoen med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen, hvis den overførende betalingstjenesteudbyder ikke har et system til automatisk omdirigering af indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder. Medlemsstaterne kan kræve, at den overførende betalings-tjenesteudbyder oplyser betaleren eller betalingsmodtageren om årsagen til, at betalingstransaktionen ikke accepteres
- c) annullere stående ordrer med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen
- d) overføre en eventuel resterende positiv saldo fra betalingskontoen til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, på den dato, der er anført i tilladelsen
- e) lukke betalingskontoen på den dato, der er anført i tilladelsen, hvis forbrugeren ikke har udestående forpligtelser for denne betalingskonto, og forudsat at foranstaltningerne i litra a), b) og d) er blevet gennemført, jf. dog artikel 45, stk. 1 og 6, i direktiv 2007/64/EF. Udbyderen af betalingstjenester underretter straks forbrugeren, hvis sådanne udestående forpligtelser er til hinder for, at forbrugers betalingskonto kan lukkes.

5. Hvis det fremgår af tilladelsen og i det omfang, det ifølge oplysningerne fra den overførende betalingstjenesteudbyder eller forbrugeren er muligt for den modtagende betalingstjenesteudbyder, udfører den modtagende betalingstjenesteudbyder senest fem arbejdsdage efter at have modtaget de anmodede oplysninger fra den overførende betalingstjenesteudbyder, jf. stk. 3, følgende opgaver:

- a) oprette de af forbrugeren ønskede stående ordrer om kredittransaktioner og udføre dem med virkning fra den i tilladelsen anførte dato
- b) foretage eventuelle nødvendige forberedelser med henblik på at acceptere direkte debiteringer og acceptere dem med virkning fra den i tilladelsen anførte dato
- c) oplyse forbrugerne, hvor det er relevant, om deres rettigheder, jf. artikel 5, stk. 3, litra d), i forordning (EU) nr. 260/2012
- d) meddele de betalere, der er anført i tilladelsen, og som foretager tilbagevendende indgående kredittransaktioner til forbrugers betalingskonto, oplysningerne om dennes betalingskonto hos den modtagende betalingstjenesteudbyder og sende en kopi af forbrugers tilladelse til betalere. Hvis den modtagende betalingstjenesteudbyder ikke har alle de oplysninger, der skal meddeles betaleren, anmoder den forbrugeren eller den overførende betalingstjenesteudbyder om at stille de manglende oplysninger til rådighed
- e) meddele de betalingsmodtagere, der er anført i tilladelsen, og som foretager direkte debiteringer fra forbrugers betalingskonto, oplysningerne om dennes betalingskonto hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, og fra hvilken dato der skal foretages direkte debiteringer fra denne betalingskonto, og sende en kopi af forbrugers tilladelse til betalingsmodtagerne. Hvis den modtagende betalingstjenesteudbyder ikke har alle de oplysninger, der skal meddeles betalingsmodtagerne, anmoder den forbrugeren eller den overførende betalingstjenesteudbyder om at stille de manglende oplysninger til rådighed.

Hvis forbrugeren vælger selv at meddele de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, litra d) og e), i nærværende stykke, til betalere eller betalingsmodtagerne frem for specifikt at give samtykke i overensstemmelse med stk. 2 til, at den modtagende betalingstjenesteudbyder kan gøre dette, sender den modtagende betalingstjenesteudbyder forbrugeren standardbreve med betalingskontooplysningerne og den i tilladelsen anførte startdato inden for den frist, der er omhandlet i første afsnit i nærværende stykke.

6. Den overførende betalingstjenesteudbyder må ikke spærre betalingsinstrumenter inden den dato, der er anført i forbrugers tilladelse, så leveringen af betalingstjenester til forbrugeren ikke afbrydes under ydelsen af flytningsservicen, jf. dog artikel 55, stk. 2, i direktiv 2007/64/EF.

Artikel 11

Lettelse af forbrugernes åbning af konti på tværs af landegrænser

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis en forbruger oplyser sin udbyder af betalingstjenester om, at han ønsker at åbne en betalingskonto hos en udbyder af betalingstjenester, der er etableret i en anden medlemsstat, yder den udbyder af betalingstjenester, som forbrugeren har en betalingskonto hos, efter modtagelsen af en sådan anmodning følgende bistand til forbrugeren:

- a) vederlagsfrit stille en liste til rådighed for forbrugeren over alle eksisterende aktive stående ordrer om kredittransaktioner og mandater til direkte debitering initieret af debitor, hvor sådanne forefindes, og tilgængelige oplysninger om tilbagevendende indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer initieret af kreditor, der er udført på forbrugers betalingskonto i de foregående 13 måneder. Denne liste forpligter ikke den nye udbyder af betalingstjenester til at etablere tjenester, som den ikke allerede leverer

- b) overføre en eventuel resterende positiv saldo på forbrugers betalingskonto til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den nye udbyder af betalingstjenester, forudsat at anmodningen indeholder fuldstændige oplysninger, der gør det muligt at identificere den nye udbyder af betalingstjenester samt forbrugers betalingskonto
- c) lukke forbrugers betalingskonto.

2. Hvis forbrugeren ikke har udestående forpligtelser for denne betalingskonto, træffer den udbyder af betalingstjenester, som forbrugeren har en betalingskonto hos, de foranstaltninger, der er fastsat i denne artikels stk. 1, litra a), b) og c), på den af forbrugeren fastsatte dato, som skal være mindst seks arbejdsdage efter, at denne udbyder af betalingstjenester har modtaget forbrugers anmodning, medmindre andet er aftalt mellem parterne, jf. dog artikel 45, stk. 1 og 6, i direktiv 2007/64/EF. Udbyderen af betalingstjenester underretter straks forbrugeren, hvis udestående forpligtelser er til hindrer for, at betalingskontoen kan lukkes.

Artikel 12

Gebyrer i forbindelse med flytningsservice

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugere vederlagsfrit har adgang til deres personoplysninger vedrørende eksisterende stående ordrer og direkte debiteringer hos både den overførende og den modtagende betalingstjenesteudbyder.
2. Medlemsstaterne sikrer, at den overførende betalingstjenesteudbyder leverer de oplysninger, som den modtagende betalingstjenesteudbyder anmoder om i henhold til artikel 10, stk. 4, litra a), uden modydelse fra forbrugeren og den modtagende betalingstjenesteudbyder.
3. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle gebyrer, som den overførende betalingstjenesteudbyder opkræver fra forbrugeren for opsigelse af betalingskontoen hos den pågældende udbyder, fastlægges i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, 4 og 6, i direktiv 2007/64/EF.
4. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle gebyrer, som den overførende eller den modtagende betalingstjenesteudbyder opkræver fra forbrugeren for en tjenesteydelse i henhold til artikel 10, bortset fra dem, der er omhandlet i stk. 1, 2 og 3, i denne artikel, er rimelige og modsvarer den pågældende betalingstjenesteudbyders faktiske omkostninger.

Artikel 13

Økonomiske tab for forbrugere

1. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle økonomiske tab, herunder omkostninger og renter, som forbrugeren påføres som direkte følge af, at en udbyder af betalingstjenester, der er involveret i flytningen, ikke efterlever sine forpligtelser i henhold til artikel 10, refunderes af den pågældende udbyder af betalingstjenester snarest muligt.
2. Ansvar efter stk. 1 finder ikke anvendelse i tilfælde af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som den udbyder af betalingstjenester, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på, og som vedkommende ikke har mulighed for at afværge, også selv om vedkommende udviser den størst mulige påpasselighed, eller når en udbyder af betalingstjenester er bundet af andre retlige forpligtelser, der er omfattet af lovgivningsmæssige EU-retsakter eller national lovgivning.
3. Medlemsstaterne sikrer, at ansvar, jf. stk. 1 og 2, fastslås i overensstemmelse med de lovgivningsmæssige krav, der finder anvendelse på nationalt plan.

*Artikel 14***Oplysning om flytningsservice**

1. Medlemsstaterne sørger for, at betalingstjenesteudbydere stiller følgende oplysninger om flytningsservice til rådighed for forbrugerne:

- a) den overførende og den modtagende betalingstjenesteudbyders opgaver i forbindelse med hver etape af flytningen, jf. artikel 10
- b) den tid, der er afsat til gennemførelse af de respektive etaper
- c) de eventuelle gebyrer, der opkræves for flytningen
- d) hvilke oplysninger forbrugeren eventuelt vil blive anmodet om at stille til rådighed, og
- e) de i artikel 24 omhandlede procedurer for alternativ tvistbilæggelse.

Medlemsstaterne kan kræve, at udbydere af betalingstjenester også stiller andre oplysninger til rådighed, herunder, hvor det er relevant, oplysninger, der er nødvendige for at bestemme den indskudsgarantiordning i Unionen, som udbyderen af betalingstjenester er medlem af.

2. Oplysningerne omhandlet i stk. 1 stilles vederlagsfrit til rådighed i papirform eller på et andet varigt medium på samtlige betalingstjenesteudbyderes forretningssteder, som forbrugere har adgang til, og foreligger til enhver tid i elektronisk form på deres websteder samt gives til forbrugere efter anmodning.

KAPITEL IV

ADGANG TIL BETALINGSKONTI*Artikel 15***Ikkeforskelsbehandling**

Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter ikke forskelsbehandler forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, på grund af deres nationalitet eller bopæl eller af nogen anden grund omhandlet i artikel 21 i chartret, når sådanne forbrugere ansøger om eller anvender en betalingskonto i Unionen. Betingelserne for at have en betalingskonto med basale funktioner må på ingen måde medføre forskelsbehandling.

*Artikel 16***Retten til adgang til en betalingskonto med basale funktioner**

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle kreditinstitutter eller et tilstrækkeligt antal kreditinstitutter tilbyder forbrugerne betalingskonti med basale funktioner med henblik på at garantere adgang hertil for alle forbrugere på deres område og for at hindre konkurrencefordrejning. Medlemsstaterne sikrer, at betalingskonti med basale funktioner ikke kun tilbydes af kreditinstitutter, der udelukkende stiller betalingskonti med internetfaciliteter til rådighed.

2. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, herunder forbrugere uden fast adresse, asylansøgere og forbrugere, som ikke har fået opholdstilladelse, men som ikke kan udvises af retlige eller faktiske grunde, har ret til at åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner hos kreditinstitutter på deres område. En sådan ret gælder uanset forbrugers bopæl.

Medlemsstaterne kan under fuld overholdelse af de traktatfæstede grundlæggende frihedsrettigheder kræve, at forbrugere, som ønsker at åbne en betalingskonto med basale funktioner på deres område, påviser en reel interesse heri.

Medlemsstaterne sikrer, at udøvelsen af denne ret ikke gøres for vanskelig eller bebyrdende for forbrugeren.

3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, i de enkelte tilfælde åbner en betalingskonto med basale funktioner eller afslår en forbrugers ansøgning om en betalingskonto med basale funktioner uden unødigt forsinkelse og senest inden for ti arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning.

4. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter afslår en ansøgning om en betalingskonto med basale funktioner, hvis åbning af en sådan konto ville føre til overtrædelse af bestemmelserne om forebyggelse af hvidvaskning af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme fastsat i direktiv 2005/60/EF.

5. Medlemsstaterne kan tillade, at kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, afslår en ansøgning om en sådan konto, hvis forbrugeren allerede har en betalingskonto hos et kreditinstitut på deres område, som giver ham mulighed for at anvende de i artikel 17, stk. 1, anførte tjenesteydelser, medmindre forbrugeren erklærer, at han har fået meddelelse om, at en betalingskonto vil blive lukket.

I disse tilfælde kan kreditinstituttet, før det åbner en betalingskonto med basale funktioner, kontrollere, om forbrugeren hos et kreditinstitut i samme medlemsstat har en betalingskonto, som giver forbrugere mulighed for at anvende de i artikel 17, stk. 1, anførte tjenesteydelser. Kreditinstitutterne kan med henblik herpå basere sig på en af forbrugeren underskrevet tro og love-erklæring.

6. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere begrænsede og specifikke tilfælde, hvor kreditinstitutter kan pålægges eller vælge at afslå en ansøgning om en betalingskonto med basale funktioner. Disse tilfælde skal baseres på bestemmelser i national ret, som finder anvendelse på deres område, og skal have til formål enten at lette forbrugernes vederlagsfrie adgang til en betalingskonto med basale funktioner i henhold til mekanismen i artikel 25 eller at forhindre forbrugeres misbrug af deres ret til at have adgang til en betalingskonto med basale funktioner.

7. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstituttet i de i stk. 4, 5 og 6 omhandlede tilfælde straks efter at have truffet sin beslutning meddeler forbrugeren afslaget og sin specifikke begrundelse herfor skriftligt og vederlagsfrit, medmindre dette ville være i strid med hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden eller med direktiv 2005/60/EF. I tilfælde af afslag vejleder kreditinstituttet forbrugeren om proceduren for at klage over afslaget og om forbrugernes ret til at kontakte den relevante kompetente myndighed og det udpegede organ for alternativ tvistbilæggelse samt giver de relevante kontaktoplysninger.

8. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstituttet i de i stk. 4 nævnte tilfælde træffer passende foranstaltninger i henhold til kapitel III i direktiv 2005/60/EF.

9. Medlemsstaterne sikrer, at adgang til en betalingskonto med basale funktioner ikke gøres betinget af køb af yderligere tjenesteydelser eller aktier i kreditinstituttet, medmindre sidstnævnte er en betingelse for alle kreditinstituttets kunder.

10. Medlemsstaterne anses for at overholde kravene i kapitel IV, såfremt en eksisterende bindende ramme sikrer fuld anvendelse heraf på en tilstrækkelig klar og præcis måde, således at de berørte personer kan få fuldt kendskab til deres rettigheder og påberåbe sig disse rettigheder ved de nationale domstole.

*Artikel 17***Kendetegn for en betalingskonto med basale funktioner**

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingskonto med basale funktioner omfatter følgende tjenesteydelser:
  - a) tjenesteydelser, der gør det muligt at åbne, anvende og lukke en betalingskonto
  - b) tjenesteydelser, der gør det muligt at indsætte midler på en betalingskonto
  - c) tjenester, der gør det muligt at hæve kontanter inden for Unionen fra en betalingskonto, ved skranken eller ved automatiske pengeautomater inden for eller uden for kreditinstituttets åbningstider
  - d) udførelse af følgende betalingstransaktioner i Unionen:
    - i) direkte debiteringer
    - ii) betalingstransaktioner med et betalingskort, herunder onlinebetalinger
    - iii) kredittransaktioner, herunder stående ordrer, ved, såfremt de forefindes, terminaler, skranker og via kreditinstituttets onlinefaciliteter.

De i første afsnit, litra a) til d), anførte tjenesteydelser skal tilbydes af kreditinstitutter i det omfang, de allerede udbydes til forbrugere, der har andre betalingskonti end en betalingskonto med basale funktioner.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at kreditinstitutter, der er etableret på deres område, er forpligtet til sammen med en betalingskonto med basale funktioner at yde yderligere tjenesteydelser, der anses for vigtige for forbrugerne på baggrund af fælles praksis på nationalt plan.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kreditinstitutter, der er etableret på deres område, tilbyder betalingskonti med basale funktioner, i det mindste i den nationale valuta i den pågældende medlemsstat.

4. Medlemsstaternes sikrer, at en betalingskonto med basale funktioner giver forbrugere mulighed for at gennemføre et ubegrænset antal operationer for så vidt angår de tjenesteydelser, som er omhandlet i stk. 1.

5. For så vidt angår de tjenesteydelser, som er omhandlet i stk. 1, litra a), b), c) og d), nr. ii), i denne artikel, dog ikke betalingstransaktioner med et kreditkort, sikrer medlemsstaterne, at kreditinstitutter ikke pålægger gebyrer ud over eventuelle rimelige gebyrer omhandlet i artikel 18, uanset hvor mange operationer der er gennemført på betalingskontoen.

6. For så vidt angår de tjenester, som er omhandlet i stk. 1, litra d), nr. i) og ii), i nærværende artikel, dog kun med hensyn til betalingstransaktioner med kreditkort, samt stk. 1, litra d), nr. iii), i denne artikel kan medlemsstaterne fastsætte et minimumsantal af operationer, som kreditinstitutter kun kan pålægge eventuelle rimelige gebyrer, jf. artikel 18. Medlemsstaterne sikrer, at minimumsantallet af operationer er tilstrækkeligt til at dække forbrugerens personlige brug, under hensyntagen til eksisterende forbrugeradfærd og almindelig kommerciel praksis. Gebyrer, der pålægges for operationer over minimumsantallet af operationer, må aldrig overstige gebyrer efter kreditinstituttets almindelige prispolitik.

7. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugeren kan styre og initiere betalingstransaktioner fra sin betalingskonto med basale funktioner på kreditinstituttets forretningssteder og/eller via onlinefaciliteter, hvis de forefindes.

8. Med forbehold af kravene fastsat i direktiv 2008/48/EF kan medlemsstaterne tillade, at kreditinstitutter på en forbrugers anmodning herom stiller en kassekredit til rådighed i forbindelse med en betalingskonto med basale funktioner. Medlemsstaterne kan fastsætte et maksimumsbeløb og en maksimumsperiode for en sådan kredit. Adgang til eller anvendelse af en betalingskonto med basale funktioner må ikke være begrænset eller gøres betinget af køb af sådanne kreditydelser.

Artikel 18

Tilhørende gebyrer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutterne tilbyder de i artikel 17 nævnte tjenesteydelser vederlagsfrit eller mod et rimeligt gebyr.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de gebyrer, der pålægges forbrugeren ved manglende overholdelse af forpligtelserne i rammeaftalen, er rimelige.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der som minimum tages hensyn til følgende kriterier, når rimelige gebyrer, jf. stk. 1 og 2, fastsættes:

a) de nationale indkomstniveauer

b) de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af kreditinstitutter i den pågældende medlemsstat for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti.

4. Uden at dette berører den ret, som er omhandlet i artikel 16, stk. 2, og den forpligtelse, som er omhandlet i stk. 1 i denne artikel, kan medlemsstaterne kræve, at kreditinstitutterne gennemfører en række prisfastsættelsesordninger, som afhænger af, i hvilket omfang forbrugeren benytter banktjenesteydelser, og som navnlig giver mulighed for at tilbyde bankløse, svagstillede forbrugere mere gunstige vilkår. I disse tilfælde sikrer medlemsstaterne, at forbrugerne får vejledning og fyldestgørende oplysninger om de foreliggende valgmuligheder.

Artikel 19

Rammeaftaler og opsigelse

1. Rammeaftaler, der giver adgang til en betalingskonto med basale funktioner, er omfattet af direktiv 2007/64/EF, medmindre andet er anført i stk. 2 og 4 i denne artikel.

2. Et kreditinstitut kan kun opsig en rammeaftale ensidigt, hvis mindst en af følgende betingelser er opfyldt:

a) forbrugeren har forsætligt anvendt betalingskontoen til ulovlige formål

b) der har ikke været nogen transaktioner på betalingskontoen i over 24 på hinanden følgende måneder

c) forbrugeren har afgivet forkerte oplysninger for at få en betalingskonto med basale funktioner i tilfælde, hvor de rigtige oplysninger ville have medført afslag

d) forbrugeren har ikke længere lovligt ophold i Unionen

e) forbrugeren har efterfølgende åbnet en anden betalingskonto, som gør det muligt at anvende de i artikel 17, stk. 1, anførte tjenesteydelser, i den medlemsstat, hvor han allerede har en betalingskonto med basale funktioner.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere begrænsede og specifikke tilfælde, hvor en rammeaftale om en betalingskonto med basale funktioner kan opsiges ensidigt af kreditinstituttet. Disse tilfælde skal baseres på bestemmelser i national ret, som finder anvendelse på deres område, og skal have til formål at forhindre forbrugeres misbrug af deres ret til at have adgang til en betalingskonto med basale funktioner.

4. Medlemsstaterne sikrer, at et kreditinstitut, der opsiges en aftale om en betalingskonto med basale funktioner af en eller flere af de i stk. 2, litra b), d) og e), og stk. 3 nævnte grunde, meddeler forbrugeren begrundelsen for opsigelsen skriftligt og vederlagsfrit, mindst to måneder inden opsigelsen får virkning, medmindre dette ville være i strid med hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden. Hvis et kreditinstitut opsiges aftalen i overensstemmelse med stk. 2, litra a) eller c), har opsigelsen øjeblikkelig virkning.

5. Meddelelsen skal indeholde vejledning til forbrugeren om proceduren for at klage over afslaget, hvis det er relevant, samt forbrugers ret til at kontakte den kompetente myndighed og det udpegede organ for alternativ tvistbilæggelse samt indeholde de relevante kontaktoplysninger.

Artikel 20

Generelle oplysninger om betalingskonti med basale funktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at der forefindes passende foranstaltninger til at gøre den almene befolkning opmærksom på, at der findes betalingskonti med basale funktioner, og på de almindelige priser herfor, samt på fremgangsmåden for at udøve retten til at have adgang til en betalingskonto med basale funktioner og for adgang til procedurer for alternativ tvistbilæggelse med henblik på bilæggelse af tvister. Medlemsstaterne sikrer, at kommunikationsforanstaltningerne er tilstrækkelige og målrettede, og at der især tages hånd om bankløse, svagtstillede og mobile forbrugere.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter vederlagsfrit stiller oplysninger og bistand til rådighed om de specifikke funktioner, der er forbundet med de tilbudte betalingskonti med basale funktioner, de tilhørende gebyrer og vilkårene for anvendelsen heraf til rådighed for forbrugerne. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at oplysningerne gør det klart, at køb af yderligere tjenesteydelser ikke er en forudsætning for adgangen til en betalingskonto med basale funktioner.

KAPITEL V

KOMPETENTE MYNDIGHEDER OG ALTERNATIV TVISTBILÆGGELSE

Artikel 21

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de nationale kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af dette direktiv, og sørger for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver effektivt.

De kompetente myndigheder er enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale ret eller af offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret. De må ikke være udbydere af betalings-tjenester, med undtagelse af nationale centralbanker.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og alle personer, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer og eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, har tavshedspligt. De fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, må ikke videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af strafferetten eller dette direktiv. Dette er imidlertid ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med EU-retten og national ret udveksler eller videregiver fortrolige oplysninger.

3. Medlemsstaterne sørger for, at de myndigheder, der er udpeget som kompetente med hensyn til at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af dette direktiv, er en af eller begge følgende:

- a) kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1093/2010
- b) andre myndigheder end de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), forudsat at den nationale lovgivning eller administrative bestemmelser kræver, at disse myndigheder samarbejder med de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), når det er nødvendigt med henblik på at varetage deres opgaver efter dette direktiv, herunder med det formål at samarbejde med EBA, som krævet efter dette direktiv.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og EBA om udpegelsen af kompetente myndigheder og eventuelle ændringer heraf. Den første underretning foretages snarest muligt og senest den 18. september 2016.

5. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i henhold til national lovgivning enten:

- a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn eller
- b) ved at indbringe sagen for en domstol, der er kompetent til at træffe den nødvendige afgørelse, herunder i givet fald ved appel, såfremt der ikke gives medhold i begæringen om at træffe den nødvendige afgørelse.

6. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sørger medlemsstaten for, at deres respektive opgaver er klart definerede, og at der er et tæt samarbejde mellem disse myndigheder, således at de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

7. Kommissionen offentliggør mindst en gang om året i *Den Europæiske Unions Tidende* en liste over de kompetente myndigheder og ajourfører løbende listen på sin hjemmeside.

Artikel 22

Pligt til at samarbejde

1. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder med hinanden på grundlag af deres beføjelser enten i henhold til dette direktiv eller til national ret, når det er nødvendigt for, at de kan varetage de opgaver, der er fastsat i dette direktiv.

De kompetente myndigheder bistår de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater. De udveksler især oplysninger og samarbejder om undersøgelser eller tilsyn.

Med henblik på at lette og fremskynde samarbejdet og navnlig udvekslingen af oplysninger udpeger hver medlemsstat én kompetent myndighed som kontaktpunkt for så vidt angår dette direktiv. Medlemsstaten meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater navnene på de myndigheder, der er udpeget til at kunne modtage anmodninger om udveksling af oplysninger eller samarbejde i henhold til dette stykke.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige administrative og organisatoriske foranstaltninger til at lette ydelsen af bistand som omhandlet i stk. 1.

3. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne, som er blevet udpeget som kontaktpunkter for så vidt angår dette direktiv i overensstemmelse med stk. 1, giver uden unødigt forsinkelse hinanden de oplysninger, som er nødvendige for, at de kompetente myndigheder kan varetage deres opgaver i overensstemmelse med de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv.

De kompetente myndigheder, der udveksler oplysninger med andre kompetente myndigheder efter dette direktiv, kan på tidspunktet for meddelelsen af sådanne oplysninger angive, at disse ikke må videregives uden deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må i så fald kun udveksles med henblik på anvendelse til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til.

Den kompetente myndighed, der er udpeget som kontaktpunkt, kan videregive de oplysninger, den har modtaget, til de andre kompetente myndigheder, men må kun videregive oplysningerne til andre organer eller fysiske eller juridiske personer efter udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som meddelte oplysningerne, og alene til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til, undtagen i behørigt begrundede tilfælde, i hvilke tilfælde den straks underretter det kontaktpunkt, som leverede oplysningerne.

4. En kompetent myndighed må kun afslå at efterkomme en anmodning om samarbejde i forbindelse med undersøgelser eller tilsyn eller at udveksle oplysninger i henhold til stk. 3, hvis:

- a) undersøgelsen, kontrollen på stedet, tilsynet eller udvekslingen af oplysninger kan bringe den pågældende medlemsstats suverænitæt, sikkerhed eller grundlæggende retsprincipper i fare
- b) der allerede er indledt retsforfølgning med hensyn til de samme forhold og mod de samme personer ved myndighederne i den pågældende medlemsstat
- c) der allerede er afsagt endelig dom mod de samme personer og med hensyn til de samme forhold i den pågældende medlemsstat.

I tilfælde af afslag skal den kompetente myndighed give den kompetente myndighed, der fremsætter anmodningen, meddelelse herom og fremlægge så detaljerede oplysninger som muligt.

Artikel 23

Bilæggelse af tvister mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater

Såfremt en anmodning om samarbejde, navnlig udveksling af oplysninger, er blevet afslået eller ikke er blevet behandlet inden for en rimelig frist, kan de kompetente myndigheder indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel, og enhver bindende afgørelse truffet af EBA i medfør af nævnte artikel er bindende for de pågældende kompetente myndigheder, uanset om disse kompetente myndigheder er medlemmer af EBA eller ej.

Artikel 24

Alternativ tvistbilæggelse

Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne har adgang til egnede og effektive procedurer for alternativ tvistbilæggelse med henblik på bilæggelse af tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv. Sådanne procedurer for alternativ tvistbilæggelse og de instanser, der tilbyder dem, skal opfylde de kvalitetskrav, som er fastsat i direktiv 2013/11/EU.

*Artikel 25***Mekanisme i tilfælde af afslag på betalingskonto, som der er opkrævet gebyr for**

Uden at dette berører artikel 16, kan medlemsstaterne fastlægge en særlig mekanisme med henblik på at sikre, at forbrugere, som ikke har en betalingskonto på deres område, og som har fået afslag på adgang til en betalingskonto, der er pålagt gebyr af kreditinstitutter, vederlagsfrit har reel adgang til en betalingskonto med basale funktioner.

KAPITEL VI

SANKTIONER*Artikel 26***Sanktioner**

1. Medlemsstaterne fastsætter regler for, hvilke sanktioner der skal anvendes ved overtrædelse af den nationale lovgivning, hvorved dette direktiv gennemføres, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de iværksættes. Disse sanktioner skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.
2. Medlemsstaterne fastsætter, at den kompetente myndighed kan offentliggøre, hvilke administrative sanktioner der vil blive pålagt for overtrædelse af foranstaltninger vedtaget i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, medmindre en sådan meddelelse er til alvorlig fare for finansmarkederne eller vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 27***Evaluerings**

1. Medlemsstaterne giver Kommissionen underretning om følgende, første gang den 18. september 2018 og derefter hvert andet år:
  - a) betalingstjenesteudbydernes efterlevelse af artikel 4, 5 og 6
  - b) medlemsstaternes efterlevelse af kravene om at sikre, at der findes sammenligningswebsteder i henhold til artikel 7
  - c) antal flyttede betalingskonti og andelen af ansøgninger om at flytte betalingskonti, som er blevet afslået
  - d) antal kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, antallet af sådanne konti, som er blevet åbnet, og andelen af ansøgninger om betalingskonti med basale funktioner, som er blevet afslået.
2. Kommissionen udarbejder en rapport første gang den 18. september 2018 og derefter hvert andet år på grundlag af de oplysninger, som den modtager fra medlemsstaterne.

*Artikel 28***Fornyelse gennemgang**

1. Senest den 18. september 2019 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv, eventuelt ledsaget af et lovgivningsforslag.

Rapporten skal indeholde:

- a) en liste over alle de traktatbrudssøgsmål, som Kommissionen har anlagt vedrørende dette direktiv
- b) en vurdering af størrelsen af de gennemsnitlige gebyrer i medlemsstaterne for betalingskonti, der er omfattet af dette direktiv
- c) en vurdering af muligheden for at udvikle en ramme for automatisk omdirigering af betalinger fra en betalingskonto til en anden inden for samme medlemsstat kombineret med automatiske meddelelser til betalingsmodtagere eller betalere, når deres overførsler omdirigeres
- d) en vurdering af muligheden for at udvide den i artikel 10 omhandlede flytningsservice til tilfælde, hvor den modtagende og den overførende betalingstjenesteudbyder er etableret i forskellige medlemsstater, og af muligheden for at åbne konti på tværs af grænserne i henhold til artikel 11
- e) en vurdering af antallet af kontoindehavere, der har flyttet betalingskonti siden gennemførelsen af dette direktiv, baseret på de oplysninger, som medlemsstaterne har forelagt i medfør af artikel 27
- f) en vurdering af omkostningerne og fordelene ved at indføre fuldstændig portabilitet af betalingskontonumre i hele Unionen
- g) en vurdering af antallet af kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner
- h) en vurdering af antallet af og, såfremt anonymiserede oplysninger er gjort tilgængelige, karakteristika ved de forbrugere, der har åbnet betalingskonti med basale funktioner efter gennemførelsen af dette direktiv
- i) en vurdering af de gennemsnitlige årlige gebyrer, der opkræves for betalingskonti med basale funktioner på medlemsstatsplan
- j) en vurdering af effektiviteten af de eksisterende foranstaltninger og behovet for yderligere foranstaltninger til at øge den finansielle integration og bistå svagtstillede medlemmer af samfundet i forbindelse med overdreven gældsætning
- k) eksempler på bedste praksis blandt medlemsstaterne for at begrænse udelukkelsen af forbrugere fra adgang til betalingstjenester.

2. I rapporten vurderes det, bl.a. på grundlag af de oplysninger, der er modtaget fra medlemsstaterne i henhold til artikel 27, hvorvidt listen over tjenesteydelser, der er omfattet af en betalingskonto med basale funktioner, skal ændres og ajourføres, idet der tages hensyn til udviklingen inden for betalingsmidler og teknologi.

3. I rapporten vurderes det endvidere, om der er behov for yderligere foranstaltninger vedrørende sammenligningswebsteder og pakketilbud ud over dem, der er truffet i medfør af artikel 7 og 8, navnlig om der er behov for en akkreditering af sammenligningswebsteder.

Artikel 29

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør inden den 18. september 2016 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne anvender de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger fra den 18. september 2016.

Der gælder følgende undtagelser fra bestemmelserne i første afsnit:

- a) Artikel 3 anvendes fra den 17. september 2014.
  - b) Medlemsstaterne anvender de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 4, stk. 1-5, artikel 5, stk. 1, 2 og 3, artikel 6, stk. 1 og 2, og artikel 7 senest ni måneder efter ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som er omhandlet i artikel 3, stk. 4.
  - c) De medlemsstater, hvor der allerede findes et sidestykke til et gebyroplysningsdokument på nationalt plan, kan vælge at indarbejde det fælles format og det fælles symbol herfor senest 18 måneder efter ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som er omhandlet i artikel 3, stk. 4.
  - d) De medlemsstater, hvor der allerede findes et sidestykke til en gebyropgørelse på nationalt plan, kan vælge at indarbejde det fælles format og det fælles symbol herfor senest 18 måneder efter ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som er omhandlet i artikel 3, stk. 4.
3. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.
4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 30

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 31

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA